

சுவாமி விபலாநந்தர் நூற்றாண்டு நினைவு மலர்

1892
-
1992

SRIKAMAL

சுவாமி விபலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபை
மட்டக்களப்பு

840.98
விபலா
SLIPR

சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழா

நீனைவு மலர்

தொகுப்பாசிரியர்:

வித்துவான் சா. இ. கமலநாதன், B. A.

மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர்
நூற்றாண்டு விழாச் சபை.

வெளியீடு: 03-05-1992.

மலர்க்குழு உறுப்பினர்கள்

1. திரு. வ. சிவசுப்பிரமணியம், B. A.
 2. திரு. காசுபதி நடராசா, B. A.
 3. திரு. வ. நல்லதம்பி, B. A.
 4. பண்டிதர் க. நல்லரத்தினம், B. A.
 5. வித்துவான் க. செபரத்தினம், B. A.
 6. திரு. இரா. நாகலிங்கம், S. L. A. S.
 7. திரு. ந. நடராசா, B. Ed., M. A.
 8. திரு. க. யுவராஜன், B. A.
 9. வித்துவான் சா. இ. கமலநாதன், B. A.
- (இணைப்பாளர்)

இம்மலரிற் பிரசுரமாகும் கட்டுரைகளின் கருத்துக்களுக்கு
அவற்றை எழுதியோரே தனித்தனி பொறுப்பாளிகளாவர்.

ஈசனுவக்கும் மலர்

வெள்ளைநிற மல்லிகையோ வேறெந்த மாமலரோ
வள்ளல் அடியிணைக்கு வாய்த்த மலரெதுவோ
வெள்ளைநிறப் பூவுமல்ல வேறெந்த மலருமல்ல
உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது.

காப்பவிழ்ந்த தாமரையோ கழுநீர் மலர்த்தொடையோ
மாப்பிளையாய் வந்தவர்க்கு வாய்த்த மலரெதுவோ
காப்பவிழ்ந்த மலருமல்ல கழுநீர்த் தொடையுமல்ல
கூப்பியகைக் காந்தளடி கோமகனார் வேண்டுவது.

பாட்டளிசேர் பொற்கொன்றையோ பாரிலில்லாக் கற்பகமோ
வாட்ட முறாதவர்க்கு வாய்த்த மலரெதுவோ
பாட்டளிசேர் கொன்றையல்ல பாரிலில்லாப் பூவுமல்ல
நாட்டவிழி நெய்தலடி நாயகனார் வேண்டுவது.

- சுவாமி விபுலாநந்தர்.

ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர்

பொருளடக்கம்

முன்னுரை	i — ii
கூடிச் செய்திகள்	iii — xix
1. விபுலாநந்தர் பதிகம்.....	— புலவர்மணி அல்ஹாஜ் ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன்						1 — 2
2. யாழ்நூல் - ஓர் அறிமுகம்.....	— கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம்						3 — 12
3. விபுலாநந்த அடிகளும் இசைத் தமிழும்.....	— துணைவேந்தர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்						13 — 15
4. ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர் பிறந்திலரேல்.....	— கவிஞர் வி. விசுவலிங்கம்						16
5. சுவாமி விபுலாநந்தரும் சம்ஸ்கிருதமும்.....	— பேராசிரியர் வி. சிவசாமி						17 — 20
6. சுவாமி விபுலாநந்தரும் தனித் தமிழும்.....	— திருமதி றூபி வலன்ரீனா பிரான்சிஸ், B.A. (கிறிப்பு)						21 — 27
7. சுடர் விசும் சுயம்பு ஜோதி.....	— பண்டிதர், சைவப்புலவர் க. நல்லரத்தினம், B.A.						28 — 29
8. சுவாமி விபுலாநந்தர் கட்டுரைகள், கவிதைகள், நூல்கள்.....	— மகாவித்துவான் F. X. C. நடராசா						30 — 35
9. விபுலாநந்த அடிகளும் தமிழர் வரலாறும்.....	— பேராசிரியர் வி. சிவசாமி						36 — 39
10. கல்விச் சிகரக் கொடியானோன்.....	— மண்டுர்க் கவிஞர் மு. சோமசுந்தரம்பிள்ளை						40 — 42
11. விபுலாநந்தர் கவிதைகள்: ஒரு கண்ணோட்டம்.....	— செ. யோகராசா, M. A.						43 — 56
12. தவத்திரு விபுலாநந்த வெளிச்சத்தைப் பார்த்து.....	— கவிஞர் - ஆரையூர் - அமரன்						57 —
13. சுவாமி விபுலாநந்தரின் வித்துவமும் கவித்துவமும்.....	— பண்டிதர் சைவப்புலவர் க. நல்லரெத்தினம் B. A.						58 — 62
14. விபுலாநந்த அடிகள் நினைவஞ்சலி.....	— செ. வேலாயுதபிள்ளை B. A. (Hons.)						63 —
15. விபுலாநந்த அடிகள் இயற்றிய 'யாழ்நூல்'.....	— கலாநிதி பி. டி. செல்லத்துரை, சே.ச.						64 — 66
16. உதங்க குளமணி - ஒரு திறனாய்வு.....	— கலாநிதி பழனி அரங்கசாமி						67 — 73
17. சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆளுமையும் பெறுமானங்களும்.....	— பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன்						74 — 78
18. மட்டக்களப்பும் மட்டிலாத் துறவியும்.....	— 'வெற்றிமகன்'						79 — 80
19. சுவாமி விபுலாநந்தரின் கல்விச் சிந்தனைகள்.....	— கல்விப் பணிப்பாளர் க. தியாகராசா, B.A. கல்வி டிப்ளோமா						81 — 87
20. விபுலாநந்தரின் கல்விமுறை.....	— க. கணபதிப்பிள்ளை, B.A., F.R.G.S.						88 — 90

21:	யாழ்நூல் தந்தவரும் யாழ்ப்பாணமும்.....				
	— க. சி. குலரத்தினம்	91 — 98
22:	சுவாமி விபுலாநந்தரின் சமூகப் பணிகள்.....				
	— அன்புமணி இரா. நாகலிங்கம்	99 — 104
23:	சுவாமி விபுலாநந்தரின் வரலாறும், ஆக்கங்களும், அவற்றின் பதிப்பு முயற்சிகளும்.....	— சி.	105 — 113
24:	எத்தனிப்பில் வெற்றிகொள்ள.....				
	— 'திமிலைத்துமிலன்'	114 — 115
25:	விபுலாநந்த அடிகளாரும் சைவ சித்தாந்தமும்.....				
	— ம. சிவநேசராசா, B. A.	116 — 120
26:	என் சிந்தையில் பதிந்தவை.....				
	— வைத்திய கலாநிதி வே. பஞ்சாட்சரம்	121 — 123
27:	கிறிஸ்தவர்களுக்கும் சுவாமி விபுலாநந்தருக்குமிடையில் நிலவிய அன்னியோன்னிய தொடர்புகள்.....				
	— வண. ஆர். எஸ். லோப்பு அடிகள்	124 — 128
28:	இசைத்தமிழ் வளங்கண்ட அருட்டிரு விபுலாநந்த அடிகளார்.....				
	— பேராசிரியர் ஞானாம்பிகை குலேந்திரன்	129 — 132
29:	பிறந்த மண்ணுக்குப் பெருமை சேர்த்தவர்.....				
	— மாஸ்டர் சிவலிங்கம்	133 —
30:	சுவாமி விபுலாநந்தர் நோக்கில் பாரதியார்.....				
	— பெ. ச. மணி - பாரதி ஆய்வாளர்	134 — 148
31:	சுவாமி விபுலாநந்தரின் இலக்கிய நோக்கு.....				
	— வ. சிவசுப்பிரமணியம், B. A.	149 — 153
32:	Swami Vipulananda, The Sannyasin Saint and Scholar.....				
	— S. Ampalavanar, B. Sc.	154 — 166
33:	ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர் சில நினைவுகள்.....				
	— R. கந்தையா, B. A.	167 — 172
34:	புலவரைப் போற்றிய புலவன்.....				
	— வே. கணபதிப்பிள்ளை	173 — 178
35:	விபுலாநந்த அடிகளாரும் நவந்தகிருஷ்ண பாரதியாரும்.....				
	— இரா. வை. கனகரத்தினம்	179 — 187
36:	முத்தமிழ் வித்தகரும் கண்ணகி வழிபாடும்.....				
	— கே. கார்த்திகேசு (இளைப்பாறிய மாநகரசபை ஆணையாளர்)	188 — 193
37:	சுவாமி விபுலாநந்தரின் வாழ்க்கை வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள்.....				
	— தொகுப்பு: வ. சி.	194 — 197
38:	சுவாமி விபுலாநந்த அடிகளாரது தமிழ் உணர்வுபற்றிய ஓர் ஆய்வு.....	— கலாநிதி சி. மௌனகுரு	198 — 215
39:	சுவாமி விபுலாநந்தரின் கல்வி நோக்கு.....				
	— பேராசிரியர் கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ்	216 — 218
40:	Our Infant Department.....				
	— S. Mylvaganam (Swami Vipulananthar)	219 — 221
41:	In Praise of the Divine Name.....				
	— Swami Vipulananthar	222 — 224

சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபை - மட்டக்களப்பு

தலைவர்:

திரு. க. தியாகராசா, B. A, Dip-in-Ed, S. L. E. A. S.
கல்விப் பணிப்பாளர் - மட்டக்களப்புப் பிராந்தியம்.

பொதுச் செயலாளர்:

வைத்திய கலாநிதி வே. சிவலிங்கம்
முன்னாள் பதிவாளர், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

இணைப்புச் செயலாளர்:

திரு. வ. சிவசுப்பிரமணியம் B. A.

பொருளாளர்:

திரு. க. கார்த்திகேசு
முன்னாள் மாநகர சபை ஆணையாளர்.

போசகர்கள்:

அதி. வண. சுவாமி ஜீவனாநந்தா, இ. கி. மி., மட்டக்களப்பு.
அதி. வண. கலாநிதி ஜே. கிங்ஸ்லி சுவாமிபிள்ளை, திருமலை - மட்டுநகர் ஆயர்.
பேராசிரியர் எஸ். சந்தானம், துணைவேந்தர், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.
திரு. கே. தர்மலிங்கம், முன்னாள் அரசாங்க அதிபர், மட்டக்களப்பு.

துணைத் தலைவர்கள்:

பேராசிரியர் மனோ சபாரெத்தினம், கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.
வைத்திய கலாநிதி வி. பஞ்சாட்சரம்
திரு. ம. சிவநேசராசா, B. A. ஓய்வுபெற்ற கல்வியதிகாரி.

துணைச் செயலாளர்:

திரு. காசுபதி நடராசா, B. A.

செயற்குழு உறுப்பினர்கள்:

திரு. கே. பத்மநாதன்
திரு. வி. தங்கராசா
வைத்திய கலாநிதி கே. எஸ் காராளசிங்கம்
திரு. ஆர். இரத்தினசிங்கம்
பண்புதர். கே. நல்லரெத்தினம் B. A.
திரு. வி. நல்லதம்பி B. A.
திரு. த. புவராஜன் B. A.
திரு. ஆர். நாகலிங்கம் S. L. A. S.
செவ் கே. தங்கேஸ்வரி B. A.
திரு. ஆர். தட்சணாமூர்த்தி
திரு. த. செல்வநாயகம்
செயலாட்சு செல்வன் ஏ. சாம்பசிவம்
திரு. கே. தவரஜா B. A.
திரு. செழியன் பேரிப்பநாயகம்
திரு. ஏ. அந்தோனிமுத்து

திரு. இ. சீனித்தம்பி
திரு. வி. விநாயகமூர்த்தி
வித்துவான். சா. இ. கமலநாதன் B. A.
மாஸ்டர் சிவலிங்கம்
திரு. ரி. பாக்கியநாயகம்
திரு. எஸ் கிருஷ்ணபிள்ளை B. A.
திரு. ஜி. பாஸ்கரன்
திரு. பி. மயில்வாகனம்
திரு. என். நடராசா B. Ed., M. A.
திரு. கே. பாரதிதாசன்
திரு. வி. த. குமாரசாமி B. A.
திரு. வி. கணபதிப்பிள்ளை
கலாநிதி. எஸ். மௌனகுரு
திரு. எஸ். சிவபாலன்
திரு. கே. தங்கவடிவேல் சட்டத்தரணி.

முன்னுரை

அருட்டிரு விபுலாநந்தர் அவர்களின் பிறந்த தினமாகிய இன்று அவருடைய நூற்றாண்டு விழாவினைச் சிறப்பிக்கும் முகமாக மட்டக் களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபையின் சார்பில் இந்நினைவு மலரினைத் தங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

இந்த நூற்றாண்டில் நம்மிடை வாழ்ந்த தலைசிறந்த பேரறிஞர்களிலே சுவாமிகளும் ஒருவராவர். அறிவியல் சார்ந்த வரலாற்று ரீதியிலான சிந்தனையும், பழமையும், புதுமையுங் கலந்த பன்முகப் பட்ட பரந்த பணிகளும் அடிகளாரை இனங்கண்டு பெருமைப்படுத்துகின்றன.

தெளிவு பெற்ற நிகழ்காலத்திற்கும், மங்கலான பழங்காலத்திற்குமிடையில் அல்லது மிகச் சாதாரணமான நிகழ்காலத்திற்கும் சுவைமிக்க பழங்காலத்திற்கும் இடையேயுள்ள முரண்பாடுகள் பற்றி அவருக்கு ஒரு நிச்சயத்தன்மை இருந்தது.

எனினும் பழைய உலகம்போல் புதிய உலகமும் அவருக்குச் சுவையுள்ளதாகவும் விருப்புக்குரியதாகவும் பொருள் நிரம்பியதாகவும் இருந்தது. இக்கால நிகழ்வுகள் எதிர்காலத்தில் எவ்வாறு மலரும் என்பதிலும் ஒரு தீர்க்கதரிசனம் இருந்தது. இத்தகைய தெளிவுதான் அடிகளாரை ஆன்றமைந்த புனிதத் துறவியாகவும் பணியாளனாகவும் உயர்த்தியது.

இம்மலரில் இடம்பெறும் ஆக்கங்கள் பல, அவர்தம் பணிகளைப் பல்வேறு கோணங்களில் இருந்து ஆராய்கின்றன. இந்திய, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர்கள், ஆய்வாளர்கள் பலர் தமது முழுமையான ஒத்துழைப்பினை நல்கியுள்ளனர்.

அடிகளாரோடு நேரடித் தொடர்புகொண்டோரும், அவர்தம் பணிகளின் பயனுணர்ந்தோரும், அவர்தம் ஆளுமையை முழுமையாக உணர முயற்சிப்போருமான பல ஆய்வாளர்கள், தமது கட்டுரைகளாலும் கவிதைகளாலும் மலரை நிறைவு செய்துள்ளனர்.

முத்தமிழ் வித்தகரும், பன்மொழிப் புலவரும், ஒப்பியல் ஆய்வாளருமான அடிகளாரின் படைப்புகள்பற்றி, இயல், இசை, நாடகம், சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம், ஒப்பியல் ஆகியவற்றிலே தனித்தனி துறை போய் பலர் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளனர்.

நூற்றாண்டு விழா விமரிசையாக நடைபெறும் இக்காலத்தில் மிக முக்கிய சில கருத்துக்களையும் முன்வைக்க விரும்புகிறோம். இதுவரை காலமும் அடிகளார்பற்றிய பெருமைக்குரிய பல விஷயங்களை நாம் நூலுருவிற் கொணர்ந்துள்ளோம் என்பது உண்மைதான். அவை தம்மளவிற் பெருமைக்குரியனவே! ஆயினும் முக்கியமான பல விஷயங்களை நாம் செய்யத் தவறிவிட்டோம். அதாவது, இனிமேல் ஆய்வுக்கே இடமில்லை என்று கூறக்கூடிய அளவிற்கு கேள்விக் கதைகளுக்கும் ஊகங்களுக்கும் இடந்தராத வகையில் ஆதாரபூர்வமான சான்றுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அடிகளாரின் ஆக்கங்களை வரலாறுகள் ஆராயப்படல் வேண்டும்.

அடிகளார் பற்றிய முழுமையான மேதாவிலாசத்தைத் திறனாய்வு செய்து தெரிந்துகொள்ளவும் அவர்விட்டுச் சென்ற இடத்திலிருந்து

ஆய்வுப் பணிகளை மேற்கொள்ளவும் வசதி தரும் வகையில் அவர்தம் ஆக்கங்களுக்குப் பொருளகராதி (Index) தயாரிக்கப்படல் வேண்டும். அடிகளாரின் தலைசிறந்த படைப்பாகக் கருதப்படும் யாழ்நூல் இரண்டாவது பதிப்பிற்குக்கூட பொருளகராதி (Index) தயாரிக்கப்படவில்லை.

அடிகளார் தமது யாழ்நூலில் மேற்கோள் காட்டும் 'சேர் வோல்டர் ஸ்கொட்' என்னும் மேற்றிசைக் கவிஞர்பற்றி 'இயன் ஜக்சன்' என்னும் விமர்சகர் கூறுங் கருத்தினையும் நாம் சிந்தித்துப் பார்த்தல் உன்று.

“சேர் வோல்டர் ஸ்கொட்டின் இலக்கிய ஆக்கங்கள் 12 தொகுப்பு களாக வெளிவந்துள்ளன, அவர் பற்றிய வாழ்க்கை வரலாறு எழுதிய லொக்கார்ட் (Lockhart) போன்றவர்கள்கூட முக்கியமும் அவசியமுமான ஒரு விடயத்தைச் செய்யத் தவறிவிட்டார்கள். அதாவது ஸ்கொட் பற்றிய தெளிவான விமர்சனத்துக்குத் தேவையான 'Index' தயாரிக்கத் தவறிவிட்டார்கள். இதனால், ஸ்கொட்டின் பெயர் சாதாரணமாக வீட்டுக்கு வீடு அறியப்பட்ட அளவிற்கு, விமர்சகர்கள் மத்தியில் அவர் பிரபல்யம் அடையவில்லை. அவரின் பிறந்த இடத்திலுள்ள 'எடின்பேர்க்' பல்கலைக் கழகத்தில் அவர்தம் ஆக்கங்களுக்கான தனிப் பிரிவொன்று இயங்கிவந்துங்கூட 1950ஆம் ஆண்டுவரையிலும் இதே நிலைதான் நிலவியது.”

மேற்காட்டப்பட்ட கூற்றானது விபுலாநந்த அடிகளாருக்கும் பொருத்தமுடையதே. இக்குறைபாட்டினை நிவர்த்தி செய்வதற்கான முயற்சிகளில் மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபை கவனஞ் செலுத்தவுள்ளது. இத்தோடு அடிகளார் பல்வேறு சஞ்சிகைகளிலும் எழுதி இதுவரை நூலுருப்பெறாத ஆக்கங்களையும் தொகுத்து வெளியிடத் தீர்மானித்துள்ளது. இப்பணிக்கு அன்பர்கள் அனைவரதும் முழுமையான ஒத்துழைப்பை எதிர்பார்க்கிறோம்.

இந்த இடத்தில் பலருக்கு நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். தபாற் போக்குவரத்திற்கூட பல்வேறு வசதியீனங்களை எதிர்நோக்க வேண்டிய இக்காலத்திலே ஆசியரை நல்கி மலரினைப் புனிதப்படுத்திய அருள்நிறை துறவிகள், அறிஞர்கள், அரசியற்றலைவர்கள் ஆகியோருக்கும், கட்டுரைகள், கவிதைகள் நல்கி மலரைச் சிறப்பித்த பேராசிரியர்கள், ஆய்வாளர்கள், அநுதாபிகள் ஆகிய சகலருக்கும் எமது நிறைவான நன்றிகள்.

மலர் உருப்பெறத் துணைபுரிந்தோர் பலர். பொருளுதவி புரிந்தோர், அறிவுரை நல்கியோர், அட்டைப்படம் வரைந்துதவிய கலைஞர், குறுகிய காலத்தில் மலர்ப் பதிப்பு வேலையைத் திறம்படச் செய்துதந்த புனித. வளனார் கத்தோலிக்க அச்சக உரிமையாளர்கள், பணியாளர்கள், மலர் மேலுறையை அழகுற அச்சிட்டுதவிய கொழும்பு ஸ்பாட்டன் அச்சகத்தார் சகலருக்கும் எமது நன்றிகள்.

மலர் தயாராகிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் அடிக்கடி அறிவுரை கூறி நெறிப்படுத்திய சபைத் தலைவர் திரு. க. தியாகராசா B. A., Dip-in-Ed, S. L. E. A. S. இரவு பகலாகக் கண்ணுங்கருத்துமாய் 'சரவை' பார்த்துத் (ஒப்புநோக்கி) திருத்தி உதவிய திரு. வ. சிவசுப்பிரமணியம் B. A. ஆகியோருக்கும் எமது நன்றிகள்.

சா. இ. கமலநாதன்.

MESSAGE

OF

SWAMI BHUTESHANANDA

PRESIDENT,

RAMAKRISHNA MATH & RAMAKRISHNA MISSION.

I am glad to know that the Swami Vipulananda centenary society, Batticaloa, Sri Lanka, is going to bring out a souvenir to commemorate the centenary of Swami Vipulananda.

Swami Vipulananda contributed in many ways to the enrichment of Tamil literature and culture. He is remembered as a sadhu of deep scholarship and holy life. I congratulate the society for its decision to commemorate the life of this holy person.

I wish the publication of the souvenir a grand success.

SWAMI BHUTESHANANDA

President,

Ramakrishna Math & Ramakrishna Mission.

Ramakrishna Math,
P. O. Belur Math, Dist. Howrah,
West Bengal: 711 202.
2 February 1992.

சுவாமி ஆத்மகனாநந்தா அவர்களின்

ஆசிச் செய்தி

இப்புனித மண்ணிலே, ஞானிகள் பலர் காலங் காலமாகத் தோன்றி, இலட்சிய வாழ்க்கையின் மாண்பினை மக்களுக்கு உணர்த்திவந்துள்ளனர். அந்த ஞானிகள் பரம்பரையிலே தோன்றியவர்தான் பகவான் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணர். அந்த அச்சிலே வளர்த்து எடுக்கப்பட்டவரே சுவாமி விபுலாநந்தர். “சேவைகள் செய்தாற் போதும் தெய்வத்தைத் தெரிவோம்” என்ற பரமஹம்சரின் தெய்வ வாக்கினைத் தனது வாழ்க்கையின் இலட்சியமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர் அவர். அவரது நூற்றாண்டு விழாவைக் கொண்டாடுவதன்மூலம் இந்த உயர்ந்த இலட்சியம் அனைவரது மனத்திலும் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி, இந்த சமுதாயத்திலே ஒரு மறுமலர்ச்சியைக் கொண்டுவர வேண்டும். அதுதான் இவ்விழாவின் வெற்றியாகும்.

மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபையினரது நன்முயற்சியைப் பாராட்டுகிறேன்.

அன்புடன்

இறை பணியில்

சுவாமி ஆத்மகனாநந்தா.

இராமகிருஷ்ண மிஷன்,
(இலங்கைக் கிளை),
40, இராமக்கிருஷ்ண வீதி,
கொழும்பு-6.

சுவாமி ஜீவனானந்தா அவர்களின்

ஆசிச் செய்தி

காலம் எமக்களித்த தீஞ்சுவைமிக்க கனியாக விளங்குபவர் ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர். இம்மாமனிதர் தழுவிய துறவுநிலை, தியாக வாழ்வு, மேதாவிலர்சம், ஆற்றிய தமிழ்த்தொண்டு, சமூகத்தொண்டு, இவரை ஒரு சரித்திர புருடராக உயர்த்தியுள்ளது. மனித இனத்தினை கூறுபோடும் காலம், இடம், இனம், மொழி, மதம் ஆகிய அனைத்தையும் கடந்து எல்லார்க்கும் உரியவராய்த் தன்னை அர்ப்பணம் செய்கு அமரத்துவம் அடைந்த தியாக புருஷர் அவர்.

சுவாமிகளை உலகுக்கு ஈந்த பெருமை இந்த மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தினைச் சாரும். இன்று நாடளாவிய ரீதியில் மட்டும்ல்லாது தமிழ்நாட்டில் பல பாகங்களிலும், வெளிநாடுகளிலும் சுவாமிகளின் நூற்றாண்டு விழாவினை மிகவும் விமரிசையாகக் கொண்டாடுகின்றனர். இதற்கு வித்தாயமைந்த மட்டக்களப்பு விபுலாநந்த நூற்றாண்டு விழாச் சபை இப்பெருமகனார்க்குச் சிறந்த முறையில் விழாவெடுக்க முன்வந்துள்ளது.

சுவாமிகளின் தன்னலம் கருதாத சேவையினாலும், ஆத்மீக வழி காட்டலாலும் ஆக்கித்தந்த விழுமியங்களைப் பேணிக் காப்பதுதான் நமது தலையாய பணியாக இன்று நாம் கொள்ளவேண்டும். மட்டக்களப்பு விபுலாநந்த நூற்றாண்டு விழாச் சபையினர் சுவாமிகளின் பெருமை இவ்வுலகில் நிலைத்திருக்கவேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்துள்ளனர். அவர்கள் மேற்கொண்டுள்ள பணிகள் முற்றுப்பெற உதவுவது எம்மவர்களின் தலையாய கடமையாகும். இவ்விழா நிகழ்ச்சிகளின் பயன்பாடுகள் காற்றோடு கலந்துபோகாது எதிர்காலத்தில் பல சமூகப் பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்கான உந்துசக்தியாக அமையவேண்டும்.

வழக்கமான விழாக்களைப்போல் வெறும் கேளிக்கை நிகழ்ச்சியாக இவ்விழாக்கள் நடைபெறவில்லை. சுவாமி விபுலாநந்தர் நம் மேம்பாட்டுக்காக எவ்வாறு உழைத்தார்; எத்தகைய பணிகளைச் செய்தார் என்பதை நினைவூட்டுவதே இவ்விழாக்களின் நோக்கம். எனவே இவ்விழாவில் பங்குகொள்ளும் அனைவரும் தத்தமது சக்திக்கேற்ப சுவாமிகளின் பணிகளைத் தொடரவேண்டும். சுவாமிகள் நமக்குச் செய்ததை நாம் நமது எதிர்காலச் சந்ததியினருக்குச் செய்யவேண்டும். நமது பணிகள் நூற்றாண்டு விழாவுடன் நின்றுவிடாது காலம் காலமாகத் தொடரவேண்டும்.

இந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் வகையில் இவ்விழா இனிது நிறைவேற எல்லாம்வல்ல பரம்பொருளைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.

சுவாமி ஜீவனானந்தா.

இராமக்கிருஷ்ண மிஷன்,
(இலங்கைக் கிளை),
இராமக்கிருஷ்ண புரம்,
மட்டக்களப்பு, இலங்கை.

திருமலை - மட்டுநகர் மறைமாவட்ட ஆயர்
அதி. வந். ஜோசப் கிங்சிலி சுவாம்பிள்ளை
அவர்களின்

ஆசிச் செய்தி

இந்த நூற்றாண்டின் தலைகிறந்த தமிழ்ப் பேரறிஞர்களிலே, சுவாமி விபுலாநந்தரும் ஒருவராவார். தமக்கு முன்பும், சமகாலத்திலும் வாழ்ந்த அறிஞர்களின் அறிவுப் பெருங்கடலில் மூழ்கி, எதிர்காலத் தமிழரின் கலை, கலாசாரம், மொழி, இசை, சமூகம் ஆகிய துறைகள் பற்றித் தம் நுண்மாண் நுழைபுலனால் தெள்ளிதின் உணர்ந்த கருத்துச் செல்வங்களை உலகுக்கு வழங்கிச்சென்ற பெருமகன் சுவாமி விபுலானந்தர் அவர்கள்.

சுவாமிகள் பிறந்த 1892ஆம் ஆண்டிலேயே, முத்தமிழ் நூலாகிய சிலப்பதிகாரத்தைக் கலாநிதி உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் முழுமையாகப் பதிப்பித்தார் எனக் கூறப்படுகிறது. அதற்கு உரைகண்டார் பலர். ஆயினும் அரங்கேற்று காதையில் பல பகுதிகள் தெளிவுரையின்றி வாளா விடப்பட்டிருந்தன. இவற்றுக்குத் தெளிவுரை கண்ட பெருமை சுவாமி விபுலாநந்தரைச் சார்ந்தது.

சிலப்பதிகாரத்திற்கு முந்தியனவும் பிந்தியனவுமாகிய சான்றுகளை நுணுகி ஆராய்ந்தார். அதேநேரத்தில் ஈழத்தறிஞரான கலாமேதை ஆனந்தக் குமாரசாமியின் யாழ்ப்பற்றிய ஆய்வுக் குறிப்புகளும், அரப்பா மொகஞ்சதாரோ, சுமேரியா, கல்தேயா, எகிப்து ஆகிய இடங்களிலே காணப்பட்ட, யாழ்ப்போன்ற இசைக் கருவிகளும் அவர்தம் ஆய்வுக்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்தன. இவற்றின் பயனாகப் பல ஆயிரம் வருடங்களின் முன்னர், தமிழகத்தில் இருந்து மறைந்துபோன யாழினை மீண்டும் உருவாக்கித்தந்தார். இந்தப் பெருமை அடிகளார் ஒருவரையே சாரும்.

இத்தகைய பெருமைக்குரிய அடிகளாரின் நூற்றாண்டு விழா மலருக்கு ஆசி வழங்குவதிலே உள்ளூர் மகிழ்வடைகிறோம். அந்நாள் மாணாக்கராகவும் ஆசிரியராகவும் கிறிஸ்தவ கல்வி நிலையங்களோடு நீண்டகாலத் தொடர்பு பூண்டவர் என்றவகையில் எமது மகிழ்ச்சி மேலும் அதிகரிக்கிறது.

அவர் விட்டுச்சென்ற நற்பணிகளை சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபையினர் தொடர்ந்து நிறைவு செய்ய இறைவன் நல்லாசிகளைப் பொழிவாராக.

✠ யோ. கிங்சிலி சுவாம்பிள்ளை.

ஆயர், திருமலை-மட்டுநகர்.

ஆயர் இல்லம்,
மட்டக்களப்பு.

இலங்கை மெதடிஸ்த திருச்சபை,
வடக்கு - கிழக்கு மறைமாவட்டத் தலைவரின்

ஆசிச் செய்தி

இறைவனின் அடிகளுக்கு உவந்த மலர் எதுவென்ற உண்மையை உலகிற்கு வெளியிட்ட விபுலாநந்த அடிகளுக்கு நூற்றாண்டு நினைவு மலர் வெளியிடும் மட்டக்களப்பு விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபையினருக்கு இலங்கை மெதடிஸ்த திருச்சபை, வடக்கு-கிழக்கு மறைமாவட்ட அவையின் சார்பில் வாழ்த்துரை வழங்குவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

மண்ணில் பிறந்ததால் பெருமை தேடிக்கொண்டோரும் உண்டு, தங்கள் பிறப்பால் பிறந்த மண்ணுக்குப் பெருமை தேடிக்கொடுத்தோரும் உண்டு. விபுலாநந்த அடிகள் தமது பிறப்பாற் பிறந்த மண்ணுக்குப் பெருமை தேடிக்கொடுத்தவர். தனக்கென வாழாது பிறர்க்காக வாழ்ந்து தாய்மொழிக்கும், தன் நாட்டிற்கும், இனத்திற்கும் புகழும் புதையலும் தேடிக்கொடுத்தவர்.

தமக்கென வாழாது இறைவனுக்காகவும் மக்களுக்காகவும் வாழ்ந்து சமயத் தொண்டாற்றிய கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் பலர் சமுதாயத் தொண்டும் தமிழ்த் தொண்டுஞ் செய்தனர். தொண்டு செய்து தமிழ் வளர்க்கும் தனையர்களையும் தலைவர்களையும் உருவாக்கி வளர்த்தனர். இத்தகைய தலைவர்களுள் ஒருவர் விபுலாநந்த அடிகள்.

தனது ஆரம்பக் கல்வியை காரைதிவு மெதடிஸ்த பாடசாலையிலும், கல்முனை வெஸ்லி பாடசாலையிலும் பெற்றவர். இதனாலே தான் அடிகளாரின் புனித வாழ்க்கையையும் பணிகளையும் அறியும் போது பெற்றுவிட்ட பாசத்தோடு பெரு மகிழ்வடைகிறோம்; இறும்பூ தடைகிறோம்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபையினருக்கும், மலர் வெளியீட்டுக் குழுவினருக்கும் வடக்கு-கிழக்கு மறைமாவட்ட இறைமக்கள் சார்பாக வாழ்த்துக்களையும், இறைவனின் நல்லாசிகளையும் தெரிவிக்கிறேன்.

மறைமாவட்டத் தலைவர் மையம்,
திருமலை வீதி,
மட்டக்களப்பு.

ஜெ. விவேகநாதன்

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளாரின் ஆசிச் செய்தி

அன்பிற் சிறந்த நமது வித்துவான் கமலநாதன் அவர் களுக்கு, திருவருளைச் சிந்தித்து எழுதுவது.

சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழா எடுக்கும் செய்தி, மகிழ்வைத் தருகிறது.

அருட்டிரு விபுலாநந்தர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பணி செய்த காலத்தில் சுவாமிகளுக்குப் பணி விடைத் தொண்டு செய்யும் இனிய வாய்ப்புக் கிடைத்திருந்தது. இனிய அன்பு; இதமான அரவணைப்பு; பைந்தமிழறிவு வழங்கும் பண்பு; தாயிற் சிறந்த பரிவு - இவையே அருட்டிரு விபுலாநந்தரின் வாழ்வு.

தாழ்த்தப்பட்ட - ஒடுக்கப்பட்ட சிறுவர்கள்மீது அருட்டிரு விபுலாநந்தருக்கு ஆக்க வழியிலான ஆர்வம்: இரக்கத்தின் பாற்பட்ட ஆர்வம் அல்ல. உறவு, உரிமைகள் வழிப்பட்ட ஆர்வம். மாலை வகுப்புகள்; பாடமும் கற்பிப்பார்; இனிப்பு களும் வழங்குவார். குழந்தைகளைத் தேடிச்சென்று தொண்டு செய்தார்.

கடைசியாக அருட்டிரு விபுலாநந்த அடிகளைச் சந்தித்து வாழ்த்துப் பெற்றது தமிழ்நாடு, புதுக்கோட்டை மாவட்டம் மேலைச்சிவபுரியில் உள்ள சன்மார்க்க சங்க விழாவில்! பண்டித மணி உடன் இருந்தார். அப்போது - கையெழுத்து வாங்கிய போது “Know what you do and do that” என்று எழுதிக் கையெழுத்துச் செய்துதந்தார்கள். இந்த மந்திரமொழியே இன்று நம்புடைய வாழ்க்கையை இயக்குகிறது.

ஒரு சிறந்த தமிழாளியரை, மகர யாழைக் கண்டுதந்த ஆய்வறிஞரை, அருள்மலையைத் தந்த பெருமை மட்டக்களப் பிற்கு உண்டு. அருட்டிரு விபுலாநந்த அடிகள் நூற்றாண்டு விழா இனிதே நிறைவெய்த, திருவருளைச் சிந்தித்து வாழ்த்து கின்றோம்.

அருட்டிரு விபுலாநந்த அடிகளின் அடிச்சுவட்டில் தமிழை, தமிழ் இசையை, தமிழ் நெறியை வளர்க்கும் தொண்டினைச் செய்வோமாக!

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார்

குன்றக்குடி - 623 206

பசும்பொன் முத்துராமலிங்கத் தேவர் மாவட்டம்,

குன்றக்குடி - 9267.

M E S S A G E
OF
THE HON. D. B. WIJETUNGA,
PRIME MINISTER OF SRI LANKA.

I am glad to hear that the centenary of the birth of Swami Vipulananthar is being appropriately celebrated on the lines drawn by the Swami Vipulananthar Centenary Society of Batticaloa.

Swami Vipulananthar was a great son of the Eastern Province who gained national and international honour by his long and devoted service to three fields of human endeavour - religion, learning and art. As a Swami of the Ramakrishna Mission he spread the gospel of the unity of all religions. As a Professor of Tamil language and literature first at the Annamalai University and later at the then University of Ceylon he was a great exponent of the Tamil language. Finally his deep research in the field of music was widely hailed as a monumental contribution to this branch of classical South Indian Music.

It is the duty of the generations that follow to keep alive the memory of its great savants and I am glad to send this message on the occasion of the printing of a souvenir to mark it.

I wish the celebrations all success.

D. B. WIJETUNGA
Prime Minister.

11th March, 1992.

MESSAGE

OF

HON. P. P. DEVARAJ,

MINISTER OF STATE FOR HINDU RELIGIOUS
AND CULTURAL AFFAIRS.

I am indeed pleased to send a message to the souvenir publication to mark the Centenary of Swami Vipulananthar. I commend the action of the Swami Vipulananthar Centenary Society, Batticaloa, for their creative efforts, to honour the memory of Swami Vipulananthar and to secure a due place for him in the annals of Shri Lankan History.

Swami Vipulananthar was born in a village, Karaitivu, and by his own efforts became a brilliant scholar. Swami Vipulananthar pioneered the cause of education, and founded a number of Schools and Institutions in the Eastern Province, as well as in the North. He was an able administrator.

His scholarship was recognised even outside the country of his birth. He was appointed Professor of Tamil at the Annamalai University. While he was in India, he developed close relationship with the Ramakrishna Mission. A series of learned articles were published in the Vedhantha Kesari, and Prabudha Bharatha, which bear testimony to his intellectual development.

He held the prestigious post of first Professor of Tamil in the University of Ceylon, Colombo. Most of the students who went through his guidance and academic discipline were to become eminent scholars in post-independent Sri Lanka.

His intellectual accomplishment reached the peak with the publication of his book "Yal Nool". This book is a treatise on Music, by a keen and astute mind. The affinity between music and mathematics is clearly brought to light in the book. Researchers and scholars refer to this book for guidance as a source book on music.

It is most appropriate to celebrate the Birth Centenary of this Saint, Scholar, Monk of the Ramakrishna Mission order, who is one among the great national figures of Shri Lanka.

I wish the Birth Centenary Celebration of Swami Vipulananthar a success.

P. P. DEVARAJ,

Minister of State for
Hindu Religious & Cultural Affairs.

முஸ்லிம் சமய, பண்பாட்டலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சர்

அல்ஹாஜ் ஏ. எச். எம். அஸ்வர் பா. உ. அவர்களின்

வாழ்த்துச் செய்தி

“முத்தமிழ் வித்தகர்” என்றால் அது சுவாமி விபுலாநந்தரையே குறிக்கும். வேறு யாருக்கும் இம்மகுடம் சூட்டப்பட்டதுமில்லை. பொருந்துவதுமில்லை. அவர் ஒரு பன்மொழிப் பண்டிதர்; பேரறிஞர்; தத்துவஞானி; பல்கலையும் கற்றவர்.

கிழக்கிலங்கை காரைதீவிலே மயில்வாகனனாகப் பிறந்தவர், தமிழுக்கும், சமயத்துக்கும், கல்விக்கும், சமுதாயத்துக்கும், நாட்டுக்கும் தன்னை அர்ப்பணிப்பான் வேண்டி இராமகிருஷ்ண மிஷன் துறவியாகி விபுலாநந்தரானார். இம்மாபெரும் தியாகத்தினாலேயே இன்று அவர் எண்ணிலடங்காதவரைவிட உயர்ந்து நிற்கிறார்.

கிழக்கு மாகாணம் முஸ்லிம்களும் தமிழரும் வரலாற்றுக் காலம் தொட்டு பின்னிப் பிணைந்து வாழ்கின்ற ஒரு பிரதேசமாகும். அம் மாகாணக் கரையோர நெடுகிலும் தமிழ்க் கிராமங்களும் முஸ்லிம் கிராமங்களும் அடுத்தடுத்து அமைந்திருப்பதோடு, தென்கோடியில் சிங்களக் கிராமங்களும் அணித்தாய் அமைந்துள்ளன. சுவாமி அவர்களின் காலத்துத் தமிழ் மக்கள் அயல் முஸ்லிம் கிராம மக்களோடு அன்புடன் இணைந்து வாழ்ந்தமை வரலாற்று உண்மையாகும்.

ஒரு நாணயத்தின் இரு பக்கங்களையும்போன்ற உறவும் நெருக்கமும் அந்நியோன்னியமும் கொண்டு வாழ்ந்த சுவாமி காலத்து முஸ்லிம், தமிழ் மக்களின் - ஒற்றுமை நிலையினையும், இன் ஐக்கியத்தினையும் இன்றைய நிலையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது மனம் மிக வேதனையடைகின்றது. அந்நன்னாள் என்று மீண்டும் வருமோ எனவும் மனம் ஏங்குகிறது.

இராமகிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலைகள் பலவற்றை நிறுவி நிர்வகித்த சுவாமி அவர்கள் அதன் உச்சக்கட்டமாக கல்லடி உப்போடை சிவாநந்தா வித்தியாலயத்தினை ஸ்தாபித்தார். ரவீந்திரநாத் தாகூரின் சாந்திநிகேதனை அடியொற்றி ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சிவாநந்தா வித்தியாலயம், அம்மாகாணத்தின் மூதூரிலிருந்து பொத்துவில் வரையான முஸ்லிம்களின் கல்விக்கும் ஓர் காலத்தில் தொண்டாற்றியமையும் நினைவுகூரத்தக்கது.

பல தசாப்த கால ஆய்வின் பின்னர் வெளிவந்த சுவாமி விபுலா நந்தரின் “யாழ் நூல்”, அவரது எண்ணிலடங்கா ஏனைய நூல்கள், கட்டுரைகள், சொற்பொழிவுகள் என்பனவும் தமிழ்மொழியினது வளர்ச்சிக்கு மிகுந்த பங்களிப்பைச் செய்துள்ளன.

தமிழகத்தில் இருந்துதான் பல அறிஞர் எமது நாட்டுக்கு வந்து எமது மாணவருக்குப் போதித்ததைக் கண்டோம்; அனுபவித்தோம். ஆனால் ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் முத்திரை பதித்த பின்னர், முதற்றடவையாக இலங்கையிலிருந்து ஒரு மாபெரும் தமிழறிஞர் இந்தியா சென்று அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியராகக் கொலுவீற்றிருந்தார் என்றால், அவர் சுவாமி விபுலாநந்தராய் இருந்தாலன்றி வேறு யாராக இருக்க முடியும்? சுவாமியைத் தொடர்ந்து கலாநிதி அல்ஹாஜ் எம். எம். உவைஸ் அவர்களே தமிழக பல்கலைக் கழகமொன்றில் — மதுரை காமராஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் — பணியாற்றிய இலங்கையின் இரண்டாவது பேராசிரியர் ஆவார். இதுவும் நமக்குப் பெருமையே. சுவாமியின் கலை, இலக்கிய, அறிவியல் பணி ஏற்கனவே ஆய்வியலுக்குட்பட்டிருப்பினும் மென்மேலும் ஆராயப்படவேண்டியதே. பல்கலைக்கழக மட்டத்திலும், உலகளாவிய தமிழாராய்ச்சி மகாநாடுகள் மட்டத்திலும் இப்பணி மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

சுவாமியின் நூற்றாண்டு விழாவினையொட்டி வெளியிடப்படும் இம்மலர் பெறுமதி மிக்கதோர் பொக்கிஷமாய் மலர என் நல்லாசிகள்!

அல்ஹாஜ் ஏ. எச். எம். அஸ்வர், பா. உ.

முஸ்லிம் சமய, பண்பாட்டலுவல்கள்
இராஜாங்க அமைச்சர்.

34, மலே வீதி,
கொழும்பு-2,
சிற் லங்கா.
16-03-1992.

மட்டக்களப்பு மாவட்ட அரசாங்க அதிபரும்,
மாவட்ட ஆணையாளருமாயி

திரு. இ. மோனகுருசாமி அவர்களின்
வாழ்த்துச் செய்தி

விபுலாநந்த அடிகளார் அவர்கள் கலைஞராக, கவிஞராக, கட்டுரையாளராக, கல்வித் துறையின் விளக்காக, அறிஞராக, அறிவியலாளராக, இசை ஆய்வாளராக, அனாதைகளின் தொண்டராக, பேராசிரியராக, நூலாசிரியராக, பகுத்தறிவாளராக, பன்மொழிப் புலவராக, சர்வமத சமரச ஞானியாகத் திகழ்ந்தார். இத்தனைக்கும் மேலாக சத்தியம் தவறா புனித ஆன்மீகத் துறவியாக விளங்கி, கிழக்கில் இருந்து புதிய உதய சூரியனாக முழு உலகிற்கும் ஒளி பரப்பினார். இத்தனை இயற்கைக் கொடைகளும் இணைந்த ஒரு மகானை வரலாறு இதுவரை காணவில்லை.

நான் உச்சமாக நேசிக்கும் அடிகளாரின் இம்மலர், மக்களின் உள்ளக்கமலமாக மாறி என்றும் மணம் வீசட்டும். அவர் கொள்கைகளை சத்தாக்கி புதிய சமாதான உலகம் காண்போம்.

நன்றி.

இ. மோனகுருசாமி,
அரசாங்க அதிபரும்,
மாவட்ட ஆணையாளரும்,
மட்டக்களப்பு மாவட்டம்.

மாவட்டச் செயலகம்,
மட்டக்களப்பு.
25-4-1992.

உ

வாழ்த்துச் செய்தி

ஈழவளநாட்டிலே மட்டக்களப்புத் தமிழகத்திற்கு ஒரு சிறப்பு உண்டு. 'மீன்பாடுந் தேன்நாடு' என்று போற்றப்படும் இந்நாட்டுக்கு அணிசெய்தவர்கள் பலர். இவர்களில் முடிமணிபோன்று விளங்கியவர் சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள். முத்தமிழ் வித்தகர் என்றும், யாழ்நூல் தந்த இசைப்பேராசிரியர் என்றும், தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் உச்சிமேல் வைத்துப் போற்றிய பெருமை இப்பெரியாருக்கு உண்டு. இதனாலேயே அறிஞர்கள் மத்தியில் எமது தமிழ் மண்ணிற்குப் பெருமையும் உயர்வும் ஏற்பட்டுள்ளது.

“எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்

அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே” என்றபடி இப்பெரியாரின் அவதாரத்தினால் எமது ஈழத்திருநாடும் மட்டக்களப்புத் தமிழ்நாடும் சிறப்புப்பெற்றது.

அடிகளாரின் நூற்றாண்டு விழா நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்ற இந்த ஆண்டு தமிழ்மக்களின் உள்ளத்தில் ஒரு எழுச்சியைத் தூண்டுகின்ற ஆண்டாகும். அனைவருடைய நாவிலும் அனைத்துச் சஞ்சிகைகளிலும் தொலைத்தொடர்புச் சாதனங்களிலும் விபுலாநந்த நாமம் ஒலிக்கிறதைக் காணமுடிகிறது. தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும், விஞ்ஞானத்துறையிலும் புலமைமிக்க அடிகளார் சமயத்துறையிலும் தன்னை அர்ப்பணித்து மனித சமுதாயத்துக்கு உய்வுநெறியைக் காட்டினார். இவருடைய கல்வித்தகைமைகளை மதித்த இலங்கை அரசு பல்கலைக்கழகத் தமிழ் பேராசிரியர் பதவியை வழங்கியது. எல்லாவற்றினும் மேலாக அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப்பேராசிரியராகப் பதவி ஏற்ற சிறப்பு எமது ஈழத்திற்கும் தமிழ்மக்களுக்கும் உயர்ந்த கௌரவத்தை அளிப்பதாகும். மட்டக்களப்பு காரைதீவைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இப்பெரியார் தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியவராக விளங்கி தனது சேவையினாலும் புலமையினாலும் ஆராய்ச்சித்திறத்தினாலும் புதிய நூல்வடிவங்களை வெளிக்கொணர்ந்ததாலும் அனைத்து உலகத் தமிழ் மக்களின் முதுபெருஞ்சொத்தாகிவிட்டார். இவர் யாத்த யாழ்நூலின் சிறப்பைத் தமிழகத்து அறிஞர்கள் பெருமையோடு பாராட்டுகின்றனர். இவருடைய கவிதைகள் மிகவும் எளிமையும் ரசனையும் கொண்டவை. கங்கையில் விடுத்த ஓலை, ஈசன் உவக்கும் மலர் என்பன இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகும்.

அடிகளாரை நேரிலே தரிசித்து வழிபட எனக்கு ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது. 1942ம் ஆண்டு இப்புண்ணியத்தை இராமநாதன் கல்லூரியில் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்தபொழுது நான் பெற்றுக்கொண்டேன். இதேபோன்று இப்பெரியாரின் ஊனுடம்புக்கு அஞ்சலிசெலுத்தி மலரிட்டு வழிபடும் வாய்ப்பையும் 1947ம் ஆண்டு மட்டக்களப்பில் நான் பெற்றுக்கொண்டேன். அப்பொழுது மட்டக்களப்பு நகரில் கல்வி கற்பித்துக்கொண்டிருந்தமையால் இவருடைய இறுதியாத்திரையிலேயும் கலந்து கொள்ளும் பாக்கியம் எனக்குக் கிடைத்தது. அதுமாத்திரமல்ல, இவர் அவதரித்த காரைதீவு மண்ணிலே அவர் வாழ்ந்த இல்லத்திலே சிலமணி நேரம் தங்கியிருந்து பிரார்த்தனை செய்யவும் அவ்வூர் மக்கள் எனக்கு அளித்த தங்கத்தினாலான யாழை பெருமையோடு ஏற்றுக்கொள்ளவும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. இவை எல்லாம் அடியேனது உயர்வுக்கும், சேவை செய்யும் பக்குவத்துக்கும், தமிழ்ப்பற்றுக்கும், சைவசமய ஈடுபாட்டுக்கும் வழிகாட்டின என்று கூறுவதிலே நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். எனவே அடிகளாரின் நூற்றாண்டு விழா மலருக்கும் இப்பணியில் ஈடுபடும் அறிஞர் பெருமக்களுக்கும் எனது உளங்கனிந்த வாழ்த்தைக் கூறி அமைகின்றேன்.

“உள்ளத்தால் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்து னெல்லாம் உளன்”

தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி

தலைவர்,
துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம்,
தெல்லிப்பழை.

தலைவரிடமிருந்து...

கீழ்க்கிலங்கைக்கோர் மணி.. ஈழத்து இளங்கோவடிகள்.. இமயத்தலையில் தமிழ் முத்திரைவரை ஈழக்கரிகாலன்... புதுமைக்கபிலன்... கலியுகத்தெய்வ அகத்தியன்... ஈழமுதற் பனி இமயம் வரை கொடிகட்டும் இசைத்தமிழன்... நறவுதோய்ந்த கவிவாணன்... குருகுலம் தந்து ஏழைகளைப்புரிந்த குருமணி... நந்தாமரை விளக்கு... நற்றமிழின் தேன்கூடு என்றெல்லாம் புலவர் பெருமக்களால் போற்றப்படும் விபுலாநந்த அடிகள் கீழ்க்கிலங்கை தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்திற்கு வழங்கிய அரும் பெரும் நிதியமாவார். விபுலாநந்த அடிகளாரின் நூற்றாண்டிணையொட்டிய விழாக்கள் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் எங்கணும் விமரிசையாக நடைபெறும் காலம் இது. அடிகளாரின் நூற்றாண்டிணை பொருத்தப் பாடுடைய முறையில் கொண்டாடும் பெருநோக்குடன் ஏற்படுத்தப்பட்டது 'மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபை'. மட்டக்களப்பில் மாத்திரமன்றி கொழும்பு, திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணம், வவுனியா, கண்டி ஆகிய இடங்களிலும் இத்தகைய நூற்றாண்டு விழாச் சபைகளை அமைப்பித்து அடிகளாரது சிறப்பினை, மாண்பினை உலகறியச்செய்வதும், அடிகளாரது பெயரில் நூலகங்கள், பாடசாலைகள் அமைப்பித்தல், அன்னாரது நூல்களை மறுபதிப்புச் செய்தல், கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வெளியிடுதல், அன்னாரது பெயரில் மாணவருக்கான புலமைப்பரிசில் நிதியத்தினை ஏற்படுத்தல் போன்ற செயற்பாடுகளை மேற்கொள்வதும் இந்நூற்றாண்டு விழாச்சபையின் நோக்கங்களாகும். எமது நூற்றாண்டு விழாச்சபையின் நோக்கங்களிலொன்று அடிகளார் நூற்றாண்டு நினைவுமலர் ஒன்றினை வெளியிடுவதாகும். இப் பொறுப்பினை வித்துவான் சா. இ. கமலநாதன் அவர்களைத் தலைவராகக் கொண்ட மலர்வெளியீட்டுக் குழுவினர் ஏற்று, குழுத்தலைவரது பெருமுயற்சி பயனாக சிறப்புமிகுவண்ணம் நினைவுமலர் இன்று வெளியிடப்படுகின்றது.

கற்கும் காலத்தே கற்பித்த ஆசிரியர்களின் பாராட்டைப் பெற்ற மாணவனாக, நல்லாசிரியனாக, யாழ்ப்பாணம் வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரி, திருமலை இந்துக்கல்லூரி, மட்டுநகர் சிவாநந்த வித்தியாலயம் ஆகியவற்றின் புகழ்பூத்து அதிபராக, இராமகிருஷ்ண சங்க மாணவர் இல்ல அமைப்பாளராக, அதன் பொறுப்பாளராக, தமிழ்நாட்டிலும், ஈழத்திலும் ஏன் அகில உலகிலுமே முதற்தமிழ் பேராசிரியராக, முத்தமிழிலும் வித்தகராக தலைசிறந்த பேச்சாளராக, எழுத்தாளராக, சிந்தனையாளராக, ஆய்வாளராக, பிரபுத்தபாரதம், இராமகிருஷ்ண விஜயம், வேதாந்தசேகரி போன்ற பத்திரிகைகளின் ஆசிரியராக, புனித துறவியாக, துறந்தும் துறவாத சமூகசேவையாளனாக சிறந்து விளங்கிய

பெருமை அடிகளாருடையது. அடிகளார் தமது 55 வருட வாழ்நாளில் சாதித்தவற்றைக் கணித்துப்பார்க்கும்பொழுது அவரது பத்துறைசார்ந்த சாதனைகள் எம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன. சமயத்துறை, இலக்கியத்துறை, மொழித்துறை, கல்வித்துறை, சமூகத்துறை ஆகிய ஒவ்வொரு துறைகளிலும் அடிகளாரது சிந்தனைகளும் செயற்பாடுகளும் தனித்துவச் சிறப்புப்பெற்று விளங்குகின்றன.

அவரது உள்ளம் கவியுள்ளம், அவரது நோக்கு கலைநோக்கு. இயற்கையின் அசைவுகளிலும் கோலங்களிலும், இலக்கியங்களின் கருத்தோவியங்களிலும் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து நின்றவர் அடிகளார்.

சமூகத்தில் வாழ வசதியற்றிருந்த, கல்விபெறமுடியாத நிலையிலிருந்த வளரும் இளைய சமுதாயத்திற்காக, அதன் விடிவிற்காக உள்ளம் உருகியவர். அவர் கண்ட, உணர்ந்த, சிறப்புகளை, உண்மைகளை மற்றையோர்க்கு வழங்கியவர். பழமைக்கும் புதுமைக்கும் பாலம் அமைத்தவர். இரண்டு உலகங்களினதும் அழகிய சங்கமாக அமைந்தவர். சிலப்பதிகாரத்தின் சிறப்பிலும் சேக்ஸ்பியரின் திறமையிலும் பறிபோன அவரது உள்ளம் நவகவிதையின் நாயகன் பாரதியின் கவிதைச் சிறப்பினில் சொக்கி நின்றது. பாரதியின் சிறப்பினையும் பெருமையினையும் முதன்முதலில் பாரறியச் செய்தது.

தான் வாழ்ந்த காலத்தில், தான் கண்ட, தான் சுவைத்த, சுயமாகச் சிந்தித்தவற்றின் அடிப்படையில் அவரது வாழ்வின் பணிகள் அமைந்திருந்தன. அவரது எழுத்தோவியங்களும், அவரால் உருவாக்கப்பட்ட கல்விக்கூடங்களும், மாணவர் இல்லங்களும், அவரது ஆணித்தரமான கருத்துக்களும், இதையே வலியுறுத்துகின்றன. யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்... என்ற பரந்த கோட்பாட்டினிற்கு இலக்கணமாய், தனக்கெனவாழாப் பிறர்க்குரியாளனாக, அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் ஏனையவர்களிலும் பார்க்க ஆழ்ந்து அகன்று உயர்ந்து நின்றவராக விளங்கியுள்ளார் அடிகளார். தமிழையும் சைவத்தையும் தமது இரு கண்களெனக் கொண்டிருந்த அடிகளார் ஏனைய மொழிகளையும் பிற சமயங்களையும் மதித்துச் சிறப்பிக்கத்தவறியதில்லை. அவரது சிந்தனையில் சமுதாயத்தில் புரையோடியிருந்த வறுமை, சமயவேறுபாடு, சாதித்துவேஷம், சமூக ஏற்றத்தாழ்வு, நாட்டின் அடிமைநிலை ஆகியவை ஆழமான எதிரொலியை ஏற்படுத்தத்தவறவில்லை. சிந்தனையில் வேதாந்தியாக, செயற்பாட்டில் சமூகப்புரட்சிவாதியாக, அடிகளார் விளங்கியுள்ளார். கல்வி பெறுவதற்கும், சமூகத்தில் உயர வழிதெரியாதும் அக்காலத்திருந்த இளையபரம்பரையின் உய்விற்காகவும் உயர்ச்சிக்காகவும் தமது உலகவாழ்வினையே அர்ப்பணித்தவர் அடிகளார். ஒருவகையில் அடிகளாரது வாழ்க்கையே சமூகசேவைக்கான அர்ப்பணமே. துறவுப் பேரறிவும் இயல்பாய் அமைந்திருந்த மனிதநேயமும் அவருக்குப் பெருந்துணை

யாக அமைந்து நின்றன. “ ஏழை நாராயணர்கள் ” அடிகளாரது இதயத்தைப் பெரிதும் தொட்டிருந்தார்கள்.

அடிகளாரது வாழ்வின் சிறப்பு, ஆக்கங்கள், செயற்பாடுகள், வாழ்க்கைப்பணிகள், பெருமை, திறமை ஆகியவை முழுமையாக உலகின் முன்பாக ஆய்ந்தறிந்து சமர்ப்பிக்கப் படவில்லையென்றே கூறவேண்டும். அடிகளாரது பல்துறைசார்ந்த படைப்புக்களை, அருமை பெருமைகளைத் தேடி - ஆய்ந்து - தொகுத்து உலகிற்கு வழங்குவது எமது கடமையாகும். அடிகளாரது சிந்தனைகளில் தெளிவிருந்தது. செயற்பாடுகளில் உறுதியிருந்தது. வாக்கினில் இனிமையிருந்தது இராமகிருஷ்ணசங்கத் தொடர்பும், துறவுநிலையும் அடிகளாரது ஆக்கப்பணிக்கு வேண்டிய ஆன்மீகப் பலத்தினையும், ஆசீர்வாதத்தினையும் வழங்கின. அவரது சிறப்புப் பணிகளும் தொண்டுகளும் ஒரு தனித்துறையுள் அடங்கியதாக விருக்கவில்லை. பல்வேறு துறைகளில் அவரது பணிகள் பரந்து காணப்படுகின்றன. யாழ்நூலும், மதங்களுளாமணியும், நடராஜவடிவமும், விஞ்ஞானதீபமும், பிரபுத்தபாரதம் போன்ற பத்திரிகைகளின் வாயிலாக மணிமணியாக எழுதிய கட்டுரைகளும் அவரது சிந்தனைச்சிறப்பினையும், ஆராய்ச்சித்திறனையும் பறைசாற்றி நிற்கின்றன.

அன்னாரால் உருவாக்கப்பெற்ற மாணவர் பரம்பரையும், உருவாக்கப்பட்ட சிவாநந்த வித்தியாலயம், திருமலை இந்துக்கல்லூரி போன்ற பாடசாலைகளும், மாணவர் இல்லமும் அடிகளாரின் சுடர்விடும் பணிகளின் சான்றுகளாக இன்று விளங்குகின்றன.

தொட்டனைத்தூறும் மணற்கேணி போல் அடிகளாரது பணிகளை ஆராயுந்தோறும் வியப்பும் மதிப்பும் மேலோங்குகின்றன. அவரது ஆக்கப்பணிகள் போதியளவு ஆராயப்படவில்லையென்ற ஆதங்கம் ஏற்படுகின்றது. எமது நூற்றாண்டு விழாச்சபையின் முயற்சிகளில் ஒன்றாக விபுலாநந்த அடிகளாரது நினைவு மலர் வெளிவருகின்றது. இதனை அடிகளாரது பொற்பாதங்களில் காணிக்கையாகச் சமர்ப்பிப்பதில் எமது நூற்றாண்டு விழாச்சபை பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றது.

தாபமானியும், முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியும், தூரதிருஷ்டி முதலான கண்ணாடிகளும் இந்தப் பருப்பொருளைக் காணத் தேவையென்றால், தவமும், பத்தியும், நம்பிக்கையும், பிறர்நலத் தொண்டும். இடையறா முயற்சியும் தேவையாகின்றன, நுண்பொருளுக்கு நுண்பொருளான பரமத்துமாலைக் காண்பதற்கு.

— சுவாமி விபுலாநந்தர்.

பொதுச் செயலாளரின் செய்தி

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ச தேவரினதும், அன்னை சாரதாமணி தேவியாரினதும் ஞானக் குழந்தைகளுள் ஒருவராகிய ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்த மஹராஜ அவர்களின் நூற்றாண்டு நிறைவு விழாவை உலகெங்கணும் வாழ்கின்ற தமிழ் மக்கள் பக்திபூர்வமாகக் கொண்டாடிவருகிறார்கள்.

பகவான் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண தேவரின் சீடரான ஸ்ரீமத் சுவாமி சிவாநந்த மஹராஜ அவர்களின் அருளாசி பெற்ற விபுலாநந்த அடிகள் தம்மிடையே வாழ்ந்துவந்த மக்களினதும் அவர்களது சந்ததியினதும் ஆன்மீக கல்வி, கலாசார, சமூக வளர்ச்சிக்காக அயராது உழைத்தவர். அவரது தூய சிந்தனைகளும், நுண்ணிய அறிவும், பேராற்றலும் அளவிடற்கரியன.

அடிகளாரின் ஆன்மீக சக்தியினால் உத்வேகம் பெற்ற மட்டக்களப்பு மக்கள் அவரது நூற்றாண்டு நிறைவு விழாவில் பிரதான பங்கு வகிக்கும் நோக்குடன் ஸ்ரீமத் சுவாமி ராஜேஸ்வராநந்த மஹராஜ அவர்களின் ஆசிபெற்று 1991ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 13ம் திகதி “சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபை”யை நிறுவினர்.

சபை அங்கத்தவர்களிடமிருந்தும் தமிழ் மக்களிடமிருந்தும் கிடைக்கப்பெற்ற நற்கருத்துக்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு விழாவுக்கான திட்டங்கள் பரந்த அளவில் வகுக்கப்பட்டன. நினைவுப் பேருரைகள், நினைவு மலர் வெளியீடு, புலமைப் பரிசில் நிதியங்கள் அமைத்தல், அனாதைகளுக்கும், உடல் ஊன முற்றோருக்கும் உதவுதல், அடிகளாரின் நூல்களையும், கட்டுரை, கவிதைகளையும் மறுபதிப்புச் செய்தல் போன்ற பல நற்கருமங்களைச் செய்துமுடிப்பதற்கென ஆக்கபூர்வமான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டுவருகின்றன.

இப்பொழுது அடிகளாரின் பேராற்றல்களைப் பல கோணங்களிலிருந்து நோக்கும் அறிஞர்களின் கட்டுரைகள் கவிதைகள் வேறுபல விபரங்களைத் தாங்கி ‘நினைவு மலர்’ வெளிவந்துள்ளது. இம்மலர் சிறந்த முறையில் வெளிவருவதற்காக அயராது உழைத்த மலர்க் குழுவுக்கு எமது நன்றி உரியது.

மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாச் சபை பணிவுடனும் மகிழ்வுடனும் தமிழ்மக்கள் முன்னிலையில் தமிழ்மணம் கமழும் இம்மலரைச் சமர்ப்பிக்கின்றது.

வே. சிவலிங்கம்

பொதுச் செயலாளர்.

மட்டக்களப்பு சுவாமி விபுலாநந்தர்
நூற்றாண்டு விழாச் சபை,
மட்டக்களப்பு.
03-05-1992.

விபுலாநந்தர் பதிகம்

— புலவர்மணி —

அல்ஹாஜ். ஆ. மு. ஷரிபுத்தீன்.

வள்ள லிணையடிக்கு வாய்த்தமல ராய்த்தூய
உள்ளக் கமலமென ஓதி யமைந்துதமிழ்
வெள்ளத் திணைமூழ்கி யெடுத்ததொரு முத்ததனை
விள்ளும் புலமைமிக்க வேந்தர்விபு லாநந்தனே,

பாவேந்தர் பாரதியின் பாமாலை தேர்ந்தினிய
பூவாசம் தமிழலகம் பொலிவுபெற ஓதிவந்த
நாவேந்தர் போற்றுகின்ற நளின வுரைபேசும்
மூவேறு தமிழ்மேதை முனிவிபுலா நந்தனே.

தன்னிலை யுயர்த்தித் தன்னை தாரணிக் களித்த நாட்டை
முன்னிலைப் படுத்த வெண்ணி முதுகலை வளர வேண்டும்
பன்னயப் பணிகள் செய்த பண்ணவன் கலைவிஞ் ஞானி
அந்நியர் தமராக் கொண்ட அருள் விபுலா நந்தனே,

பல்கலைக் கழகந் தன்னிற் பயிலுனர் சைவநீதி
நல்லிய லிசையுஞ் செய்ய நாடகத் தமிழும் சேர
துல்லிய மாகக் கற்றுத் துலங்கிடச் செய்த மேன்மை
வல்லவன் துறவு வாழ்க்கை வாழ்விபுலா நந்தனே.

பூரணை யிரவிற் போழ்தே பொய்கையு னுறைந்து வாழும்
ஊரிகள் கான மீதிவ் வுலகிலோர் புதுமை யென்றும்
நீரர மகளிர் மட்டக் களப்பினி லிசையோ வென்றும்
ஆரமர் புதுமை கூறும் அருவிபுலா நந்தனே,

தீந்தமிழ் மொழியி லெண்ணித் திறம்படக் கரும மாற்றல்
வாய்ந்ததென் றெவருந் துய்ய வண்டமிழ் கற்கச் செய்து
ஆய்ந்துணர் அரசுக் கோதி அதற்கொரு சமநி லத்தை
தேர்ந்திடச் செய்த செம்மல் சிறிவிபுலா நந்தனே.

யாக்கையுஞ் செல்வ மிந்த நானிலம் நிலையில் லாத
போக்கினை யுடைய வீடு பேறொன்று நிலைக்கு மிந்த
வாழ்க்கையைத் துறந்து துய்ய வாழ்வினை யடைவே னென்று
நோக்கினிற் துறவு பூண்ட நுவல்விபுலா நந்தனே.

இலக்கிய விமர்சனங்க ளிசைத்தலைக் கேட்கு வோமோ
நலத்தகு சமய ஞான நிகழ்த்தலை நினைக்கு வோமோ
பலப்பல வருண மெல்லாம் நமதெனல் புரிகு வோமோ
நிலத்தினி லில்லை யாரும் நிமிர்விபுலா நந்தனே,

நல்லது சொல்லி மற்றோர் நானிலம் விளங்க வை...
வல்லதோர் சக்தி வாய்ந்த வாசக முரைக்குந் தீரர்
எல்லவர் பணியும் மேன்மை இலங்கிய மேதை தன்னைப்
புல்லியோர் பொருளாக் காணும் புகழ்விபுலா நந்தனே.

நலந்திகழ் குருவை யிந்த நானிலங் காண்ப தெங்கே
புலம்பெயர் நாளை மிஞ்சிப் பூமியில் வதிந்தோ ரில்லை
வலம்வரும் தெய்வம் தந்த வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்டு
தலந்தரு புகழி னோடு சார்விபுலா நந்தனே.

✽

நமக்குந்தான் !

“குற்றங்களையே கண்டும் பேசியும் பொழுது போக்குகிற
வன்தான் உலகத்திலே குற்றத்தை மிகுதிப்படுத்துகிறவர்
களுள் முதல்வனாகிறான். குற்றத்தைக் கண்டுபிடிப்பவர்
களுள் மிகச் சிலர்தாம் அதனைப் போக்க முயல்பவர்களா
யிருக்கிறார்கள். நன்மையை மாத்திரம் தேடிக் காண்பவர்
கள் எப்போதுமே உலகத்தை நன்மை மயமாக்கிக்
கொண்டுதானிருக்கிறார்கள்”

— சுவாமி விபுலாநந்தர்.

கட்டுரை: மனத்தின் பரகிபிம்பம்.

யாழ் நூல் - ஓர் அறிமுகம்

— கலாநிதி இ. பாலசுந்தரம்,
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டில் சிறப்புற்று விளங்கிய இசைத் தமிழின் மாண்புகள் நன்கு அறியப்படாமல் இருக்கும்திருந்த ஒரு நிலையில், இசைத்தமிழ் ஆய்வில் பத்தாண்டு காலம் அரிதின் முயன்று ஆராய்ந்து, அதன் பேறாக யாழ் நூலைப் படைத்துப் பழந்தமிழ்சை வடிவத்திற்கு விளக்கந்தந்த பெருமை விபுலாநந்த அடிகளாருக்குரியதாகும். அவ்வாறே இயற்றம் டுக்கும் நாடகத்தமிழுக்கும் அடிகளார் ஆக்கம் தந்தமையால் அவர், முத்தமிழ் வித்தகர் எனப் போற்றப்படலானார். அடிகளார் தமிழ் மொழிக்கும், தமிழர் பண்பாட்டுக்கும், தமிழ் மக்களுக்கும் சாதி, மத, பிரதேச வேறுபாடின்றி பல்வேறு துறைகளில் அளப்பரிய பணிகள் ஆற்றியமையால் நூற்றாண்டு விழாக்காணும் பேறு பெற்றுள்ளார்.

தமிழ்சை அறிவுக் கருவூலமாகிய யாழ் நூல் இன்று கிடைப்பதமரிது; அதனை விரும்பிக் கற்கும் இசையறிஞரும் அதனினும் அரிது. இந்நிலையில் யாழ் நூல் கூறும் சில பகுதிகளை விளக்குவதாக இக் கட்டுரை அமைகிறது.

சங்க இலக்கியக்கள், சிலப்பதிகாரம், இடைக்கால இலக்கியங்கள், வடமொழி நூல்கள், கல்வெட்டுக்கள் முதலியவற்றைத் துணைக்கொண்டு தமது இசை ஆய்வை அடிகளார் மேற்கொண்டார். இசை ஆராய்ச்சிக்குக் கணித அறிவு மிக இன்றியமையாததாகும். கணிதம், பேளதிகம், சோதிடம், கர்நாடக இசை முதலான பல்வேறு துறைகளில் வாய்க் கூப்பெற்றிருந்த அறிவுப் புலமை தமிழ்சை ஆய்வு முழுமை பெற்றுச், சிறந்த இசைத் தமிழ் ஆய்வு நூலாக யாழ்

நூல் வெளிவருவதற்கும் பின்னணியாக அமைந்தது.

மட்டக்களப்பு மாநிலம் இசை வளம் மலிந்த பகுதியாகும். அங்கே வழக்கிலுள்ள நாட்டார் இசைப் பாடல்களும் கண்ணகி வழக்குரை, உடுக்குச் சிந்து, காவியம் முதலான வழிபாட்டுப் பாடல்களும், மட்டக்களப்பு வாவியிலே அடிகளார் கேட்டு மகிழ்ந்த நீரர மகளிர் இசை நெறியும், அடிகளாரை இசைத் தமிழ் ஆய்வில் ஈடுபடச் செய்தன. இலங்கை வேந்தன் இராவணன், திரு நீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் ஆகியோரின் இசை வரலாறுகளும் விபுலாநந்த அடிகளாரை பழந்தமிழ் இசைக்கருவிகள் பற்றி ஆராய உணர்வூட்டியிருக்கலாம். மேலும் அண்ணாமலை, சென்னைப் பல்கலைக்கழக அறிஞர்கள், தமிழகத்தில் வாழ்ந்த இசையறிவாளர் முதலியோரது தொடர்பும், அவர்களது வேண்டுகளும் யாழ் நூல் ஆக்கம் பெறுவதற்குப் பக்கத் துணையாக அமைந்தன.

கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் யாழ்நூலை அச்சேற்றி, 1947இல் நூலை அரங்கேற்றமும் செய்தது. இச்சங்கமே அதன் இரண்டாம் பதிப்பையும் 1974இல் வெளியிட்டுள்ளது. இருப்பினும் இந்நூல் இன்று கிடைப்பது அரிதாகவே உள்ளதால் விபுலாநந்தர் நூற்றாண்டு விழாக்கால கட்டத்தில் யாழ் நூலின் மூன்றாம் பதிப்புக்குரிய முயற்சிகள் எடுக்கப்படுதல் பயன்தருவதாகும்.

அடிகளார் இசை பற்றியும், இசைக்கருவிகள் பற்றியும் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் எழுதிய கட்டுரைகளைத் தொகுத்து அவற்றைப் பின்னிணைப்

பாகச் சேர்த்து யாழ் நூலை வெளியிடுதல் விரும்பத்தக்கது. விபுலாநந்த இசைக் கல்லூரி, இராமநாதன் நுண்சலைத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகத்திலும் கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்திலும் அமைந்துள்ள நுண்கலைத்துறைகள் ஆகியன யாழ் நூலைத் தமது பாடநெறியில் சேர்த்துக் கொள்வதன் மூலம் தமிழ் மாணவர்களுக்குத் தமிழிசை பற்றி அறிய நல்ல வாய்ப்பு ஏற்படலாம்.

இசைத்துறையிலே ஈடுபாடுகொண்டு ஆய்வீடுபட்டு வந்த அடிகளாருக்கு டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதஐயர், திரு. வி.சுலியாணசுந்தரனார் முதலியோருடன் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. உ. வே. சாமிநாத ஐயராற் சிலப்பதிகாரம் பதிக்கப்பட்ட 1892 ஆம் ஆண்டிலே அடிகளாரும் பிறந்தார். அன்றியும் அடிகளார் பிறந்த ஊரிலுள்ள கண்ணகி அம்மன் கோயிற் சடங்கு நாட்களிற் படிக்கப்பெறும் கண்ணகி வழக்குரை இலக்கியத்திலும் அடிகளாருக்கு மிகுந்திருந்த ஈடுபாடும் சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சியில் தீவிரமாக முனைவதற்குக் காரணமாயிற்று. சிலப்பதிகார ஆய்வின் விளைவே யாழ்நூல் என்பதும் அடிகளாரின் கருத்தினின்றும் அறியப்படுகின்றது. (யாழ் - 29)

இவ்வாராய்ச்சியின் மூலம் வழக்கு கொழிந்து போன இசைநூல் இலக்கணத்தை வகுத்துரைத்து 103 என்னுந் தொகையினவாகிய பண்களின் உருவத்தை வெளிப்படுத்தி அவைதம்மை இசைத்தற்கு வேண்டிய அவசு நிலைகளைக் குறிப்பிட்டு, வழக்கொழிந்து பல்லாண்டு மறைந்து கிடந்த பழந்தமிழிசை மரபிற்குப் புத்துயிர் அளிக்கும் யாழ்நூல் இயற்றப்பட்டது. மேலும், பண்டையோர் கொண்ட 22 அலகுகள் (சுருதிகள்) இவையெனக் காட்டியதோடு 23 ஆவதாக நின்ற பிரமாண சுருதியென்னும் விதியிசையின் அளவினையும், அது அளவிற் சிறியதாயினும் எண்ணிக்கைக்கு ஈரலகு பெறும் என்னும் பேருண்மையினையும் நன்கு விளக்கி, சுருதிவீணை என்னுங் சுருதிவீணைச் செய்து

முடித்து இடைக்காலத்தில் நேர்ந்த வழுவீணை இந்நூல் களைவதாயிற்று.

தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பு தமிழ் இலக்கண நூல்கள் பல இருந்தன. அவை எழுத்து, சொல், பொருள் மட்டுமன்றி, இசை, கூத்து இலக்கணங்களையும் சேர்த்தே கூறின. தொல்காப்பியரும் அம்மரபில் இயற்றமிழுடன் இசைத் தமிழ் பற்றியும் இலக்கணம் செய்துள்ளார்.

அடிகளார் இசை நூல்களின் வரன்முறை பற்றிக் கூறும்போது, தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்பிருந்த இசை நூல்கள் அழிந்தன என்றும் தொல்காப்பியர் அந் நூல்களின் வழிச் சில சூத்திரங்களை அமைத்துள்ளார் என்றும் ஒழிபியலில் விளக்கியுள்ளார். தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்திலே மாதிரையளவு பற்றிக் கூறுகின்ற சூத்திரங்கள் அனைத்தும் இசைநூற் பொருளினைத் தழுவி அமைந்தவையாகும். அகத்திணைச் சூத்திரத்தில் யாழின் பகுதி கூறும்போது ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் ஒவ்வொரு யாழ் கூறப்பட்டது. அங்கு யாழ் என்றது அவ்வந் நிலத்திற்குரிய பண்ணினைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். தொல்காப்பியர் நான்கு நிலங்களுக்கும் முறையே குறிஞ்சி யாழ், முல்லை யாழ், மருத யாழ், நெய்தல் யாழ் என நான்கு பெரும் பண்ணிசைகளைக் குறிப்பிட்டார் என்றும் அவற்றுக்கு 21 இசைத்திறன்களிருந்தன என்றும் விபுலாநந்தர் வருமாறு விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

குறிஞ்சிக்குரிய திறங்கள்:

நைவளம், காந்தாரம், பஞ்சுரம், படுமலை, அயிர்ப்பு, அரற்று, செந்திறம்.

முல்லைக்குரியன:

நேர்திறம், பெயர்திறம், யாமை, மல்லை.

மருதத்திற்குரியன:

நவீர், வடுகு, வஞ்சி, செந்திறம்.

பாலைக்குரியன:

அராகம், நேர்திறம், உறுப்பு, குதங்கலி, ஆசான்.

(யாழ்நூல் - பக் 374-5)

கடைச்சங்க காலத் தெழுந்ததெனக் கருதப்படும் களவியலுரையானது, கூத் தம் வரியும், சிற்றிசையும், பேரிசையும் என இசை நாடக நூல்களைக் குறிப்பிட்டுகின்றது. இந் நூல்களைக் காலமும் சுவமும், அழிக்க முயன்றாரெனினும், திளங்கோவாடிகள் அவற்றுக்கு நிலையான வடிவம் கொடுக்கலானார். மறைந்து போன இசை இலக்கணங்கள் வகுத்துரைக்கப்படுவதோடு, 103 பண்ணிசைகளின் விளக்கங்களும் விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளமையை யாழ்நூலிற் காணலாம்.

சிலப்பதிகாரத்திற்குப் பின்னும் தேவாரகாலத்துக்கு முன்னும் தமிழக வரலாறு மறைப்புண்டு கிடப்பதனால், அக்கால இசை வளர்ச்சியும் அருகிக் காணப்படுகின்றது. முறுவல், சயந்தம், தணநூல், செயிற்றியம், இந்திரகாளியம், பஞ்சமரபு, பரதசேனாபதியம் முதலியவற்றைத் துணைக்கொண்டு அடியார்க்கு நல்லார் காட்டும் சிலப்பதிகார உரை விளக்கம் வாயிலாக 13ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள இசைக்கலை பற்றிய செய்திகள் யாழ்நூலிலே அறியப்படுகின்றன.

சிகண்டி முனிவரால் இயற்றப்பட்டு கால வெள்ளத்தால் அழிந்துபோன 'இசை நுணுக்கம்' - தொல்காப்பியர் காலத்ததாகும். அடியார்க்கு நல்லார் அதிலிருந்து எடுத்துச் சிலப்பதிகார உரையிற் பயன்படுத்திய சில நூற்பாக்கள் யாழ் நூலின் பிற சேர்க்கையில் (பக். 38-57) தரப்பட்டுள்ளன. மேலும் சிலப்பதிகாரத்தின் கானல் வரிப்பாட்டும், அரங்கேற்று காதையும் பழந்தமிழிசை இலக்கணங்களுக்கு விளக்கமாக அமைவதால் பழைய இசை இலக்கண நூல்கள் அடியாத் தன்மை பெற்றன. அவற்றினை விரித்துரைப்பதாக யாழ்நூல் அமைவதாயிற்று.

விபுலாநந்த அடிகளார் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்த காலப்பகுதியிலே (1931 - 1933) அப் பல்கலைக்கழகத்தின் இசைக் கல்வித் துறையையும் மேற்

பார்வை செய்யும் பொறுப்பு அடிகளாரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த வேளையில் அடிகளார் தஞ்சாவூரைச் சேர்ந்த இசைக்கலாநிதிக். பொன்னையாபிள்ளை என்பவரிடம் கர்நாடக இசை பற்றிய அறிவைப் பெற்றிருக்கிறார். அந்நாளில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தினர் "தமிழர் இசை, ஓவியம், கலையறிவு" பற்றி ஆய்வுரை நிகழ்த்துவதற்காக அடிகளை அழைத்திருந்தனர். பழந்தமிழரின் இசைக்கருவி பற்றிய செய்திகளைச் சங்க இலக்கியச் சான்று கொண்டு ஆராய்ந்து அவ்வாய்வுரையை நிகழ்த்தியதோடு, தாம் ஆராய்ந்துணர்ந்த பழந்தமிழர் யாழிசைக் கருவிகளை ஓவியமாக வரைந்து முதன்முதலில் யாழின் உருவத்தையும் வெளிப்படுத்தினார்.

தமிழிசை ஆய்வை முழு நேரமாக நடாத்தும்பொருட்டு, தமது பேரரசிரியர் பதவியை 1933ல் துறந்தார். இராமகிருஷ்ணமிசன் துறவியான அடிகளாருக்கு இமயமலைச்சாரலில் மாயாவதி என்னும் இடத்திலிருந்து வெளியாகிய "பிரபுத்த பாரத" என்னும் திங்கள் இதழின் ஆசிரியர் பொறுப்பு கொடுக்கப்பட்டது. அந்த அமைதியான சூழலிலே பழந்தமிழிசை ஆய்வில் அடிகளார் ஆழ்ந்தார்கள். இந்த ஆய்வின் பொருட்டுத் தமிழகம் அடிக்கடி வரவேண்டி இருந்ததால் அப்பதவியிலிருந்தும் விலகி, தமிழகம் வந்து முழுமையாக ஆய்வீடுபட்டார். இவ்வாறாக அடிகளார் பத்தாண்டுகள் அரிதின் முயன்று தமிழிசை வரலாறு, பண்ணிசை மரபு முதலானவை பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்து யாழ்நூலை எழுதி நிறைவு செய்தார்.

1947இல் தஞ்சாவூர் கரந்தைச் சங்கத்தினரால் திருக்கொள்ளம் பூதூரில் மிகவும் சிறந்த முறையில் தென்னகத்துத் தமிழ் இசை வல்லுனர் அவையில் "யாழ்நூல்" வெளியிடப்பட்டது.

விபுலாநந்த அடிகள் தாம் மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சியின் பயனாகப் பண்டைத் தமிழ் யாழ்வகைகளைத்

தாமே செய்தார். அந்த யாழ்க்கள், யாழ் நூல் அரங்கேற்றத்தின்போது வாசிக்கப்பட்டன என்பதும் முக்கியமானதாகும். ஆயிரம் ஆண்டுகளாக வழக்கற்று மறைந்த யாழ்க் கருவிகள், தமிழிசை நுணுக்கங்கள் என்பவற்றின் சிறப்புகளை எல்லாம் அடிகளார் தன் நுண்ணுணர்வீனால் ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தியுள்ள களஞ்சியமே யாழ்நூல்.

இசை ஆய்வுக்குக் கணித நூல் அறிவு இன்றியமையாததாவதின் அடிகளார் தமது கணிதப் புலமையை இவ்வாய்வுக்குப் பயன்படுத்தினார். “இசைக்கணிதம்” பற்றியும் வானநூல்கள், சோதிட நூல்கள் என்பவற்றில் எண்கள் கையாளப்படும் முறைமை பற்றியும் அடிகளார் யாழ் நூலிலே விளக்கியுள்ளமையும் படித்தறியத்தக்கனவாகும். 22 சுருதிகள், அவற்றின் அலகுகள், அவை பிறக்கும் முறைமை என்பன விரிவாக இசை நரம்பியலிலே ஆராயப்பட்டுள்ளன. யாழ் நூலை அறிந்துகொள்வதற்குக் கணித அறிவு, இசையறிவு, தமிழறிவு, சோதிட அறிவு என்பன ஒருங்கே கைவரப்பெறவேண்டும். இதனாலேயே யாழ்நூல் இசை அறிஞரால் படிக்கப்படாமல் வாளாவிருக்கிறது.

பண்டைத் தமிழகத்தில் யாழிசைக் கருவி பல்வேறு வடிவங்களில் வளர்ச்சி பெற்று பயன்பாடு மிக்கனவாக விளங்கின என்பதை யாழ்நூல் நிறுவுகிறது. வட இந்தியப் பண்பாட்டுக்குரியதே வீணை என்பது விபுலாந்த அடிகளாரின் கொள்கையாகும். தஞ்சாவூர் இராவ் சாகிப் மு. ஆபீரகாம் பண்டிதர், அவரது மகன் ஆ. அ. வரகுணபாண்டியன், க. வெள்ளைவாரணன் ஆகியோர் யாழிலிருந்து வீணை வளர்ச்சி பெற்றது என்ற கருத்தை முன்வைத்துள்ளனர். ஆயினும் இவர்களது கருத்தை யாழ்நூல் சான்றுகளுடன் மறுதலிக்கின்றது.

பண்டைத் தமிழ் மக்களிடையே வழக்கிலிருத்த வில்யாழ், சீறியாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டுயாழ், மகரயாழ் என்பவற்றின் தோற்றம், அமைப்பு

முறை, பயன்பாடு, யாழ் வாசிப்போர் வரன் முறை முதலான விடயங்கள் யாழ் நூலிலே நுட்பமாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. மலைபடுகடாத்திலும் ஆசிரிய மாலையிலும் கூறப்படும் முண்டக யாழினை அடிகளார் முளரியாழ் எனப் பெயரிட்டு, அஃது ஒன்பது நரம்புகளைக் கொண்ட தென்றும், முளரியாழில் எவ்வாறு இசை கூட்டுதல் வேண்டும் என்பது பற்றி ஆராய்ந்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சங்கத்தொகை நூல்கள், சிலப்பதிகார மூலமும், சிலப்பதிகார அடியார்க்கு நல்லாருரையும், சீவகசிந்தாமணி, பெருங்கதை, பல்வகை நிகண்டுகள், முதலான இலக்கிய இலக்கண நூல்களில் சான்றுகளைத் துணைக்கொண்டு யாழ்களின் வகைகளையும் அவற்றின் அமைப்புகளையும் யாழ்நூல் ஆராய்ந்து விளக்கியுள்ளது.

பண்டைத் தமிழ் மக்களிடையே வழங்கிய யாழ் வகைகளுள் பேரியாழ் சிறப்பானதாகும். சங்க இலக்கியம் கூறும் பேரியாழை, சிலப்பதிகார உரையில் அடியார்க்கு நல்லார் 27 நரம்புகளுடைய “பேரியாழ்” என்றும் “பெருங்கலம்” என்றும் குறிப்பிடுவர். சீவகசிந்தாமணி பேரியாழைப் “பரவையாழ்” எனக் குறிப்பிடுகிறது. பெருங்கதையும் பேரியாழ் எனச் செப்புகிறது. பங்கலத்தை 1000 நரம்புடைய ஆதியாழ் பற்றிக் கூறுகிறது. கல்லாடம் 1060 நரம்புடைய பேரியாழ் என்று விளக்கம் கூறுகிறது. பேரியாழின் வரைகோட்டுப்படம் யாழ்நூலிலே 84ம் பக்கத்தில் தரப்பட்டுள்ளது. இசைத்தமிழ் நூலாகிய “பெருநாரை”. “பெருங்குருகு” என்பனவும் நாரத முனிவர் இயற்றிய “பஞ்சபாரதீயம்” முதலான தொன்னூல்களும் காலவெள்ளத்தால் அள்ளுண்டுபோயின. அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார உரைப்பாயிரத்திலே “பெருங்கலம்” என்பது பேரியாழ், அது கோட்டின தளவு 12 சாணும், வணர் அளவு சாணும் பத்தர் அளவு 12 சாணும், இப்பெற்றிக்கேற்ற ஆணிகளும் திவவும், உந்தியும் பெற்று ஆயிரங்கோல் தொடுத்தியல்வது என்றும் கூறி இத்தகு பேரி

யாழ் இறந்தது என முடித்தார். விபுலாநந்த அடிகளார் இவற்றோடு கல்லாடம் கூறும் பாடற் பகுதியைச் சான்று காட்டிப் பேரியாழின் அமைப்பை விளக்கியதோடு, பேரியாழ் கி. பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கும் பின் தோன்றியிருக்கலாம் என்ற கருத்தையும் முன்வைத்துள்ளார். (பக். 329) இத்தகு சான்றுகள் அனைத்தையும் ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்த அடிகளார், 1000 நரம்புடைய பேரியாழின் அமைப்பு, அதன் உறுப்புகள், அதனை உருவாக்கும் முறை அதில் தோன்றும் இசை அளவு, இசை மீட்கும் முறை முதலான விடயங்களைக் கணித முறைகளோடு யாழ்நூலிலே ஆராய்ந்து எழுதியுள்ளார்.

பாயிரவியலிலே ஏழுவகைப்பட்ட இசை நரம்புகள் பற்றியும், அவற்றின் ஓசை வேறுபாடுகள் பற்றியும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஓசை நரம்புகளுக்குப் பிற்காலத்தார் வடமொழியில் வேறு பெயர்களிட்டு வழங்கலாயினர். இசை மரபிலே கூறப்படும் மூவகைத் தானங்களாகிய மெலிவு (மந்தரம்), சமன் (மத்திமம்), வலிவு (தாரம்) என்பனவும், ஆரோசை (ஆரோகணம்) அமரோசை (அவீராகணம்) என்பனவும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிற் பயின்று வந்துள்ளமையையும் அடிகளார் ஆராய்ந்து காட்டியுள்ளார் (யாழ்நூல் 1 - 30)

யாழ்நூற்பியலில், பெரும்பாணாற்றுப் படையைத் துணைக்கொண்டு வில் யாழ் பற்றி விளக்குகிறார். மூல்லைநில மக்கள் வில்யாழைப் பயன் படுத்தியவாறு, வில்யாழின் அமைப்பு, அதன் உறுப்புகள், நரம்புகள் கட்டும் முறை முறுக்காணி, ஒற்றுறுப்பு அமைக்கும் முறை இசை கூட்டும் முறை என்பன பற்றி விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. தொடக்ககாலத்தில் 5 துளைகளை யுடைய குழலும், அதனைத்தொடர்ந்து 5 நரம்புகளுடைய வில்யாழும் வழங்கின வென்பதும், இருக்குவேத காலத்திலே ஐந்து சுவரங்களே இருந்தன; பின்னாளில் சப்த சுவரங்களாக வளர்ச்சி பெற்றன என்பதும் அடிகளார் கருத்

தாகும். வில்யாழிலிருந்து வளர்ச்சி பெற்ற இசைக்கருவியே பேரியாழ் என்பது அடிகளார் கருத்தாகும்.

பெரும்பாணாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, மலைபடுகடாம் என்னும் ஆற்றுப்படை நூல்களிலே இடம் பெறும் இசை பற்றிய செய்திகளைத் துணைக்கொண்டு, யாழின் உறுப்புக்களாகிய பச்சை, போர்வை, ஆணி, வறுவாய், மருப்பு, திவவு, நரம்பு தொடையல், மாடகம், யாப்பு, கவைக்கடை, அகளம், உந்தி முதலானவற்றை அடிகளார் கற்பனை செய்து, அவற்றுக்கு வடிவம் அமைத்துள்ளார்.

மணிமேகலையில் மகரயாழ், மகரவீணை பற்றிய வழக்காரும், சீவக சிந்தாமணியில் மகரயாழ் பற்றிய செய்தியும் இடம்பெறுகின்றமையை எடுத்துக் காட்டி, இத்தகு இருவகையான இசைக்கருவிகள் இருந்தன என்பதை நிறுவுகின்றார். மகரவீணை கிரேக்க நாட்டிலிருந்து தமிழகத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கலாம் என்ற கருத்தும் அடிகளாரால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.

சீரியாழ், செங்கோட்டுயாழ் ஆகிய இரண்டும் சிலப்பதிகாரத்திலே வழங்கின என்பதை விளக்கி, இவற்றிடையேயுள்ள வேறுபாடும் கூறப்பட்டுள்ளது. சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்ற காதையிலே கூறப்படும் சகோட யாழ்ப்பற்றி விளக்கி மேற்குறிப்பிட்ட ஐவகை யாழின் படங்களையும் அடிகளார் தந்துள்ளார். சகோட யாழ் என்பது வடமொழிப் பெயர் என்றும், பழந்தமிழ் வழக்கில் அது "செம் முறைக் கேள்வி" எனவும் "ஈரேழ் கோவை" எனவும் வழங்கிற்றென்றும் அடிகளார் கூறுவர். (பக். 130). யாழ் நூலிலே அடிகளார் ஆராய்ந்து குறிப்பிடும் ஐவகை யாழின் உறுப்புக்கள் - அமைப்புக்கள் - இயக்கும் முறைகள் பற்றிய விளக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அழிந்துபோன யாழ்க் கருவிகளை இத்துறைவல்லார் மீண்டும் மீட்டெடுக்க முயலவேண்டும்.

இசை நரம்பியலிலே தான் பெற்ற பௌதிகவியல் அறிவை அடிகளார் நன்கு பயன்படுத்தியுள்ளார். இசையின் இயக்கமும், வேகமும், அவற்றை அளந்தறியும் முறை, அளந்தறியும் அளவுகோல், (கட்டளையாழ்) என்பன பற்றியும் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. கணித அறிவின் மூலம் பழந்தமிழ்சை முறைகளை மீண்டும் உருவாக்கி வழக்கிற்குக்கொண்டு வரலாம் என்பது அடிகளாரின் கருத்து. இதனை அவர் கூற்று வருமாறு சான்று படுத்துகின்றது.

“பழந்தமிழ்சைக் கருவிகளும் மறைந்து, அவற்றைக் கூறிய நூல்களும் மறைந்து அவற்றை இசைத்த பாணனும் மறைந்த நிலையிலே வழியறியாது துன்புற்றலைகின்ற நமக்கு கணிதமென்னும் கண் வழியினைக் காட்டுகின்றது.” (பக். 57).

நரம்பு வழியாகத் தோன்றும் முதலிசை, அதனைச் சார்ந்து தோன்றும் வழியிசை, ஏழிசைகளின் பிறப்பு, இசை அலகுகள், பதினோரிசை நிலைகள், சுருதிவீணை இசை நரம்புகளின் சிற்றெல்லை, பேரெல்லை, எழுதானங்கள் முதலிய விடயங்களும் யாழ்நூலிலே முறையாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. (யாழ்-பக் 53-78).

நால்வகைப் பண்ணிசைகளுள் ஒன்றாகிய பாலையாழ் (பாலைப்பண்) பற்றி பாலைத்திரிபியல் என்ற பகுதியில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளது. பேரியாழ், சகோடயாழ், சுருதிவீணை முதலியவற்றிலே இசை மீட்கும்போது ஏழ் பெரும் பாலை, பண்ணிருபாலை, செம்பாலை, வீளரிப்பாலை, மேற்செம்பலை, படுமலைப்பாலை, செவ்வழிப்பாலை, அரும் பாலை, கோடப்பாலை முதலியன தோன்றும் முறை இசைக் கணித முறையாலே விளக்கப்பட்டுள்ளது. ஏழ் பெரும் பாலையானது தாரக்கிரமம், இளிக்கிரமம் என்ற அடிப்படையிலே வாசிக்கப்படும் அளவு முறைகளும் தரப்பட்டுள்ளன. பாலைப் பண்பற்றி விளக்கவந்த அடிகளார் இசை நரம்புகளின் சேர்க்கைகள், அவை வாசிக்கும்போது இடங்கள்

மாறுபடுதல், சிலபொது நரம்புக்கு நரம்பு நட்பாகவும் பகையாகவும் அமைவதையும் விளக்குகிறார். இதனை 12 ராசிகளின் அமைவிடத்தோடும் அவற்றின் இயங்கு நிலையோடும் ஒப்பிட்டுக் கூறுதலும் இத்துறையில் புதுமையாகவே காணப்படுகின்றது (யா. பக். 91-120).

இசை நரம்பியல், பாலைத்திரிபியல், பண்ணியல் முதலிய பகுதிகளில் இசை நுட்பங்களை எண்கருவியாகக் கொண்டு ஆராய்ந்துள்ளார். இங்கு பயன்படுத்திய “இசைக்கணிதம்” பற்றிய விரிவான விளக்கத்தை யாழ்நூலின் ஒழிபியலிலே தந்து, அது இசைத்துறை மாணவருக்கும் பயன்படுமாறு விளக்கியிருத்தலும் காண்க. “எண்ணின் வழியாக இசைக் கருவி அமையும் எனவும், அக்கருவியிலிருந்து எழுகின்ற இசையானது இசை மரபிற்குப் பொருந்தி நின்றால் கருவியமைத்தற்குப் பயன்பட்ட கணித முறையின் தகவுடமையின் பொருத்தப்படும் புலப்படும் எனவும், தாம் கைக்காண்ட கணித முறை பொருத்தமான முறையென்பதும் (பக். 123-124) அடிகளாரின் நம்பிக்கையாகவுள்ளது.

இசை நரம்பியலிலே “கிளையிற் பிறக்கும் இசை நிலைகள்”, “நட்பற் பிறக்கும் இசை நிலைகள்” என 22 இசை நிலைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் அலகுநிலைகள் அசைவெண் விகிதங்கள் என்பன வரன் முறையாக இசை நரம்பியல் 4ஆம் பிரிவில் ஆராயப்பட்டுள்ளன. மேற்காட்டிய 22 நிலைகளின், அசைவெண் விகிதங்கள் ஒவ்வொன்றையும் ஒழிபியலிலே இசைக் கணித முறையில் விளக்கியிருக்கும் பகுதியும் (பக். 309) நோக்கத்தக்கது.

இசைத் திறங்களின் பெயர்களுட் சில வடமொழியாகக் காணப்படுவதால் தமிழ்சைத் துறையிலும் வட நாட்டுத் தொடர்பு ஏற்பட்ட பின்பே இத்தகு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்பது (பக். 151). பழைய இசைத் தமிழ் நூல்கள் அழிந்தமையால் இன்னவரு இனன பெயரினைப் பெறும் என உறுதிப்படுத்த

துவதற்கு வழியில்லை. 103 பண்களின் பெயரும் 103 நரம்படைவும் பற்றி ஆராயப்பட்ட போதிலும், தமிழ்சை பற்றிக் கூறும் கருவி நூல்கள் கிடைக்காமையினால் இவற்றின் பெயர்கள் முழுமையாகத் தம்மால் தரமுடியவில்லை என்பதையும் அடிகளார் குறிப்பிடத் தவறவில்லை (பக். 152)

தமிழ்சை மரபிலே பண்ணு நிலை, பாலை நிலை என்ற விடயங்கள் இடம் பெறும். பாலைநிலை என்பது, குறித்த ஓர் இராகத்திற்கு ஆரோகணத்திலும் அவரோகணத்திலும் இன்ன சுவரங்கள் வருவன என நிச்சயித்து நிறுத்துவதாகும். இவ்வாறு நிச்சயிக்கப்பட்ட சுவரங்களிலே முதல் - கிழமை - முடிபு - நிறை - குறை - மெலிவு என்பனவற்றை அறிந்து இசைப் புலவன் வைத்த தாளத்திற்கு அமைய இராகத்தை ஆலாபனை செய்தலை பண்ணு நிலை என அடிகளார் கூறுப. (பக். 154).

பரிபாடலின் இசை மரபையும் பொருள் மரபையும் ஆராய்ந்த அடிகளார் அதிலே தேவபாணி இசையைக் கண்டதோடு, தேவபாணிக்கு வந்த பொருள் இயற்கை வனப்பும் தேவ வனப்புமே என்றும் குறிப்பிட்டார். தேவபாணி என்பது தேவரை முன்னிலைப்படுத்திப் பரவும் பாடலாகும். இது முத்தமிழுக்கும் பொதுவானதென்பர். (பக். 16)

தெய்வம் சுட்டிய வாரப் பாடல் தேவாரம் எனப் பெயர் பெற்றது. தேவாரங்களிற் பயின்று வந்துள்ள பல்வகைப் பண்கள் பற்றித் 'தேவாரவியல்' ஆராய்கிறது. தேவாரப் பண்களை அறிவதற்கு முதற்படியாக அவற்றின் யாப்புக்களை விளக்கி (பக். 253-289), அதனைத் தொடர்ந்து பண்கள், சுவைகள், தாளம் என்பன ஆராயப்பட்டுள்ளன. காரைக்காலம்மையாரின் பாடல்களில் நட்ட பாடை, இந்தளம் முதலிய பண்கள் அமைந்திருப்பதைக் குறிப்பிட்டு, இப்பண்கள் பின்னர் வந்த நாயன்மர்களால் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளமை இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

பக்திப் பாடல்களைத் துணைக் கொண்டு இசைத் தமிழ் இலக்கணத்தை ஆராய முற்படும்போது முதலில் காரைக்காலம்மையாரின் "துத்தம் கைக்கிள்ளை விளரி" எனவரும் திருவாலங் காட்டுப் பதிகப் பாடல் மிகச் சிறந்த சான்றாக அமைகிறது. இப்பாடலில் குரல் ஒழிந்த ஏனைய துத்தம், கைக்கிளை, விளரி, தாரம். உழை, இளி ஆகிய ஆறு இசை நரம்புகள் காணப்படுகின்றன என்றும் அவை இக்கால வழக்கில் "பதிரிகநிச" என நின்றன என்றும், அவைபற்றிக் குறிப்பிடும் அம்மையார் இயற்றமிழிலும் இசைத்தமிழிலும் புலமைபெற்றிருந்தார் என்றும், பின்வந்த தெய்வத் தமிழ்சையாசிரியர்களுக்கு அவர் சிறந்த வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்தார் என்றும் அடிகளார் கூறுகிறார் (பக். 380).

மூவர் தேவாரங்களையும் ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து அடிகளார் அவற்றிற் பயின்று வரும் பண்ணிசைகளை நன்கு விளக்கியுள்ளார். மூவர் தேவாரங்களிலும் பின்வரும் பண்கள் பயின்று வந்துள்ளன:- இந்தளம் (வடுகு), காந்தாரம், காந்தார பஞ்சமம், குறிஞ்சி, கொல்லி, கொல்லி கௌவாணம், கௌகிகம் (கைசிகம்), சாதாரி, சீகாமரம், செந்துருத்தி (செந்திறம்), செவ்வழி, தக்கராகம் (அராகம்), தக்கேசி (நவீர்), திருநேரிசை. நட்டராகம், நேர்திறம், நட்டபாடை (நைவளம்), பஞ்சமம் (உறுப்பு), பழந்தக்கராகம், பழம்பஞ்சரம், பியந்தைக்காந்தாரம், மேகராகக் குறிஞ்சி, வியாழக் குறிஞ்சி, யாழ்முரி ஆகியனவாகும் (பக். 261-289).

தேவார காலத்திற்கு முன்னர் வழங்கிய சங்க இலக்கியங்களிலும், சிலப்பதிகார வரிப் பாடல்களிலும் பயின்றுவந்த பல்வகைப் பண்ணிசைகளை அடிகளார் சான்றுகளுடன் ஆராய்ந்துள்ளார். பரிபாடற்காலம், சிலப்பதிகாரகாலம். தேவாரகாலம், பெரியபுராண காலம், பரிமேலழகர் உரைசெய்த காலம் ஆகிய காலகட்டங்களில் தமிழில் வழங்கிவந்த பண்வரன்முறை அடிகளாரால் "பண்ணியலில்" விளக்கப்பெற்றுள்ளது. தமிழ்சையிற் பயின்று வந்த பண்கள் பிற்காலத்த

வரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவந்தபோதிலும், வடமொழி மேலாண்மை தமிழ் நாட்டில் நிலவியபோது அவை வடமொழியில் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டு வழங்கி வரலாயின என்பது தேவாரவியலிலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டாக நட்பாடைப் பண்ணைப் பற்றி அடிகளார் குறிப்பிட்டுள்ளதை ஈண்டுத்தருதல் பொருத்தமானது:-

“தமிழர் வழங்கிய நைவளம் என்னும் பணிணியை வடநாட்டார் கைப்பற்றி வேசரஷாடவத்திற்குப் பாஷாங்க ராகமாக்கி “நாட்டியா” எனப் பெயர் புனைந்தார்கள். வேற்று மொழியிலிருந்து எடுத்து வடமொழி வழக்கிற்கே சேர்க்கப்பட்டதெனக் குறிப்பாக இது “நாட்டியபாஷா” எனவும் வழங்கப்பட்டது. தமிழர் தாம் இழந்த பொருளியை அடையாளம் கண்டறியமாட்டாதாராய், ‘தமிழ்’ என்பதைக் குறித்து நின்ற “பாஷா” என்னும் சொல்லைப் ‘பாடை’யாக்கி, ‘நட்டபாடை’ப் பெயர் வழங்கி இடர்ப்படுவராயினர். இனி இப்பண்ணியை நைவளம் என வழங்குவதே முறையாகும்”

(பக். 286)

யாழ். நூலில் ஒழிபியலிலே இசைத்துறை சார்ந்த மேலாய்வுக்குரிய பல விடயங்களை அடிகளார் தொகுத்துத் தந்திருக்கிறார். இசையாராச்சிக்கு வேண்டப்படுவதாகிய கணித நூல் முடிபுகள் பற்றியும், குறிப்பாக இசைக்கணிதம் பற்றியும் தரப்பட்டுள்ள விடயங்கள் இத்துறை ஆய்வாளருக்கு வழிகாட்டும் திறத்தனவாகும் (பக். 291-360).

அடிகளாரின் இசை ஆராய்ச்சிக்குச் சிலப்பதிகாரம் அடியார்க்கு நல்லாருரைகளும் அமைத்துக் கொடுத்த போதிலும், பல விடயங்களிலே அவரது கருத்தினை மறுத்துப் புதிய விளக்கங்களையும் அடிகளார் தந்திருப்பது படித்தறிதற்கு உரியதாகும். எடுத்துக்காட்டாக இசை நரம்பியலிலே, துளைக்கருவி இலக்கணம் கூறிய விடத்து அடியார்க்கு நல்லாரின்

பொருத்தமின்மையைக் குறிப்பிட்டு, அதற்குரிய சரியான விளக்கத்தை ஒழிபியலில் 363-364 ஆம் பக்கங்களில் தந்திருப்பதும் நோக்கத்தக்கது.

வடமொழியில் அஹோபல பண்டிதரால் இயற்றப்பெற்ற ‘சங்கீதபாரிஜாதம்’ என்னும் இசை நூலுக்கும் ‘சங்கீதரத்னாகர’ என்ற இசை நூலுக்குமிடையே யுள்ள வேறுபாடுகளை, மேளகர்த்தாக்களிடையே இவை கூறும் மாறுபாட்டினைக் காட்டி தென்னாட்டிற்கும் வடநாட்டிற்குமிடையே வழக்கிலுள்ள இசை இலக்கண வேறுபாடுகளையும் அடிகளார் குறிப்பிட்டுள்ளார் (பக். 321-325).

மேலும் வேங்கடமகிசுதூர்தண்டிப் பிரகாசியிலே கைக்கொண்ட சுருதிகள் எவை என ஆராய்ந்து, வீணைகளுக்கு மெட்டுக்கள் வைக்கப்படும் முறைமை பற்றி விளக்குகிறார். இங்கு சதூர்த்தண்டி வீணை, பாரிஜாத வீணை என்பவற்றின் இசைவீடு, சதவிலக்கம் அசைவெண் விசிதம், நரம்பு நீள விசிதம், அலகு நிற்கும் வீடு, மேருவிலிருந்து இறக்கம் ஆகிய விடயங்கள் இசைக்கணித அடிப்படையில் தரப்பட்டுள்ளன. (பக். 325, 328).

வடமொழியிலுள்ள ‘சங்கீதரத்னாகர’ என்ற இசை இலக்கணத்தினின்றும் வேறுபட்ட வகையில் தமிழ்ச்சையில் இலக்கணமரபு யாழ் நூலிலே நிறுவப்பட்டுள்ளமையே ஒழிபியலில் காணலாம். எனினும் கிளைமுறையாகவும், நட்புமுறையாகவும் தோன்றிய 22 இசை நிலைகளும் தமிழ் நூற்கும் வடநூற்கும் பொது வழக்காக நின்றன கிளையியைபாக 21ம் நட்பியைபாக 21ம் எனத்தோன்றிய 42 இசை நிலைகளும் 42 சுருதிகள் என நின்றன. இவற்றுட்கூல அஹோபலராலும். வேங்கடமகியாலும் எடுத்தாளப்பட்டன. ‘கிளையியையும் நட்பியையும் வடகோடும். தென்கோடும் போல்வன’ என்ற அடிகளார் கூற்றும் நோக்கத்தக்கது. (பக். 329).

தமிழ்ச்சையின் கால ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்ட அடிகளார் குடுமிபாமலைக் கல் வெட்டைப் பற்றியும் கூறிய கருத்துக்கள்

முக்கியமானவையாகும். தொண்டை மான் குலத்துதித்த மன்னர் ஆளுகை புரிந்து வருகின்ற புதுக்கோட்டை சமஸ்தானமானது. பழந்தமிழ் அழகுக்கலையைப் பாதுகாத்து வைத்த கருவூலம் போன்றது. சித்தன்ன வாசற் சித்திரங்களும், குடுமியாமலையிலே கற்பாறையிலே தீட்டப்பட்ட இசைநூலும் தமிழரது அழியாச் செல்வங்களாக அமைந்தன. மலையின் மீதமைந்த அமண் பாழியிலே கி.முன் இரண்டாம், மூன்றாம் நூற்றாண்டுகளில் வழங்கிய அசோகனது பிராமி விபியிலே. எழுதப்பட்ட கல்வெட்டும், கி.பி. ஏழாம், எட்டாம் நூற்றாண்டுகளுக்குரிய பழந்தமிழ் எழுத்திலமைந்த கல்வெட்டுக்களும் உள்ளன. சித்தன்னல் வாசலுக்குப் பத்துமைல் தூரத்தில் குடுமியாமலை அமைந்துள்ளது. இங்குள்ள கோயிற் சுவரிலே அநேக கல்வெட்டுக்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. கோயிலின் தென் புறத்தேயுள்ள பாறையிலே தேவ நாகரலிபியிலே இசை நூற் கல்வெட்டு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அதேபோன்று திருமையம் தாலுகாமலைக் கோயிலிலுள்ள கல்வெட்டிலும் இசை நூற் செய்திகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இக் கல்வெட்டுப் பாடல்களை ஆராய்ந்த அடிகளார், “இக்கல்வெட்டானது ஏழு தொகுதிகளாக வகைப்பட்ட 38 ஆளத்திகளை உடையது, இந்த ஏழு தொகுதிகளும் ஏழு இராகங்களைக் குறிப்பன” என்ற முடிபுக்குவந்து... “இவ்வாறு இசை, நாடகம், இரண்டிற்கும் வேண்டப்படுவனவாகிய ஏழு இராகங்களைக் கல்விற் பொறிந்து வைத்த மன்னன் செயலைப் பெரிதும் பாராட்டுகின்றோம்” என ஒழிபியலிலே கூறுகின்றார். (பக். 336-353). மேலும் கல்வெட்டுக் கூறும் இராகங்களையும் ஆளத்தியையும் சாரங்க தேவரின் சங்கீதரத்னாகர இசை இலக்கணங்களோடு ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்து தமிழிசையின் பழைமையினையும், வடமொழி எழுத்துக்கள், சொற்கள் என்பன தமிழிசையுடன் கலந்த இசைத் தமிழ்ச் சொற்களையும் எடுத்துக்காட்டினார். இக் கல்வெட்டில் எழுதப்பட்டுள்ள இசையினை வாசிப்பதற்குரிய இசைக்கருவி ‘முளரி யாழ்’ என்பதை நிறுவி, முளரி யாழின் அமைப்பை

யும் அதன் இலக்கணங்களையும் விளக்கியுள்ளமையும் படித்து அறியற்பாலனவாகும் (பக். 353-354).

பண்டைத் தமிழிசை மரபில் ஏழிசைகளும் தாரம். குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளி என்றே வழங்கின. வடமொழிக் கலப்பால் அவை முறையே சட்ஜம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்திமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிஷாதம் என வழங்கப்பட்டு வருவலாயின. மேற்கூறிய இசைபிறக்கும் முறைமைபற்றி விபுலாநந்த அடிகளார் வருமாறு விளக்குவர்.

“தாரத்துட் டோன்று முழையுமுழயுட் டோன்றும் ஓருங் குரல் குரலி னுட்டோன்றிச் -சேருமிளியுட்டோன்றும் துத்தத்துட் டோன்றும் விளரியுட் கைக்கிளை தோன்றும் பிறப்பு”

இப்பாடலிலே ஏழிசைகளின்தொடர்பும், அவை பிறக்கும் முறையும் கூறப்பட்டுள்ளன. பண்டைத் தமிழிசை ஆசிரியர்கள் இளிக் கிரமத்திலே இனிமுதலாக நரம்புகளை வைத்த முறைமைபற்றியும் யாழ் நூல் விரிவாக ஆராய்கிறது. மேற்காட்டிய ஏழு குரல் ஒலிகளையும் பண்டைய இசை நூலார் “தசநாதம்” எனக் குறிப்பிட்டவாறும் யாழ் நூலிலே விளக்கப்பட்டுள்ளது. (பக். - ௬). தாரம் முதலாக ஒலிக்கும்போது செம்பாலையும் (கல்யாணி), குரல் முதலாக ஒலிக்கும்போது செம்பாலையும் (ஹரிகாம்போதி), துத்தம் முதலாக ஒலிக்கும்போது படுமலைப்பாலையும் (நடைபைரவி), கைக்கிளை முதலாக ஒலிக்கும்போது செவ்வழியும், உழை முதலாக ஒலிக்கும்போது அரும்பாலையும் (சங்கராபரணம்), இளி முதலாக ஒலிக்கும்போது கோடிப்பாலையும் (கரஹரப் பிரியா), விளி முதலாக ஒலிக்கும்போது விளரிப்பாலையும் (தோடி) தோன்றும் என்பதும் யாழ் நூலிலே விளக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒழிபியலில் இறுதியிலே தொல்காப்பியம் கூறும் இசைத்துறை சார்ந்த விட

யங்கள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. அதனைத் தொடர்ந்து பரிபாடல், சிலப்பதிகாரம், காரைக்கால் அம்மையார் பாடல், மூவர் தேவாரங்கள், ஆழ்வார் பாடல்கள், திருப்புகழ் முதலிய பாடல்களிலே காணப்படும் இசைத்துறை விடயங்களை வரலாற்று நோக்கில் ஆராய்கின்றார். (பக். 374-393). யாழ் நூல் ஆராய்ச்சியின் மூலம் பழந்தமிழிசை மரபுகளையும் துட்பங்களையும் மீண்டும் ஆக்கிக்கொள்ளலாம் என்பதே அடிகளாரின் ஆய்வுப்பயணாக அமைகிறது.

யாழ் நூலை முழுமையாகப்படித்து உணரும்போது பின்வரும் விடயங்கள் ஆழமாக உள்ளத்தில் படிந்து மேலாய்வுகளுக்கு எம்மைத் தூண்டுவனவாக அமைகின்றன.

1. பண்டைய தமிழிசைக் கருவிக்களாகிய யாழ்வகைகளை இனங்கண்டு அவற்றுக்கு வடிவமும் செயலும் காட்டல்.
2. தமிழிசை இலக்கணங்களை வகுத்து விளக்கல்.
3. இசைக் கணிதப் பயன்பாடு.
4. தேவாரப் பண்களின் விளக்கம்.
5. தமிழிசை வரலாற்றாய்வு.
6. தமிழ்ப் பண்கள் வடமொழியில் இராகங்களாக மாற்றம் பெற்றமை.

இனி ஒருவர் யார் வருவார்!

“இன்று அன்னிய நாட்டறிஞர்களின் முயற்சியால் அரப்பாலிலும், மொகஞ்சதாரோவிலும், பர்மாவிலும், சுமேரியாவிலும், கல்தேயாவிலும், எகிப்திலும் யாழும் யாழ்போன்ற இசைக் கருவிகள் பலவும் அகழ்ந்து கண்டுபிடிக்கப்பெற்றுள்ளன. பேலூர், அலபைட், திருமெய்யம், திருஏருக்கத்தம், புலியூர், அமராவதியிலுள்ள கோலி போன்ற இடங்களிலிருந்து பல யாழின் சிற்ப உருவங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. மறைந்துபோன யாழின் எண்ணத்தைத் தமிழ் மக்களுக்கு நினைப்பூட்டி யாழ்க் கருவியை உயிர்ப்பிக்க, யாழ்நூல் என்ற சிறந்த இசை இலக்கியத்தை உருவாக்கிய உயர்திரு. விபுலானந்த அடிகள் ஒரு பெரும் இசைப் பணியை ஆற்றி துறக்க வாழ்வை எய்தினார். அவரோடு அவர் கண்ட உருவங்களும் யாழ் ஆய்வும் மறைந்து போயின.”

— அ. இராவகன் - இசையும் யாழும்.

விபுலாநந்த அடிகளும் இசைத்தமிழும்

முனைவர் சி. பாலசுப்பிரமணியன்
துணைவேந்தர்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.

தமிழிசை தொன்மையானது. “அகத்தியனாராற் செய்யப்பட்ட மூன்று தமிழ்” என்று கூறுவதனாலும், “அகத்தியம் இயற்றமிழ் இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் என்னும் உறுப்பையும் அடக்கி நின்றலின் அது பிண்டத்தினை அடக்கிய வேறொரு பிண்டம்” என்று நச்சினார்க்கினியர் கூறுவதாலும் மூன்று தமிழுள் ஒன்றாக அமைந்த இசைத் தமிழின் தொன்மை அறியப்படும். “இசைத்தமிழ் நூலாகிய ‘பெருநாரை’ ‘பெருங்குருகும்’ பிறவும் கேவ இரடி நாரதன் செய்த பஞ்சபாரதியமும் முதலாக உள்ள தொன்மூல்கள் இறந்தன” என்ற அடியார்க்கு நல்லார் கூற்றால் பண்டைக்காலத்தில் விளங்கிய பல இசைநூல்கள் அறியப்பெறும். இசை நுணுக்கம், இந்திரகாளியம், பஞ்சமரபு ஆகியன பலராலும் பயிலப்பெற்ற இசை நூல்களாகும். தொல்காப்பியர் “இசையொடு சிவணிய நரம்பின் மறைய” என்று கூறுவதால் இசைத் தமிழுக்கு இலக்கணம் கூறுகின்ற நூல்களெல்லாம் பண்டு இருந்தன என்பது அறியப்பெறும்.

‘பண்’ என்பதனைப் ‘பண்ணி’ என வினையெச்சமாகக் கூறுகின்ற பாங்கினைப் ‘புறநானூறு’ காட்டுகின்றது. பண்ணை, நிறம் என்று விளக்குகின்றது சிலப்பதிகாரம். இவ்வாறு தொன்று தொட்டு வருகின்ற இசையைச் சங்கப்புலவரும், நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் போற்றியுள்ளனர்.

“இன்னியல் மாண்தேர்ச்சி
இசைபரி பாடல்
முன்முறை செய்தவத்தின்
இம்முறை இயைந்தோம்”

என்று பரிபாடல் ஆசிரியர் முன் செய்தவத்தின் காரணமாக இசையமைந்த பரிபாடலைப் பெற்றதாகக் கூறுவர்.

“தமிழோடு இசைபாடல் மறந்தறியேன்” என்பர் சமய குரவராகிய திருநாவுக்கரசர். பாலேய் தமிழர், இசைகாரர், பத்தர் பரவும் ஆயிரம் என்று ஆழ்வார்களின் அருட்செயல்களைப் போற்றுவர். இவ்வாறு காலந்தோறும் தவழ்ந்துவந்த இசை, தற்காலத்தில் கருநாடக இசை என வழங்கப்பெறுகிறது. இஃது இப்பெயரில் வழங்கினும் தமிழ் நாட்டிற்கே உரியது என்பதை அறிஞர் உறுதிசெய்துள்ளனர். கருநாடக இசையில் காணப்படும் 72 மேள கர்த்தா முறைகளும் 35 தாளப்பகுப்பு முறைகளும் முற்றிலும் தமிழுக்கே உரியன.

பதிமூன்றாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த வடநாட்டு இசைவாணரான ‘சாரங்கதேவர்’ தம்முடைய ‘சங்கீதரத்னாகரம்’ என்ற நூலில் கருநாடக இசையின் நுட்பங்களை விளக்கியுள்ளார்.

இசை, மொழி கடந்தது எனினும் மொழிவழியே வெளிப்படும் போதே, மொழி அறிந்தவர்களின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் ஈர்க்க முடிகிறது. பாட்டும்

இசையும் கவந்தவருகின்ற நிலையிலேயே உள் எத்திற்குப் பொருள் உணர்த்தி உணர்வுகளைத் தூண்டமுடிகின்றது. வாய்ப்பாட்டிற்குத் துணையாகவும் பின்னணியாகவும் அமைகின்ற இசையினை உண்டாக்கவல்ல கருவிகள் தோற்கருவி, துளைக்கருவி, நரம்புக்கருவி, கஞ்சக்கருவி என நால்வகைப்படும். இவற்றுள் நரம்புக் கருவிகளும் துளைக்கருவிகளும் தொன்மையானவை என எண்ணுதற்குரிய கருத்தைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழங்குகின்றன. நரம்புக் கருவிகளில் குழலும், யாழும் பெருகிய வழக்குடையன. இவற்றுள் யாழ் இன்று வழக்கு இழந்தது. சங்க இலக்கியங்களில் யாழின் தோற்றம், இசையமைதி, இசைக்கும் முறை ஆகியன உரைக்கப்பெறுகின்றன. சிலப்பதிகாரத்தில் யாழாசிரியர் அமைதி கூறுவதோடு,

“நீடிக்கிடந்த கேள்விக் கிடக்கையின்
இணைநரம்பு உடையன

அணைவுறக் கொண்டாங்கு
யாழ்மேற் பாலை இடமுறை மெலிய”

என்று யாழ் இசைக்கின்ற நுட்பத்தையும் விளக்குவர். இவ்வரிய இசைக்கருவி தேவாரப் பாக்களை இசைத்தற்கும் இடைக்காலத்தே பயன்பட்டது. திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் என்னும் பாண்மரபினர் திருஞானசம்பந்தரின் பாக்களுக்கு யாழ் இசைத்திருக்கின்றார். பிற்காலத்து இக்கருவி வழக்கிழந்தது. இவ்வரிய இசைக்கருவியின் வகைமை, அமைப்பு, இசைக்கும் முறைமை, ஆகியவற்றைப் பேராசிரியர் விபுலாநந்த அடிகள் நன்கு திறனாய்ந்து எழுதிய ‘யாழ்நூல்’ தமிழர்க்குக் கிடைத்த அரிய கருவூலமாகும். தமிழ்க்கலை நாட்டத்திலும், மொழிப் பற்றிலும் துறவற நிலைமேற்கொண்டதிலும் அடிகள் ஓர் இளங்கோவே ஆவர். சிலப்பதிகாரம் முழு உருவமாக வெளிப்பட்ட 1892 - ஆம் ஆண்டிலேயே தோன்றிய முத்தமிழ்த் துறைபோகிய வித்தகர் விபுலாநந்த அடிகள் ஐயிரண்டு ஆண்டுகளாய் அரிதின முயன்று இமயமலைச்சாரலில் இருந்து உருவாக்கிய ‘யாழ் நூல்’ பண்டைத் தமிழிசைக் கருவியாகிய யாழின் திட்ட

நுட்ப விளக்கமெலாம் அழகுற எடுத்துரைக்கின்றது.

‘வில்யாழ்’, ‘பேரியாழ்’, ‘சீறியாழ்’ எனப்படும் ‘செங்கோட்டியாழ்’, ‘சகோடயாழ்’ என்னும் யாழ் வகைகளை யாழ்நூல் அழகுற எடுத்துரைக்கின்றது.

“புழற்கோட்டுத் தொடுத்த

மரற்புரி நரம்பின்
வில்யாழிசைக்கும் வீரலெறி குறிஞ்சி”

என வில்யாழின் அமைப்பினைப் பெரும் பாணற்றுப்படை கூறுமாறு எடுத்துரைப்பார்.

“ஐந்தும் ஏழும் நரம்புபெற்று வில்யாழ் இருந்திருக்கவேண்டுமென்று” அடிகள் பரிபாடல் துணைகொண்டு விளக்குவர். புத்த சமயம் ஆரிய விளையை ஒதுக்கிப் பொதுமக்கள் யாழ் எனும் தமிழ் இசைக் கருவினைக் கொள்ளச் செய்தது என்பதற்கு அறிஞர் சான்று காட்டுவர். யாழ் குழுவியாக இருந்து ஆயர் ஆய்ச்சியரை மகிழ்வித்தது; பேதைச் சிறுமியாகி பாணனொடும் பாடினியொடும் நாடெங்கும் நடந்தது; பேரியாழ் என்னும் பெயரில் பெரும்பையாகி பெரும்பாணரோடு சென்று ஆடையும் அணியும் பூண்டு மங்கையாகி அரங்கில் திறமைகாட்டிற்று; பின்பு மடந்தையாகித் திருநீலகண்ட பெரும்பாணரோடும் மதங்க குளாமணியாரோடும் கோயில்களை வலம்வந்தது; அரிவையாகி அரகிளங்குமரியருக்கு இன்னுயிர்த்தோழியாயிற்று என்று யாழைக் காலந்தோறும் வளர்ந்து கன்னிமை எய்திய ஒரு பெண்ணாக அடிகள் உருவகிப்பார். சங்க காலத்து யாழாக வில் யாழும் சீறியாழும் பேரியாழமே அமைந்தன. ஏனைய சிலப்பதிகாரத்திலிருந்து வழக்குப்பெறுவன.

பூத நூல் இயற்கையறிந்து இசைக்கோல் இசைநரம்பின் ஓசை ஆகியவற்றை அளக்கும் முறைமையினை அடிகள் உணர்த்துவது விடப்புகுரியதாகும். ‘சோனாமீட்டர்’ (Sonometer) என்னும் ஒலி அளப்பானைக் ‘கட்டளையாழ்’ என அடிகள் வழங்குவது அவரது இசைத்

தறை ஆர்வத்தைக் காட்டும். இட்டிடை, சின்னம், அழகு, நொய்மம், திண்மம், அசைவெண் ஆகிய தமிழாக்கச் சொற்கள் அடிகளின் மொழித் திறனை எடுத்தரைக்கின்றன. தாரம், குரல், துத்தம், ஸசக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, ஆகிய ஏழிசை நரம்புகளின் நீள விகிதங்களையும் அசைவெண் விகிதங்களையும் அவை நீளங்களையும் அசை வெண்களையும் அடிகள் மிக நுண்மையாகக் கணித்துக் கூறுதல், அவரது ஆற்றல் சான்ற புலமையினைக் காட்டுகின்றது. ஏழ்பெரும் பாலை, பன்னிருபாலை ஆகியவற்றைப் பிறப்பிக்கும் முறையும் கணக்கும் அடிகளால் விரிவுற எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. அரங்கேற்றுக் காகையில் யாழாசிரியர் அமைதி கூறும் பகுதிக்கு அடிகள் கூறியுள்ள உரை அக்காதையை விளங்கிக்கொள்ளத் துணைபுரிகின்றது. பழம் பண்களையும் பகற்பண் இராப் பண் பாகுபாட்டையும் பொதுப் பண்களையும் பல அரிய எடுத்துக்காட்டுகள் கொண்டு இந்நூலில் அடிகள் தெளிவுறுத்தியிருக்கின்றார். அரும்பத உரைகாரரின் உரைமேற்கோள் பல யாழ் நூலில் நல்ல தெளிவு பெறுகின்றன. ஒவ்வொரு காலத்திலும் இசை வழக்குகள் மாறிவருகின்ற தன்மையினை,

“மாறுமுதற் பண்ணின்பின்
வளர்முல்லைப் பண்ணாக்கி
ஏறியதா ரமும் உழையும்
கிழமைகொள விடுந்தானம்
ஆறுலவுஞ் சடைமுடியார்
அஞ்செழுத்தின் இசைபெருக்கக்
கூறியபட்டடைக்குரலாங்
கோடிப்பா லையினிறுத்தி”

என்று சேக்கிழார் கூறுவது கொண்டு இடைக்காலத்தில் முல்லைப் பண்ணுக்குக் கோடிப்பாலை கொண்டமையும் எடுத்த நுக்காட்டாக்குவார்.

பழந்தமிழ் இசையினை ஆராய்ந்த அடிகள் இடைக்காலத் தேவார யாப் பமைதியினையும் ஆராய்ந்து திருமுறை இசை இன்னது எனத் தெளிவுறுத்திய தன்மை மிகவும் போற்றுதற்குரியது. ‘பண்ணும் பதமேழும் பல ஓசைத் தமிழ்ச்சுவையும் உண்ணின்றதோர் சுவையும்’ என்று திருஞானசம்பந்தர் கூறுவதில் சுவை என்பது அரும்பத உரைகாரர் கூறிய இரதம் என அடிகள் விளக்குவார். இந்த இரத வேறுபாடுகளைப் பதிகங்களில் பொருத்தி எடுத்துக் காட்டவும் செய்வார். வடநாட்டார் கூறும் ஹிந்தோள்மும்’ வேங்கடமுகி கூறிய ஹிந்தோளமும்’ இந்தளப் பண்ணின் வேறானவை என்று காட்டி, தேவார இந்தளப் பண்ணையே சங்கீத இரத்தனாகரம் குறிக்கின்றது என்பதையும் விளக்குவது பெரிதும் போற்றத்தக்கதாகும்.

இவ்வாறே பல பண்களின் தோற்றம், திரிபு நிலைகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அடிகளின் இயற்றமிழ் இலக்கிய இலக்கணப்புலமை பலவிடங்களில் இவ்வாராய்ச்சிக்குத் துணை நிற்கின்றது இத்தகையதோர் அரிய, காலத்தால் மறையாத பெருநூலை அளித்த அடிகளைத் திருமுறைச் செல்வர் வெள்ளைவாரணனார் அவர்கள் கூறுமாறு, ‘இளங்கோ என்னும் மன்னவனே தமிழ் வளர்க்க மீண்டும் இவண் வந்தடைந்தான்’ என்று கூறிப் போற்றுவது சாலப் பொருத்த முடையதாகும்.

AS A NATION THINKETH

“A nation becomes whatever she believes herself to be. She is made great, not by her relative superiority, but by her thought about herself.”

— Sister Nivedita,
as quoted in Prabuddha Bharata,
April 1940.

ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர் பிறந்திலரேல்...

— கவிஞர் வி. விசுவலிங்கம் —

செந்தமிழ் அன்னை சிறந்திட நற்பணி செய்தலும் ஆகாதே
தேசமெ லாந்தமிழ் வாணர் திகழ்ந்திடு சேவையும் ஆகாதே
முந்தைய நூல்பல ஆய்ந்திடு கல்வி முயற்சியும் ஆகாதே
மூதறி வாளர் பரம்பரை நாட்டில் முகிழ்த்தலும் ஆகாதே
சொந்த முயற்சியி லேபல கல்விச் சாலைகள் தோன்றாவே
தூய தமிழ்ப்பண் பாடுதுலங்கும் தொண்டுகள் ஆகாதே
சந்த முறுங்கா ரேறுதி ருப்பதி சாமித் தம்பி சுதன்
ஸ்வாமி விபுலா நந்த அடிகளார் தாம் பிற வாவிடிலே.

ஆதர வற்ற அனாதைகள் கல்வியின் ஆக்கமும் ஆகாதே
ஆங்கில நூல்பல ஆய்ந்தவை தமிழினில் ஆவதும் ஆகாவே
ஆதர முடனவை அறிவிய லொடுகலை ஆர்வமும் ஆகாதே
அரிய மதங்க ஞானமணி நாடக நூல் வெளி ஆகாதே
வேத சிவாகம தத்துவம் யாவும் விரித்துல கம்பரவ
மேன்மை உறும்பிர புத்தநல் ஏடு விளங்கவும் ஆகாதே
மாதவ சாமித் தம்பிகண் ணம்மை வரப்பய னாய்நிலவும்
மாண்புறு விபுலாநந்த சுவாமிகள் வந்துதி யாவிடினே.

ஆயிரம் ஆண்டுக ளாக மறைந்து ஒழிந்தநம் யாழ் பலவும்
ஆனவிஞ் ஞானநல் லறிவத னால்வெளி ஆனதும் ஆகாதே
மாயிரு ஞாலமறிந்திட மட்டுநல் வாவிடில் ஆங்கொருபால்
மாண்புறு நீரர மகளிர் தம் இசைநல் மாட்சியும் ஆகாதே
தூய இசைத்தமிழுக்கோர் இலக்கண யாழ் நூல் தோன்றாதே
தொல்லிம யம்முதல் ஈழம்வரைத் தமிழ்ச் சோதி துலங்காதே
மேய தவத்திரு இராம கிருஷ்ண மிஷன்பணி ஆகாதே
வித்தகர் விபுலாநந்த சுவாமிகள் தாம்பிற வாவிடினே!

சுவாமி விபுலாநந்தரும் சம்ஸ்கிருதமும்

பேராசிரியர் வி. சிவசாமி,
தலைவர், சம்ஸ்கிருதத்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் தமிழ், ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளுடன் வடமொழியும் நன்கு கற்றவர். இளம் பிராயத்திலே தமிழுடன் வடமொழியும் கற்றவர். அவர் காலக் கல்வி முறையிலே தமிழ் நன்கு கற்றவர்கள் வடமொழியையும் நன்கு அல்லது ஓரளவாவது கற்றிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடற்பாலது. இவருடைய மும் மொழி அறிவும், விஞ்ஞான அறிவும், ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் வலியுறுத்திய சமரசநோக்கும் இவருடைய சமூக, சமய, பண்பாட்டுப் பணிகளிலே நன்கு துலங்கியுள்ளன.

சமஸ்கிருதம் மிக நீண்டகால (சுமார் 4000 ஆண்டு) இலக்கிய வளமுள்ள மொழிகளில்லொன்றாகும். இது வேத இலக்கியம், இதிலாஸ இலக்கியம், பிற்கால இலக்கியம் எனப்பட இலக்கிய அலகுகளைக் கொண்டிலங்குகின்றது. மிகப் பழைய காலத்திலிது ஒரு குறிப்பிட்டோருடைய மொழியாக இருந்திருப்பினும், இதற்கு இலக்கணம் வகுத்த பாணினிகாலத்தின் பின்னரே இது சம்ஸ்கிருதம் (அதாவது நன்கு செம்மைப்படுத்தப்பட்டது) என அழைக்கப்பட்டது. இம் மொழி இந்துக்களின் தெய்வீக அல்லது புனித மொழியாகவும் (தேவ பாஷா), இந்தியாவின் பொதுமொழியாகவும், சாஸ்திரீய மொழியாகவும் மிளிர்ந்து வந்துள்ளது. இந்தியாவின் பல்வேறு பிராந்தியங்களில் ஆட்சி செய்த மன்னர், மட்டுமன்றி வெளியே இலங்கை, தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் ஆட்சி புரிந்த மன்னர்களும் இதனைத் தமது சபை மொழியாகவும் போற்றிவந்தனர். தமிழகத்துடன் நீண்டகால உறவுடைய மொழி இதுவேயாகும். தமிழ் இலக்கியத்திலும்

இலக்கணத்திலும் இதன் சாயலை ஆங்காங்கே காணக்கூடியதாயுள்ளது. மொழிக் காழ்ப்புணர்ச்சி இல்லாத அக்காலத்தில் தமிழுடன் வடமொழியும் நன்கு போற்றப்பட்டது. கற்கப்பட்டு வந்தது. திருநெல்வேலி ஞானப்பிரகாசர், ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஆறுமுகநாவலர், சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புலவர் முதலியோர் இரு மொழிகளிலும் சிறந்த பாண்டித்தியம் பெற்றிருந்தனர். இதே கல்விப் பாரம்பரியத்தில் வந்த சுவாமி விபுலாநந்தரும் இம்மொழிகளிலே விற்பன்னராயிருந்தமையில் வியப்பில்லை.

வடமொழி அறிவு இவருடைய தமிழ் ஆய்வுக்கு மட்டுமன்றிக் குறிப்பாக இசை, நாடக, நடன ஆய்வுகளுக்கும் நன்கு பயனுடையதாயிற்று. வடமொழிக் கல்வியினைக் குறிப்பாகச் சைவமாணவருக்கு வலியுறுத்தியபோது தாய்மொழிக் கல்வியறிவோடு பிறமொழிக் கல்வியறிவும் அவர்களுக்கு அவசியமெனக் கூறி வடமொழி பயில வேண்டியதற்கான அத்தியாவசியத்தையும் வலியுறுத்தியுள்ளார். எடுத்துக்காட்டாக, 'அறிவு நூற்கலைகளை ஆராய்வோடு கற்றுமொழி வளம் நிரம்பியிருக்க வேண்டுமாதலின், தாய்மொழியிலுள்ள இலக்கண இலக்கியங்களை ஐயந்திரிபற ஆராய்ந்து சிந்தனைத் தெளிவும் உடையோராதல் வித்தியார்த்திகளது முதல் நோக்கமாக இருத்தல் வேண்டும், பல திறப்பட்ட பாஷைகளைக் கற்பதனால் அறிவு விசாலிக்குமாதலினால் தாய்மொழியில் ஒருவாறு தேர்ச்சிபெற்ற மாணவனுக்கு பிறமொழியையும், அவற்றிலுள்ள அறிவு நூல்களையும் கற்பித்து வைக்கலாம். கணிதம், தருக்கம் முதலி

யன நுண்ணறிவினை விருத்தி செய்வன வாதலின் அவற்றினைப் பயில்வது இன்றி யமையாதது. வைதிக சமயத்திற்குரிய ஆன்மீக நூல்கள் அனைத்தும் வடமொழி யிலிருந்தலாலே வடமொழிப் பயிற்சியும் சைவ மாணவருக்கு இன்றியமையாதது” எனக் கூறியிருப்பதிலே சைவர்களுக்கு வட மொழிக் கல்வி அவசியமென்பது வெள்ளிடைமலை.

இந்த நூற்றாண்டின் இருபதுகளில் தமிழ், வடமொழிக்கல்வியை ஊக்கப் படுத்தி விரிவடையச் செய்யும் நோக்குடன் யாழ்ப்பாணத்திலே உருவாக்கப் பட்ட ஆரிய திராவிட பாஷாவிருத்திச் சங்கத்திலே சுவாமிகள் முக்கிய உறுப்பினராகச் சிலகாலம் இருந்தவர். அதன் நோக்கத்தினைக் குறிப்பிடுகையில் “தமிழ் சமஸ்கிருதம் என்னும் இருமொழிகளிலு முள்ள பழைய நூற்கல்வி, புராதன சரித வாராய்ச்சி என்பனவற்றை ஊக்கப் படுத்தி, இருமொழிக் கல்வியையும் வளர்த்தல் கருதியது” எனக் கூறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே இவ் இருமொழிகளையும் போற்றிப்பேணி வளர்க்க நிறுவப்பட்ட ஒரு தாபனத்தினைச் சுவாமிகள் நன்கு ஆதரித்தமையிலிருந்து அவரின் வடமொழிப் பற்றும் தெளிவு.

மேற்குறிப்பிட்ட சங்கத்தின் சஞ்சிகையிலே “செழுங்கலை நியமமும் வடமொழிக்கல்வியும்” எனும் தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரையிலே அடிகளார் வடமொழியின் அவசியத்தினைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். மேனாட்டுப் பல்கலைக் கழகங்களிலே கிரேக்கம், இலத்தீன் ஆகிய பழைய மொழிகளையும் அவற்றிலுள்ள சிறந்த இலக்கியங்களையும் மாணவர் கற்பதுபோல இலங்கை மாணவர்களும் சமஸ்கிருதம், பாளி ஆகிய மொழிகளைக் கற்கவேண்டும் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதாவது மேனாட்டு மாணவர் கல்வி நிரம்புதற்கு எவ்வாறு இலத்தீன் கிரேக்கம் முதலிய பழைய மொழிகளைப் பயின்றுகொள்ளுகிறார்களோ அவ்வாறே இந்நாட்டு மாணவர் சமஸ்கிருதம், பாளி என்னும் பழைய மொழிகளைப் பயிலுதற்குரியர்” என்

பதாம். இவருடைய இக்கூற்று இலங்கையின் சமய பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது. இங்குள்ள பௌத்தர்களுக்குப் பாளியும், இந்துக்களுக்குச் சமஸ்கிருதமும் புனித மொழிகளாகும், சமஸ்கிருதம் பௌத்தர்களுக்கும் பொது மொழியாகும்.

வடமொழிக்கல்வி தமிழ் மாணவர்களின் ஆராய்ச்சிக்கும் அவசியமென இவர் கருதினார். “தமிழில் எழுத்தாராய்ச்சியும் சொல்லாராய்ச்சியும் செய்வதற்கு வடமொழியறிவு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவது” எனவும் வடமொழிக் காவியாதர்சத்தின் மொழி பெயர்ப்பாகவே தமிழ் தண்டியலங்காரம் திகழ்கின்றது எனவும், வடமொழியிலுள்ள விருத்தவிகற்பங்கள் பல தமிழில் வழங்கப்படுகின்றன எனவும், இதனால் தமிழ் யாப்பு ஆராய்ச்சிக்கும் வடமொழிக் கல்வி தேவை எனக் கூறியுள்ளார். மேலும் தமிழ்ப் புலவர்கள் வடமொழி அறிவும் உடையவராக விளங்கியமையாலேதான் பல உயரிய ஆக்கங்களை அளிக்கக் கூடியவராக இருந்தனர் எனவும், சன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர் காலம்வரை தமிழ்ப்பெரும் புலவர்கள் வடமொழிகற்றும், வடமொழி நூல்களை மொழிபெயர்த்தும், வடமொழி மரபு பற்றிப் புத்திலக்கணங்கள் எழுதியும் தமிழுக்குத் தொண்டாற்றியுள்ளனர் எனவும் கூறியுள்ளார். “மூலமூலீ ஆறுமுக நாவலர் அவர்களையுள்ளிட்ட சைவ நற்பெரும் புலவர்கள் சைவாகம் புராணங்களை மூலமொழியிற் பயிலும் நோக்கமாக வடமொழியை விரும்பிக் கற்று அம்மொழியிற் பாண்டித்தியமுடையோராய் இருந்தனர்” எனவும் கூறி நாடு பிரித்தானியர் ஆட்சியிலிருந்து விடுதலையடைகின்ற காலத்திலே “தமிழர்கள் பெருமையடையும் பொருட்டு தாய்மொழியாகிய தமிழோடு வடமொழியினையும் பயிலுதல் நலமாகும்” என அவர் வடமொழிக்கல்வியையும் அழுத்திக் கூறியிருப்பது உற்றுநோக்கற்பாலது.

“தமிழுக்கும் வடமொழிக்கும் பல்லாயிரம் வருடங்களாக நெருங்கிய

தொடர்பு இருந்து வருகின்றது. பிரயோக விவேக ஆசிரியர், வீரசோழிய ஆசிரியர், சிவஞானமாபாடிய உரை பாசிரியர் என்று இன்னோரென உள் ளீட்ட பெரியோர் பலர் இருமொழி களிலும் பாண்டித்தியம் நிரம்பியவர் களாக, வடமொழி வியாகரண முடிபுகள் பலவற்றையும் தமிழிலக்கணத்திற்கு உரிமையாக்கினர்'' என அவர் தமிழிலக்கண ஆசிரியர்களின் தொண்டுகளைக் குறிப்பிட்டு அவர்களின் வடமொழி அறிவினைச் சுட்டிக்காட்டிப்பலரும் இவ் ஆராய்ச்சியிலீடுபட வேண்டும் என விரும்பியுள்ளார்.

இவருடைய காலத்திலே இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் எங்கு அமையவேண்டும் என்ற சர்ச்சை நடைபெற்று வந்தது. இவர் யாழ்ப்பாணத்திலும் ஒரு பல்கலைக் கழகம் அமையவேண்டும் என வலியுறுத்தினார். இங்கு கற்பிக்கப் படவேண்டிய கற்கை நெறிகள் முதலியன பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் ''தமிழ்ப் புலமையும், சமஸ்கிருதப் புலமையும், மேலை நாட்டுப் புலமையும் யாழ்ப்பாணத்திலே நிரம்ப வேண்டும். புத்திக் கூர்மையுள்ள நமது சிறுவர் தத்துவஞானிகளாகவும் விஞ்ஞான சாஸ்திரிகளாகவும், வடமொழிப் பண்டிதராகவும், தமிழ்ப் புலவராகவும் சிறந்த விளங்க வேண்டும், உலகம் புகழத் தக்க புது நூல்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து உற்பத்தியாக வேண்டும். தொன்றுதொட்டு கல்வி வளஞ் சிறந்து விளங்கும் யாழ்ப்பாணத்தைப் புறக்கணித்து விட்டுக் கல்வி மணமில்லாத தம்பறையை நாடிச் செல்வது அவலை நினைத்து உரலை இடித்தது போலாகும்'' என அவர் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் குறிப்பிடற்பாலன. இவற்றிலே சமஸ்கிருதக் கல்வியும் புலமையும் யாழ்ப்பாணத்திலே நெடுங்காலமாக நிலவி வந்துள்ளமையையும் குறிப்பிட்டு அந்நிலை மேலும் சிறப்புற்றோங்க வேண்டும் என்பதையும் அவர் குறிப்பிட்டிருப்பது கவனித்தற்பாலது. தமிழருக்குச் சம்ஸ்கிருதக் கல்வியும் அவசியம் என்பது அடிகளாரின் அசையாத கருத்தாகும். அதுவும் பல்கலைக் கழக மட்டத்தில்

அதன் முக்கியத்துவத்தினை எடுத்துக் கூறியமையும் உற்றுநோக்கற்பாலது.

மேலும் வடமொழியிலுள்ள சில முக்கியமான நூல்களைத் தமிழில் மொழிபெயர்க்க வேண்டும் என இவர் விரும்பியவர். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக நாடகவியல் பற்றிச் சிறப்பாகக்கூறும் தனஞ்ஜயனின் தசரூபகத்தினை மொழிபெயர்த்துள்ளார். இவர் எழுதிய மதங்க குளாமணியில் ஒருபகுதியாக இம்மொழி பெயர்ப்பினைச் சேர்த்து வெளியிட்டுள்ளார். ஒப்பியல் நாடகவியல் போன்று காணப்படும் இந்நூலில் தசரூபக மொழி பெயர்ப்புக்கும் ஒரு தனிப் பரிமாணம் உண்டு. இத்தகைய பிறமொழி நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப் படுவதை அவர் நன்கு விரும்பினார். தமிழுக்கும் வடமொழிக்கும் இடையிலுள்ள தொடர்புகளை அடிகளார் நன்கு அறிந்தவராகையாற் குறிப்பிட்ட வடமொழி நூல்களின் தமிழாக்கம் எவ்வெவ்வகைகளிலே தமிழ் இலக்கியம், இலக்கணம், கலைகள் முதலியன வற்றிற்குப் பயன்படும் என்பதையும் சில இடங்களிலே சுட்டிக்காட்டியுமுள்ளார். ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட தனஞ்ஜயனின் தசரூபகம் நாடகவியலுக்குப் பயனுடைத்தாகும். இது போலவே 1942 லே மதுரையிலே தாம் நிகழ்த்திய பேருரையொன்றிலே ''வடமொழிப் பரதமும், சங்கீதரத்னாகரமும் சிறந்த முறையிலே மொழிபெயர்க்கப் படுமாயின் அம்மொழி பெயர்ப்புகள் தமிழிசையின் மறுமலர்ச்சிக்கு உதவும் என்பது என் கருத்து'' எனக் கூறியுள்ளமை ஈண்டு கவனித்தற்பாலது.

மேலும், இவருடைய இச்ச ஆராய்ச்சிகளிலே வடமொழியிலுள்ள சங்கீத மகரந்தம், வேங்கடமகியின் சதுர்தண்ட பிரகாசிகா முதலிய இசை நூல்களிலே கூறப்படும் இசை நுணுக்கங்கள் பற்றிய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் அடங்குவன. இவருடைய தலைசிறந்த ஆய்வு நூலான யாழ்நூலில் மேற்குறிப்பிட்ட நூல்களிலும் பிற வடமொழிநூல்கள் சிலவற்றிலும் இசை பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களைத் தமிழிலக்கியத்தில் வரும் இசை

பற்றிய கருத்துக்களோடு ஒப்பிட்டும் கூறியுள்ளார். வடமொழியிலுள்ள இசைபற்றிய நூல்களை மட்டுமன்றி நடனம் பற்றிய சில நூல்களையாவது இவர் கற்றிருந்தார் என்பது வேறு சில கட்டுரைகளாலும் புலப்படுகின்றது.

இராமகிருஷ்ண மிஷன் துறவியாகிய பின்னரும் இவர் தொடர்ந்து கல்விப்பணிகளும், சமய பண்பாட்டுப் பணிகளும் செய்தார். வேத இலக்கியம் குறிப்பாக உபநிடதங்கள், சாங்க்யம், யோகம் முதலிய தரிசனங்கள், குறிப்பாக வேதாந்த தத்துவம் பற்றி நன்கு கற்றவர். யோகம், வேதாந்தம் முதலியன பற்றிக் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். இவற்றிற்கான மூலநூல்கள் வடமொழியிலிருப்பதும் குறிப்பிடற்பாலது. சென்னையில் இருந்த காலத்திலே அங்கு வெளிவந்த இராமகிருஷ்ண மிஷன் சஞ்சிகைகளான “வேதாந்த கேசரி” “இராமகிருஷ்ண விஜயம்” எனும் சஞ்சிகைகளுக்கு ஒரே காலத்தில் (1922 - 1924) ஆசிரியராக விளங்கினார். பின்னர் 1939 - 1941

இமயமலைப் பிரதேசத்திலே மாயாவதியிலிருந்து வெளிவரும் இராமகிருஷ்ண மிஷன் பிரதான சஞ்சிகையான “பிரபுத்த பாரத”வின் ஆசிரியராகவும் பணி புரிந்தவர். இலங்கை விவேகானந்த சபையின் சஞ்சிகையான விவேகானந்தன் ஆசிரியராகவும் (1926 - 1927) இலங்கினார். இச்சஞ்சிகைகளிலும், வேறு சிலவற்றிலும் இவர் எழுதியுள்ள கட்டுரைகளிலும் இவரின் வடமொழித் தேர்ச்சி நன்கு புலனாகிறது. பதஞ்சலியின் யோக சூத்திரங்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்துள்ளார் எனவும் கூறப்படுகின்றது. வேதாந்தம் பற்றிய மூலநூல்கள் வடமொழியிலிருப்பதால், அதனை மூலநூல்களிலே பயின்று ஆய்வுகள் செய்தார்.

இவ்வாறு வடமொழிப் புலமையும், பற்றுமுள்ளவராக இம்மொழியறிவினைத் தமது பலதிறப்பட்ட ஆய்வுகளுக்கும் அடிகளார் பயன்படுத்தினார். அம்மொழியறினைத் தமிழர்கள் குறிப்பாகத் தமிழறிஞர்களும் சைவர்களும் கற்கவேண்டும் எனவும் அவர் விரும்பினார்.

உசாத்துணை

அருள் செல்வநாயகம் டி. ரி., விபுலாநந்த அடிகள், சென்னை, 1966.

அருள் செல்வநாயகம் (தொகுப்பாசிரியர்).

(1) விபுலாநந்த ஆய்வு, 1964.

(2) விபுலாநந்தத்தேன், சென்னை.

(3) விபுலாநந்தக் கவிமலர், யாழ்ப்பாணம், 1965.

சற்குணம். ம (ஆசிரியர்) அடிகளார் படிவமலர், காரைதீவு, 1969.

அழகரத்தினம். செ., “விபுலாநந்தரின் கல்விச் சிந்தனைகளும் தொண்டுகளும்” யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக முதுகலைமாணிப் பட்டத் திற்கான ஆய்வுக்கட்டுரை, பிரசுரிக்கப்படாதது, 1983.

சுவாமி விபுலாநந்தர்,

(1) மதங்கஞ்ஞாமணி, மதுரை, 1926.

(2) யாழ் நூல், தஞ்சாவூர், 1974.

(3) நடராஜவடிவம், சென்னை, 1988.

ஈழகேசரி

கலாநிதி

செந்தமிழ்

தமிழ்ப் பொழில்

விவேகானந்தன்

இராமகிருஷ்ண விஜயம்

Prabuddha Bharata

சுவாமி விபுலாநந்தரும் தனித் தமிழும்

திருமதி ரூபி வலன்ரீனா பிரான்சிஸ், பி.ஏ. (சிறப்பு)
புனித மிக்கேல் கல்லூரி, மட்டக்களப்பு.

ஒரு மொழியின் தனித்துவத்தையும், தூய்மையையும் காப்பாற்றும்பொருட்டு, அம்மொழியில் கழகங்கள் அமைக்கப்படுவதும், இயக்கங்கள் தாபிக்கப்படுவதும் உலக மொழிகள் பலவற்றிலே சில காலங்களிலே இடம்பெறும் ஒரு நிகழ்ச்சி என்பதை மொழி வரலாறு எமக்கு எடுத்துக் காட்டுகிறது. உதாரணமாக:- துருக்கியில் அரபு, பார சீசுச் சொற்களுக்குப்பதிலாகத் தொன்மையான துருக்கி மொழிச் சொற்களைப் பயன்படுத்தும் இயக்கத்தை "கெமால் ஆதாதர்க்" என்பவர் பரப்பி பெருமளவு வெற்றி கண்டார். பிரெஞ்சுக்காரர் L' Academie francaise என்னும் கழகத்தின் மூலமும் ஆங்கிலேயர் Society for Pure English என்னும் கழகத்தின் மூலமும் (இக்கழகம் 1918ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது) தத்தம் மொழிகளின் தூய்மையினைப் பேணுவதற்காக முயன்றுவருகின்றனர். இதேபோலவே தமிழ் மொழியின் தனித்துவத்தைப் பேணும் பொருட்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட இயக்கமே "தனித் தமிழ் இயக்கம்"மாகும். (The Tamil Purist Movement) "தமிழ்சை இயக்கம்", "தமிழ்ப் பாதுகாப்பு இயக்கம்" "எல்லாந் தமிழ் இயக்கம்" என்பவற்றைப்போல மொழிப்பற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியதே தனித்தமிழ் இயக்கமாகும். பொதுவாக நோக்கு மிடத்து இவ்வியக்கமானது உரைநடைபற்றிய ஓர் இயக்கமாக இருப்பினும் கூட உண்மையில் அது, பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள் கூறியுள்ளதுபோல "தமிழ் மக்களது வரலாற்றிலே தொழிற்பட்ட சமூகச் செல்வாக்குகள், தாக்கங்கள், அச்செல்வாக்குகள்பற்றிய அபிப்பிராய நோக்கு, அச்செல்வாக்குகளைப் புறங்காணும் காவல் அரண் என்னும் அம்சங்கள்பற்றியது என்பதும், ஆழ வேருன்றி நின்ற சமூக இயக்கமொன்றின் இலக்கிய நிலைப்பட்ட பிரதிபலிப்பென்பதும் தெரியவரும். (தனித் தமிழ் இயக்கத்தின் அரசியற் பின்னணி)

மிகப் புராதன காலந்தொடக்கம் உயர்தனிச் செம்மொழியாகவும், தனித்துவ முடைய மொழியாகவும் வளர்ந்துவந்த தமிழ் மொழியானது தமிழரல்லாதவர்களின் ஆட்சிக்காலங்களிலும், வேற்றுநாட்டவரின் வருகைக் காலங்களிலும் தன் சிறப்பையும், தூய்மையையும், தனித்துவத்தையும் இழக்கநேரிட்டது. இவற்றுள் ஆரியரின் வருகையால் ஏற்பட்ட தாக்கம் முக்கியமானது. வடமொழியே முதன் முதலில் தமிழ்மொழியுடன் கலந்த அன்னிய மொழியாகும். இதனைத் தொடர்ந்து துருக்கிய, மராட்டிய, அராபிய, போர்த்துகேய, ஒல்லாந்த, ஆங்கில மொழிச் சொற்கள் தமிழில் வந்து கலந்தன.

தமிழ்மொழிமீது செலுத்தப்பட்ட சமஸ்கிருத ஆதிக்கப்பரவல், தமிழரின் மத சம்பந்தமான மட்டத்திலும் தன்செல்வாக்கைச் செலுத்தியது. ஆரியமதச் சடங்குகளும், ஆரியக் கடவுளரும் தமிழ் மதச் சடங்குகளுடனும் தமிழ் மதக் கடவுளருடனும் கலந்தனர். (உதாரணமாக: ஐயாறனார், முருகன், அங்கயற்கண்ணி என்ற தெய்வப் பெயர்கள் முறையே பஞ்சநதீஸ்வரர், சுப்பிரமணியன், மீனாட்சி என மாற்றப்பட்டன.) ஊர்ப் பெயர்களும் மாற்றப்பட்டன. (உதாரணமாக: திருவாடானை, மறைக்காடு, வெண்காடு, திருமுதுகுன்றம் என்னும் பெயர்கள் முறையே அஜகஜபுரம், வேதாரண்யம், கவேதாரண்யம், விருத்தாசலம் என மாற்றப்பட்டன.) கழகக் காலத்

தில் தூய தமிழ்ப் பெயர்களாகவே வைத்துக்கொண்டிருந்த மக்களும் அரசர்களும் வடமொழிப் பெயர்களைத் தாங்கினர். அரசியல், சமூக, சமயத்துறைகளில் பிராமணர்களே ஆதிக்கம் பெற்றனர். உரைநடை, செய்யுள், இசை, நாடகம் அனைத்திலும் வடமொழியே ஆட்சிசெலுத்தியது. சாதி வேறுபாடுகள் கற்பிக்கப்பட்டதனால் இன ஒற்றுமை சீர்குலைக்கப்பட்டது.

இத்தகைய நெருக்கடி நிலையிலிருந்து தமிழ்மொழியை மீட்டெடுக்க இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பல தமிழ்ப் பேரறிஞர்களாலும், பொதுமக்கள் பலராலும் முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. பிறமொழி, பிறமத, பிற பண்பாட்டு, பிற மரபுக் கலப்புகளிலிருந்து தமிழ்மொழியைப் பாதுகாக்கவேண்டும்; அதன் தூய்மை, தனித்துவம், தொன்மை ஆகிய சிறப்புகளைப் பேண வேண்டும் என்கின்ற தீவிர ஆர்வம் முனைப்புப் பெற்றது. இதன் விளைவே “தனித் தமிழ் இயக்கம்” ஆகும்.

தமிழகத்தின் பல்லாவரத்தைச் சேர்ந்தவரும், மறைமலையடிகள் எனத் தனித் தமிழில் தன் பெயரை மாற்றிக்கொண்டவருமான சுவாமி வேதாசலம் அவர்களால் (1876 - 1950) “தனித்தமிழ் இயக்கம்” பிரக்கை பூர்வமாகவும், இயக்க ரீதியாகவும் 1916ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. எனினும் இதற்கு முன்பேயே தனித்தமிழ் உணர்வுடன் செயற்பட்டோர் பலர். அவர்களுள் மனோன்மனீய ஆசிரியரான பேராசிரியர் பி. சுந்தரம்பிள்ளை (1855-1897) அவர்களையும் “பரிதிமாற் கலைஞர்” எனத் தனித் தமிழில் தன் பெயரை மாற்றிக்கொண்ட வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் (1870 - 1903) அவர்களையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடலாம்.

மறைமலையடிகளின் செல்வாக்கு, அவரது இலங்கை வருகை, தனித்தமிழ் சம்பந்தமான அவரது பரிமாற்றங்கள் என்பவற்றை அடியொற்றியே இலங்கையிலும் இவ் வியக்கம் துளிர்விட்டது. மறைமலையடிகள் 1914ல் (1914-01-07) சமயச் சொற்பொழி வாற்றும் பொருட்டு இலங்கைக்கு வருகை தந்தார். ஏறக்குறைய மூன்று மாதங்கள் வரை இலங்கையில் தங்கியிருந்த மறைமலையடிகள் கொழும்பு, தலைமன்னார், அநுராதபுரம் ஆகிய இடங்களில் சைவசமயச் சொற்பொழிவாற்றினார். அவரது இரண்டாவது வருகை 1917ல் இடம்பெற்றது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் சமயக் கருத்துக் களுடன் தமிழ் பற்றிய கருத்துக்களையும் தம் சொற்பொழிவுகளுக்கான கருப் பொருள்களாகக் கொண்டார். இவரது மூன்றாவது வருகை 1921ல் மேற்கொள்ளப் பட்டது. அவ்வேளைதான் இக்கட்டுரையின் நாயகனான சுவாமி விபுலாநந்தரை - அவ்வேளையில் பண்டிதர் மயில்வாகனமாக இருந்த இளம் ஆர்வலரை மறைமலையடிகள் சந்திக்கின்றார்.

1921ல் மேற்கொள்ளப்பட்ட விஜயம் யாழ்ப்பாணத்தையே மையமாகக் கொண்டிருந்தது. மறைமலையடிகளின் யாழ்ப்பாண வருகைக்குக் காலாயிருந்தவர் தெல்லிப் பழையைச் சேர்ந்த வழக்கறிஞர் கே. எஸ். கனகராயர் என்பவராவார். இவரது மாமனாரான வழக்கறிஞர் தம்பையா என்பவரே மறைமலையடிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் சொற்பொழிவாற்றுவதற்கான ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டிருந்தவர். மறைமலையடிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தபோது நவந்தகிருஷ்ண பாரதியார், வ. சு. இராஜ ஐயனார், பண்டிதர் மயில்வாகனம் (விபுலாநந்த அடிகள்); வழக்கறிஞர் திருவிளங்கம் உட்படப் பலர் இவரை ஆதரித்ததாகத் தெரியவருகின்றது. இவர்களுள் பலர் மறைமலையடிகளாரது சமரச்சன்மார்க்க நெறியினையும் வரவேற்றவர்கள்.

விபுலாநந்த அடிகள் 1921ல் மாண்ப்பாய் இந்துக்கல்லூரியின் அதிபராகப் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தார். மறைமலையடிகள் இக்கல்லூரியில் சொற்பொழிவாற்றுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பினையும் (1921-12-30) ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததோடு, ஏறக்

குறைய பதினாறு நாட்கள் வரை மறைமலையடிகள் இவருடனேயே தங்கியிருந்தா ரெனவும்; விபுலாநந்த அடிகள் துறவியான பின்பு (1924) அடிக்கடி பல்லாவரம் சென்று மறைமலையடிகளாரைச் சந்திப்பதுண்டெனவும் ம. திருநாவுக்கரசு தான் எழுதிய “மறைமலையடிகள்” என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தொடர்ந்து தனது எழுத்திலும், பேச்சிலும் இக்கொள்கையுடையவராக விபுலா நந்த அடிகள் செயற்படத் தொடங்கினார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றிக்கொண்டிருந்தபோது (1931-1933) சுவாமி விவேகானந்தரின், “ராஜயோகம்” என்னும் நூலை மொழிபெயர்க்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். மொழிபெயர்க்கும்போது இயன்றவரை வடமொழிச் சொற்கலப்பைத் தவிர்த்தாரெனவும், வடமொழிச் சொற்களுக்கேற்ற தமிழ்ச் சொற்களைக் கண்டு பிடிக்கும் பொருட்டு, திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரையையும், சிவஞான மாபாடியத்தையும் மீண்டும் மீண்டும் படித்தாரெனவும் ச. அம்பிகைபாகன் கூறியுள்ளமை (இந்துசாதன வச்சிர விழா மலர்: 1949) ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

இம் மொழிபெயர்ப்பு முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த வேளை, வடமொழியிலுள்ள பதஞ்சலியோக சூத்திர நூலினைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தெழுதுவதிலும் முன்னின்றாரெனவும் அந்நூலினைத் தூயதமிழில் எழுதி வெற்றிகண்டாரெனவும் விபுலா நந்த அடிகளின் கூற்றுவாயிலாகவே அறிகின்றோம். 1936-09-20ல் கலைச் சொல்லாக்கம் கருதி, சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரியில் கூட்டப்பட்ட மகாநாட்டில் விபுலாநந்த அடிகள் ஆற்றிய தலைமைப் பேருரையிலேயே அச்செய்தி வருகின்றது:

அது வருமாறு:-

“சுவாமி விவேகானந்தர் இயற்றிய இராஜயோக நூலினை மொழி பெயர்க்குந் தொழிலில் யான் ஈடுபட்டிருந்த காலத்திலே யோக சாத்திரத்துக்கு முதலூலாகிய பதஞ்சலியோக சூத்திர நூலினைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்த தெழுத நேரிட்டது. அம்மொழிபெயர்ப்பு சுவாமி விவேகானந்தர் இயற்றிய நூல்களின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாகிய “விவேகானந்த ஞான தீப” முதற் றொகுதியிலே வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அதனைப்படித்த அன்பர் பலர், மிகவுயர்ந்த நுண்ணியகருத்துக்களைத் தூய தமிழிலே எழுதுதல் கூடும் என்னும் முடிவிற்கு வந்தனர்.”

என்றிவ்வாறு பிறமொழி நூல்களைத் தூய தமிழில் மொழிபெயர்க்க முடியும் என்பதைக் கூறுவதுடன் மட்டுமன்றி, அதனைச் செயற்படுத்தியும் காட்டியுள்ளார் விபுலாநந்த அடிகள்.

வங்க நாட்டுக் கவியான இரவீந்திரநாத் தாகூர்பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

“நாவலந்தீவின் நலத்தினை விளக்கும் பாவலர் பலருள் வங்கமொழிக் கவி வாணராகிய ரவீந்திரநாதர் மங்காத கீர்த்தி படைத்தவர். ‘ரவி’ என்னும் வடமொழி, தமிழிற் ‘செங்கதிர்’ என வழங்கும். விண்ணவர் தலைவனாகிய ‘இந்திரனைத் தொல்லாசிரியர் ‘வேந்தன்’ என வழங்கினார். ‘ரவீந்தர்’ தமிழ் வழக்கிற் ‘செங்கதிர் வேந்தர்’ ஆவார்.”

எனத் தனித் தமிழில் பெயர் மாற்றி விளக்கமளிப்பதனையும் காணலாம். (‘வங்கத் துதித்த செங்கதிர்வேந்தன் என்னும் கட்டுரை - 1933.)

தமிழில் பிறமொழிச் சொற்கள் முக்கியமாக ஆங்கிலச் சொற்களை இட்டு எழுதுவதைத் தவிர்க்கவேண்டுமென விபுலாநந்த அடிகள் அடிக்கடி வலியுறுத்துவதுண்டு. உதாரணமாக இவர் எழுதிய ‘விஞ்ஞானதீபம்’ என்ற கட்டுரையொன்றில் (1921)

சிறப்புப் பட்டங்களை (B. A., B. Sc.) இடும்போதும், ஆங்கில நூல்களை மொழி பெயர்க்கும்போதும் தமிழ்ச் சொற்களையே உபயோகிக்க வேண்டுமெனக் கூறுவதுடன் சில பட்டங்களுக்குரிய தமிழ்ப் பதங்களையும் அவரே வகைப்படுத்திக் காட்டியும் உள்ளார். அவற்றுட் சில வருமாறு:

பட்டத்தின் பெயர்	வடமொழிப்பதம்	தமிழ்ப்பதம்
LL. B	— தர்மசாஸ்திர விற்பன்னர்	— அறநூற் புலவன்.
B. Sc.	— பெளதிக சாஸ்திர விற்பன்னர்	— பொருணூற்புலவன்.
B. A.	— கலா சாஸ்திர விற்பன்னர்	— இன்ப நூற் புலவன்.
B. D.	— மோக்ஷ சாஸ்திர விற்பன்னர்	— வீட்டு நூற் புலவன்.
LL. M.	— தர்ம சாஸ்திர நாயகன்	— அறற்றலைவன்.

மேலும் “செழுங்கலை நியமமும் வடமொழிக்கல்வியும்” என்னும் கட்டுரையிலே சில ஆங்கிலப் பதங்களுக்குரிய தமிழ்ப் பதங்களை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். அவற்றுட் சில வருமாறு:-

Moral Science	- ஒழுக்க நூல்;	Anthropology	- மன்பதை நூல்;
Law	- நீதி நூல்;	Universities	- செழுங்கலை நியமங்கள்;
Physics	- பூத நூல்;	Chemistry	- வேதி நூல்;
Archaeology	- தொன்மை நூல்.		

இலங்கையின் தனித் தமிழ்க் காவலர்கள் எனப் போற்றப்படுவோருள் தா. அழகசுந்தரதேசிகர், சு. நவந்த கிருஷ்ணபாரதியார், மா. பீதாம்பரம், வ. சு. இராசையனார், க. வேந்தனார் (இவரது இயற்பெயர் நாகேந்திரம்பிள்ளை), சோ. இளமுருகனார் (இவரது இயற்பெயர் பாலசுப்பிரமணியம், இவர் சோமசுந்தரப் புலவரின் புதல்வர்) என்போர் முக்கியமானவர்கள். இவர்களுள் முற் குறிப்பிடப்பட்ட நால்வருடனும் விபுலாநந்த அடிகள் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தமையையும், அவர்களது “தனித்தமிழ்ப் பற்று”க்கு உரமுட்டி வளர்த்தமையையும் அறிய முடிகின்றது.

தா. அழகசுந்தரதேசிகர் (1873 - 1941) சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையின் மகனாவார். கிறிஸ்தவராக மதம் மாறிய பின்பு பிரான்சிஸ் கிங்ஸ்பெரி என்னும் பெயரைப் பெற்றார். (சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையின் பெற்றோர் அமெரிக்க கமிஷனைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.) இவர் 1926-1936 வரை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியில் தமிழ் விரிவுரையாளராகக் கடமை புரிந்தவர். 1923 - 1926 வரை சென்னை சர்வகலாசாலையினர் பிரசுரித்த தமிழ்ப் பேரகராதியின் உதவி ஆசிரியராகவும் பணியாற்றியவர். இக்கூட்டத்திலே “கொழும்பில் தமிழ் விரிவுரையாளர் ஒருவர் தேவை” என்ற விளம்பரம் பிரசுரிக்கப்பட்டது. இவ்வுத்தியோகத்தை நேரே மனுச்செய்து பெறுவதற்குப் பதிலாக இவர் விபுலாநந்த அடிகளுக்கு மட்டக்களப்பிற்குக் கடிதம் எழுதினார். “இவ்வேலையைச் சுவாமியவர்கள் கேட்பதானால் நான் கேட்கவில்லை” என்பது கடிதத்தின் சாரம். விபுலாநந்த அடிகள் “தமக்கு அப்படி எண்ணமில்லை” என்று கடிதமெழுதியபின்பே அழகசுந்தர தேசிகர் மனுச் செய்தார். (தேசிகர் நினைவு மலர்: 1942) இவ்விதம் விபுலாநந்த அடிகளிடம் பெருமதிப்பு வைத்திருந்த இவர் “தனித்தமிழ்க் கொள்கையாற் கவரப்பட்டு அடிகளோடு உறுதுணையாய் நின்றார்.

மாவைக் கவுணியன் வெண்ணெய்க்கண்ணனார் எனத் தனித்தமிழில் தன் பெயரை மாற்றிக்கொண்ட சு. நவந்தகிருஷ்ணபாரதியார் (1889 - 1954) சோழநாட்டின்

கரவட்டங்குடியைச் சேர்ந்தவராயினும், சேர். பொன். இராமநாதனின் அழைப்பின் பேரில் 1917ல் இலங்கைக்கு வந்து யாழ்ப்பாணம் இராமநாதன் கல்லூரியில் தலைமைத் தமிழ் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றியவர். இதே ஆண்டில் விபுலாநந்த அடிகள் யாழ்ப்பாணம் அர்ச். சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் விஞ்ஞான ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக்கொண்டிருந்தார். நவநீத கிருஷ்ணபாரதியாரின் “தனித் தமிழ்ப் பற்று”க்கு உரமூட்டி வளர்த்ததில் விபுலாநந்த அடிகளுக்குப் பெரும் பங்குண்டு. இவர்கள் இருவரும் நெருங்கிய தொடர்புகொண்டமையை ‘சாமி மயில்வாகனனாரும் யானும்’ என்ற தலைப்பில் நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார் எழுதிய கட்டுரை (விபுலாநந்த நினைவு மலர் - 1948) தெளிவாக்குகிறது.

விபுலாநந்த அடிகளின் நட்பைக்கொண்டு தனது கருத்துக்களை உலகமதிப்பிற் குரியதாகக் தான் விரும்பியதாகவும், மருதனா மடத்திலுள்ள வீடொன்றில் யோகர் சுவாமிகள் மயில்வாகனனார் (விபுலாநந்த அடிகள்), வைரமுத்து, அளவை மயில்வாகனனார், வே. மகாலிங்க பண்டிதர் என்போர் பலநாழிகை யாகவும் ஒருங்குகூடித் தமிழ்நலங்களைப்பற்றி உரையாடுவதுண்டெனவும் நவநீதகிருஷ்ண பாரதியாரே கூறியுள்ளார். இவரது “உலகியல் விளக்கம்” என்னும் நூல் 1922ல் வெளியிடப்பட்டது. இதனைப் பதிப்பித்து வெளியிட்டவரும் இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கியவரும் விபுலாநந்த அடிகளே. இவ்வணிந்துரை “இறையனார் அகப்பொருள் உரைநடை” போன்றதென க. வேந்தனார் குறிப்பிட்டுள்ளார். (ஈழநாடு - 1963-6-2) விபுலாநந்த அடிகளின் அயரா முயற்சியினால் 1921ல் தோற்றுவிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தால் பின்னர் நடாத்தப்பட்ட பண்டித வகுப்புக்களுக்குரிய பாட நூல்களுள் ஒன்றாக இந்நூல் வைக்கப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது.

சாவகச்சேரியைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்டவரும் “பொற்பூந்துகிலார்” எனத் தனித்தமிழில் தன் பெயரை மாற்றிக்கொண்டவருமான எம். பீதாம்பரம் (1898-1972), 1925ல் திருகோணமலை சைவப் பாடசாலையில் விபுலாநந்த அடிகளுடன் சக ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவர். அக்காலத்தில் விபுலாநந்த அடிகளின் சகல பணிகளுக்கும் இவர் துணையாக இருந்தாரென அறியமுடிகின்றது. “விபுல பீதாம்பரன்” என்ற சிறப்புப்பெயரே இவர்கள் இருவருக்குமிடையேயிருந்த தொடர்பிற்கு உரிய சான்றாகின்றது. பீதாம்பரன் அவர்கள், “விபுலாநந்த வெண்பா”, “மதங்க குளாமணிமான்மியம்” என்னும் நூல்களை இயற்றியுள்ளார்.

ஈழத்துக் குழுஉ இறையனார் எனத் தனித் தமிழில் தன் பெயரை மாற்றிக் கொண்ட பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும் (1903-1968) விபுலாநந்த அடிகளின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டு, அவரது வழிகாட்டலில் தன்னை உருவாக்கிக் கொண்டவர். தா. அழகசந்தரதேசிகரது மாணாக்கராகவும் இருந்த இவர் அவருடனேயே ஒரு வருடகாலம் சக விரிவுரையாளராகவும் பணியாற்றும் வாய்ப்பினையும் பெற்றவர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில்மாணவராக இருந்த காலத்திலும், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியில் தமிழ் விரிவுரையாளராக இருந்த காலத்திலும் விபுலாநந்த அடிகளின் தொடர்பு இவருக்குக் கிட்டியது. 1936ல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் தமிழ் விரிவுரையாளராகப் பணியேற்ற பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் 1947ல் விபுலாநந்த அடிகளின் பின்பு தமிழ்ப்பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டு 1965ம் ஆண்டு வரை இப்பதவியில் இருந்தார்.

விபுலாநந்த அடிகளதும், பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களதும் ஆளுமையால் அவர்களின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டு “கலை மகிழ்நன்” எனத் தனித்தமிழில் தன்

பெரை காத்திய பேராசிரியர் க. வித்தியானந்தன் அவர்களையும் இவ்விடத்திற்கு ஒப்பிட்டுச் செவ்வது பொருத்தமுடைத்து.

விபுலாநந்த அடிகள், தனித்தமிழ்க் கொள்கையை மிகத் தீவிரமாகக் கடைப்பிடித்தவரல்லர். இயன்றவரை தனித்தமிழ்ச் சொற்களையே பயன்படுத்தவேண்டுமெனக் குறிப்பிடும் இவர், பிறமொழிச் சொற்களை வழங்க மூற்படும்போது அவற்றை இலக்கண விதிகளுக்கு ஏற்ற வகையில் தமிழ்ப்படுத்தி வழங்கவேண்டும் என்ற கொள்கையுடையவராக இருந்தமையை இவரது வாய்மொழிமூலம் அறியமுடிகின்றது.

“உயிருள்ள மொழியானது பிறமொழித் தொடர்பு கொண்டு தனக்குரிய சொற்களஞ்சியத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ளவேண்டும். வினையெஞ்சு கிளவி, பெயரெஞ்சு கிளவி, தொகைமொழி, தொடர்மொழி என்றின்னவற்றிற்கு இலக்கண நூலாசிரியர் கூறிய வரம்பினைக் கடைப்பிடிப்பது எவ்வாற்றானும் இன்றியமையாததேயாம்.”

(தமிழ்க் கலைச் சொல்லாக்க மாநாட்டுத் தலைமையுரையிலிருந்து)

விபுலாநந்த அடிகளது தமிழ்ப்பற்று, தமிழ்ப் பாதுகாப்புணர்வு, தமிழின் தொன்மை பேணும் பண்பு என்பவற்றை “பழந்தமிழ் மக்களின் இசைக்கலை” பற்றி இவர் மேற்கொண்ட ஆய்வு எமக்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இவ்வாய்வின் விளைவே இவரியற்றிய யாழ் நூல். “தனித்தமிழ்ச் செயற்பாடு” வெறுமனே தமிழ் எழுத்தையும், பேச்சையும் மட்டும் கொண்டதொரு விடயம் மட்டுமல்ல அது, தமிழர் பண்பாட்டையும், தமிழர் கலைகளையும் பேணுகின்ற ஒரு விடயத்தினையும் உள்ளடக்கியது என்பதற்கு விபுலாநந்த அடிகளின் “இசைத் தமிழ் ஆய்வுகள்” மிகச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக மிளிர்கின்றன.

தனித் தமிழ் என்பது நடைமுறைச் சாத்தியமற்றதாக இருப்பினும் கூட “தமிழின் தனித்துவத்தைக் காக்கும் பொருட்டுத் தோன்றிய இவ்வியக்கம் அக்கால கட்டத்தில் தேவை நோக்கியதொன்றாகவே உருவாகிச் செயற்பட்டது. எனவே காலத்தின் தேவை கருதி இவ்வியக்கத்தின் கொள்கைகளை ஓரளவு கைக்கொண்டு தமிழ் மொழிக்காக விபுலாநந்த அடிகள் பணியாற்றினார் என்பதே இவ்விடத்தில் நோக்கற்பாலதாகும். இவரது “தனித் தமிழ்க் கொள்கை” பிறமொழிச் சொற்களை அறவே நீக்கி எழுதுவதையும், பேசுவதையும் நோக்கமாகக்கொண்டிராவிடினும் இவரது பேச்சும், எழுத்தும் செந்தமிழ் நடையினதாகவே இருந்தது. இம்மொழிநடை “சங்கத் தமிழ் நடை” எனப் போற்றப்படுவதுண்டு. விபுலாநந்த அடிகளது எழுத்துக்களில் ஒரே விடங்களில் வடசொற் கலப்பும் உண்டு. “ஆட்சிப்பட்ட வடமொழிப்பதங்க”ளைத் தமிழில் வழங்குதல் குற்றமாகாது. பிங்கலந்தை, திவாகரம், சூடாமணி நிகண்டு எனும் நிகண்டுகளிலேவந்த பதங்களை எடுத்தாள்வது எவ்வாற்றானும் பொருத்தமுடையதாகும். (கலைச் சொல்லாக்க மாநாட்டுத்தலைமைப் பேருரையிலிருந்து) எனக்கூறுவது ஆதாரமாயமைகின்றது.

தனித்தமிழ் இயக்கத்தில் பூரணமாக ஈடுபட்டு அதன் கொள்கைகளைத் தீவிரமாகக் கடைப்பிடிப்பதற்கு (1) அவர் துறவியானமையும் (2) வடமொழித் தத்துவங்களை அதிகம் அறியவேண்டியிருந்தமையும் (3) இவர் சார்ந்திருந்த இராமகிருஷ்ண மிஷனின் கட்டுப்பாடுகள் இருந்தமையும் தடைகளாக இருந்திருக்கலாம். எவ்வாறிருப்பினும் விபுலாநந்த அடிகள் உண்மையில் “தனித்தமிழ்ப்பற்று” உடையவராகவே செயற்படவிரும்பினாரென அவரது மாணவர்களுள் ஒருவரான சந்திரசேகரம் கூறுவார்.

இவ்வியக்கம் இந்தியாவில் “இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் சங்கமித்தமையைப் போலவே, 1920 தொடக்கம் 1950 வரை இலங்கையில் நின்று நிலைத்த இவ்வியக்கமானது எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநயாக்காவின் தனிச் சிங்களச் சட்டம்” என்ற கோஷத்தையடுத்தும் அதன்பின்பு தமிழர்மீதும் தமிழர் தம் நிலங்களின்மீதும் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஆதிக்கப்பரவலாலும் பாதிக்கப்பட்ட நிலையில் தமிழ் மொழியையும், தமிழ்ப் பிரதேசங்களையும் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் பரந்த நோக்குடன் “இலங்கைத் தமிழரசுக் கட்சி”யுடன் இணைந்தது.

தமிழ்மொழியின் தனித்துவமும், தமிழர்தம் கலைகள், பண்பாடு, பெருமைகள் என்பனவும் ஆட்சி பீடத்தில் அமர்வோரால் பாதிக்கப்படுகின்ற சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் அவற்றைப் பாதுகாக்கவேண்டும்; தொன்மைச் சிறப்புக்களை மீட்டெடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்கின்ற தொன்மை மீட்பு வாதம் தலைதூக்கும்போதெல்லாம் விபுலாநந்த அடிகளின் தொண்டும் தம் செல்வாக்கைச் செலுத்தி என்றும் நின்று நிலைக்கும் என்பதிலும், தமிழ்கூறு நல்லுலகம் இதனை நன்றியுடன் நினைவுகூரும் என்பதிலும் உள்ளவும் ஐயமில்லை.

அடிகளார் போற்றிய தமிழ்

தமிழுக்கே தவக்கோலம் பூண்ட பெரியாருள் மிகப் பெரியவர் விபுலாநந்த சுவாமிகள். அவரிடம் நான் எனது கவிதைகளைக் காட்டுவதுண்டு. அவர் அந்தக்காலம் கவியிலக்கணத்தை எனக்குச் சொல்லி எனது வாக்கு எப்படி நயம் பெற்றது? என்ன வகையில் இன்னும் நயம்பெறவேண்டும்? என்பதைக் காட்டுவார்கள். ஸ்ரீ நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார் சங்க நடையில் எழுதியுள்ள செந்தமிழ்க் கவிதைகளை அவர்கள் பொழிபெயர்த்து எனக்குப் படித்துக்காட்டி, “இவையே நான் போற்றும் இக்காலக் கவிதைகள். சங்க நடையே நடை. மதுரைத் தமிழே தமிழ்” என்பார்கள்.

— சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார்.
(ஈழமணி 1948).

கூடர் வீசும் சுயம்பு ஜோதி

பண்டிதர், சைவப் புலவர்,
க. நல்லரத்தினம் பி. ஏ. அவர்கள்.

1. சீருலவு காரேறு மூதூர் தந்த
சாமிவிபு லாநந்தச் செம்மல் சால்பு
பாரறியக் கூறுவதோர் இன்ப மாகும்
படிப்பவர்க்கும் அவர்வாழ்வு கல்வி யாகும்
ஆரியமும் ஆங்கிலமும் தமிழோ டாய்ந்து
அரியதமிழ் மொழியோங்க அவனி மீது
காரியங்கள் பலசெய்த வீபுலா நந்தக்
கண்மணியே நிற்பணியைப் போற்று கின்றோம்.
2. போற்றுகின்றோம் பணிகின்றோம் மறைந்து போன
பெருஞ்செல்வம் இசைத்தமிழைப் புவியோர் காண
ஆற்றலுடன் பதினான்கு ஆண்டுக் காலம்
அயராது உழைத்திட்ட அண்ணால் அன்று
பாற்கடலைக் கடைந்தமிர்தம் திருமால் தந்தார்
பருகியவிண் ணோரென்றும் அமர ரானார்
நூற்கடலைக் கடைந்திசையாழ் அமிர்தம் தந்தாய்
நுங்கினவர் இங்கமரர் ஆனார் மன்னோ.
3. மன்னியசீர்த் திருக்கொள்ளம் பதியில் ஓர்நாள்
மாதவத்து ஆளுடைய பிள்ளை முன்னே
இன்னிசைசேர் யாழ்நூலை அரங்கம் ஏற்றி
ஏழிசையின் செம்மையினை எடுத்துக் காட்டி
அன்னைதமிழ் கரங்களிலே யாழை நீட்டி
அவளைஅரி யாசனத்தில் மீண்டும் ஏற்றி
துன்னுபுகழ் நிலைநாட்டி அமர வாழ்வு
துய்த்தென்றும் “கூடர்வீசும் சுயம்பு ஜோதி”
4. ஜோதிவடி வானசிவன் உமையா னோடு
சேர்ந்தினிது ஆட்சிபுரி மதுரைப் பேரூர்
கோதில்புகழ் தமிழ்ச்சங்கம் நிறுவிச் சான்றோர்
குவலயத்தே உயர்வுபெற்ற கூடல் தன்னில்
ஏதமிலா இயற்றமிழ்மா நாட்டிற் கேநீ
இயைந்தபெருந் தலைவரென எவரும் போற்ற
மேதகுசொற் பொழிவாற்றிப் புலமை நாட்டி
மன்னியதோர் பெருமை எமைச் சேர வைத்தாய்.

5. வைத்ததொரு தமிழ்ப்பற்று ஊன்று கோலாய்
வளமார்ந்த இல்வாழ்வை வெறுத்துத் தள்ளி
சித்தமதைத் திடப்படுத்தித் துறவு பூண்டு
சிற்றாம கிருஷ்ணமடம் சேர்ந்து மேலும்
அத்துவித தர்மத்தை உலகில் நாட்ட
அயராது உழைத்தபெரும் ஆன்மயோகி
நித்தமுனை யாம்மறவோம் றாறு ஆண்டு
நீண்டபின்பும் நின்பணிகள் தொடரு மன்றோ.
6. அன்றொருநாள் மட்டுநகர் வாவி தன்னில்
அமைந்தமுழு மதியமொளிர் இரவு வேளை
சென்றனைஓர் ஓடமதில் நண்ப னோடு
தெவிட்டாத தேவஇசை ஒலிக்கக் கேட்டு
அங்கதுநீர் அரமகளிர் கானம் என்ன
அகிலத்திற் கறிவுறுத்தி அழகு காலும்
மங்கையர்தம் உருவினையும் எழுதிக் காட்டி
மட்டுநகர் அன்னைமகிழ் மதலை ஆனாய்.
7. ஆனதொரு கைலாசம் அடைந்த பின்பும்
அருந்தவமும் தமிழ்ப்பணியும் ஒருங்கே ஆற்றி
தேனெனவே தித்திக்கும் இமயக் காக்கை
தெய்வீகப் பொன்னிறம்பெற் றதனைச் சொல்லி
வானிழிந்த கங்கையிலே விடுத்த ஓலை
வரலாறும் உலகியலும் எடுத்துக் காட்டி
பானிலவு சூடுமரன் பதம டைந்தும்
பேரறிஞ, நீயென்றும் வாழ்கின் றாயே.
8. வாழுகின்ற மக்களெலாம் மதங்க ரென்றும்
மாநிலமே அவர்நடிக்கும் அரங்க மென்றும்
சூழரைக்கும் செகசிற்பி நாட கத்தை
துய்யதமிழ்ச் செய்யுளிலே வடித்த மைத்து
கோழைகளைக் கேலிசெயும் யூலியசு வார்த்தைக்
கிணையாகத் தமிழ்செய்த புலவர்பெருந் தலைவ
ஏழைகள்நாம் ஏத்துகின்றோம் நின்பணியை மேலும்
இனியதமிழ் உலகமுனை என்றுமற வாதே.

சுவாமி விபுலாநந்தர் கட்டுரைகள், கவிதைகள், நூல்கள்.

மகாவித்துவான் F. X. C. நடராசா.

சுவாமியுடைய பிறப்புச் சான்றிதழ் கிடைத்தமை பெரு மகிழ்ச்சிக்கு உரிய தாம். இந்த நூற்றாண்டிலிருந்த சுவாமிக்கு பிறப்புச் சான்றிதழ் கிடையாமை பெருங் கவலைக்குரிய விடயமாகும். இதனைத் தீர்த்து வைத்த பெருமை, முன்னாள் புனித மிக்கேல் அதிபர் கமலநாதனுக்குரியதாகும்.

சுவாமியுடைய இறந்த தினமும் தவறுடைத்து, மரணத் திரையால் மறைக்கப் பட்ட தேதி 19-7-47. சனிக்கிழமை இரவு ஒன்றரை மணிக்கு இறைவனடி சேர்ந்தார் என்று சொல்லப்பெற்றது. பன்னிரண்டு மணிக்கப்பால் ஆங்கிலத் தேதி பிறக்கும். ஞாயிற்றுக்கிழமையானது. (20-7-47)

சுவாமியுடைய பிறப்பும் இறப்பும் தேவையற்ற விடயம். விபுலாநந்த அடிகளார் துறவி. துறவறம் விரும்பிய அடிகளாருக்கு பிறப்பும் இறப்பும் தேதிகள் உலக மக்கள் வழங்குவதை மறந்துபோவார்கள்.

துறந்தார் பெருமை (1) துணைக்கூறின் வையத்து
இறந்தாரை யெண்ணிக்கொண்டற்று.

திருக்குறள்: நீத்தார் பெருமை: 2.

இறந்தவர்கள் எண்ணிக்கை பிறந்தவர்கள் எண்ணிக்கையிலும் பார்க்கக் குறைவு. இறந்தாரை, பிறந்தாரை என்பன சீர், எதுகை வாய்ப்பாடு சமன். இறத்தல் உண்மை; பிறத்தல் நிச்சயமில்லை. இறந்தாரை எண்ணிக்கொண்டற்று என்று மாற்றியுள்ளார்.

இதுவரை உறுதிச்சொல். தலையங்கத்திற் புகுவாம். சுவாமியினுடைய கட்டுரைகள், கவிதைகளெல்லாம் தொகுத்தும் வகுத்தும் நூலுருப் பெற்றிருத்தல் கண்கூடு. தொகுத்தும் வகுத்தும் தந்தவர் அருள் செல்வநாயகம். மட்டக்களப்பைச் சார்ந்த குருமணவெளி இவரது வசிப்பிடம். நல்லாசிரியராகத் திகழ்ந்தவர். சுவாமியுடைய கட்டுரைகள் செந்தமிழ், தமிழ்ப்பொழில், கலாநிதி பிரபுத்தபாரத இவைபோன்ற சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்தன. அவற்றையும் அவர்தம் பேச்சுக்களையும் தொகுத்து முறையே நூல் வடிவமாக்கிக்கொண்டார்கள். நூல்கள் பின்வருமாறு:

1. விபுலாநந்த அமுதம் — தேதி மாதம் ஆண்டு போடவில்லை.
2. விபுலாநந்தத் தேன் — என்னிடமில்லை.
3. விபுலாநந்த வெள்ளம் — ,,
4. விபுலாநந்தச் செல்வம் — மார்ச்சு 1963.
5. விபுலாநந்த ஆராய்வு — யூலாய் 1963,(1) 1964,(2) 1965,(3)
6. விபுலாநந்தக் கவிமலர் — 1965

(1) விதப்புக்கிளவி: விதப்புக்கிளவி வேண்டியது விளக்கும் - யாப்பருங்கலவிருத்தி
குத்: 48.

விதந்த மொழியினம் வேறுஞ்செப்பும்: நன்: மயிலைநாதர்:
பக். 274. இங்கே விதப்புக்கிளவி: துணை.

பற்பல அச்சகத்தார் பிரசுராலயம், இவற்றிற் பதிப்பித்தனர். 1953லே விபுலாநந்த அடிகள் என்ற வரலாற்று நூலினை ஆக்கித்தந்தார். அருள் உள்ளம் படைத்தவர்.

மிகவேண்டிய இடத்தில் மிகாமல் விடுகிறது நலம். விபுலாநந்த - தேன், செல்வம், கவிதை சிறுபோட்டு எழுதுதல் நன்மை. ஆராய்வு என்ற சொல்லுக்குப் பதிலாக ஆராய்ச்சி என எழுதுதல் சால்பு.

'மேற்றிசைச் செல்வம் எனுங் கட்டுரை' விபுலாநந்த ஆராய்வு நூலிற் பதிப்பிக்கப்பட்டது. அடுத்த அடுத்த ஆண்டுகளில் அச்சுவாகனம் ஏறியது. பொதுத் தராதரப் பரிட்சைக்கு - சாதாரணம் - பாடப்புத்தகமாகவும் இருந்தது. 1922ம் தொடக்கம் 'செந்தமிழ்' எனும் சஞ்சிகையில் வந்தது. மேற்றிசைச் செல்வம் என்ற கட்டுரையில் இருவசனங்கள் ஆழமாக என்மனதிற் பதிந்தன.

ஆங்கிலம்

'ஆங்கிலமோ, இலக்கண வரம்பில்லாத முரட்டுமொழி; பத்தாண்டு பயிலினும் கருதிய பொருளைத் தெளிவுற உரைக்குஞ்சொல் வன்மையைப் பெறுவது மிகவும் அரிதாகும்'.

சீர்கெட்ட நாவல்கள்

'புறநானூற்றினைப் படிப்பதில்லை; நேற்றும் இன்றும் வெளிவந்த பிழை பொதிந்த சீர்கெட்ட நாவல்களே நமது சிறுவர் செவிக்கு உணவாகின்றன'.

1926ல் வெளிவந்த மதங்க குளாமணியில் *Comedy* என்றும் *Tragedy* என்றும் கூறப்பட்ட நாடக வடிவங்கள் விரித்துரைக்கப்பட்டன.

Tragedy — i. வீரம், வெகுளி, அவலம், அச்சம், இளிவரல் - புறத்தினை
ii. 'ஆட்டுமறிக் கவிதை' என்பர். செம்மறி என்பதிலுள்ள மறி. இங்கே ஆட்டுக் கடாவைப் பலிசெய்தல் - வேனில்விழா.

Comedy — i. இன்பம், நகை, வியப்பு — அகத்தினை
ii. சிறுகுடிப்பாட்டு அல்லது பண்ணைப்பாட்டு - குறத்திப்பாட்டு, உழத்திப்பாட்டு.

இங்கே விபுலாநந்த ஆராய்வு என்ற நூலிலே நாகரிகம் என்ற சொல் பல முறை வந்துண்டு. நாகரிகம் - பக்கம் 26, 50 - யாழ்நூல் - என்ற சொல்லுண்டு, சரவை, (*Proof*) பார்த்திருக்கமாட்டார் என்பது தெட்டத்தெளிவு. முன்னுக்குப் பின்னர் முரண். நாகரிகம் - யாழ்நூல் பக் 397 என்ற சொல் வழக்கத்திலுண்டு.

கவிதை — இயற்றமிழ்:

ஈசன் உவக்கும் மலர் எனுங் கவிதை மற்றெல்லாக் கவிதைகளுக்கு முதனிற் பது. அருள் செல்வநாயகம் முன்னிற்கப்பதிப்பித்துள்ளார். சுவாமிபினுடைய சமாதிலிலும் பொறிக்கப்பட்டது. சுவாமி நடராஜானந்தாவின் கைவண்ணம். நாமம் வாழ்க.

கோயில் - 8 - என்ற வகையில் மூன்று செய்யுள்களிலும் சிலப்பதிகாரம் - கானல் வரி - ஆற்றுவரிப்பாடல்கள் தொனிக்கும். புலவர்மணியின் பாடல்களை - கன்னியாயத்திரு, வாழிகல்லோயாநங்கை - ஒக்கும்.

யாழ்நூல் இறைவணக்கப் பாடல்கள் ஏழிசைகள் - உழை, இளி, விளி, தாரம், குரல், துத்தம், கைக்கிளை என்னும் நாமங்களை வைத்துத் தொடங்கும் செய்யுள்களாக நூல்வகைக்கேற்ற யாப்பாகத் தோற்றமளிக்காந்.

நீரர மகளிர் - 16 - இப்பாடல்களைத் தாங்கள் பாடிய பாடல்களாக ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. "(1) இவ்வற்புதக் கீதவொலியைக் குறித்துத் தமிழ்ப் புலவர் ஒருவ ரெழுதிய செய்யுள் ஒன்றினை ஈண்டுத் தருகின்றும்." சுவாமிதாமெழுதிய, யாத்த பாடல்கள்.

ஆறுமுகநாவலர் - பதினைந்து பாடல்கள் அருமை; அழகொழுக செய்யுள் எழுதி யிருக்கிறார். சொல்லுதல் வல்லான்; சோர்விலன்; அஞ்சான்; துணிவுகொள் சிந்தை யான். பாட்டியற்றுக்கின்றார்.

சொல்லுதல் வல்லான் சோர்வில னஞ்சான்
துணிவுகொள் சிந்தையா னவனை
வெல்லுதல் யார்க்கு மரிதென வுரைத்த
மெய்மறைப் பொருட்கிலக் காகி
நல்லையி லுதித்த நாவலர் பெருமான்
நலந்திகழ் சென்னைமா நகரின்
எல்லையை நண்ணி யியற்கலை பரப்பு
மியந்திரம் வாங்கிய பின்னர்.

என்று யாப்புப் புனைந்தார்.

கங்கையில் விடுத்த ஓலை. இது தரவின்றாகித் தாழிசை பெற்று அகவற் சுரி தகத்தால் இற்ற கொச்சக ஒருபோகு. கந்தசாமிப் பெயரோன்; பணிந்த மொழி யுடையான்; மூதறிஞன்; தன்னடக்கமுடையோன்.

சொல்வகையும் சொற்றொகையும் சொன்னடையும் உணர்ந்தோன்
சொல்லவல்லான் சொற்சோராத் தூயநெறி யாளன்
பல்வகைய பாற்கடலுட் படிந்துண்மை மணிகள்
பலவெடுத்துத் திரட்டிவைத்த பண்டாரம் போல்வான்

என்று பாடினார் அன்றியும்.

செம்பவளக் கொம்பினிடைச் சேர்ந்தமுத்து மாலையைப்போல்
எம்பெருமான் செஞ்சடையை எய்திநின்ற வானதியே
எம்பெருமான் செஞ்சடைவிட் டிங்குவந்து தண்ணளியால்
வெம்பரிதித் தீயகற்றும் மின்னே நினைத்தொழுதேன்

என்றும் 'வேறு' யாப்பால் இயம்பினார்.

கங்கைக்கரையில் வேலூர்த் திருமடத்திலிருந்து எழுதியது. சித்திரபானு ஆண்டு தைத்திங்கள் - 1943 - எழுதிய மடல். சுவாமி விபுலாநந்தர் இயற்றியது.

பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை வித்துவானாக அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திற் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது கந்தசாமியைச் சந்தித்து இருந்தார். அவர் மகனுக்குப் பெயர் கந்தசாமி. அவரின் பெயரை மகனுக்கு இட்டு மகிழ்ந்தார். பேராசிரியர் எனக்குச் சொன்ன கதை.

புராணம் பாடி முடிப்பதே சம்பிரதாயம். சுவாமியார் பாடல்களுக்கு முற்றுந் தரிப்புக் குறிப்போடு இசைவுடைத்து, நூல் முடிவிலே பாடும் பாடலது.

அந்தணர் வானவ ரானினம் வாழ்க வளைத்துயிருஞ்
சிந்தை துயரற மாமழை வீழ்க திருமலிக
செந்தமி ழாரிய மோங்குக ஆண்டு சிறப்புறுக
நந்த மிதயத் தரனடி யார்பதம் நண்ணுகவே.

ஈற்றில், சுவாமியுடைய பாடல்களை வெண்பா ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருட்பா முறையில் எழுதுவது நலம்.

இசைத்தமிழ்:

சுவாமி தந்தருளிய இசைத்தமிழ் இலக்கியமாகிய யாழ்நூல் ஈரந்த நூலாகும். இறைவனடி சேர்வதற்கு முன்னர் அரங்கேற்றப்பட்ட நூலாகும். 5.6.1947 அரங்கேற்றப்பட்டது.

பதிப்புரை கொண்டது. உள்ளூறை, படங்களின் அட்டவணை, முகவுரை (கரந்தைச் தமிழ்ச் சங்கம் - அமைச்சர்) சிறப்புப்பாயிரம்-வெள்ளைவாரணன்-பொருந்தியவை. பாயிரவியலிலே தெய்வவணக்கம் ஏழிசைகளை முதற் சொல்லாகப் பாடிய பெருமை முத்தமிழ் வித்தகருக்குரியது.

யாழ்நூல் யாழுக்குரியது. வீணைக்குரியது அன்று. யாழ் என்றது Harp; வீணை என்றது Lute. யாழ் என்ற இசைக்கருவி இந்தியா - முகைஞ்சை தரை - சுமேரியர், அசிரியர், நைல்நதி வாசிகள் பண்டைக்காலத்தில் யாழ் வாசித்தனர். வண. எராசு சுவாமியாருடைய - *Studies in Proto - Indo - Mediterranean Culture* என்ற நூலில் உருவங்களோடு பார்க்கவாம். 1953.

விபுலாநந்த சுவாமியுடைய யாழ்நூல் 1947ல் வெளிவந்தது. யாழ் என்ற பதத்தை சுவாமி விபுலாநந்தர் சுவாமி எராசு அவர்கள் இருவரும் நூல்களில் உபயோகிக்கின்றார்கள்.

A. L. பசாம் - 1954 - வியத்தகு இந்தியா என்ற தமிழ் நூலில் (1) யாழ் என்ற பதம் பிரயோகிக்கப்பட்டுண்டு. வில் வடிவமுடைத்து. பண்டை எகித்திலும் மத்திய கிழக்கிலே தோன்றிய பண்டை நாகரிகங்களிலும் வழங்கிய யாழுடன் இது நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுள்ளது.

சுவாமியுடைய யாழ்நூல் என்றது 1947ல் தோன்றியது. பொதுவாகச்சொன்னால் சிலப்பதிகாரத்துடன் தொடர்புள்ள யாழைப்பற்றியது. இசை பற்றியது.

“பழந்தமிழிசை மரபிலே தாரம் முதலிசையாகக் கொள்ளப்பட்டது” பக். 357 “பொற்புடைத் தளராத் தாரம்” என்றார் இளங்கோவடிகள்.

சிலம்பு: அரங்கேற் 75ம் அடி.

ஒருவிசை தாசன் நூல் நிலையந்திற்குப் போனார். தாசன் நூல்நிலையம் சென்னைக்குரியது. கொழும்பில் கைமாறி நிறுவப்பட்டது. வீரமாமுனிவர் செய்த தொன்னூல் விளக்கம், மசுத்தான்சாயுபு பாடல் இருக்கின்றனவா என்று வினாவத் தொடங்கினார். நூல் நிலையப்பொறுப்பாளி ஆம் என்று சொன்னார். நல்லநூல் நிலையம் என்று சுவாமி பகர்ந்தார்.

தொன்னூல் விளக்கத்தை யாழ் நூலிற் பயன்படுத்துகிறார்.

பாலைக்குரிமை	கன்னடம், காம்போதி
யாமத்துக்குரிமை	ஆகரி
வைகறைக்குரிமை	இராமகவி, இந்தோளம்
விடியற்குரிமை	பூபாளம், தேசாட்சி
நண்பகற்குரிமை	சாரங்கம்
எற்பாட்டுக்குரிமை	காபி, கலியாணி

(1) யாழ்: இப்பதம் அட்டவணையில் இல்லை. யாழ் என்ற பதம் 509ம் பக்கத்திலுண்டு. வீணை என்ற பதம் ஐந்து பக்கங்கள் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. விபுலாநந்த சுவாமியினுடைய மாணக்கராக இருந்தார்கள்.

இவையனைத்தும் தொன்னூல் விளக்கம்: சூத்திரம்: 173. விளங்கப்படுத்தியுள்ளன.

பக்கம் 41ல் காட்டப்பட்ட யாழ்க்கருவி வண. எராச சுவாமியாருடைய நூலில் பக்கம் 184 சுட்டப்பட்டிருக்கிறது. சுவாமி விபுலாநந்தர் நூலிலே ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த யாழ்க்கருவி கீறப்பட்டிருக்கிறது. ஐந்து நரம்புகளை யுடைத்தாயிருக்கிறது. ஐந்து சுவரங்கள் மாத்திரம் இருந்தன. இக்காலம் ஏழ் சுவரங்களாக மாற்றமடைந்துள்ளன. (பக்கம்: 37).

பூதநூலறிவும், கணிதமும், சிலப்பதிகார ஆட்சியும் சேர்ந்து யாழ்நூல் உருப் பெற்றது. அலகு, மாத்திரை, சுருதி, என்பன ஒரு பொருட் சொற்கள்.

முதனடை, வாரம், கூடை, திரள் என்னும் நால்வகைச் செய்யுளியக்கத்தினியல்பினை இந்நூற் பாயிரவியலில் கூறினும் - பக்: 16. “தெய்வஞ் சுட்டிய வாரப் பாடல் தேவாரம் ஆயிற்று எனக் கொள்ளலாம். பிறவாறு கூறுவாரும் உளர்(பக்.212) போதும், போதும். உளங்கொள்வரையிலும் கூறினேன்.

நாடகம்:

மதங்க சூளாமணி மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடுகளிலொன்று. 1926ம் ஆண்டு பதிப்பிக்கப்பட்டது. மறு வெளியீடு 1987. பிரதேச அபுவிருத்தி அசைச்சராகிய செ. இராசதுரை இரண்டாம் பதிப்பிற்குப் பொறுப்பு. அணிந்துரை வழங்கியிருக்கிறார்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் முதற்பதிப்புக்கு முகவுரை எழுதியிருக்கிறார். மதங்கர் - கூத்தர் என்றும் அன்னாருக்கு ஒரு சிரோரத்தினம் போன்றாரை மதங்கசூளாமணி எனல் பொருத்தமாகும். முகவுரையிலும் நூலகத்துள்ளும் எதுகை மோனைச் சொற்கள் எங்களை ஈர்த்தன.

“அயன் படைத்த படைப்பினும் பார்க்க நயன் படைத்த மெல்லிநல்லாரையும் ஆடவரையும் உருப்படுத்தியுதவும் நாடகக்கவியை யென்னென்று புகழ்த்தேத் துவதென உன்னுமிடத்துச் ‘செக்சிற்பியார்’ எனப் புகழ்ந்து போற்றுதல் சிறப்புடைத்தாமெனப் புலப்படுகின்றது. (பக்கம் - 1, 21, 33, 40, 105)

மதங்கசூளாமணியில் அநிருத்த நாடகம் எனப் பெயர் தாங்கிநிற்கிறது: மட்டக்களப்பு கலாசாரப் பேரவை பிரசுரித்தது அனுருத்த நாடகம் என்கிறது.

விலக்குறுப்பு; பதினான்கு லகைப்படும். அவை யாவன பொருள், யோனி, விருத்தி, சந்தி, கவை, சாதி, குறிப்பு, சத்துவம், அவிநயம், சொல், சொல்வகை, வண்ணம்; வரி, சேதம் என்பன.

விலக்குறுப்பு ஆவது: தலைவன் செலுத்துகின்ற கதையை விலக்கியும் அக் கதையை நடாத்தியும் முன்பு செய்த கதைக்கே உறுப்பாகுவது என்க.

விலக்குறுப்பு வகையிற் (1) சந்தி ஆகும். சந்தி ஐந்துவகைப்படும். அவை (2) முகம், பிரதிமுகம், கருப்பம், விளைவு, துய்த்தல், முகம், பிரதிமுகம் என்ற சொல்லடுக்குக்குத் தமிழ்ச் சொற்கள் தருகிறார். முளை, நாற்று, கருப்பம், விளைவு, துய்த்தல் என்றியம்புகிறார். - மத. சூளா. பக்கம்: 79.

(1) சந்தி - ஒன்றினை யொன்று விரும்பித் தொடர்வது என்பாருமுளர். - தண்டியலங் காரம் - சன்னகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவர் புதுக்கியது. 1926. பக்: 6.

(2) முகம் - வடமொழி; வாய்-தமிழ்மொழி. வடமொழிக்கு வாய் இல்லை. தமிழ் மொழிக்கு முகம் இல்லை. இக்கருத்துப்பட தமிழ்மொழியின் வரலாறு - சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார் எழுதுகிறார். பக்கம்: 76-77.

உவின்கலோ அகராதி - 1862 - முகம் = வடசொல்.

இன்னும் நாடகங்கள் எழுதுவோரை ஆக்கவும் ஊக்கமளித்தும் வந்தார். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை ஆக்கிய நாடகம் என்ற நூலுக்கு அணிந்துரை கொடுத்தார். பாத்திரத்திற்கேற்ற பேச்சுமொழியைக் கைக்கொண்டார், சுவாமியார் தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தைக் காட்டி இன்புற்றார்.

சேரி மொழியான் செவ்விதின் கிளந்து

தேர்தல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றின்

புலன் என மொழிப புலன் உணர்ந்தோரே. - தொல்: மரபியல்: 243.

அன்றியும் 1943ல் திரு. மு. இராமலிங்கம் எழுதிய அசோகமாலா என்ற நாடகத்திற்கு உயர்திரு. சுவாமி விபுலாநந்த அடிகள் அன்புடன் அளித்த அணிந்துரை:-

“அழகுத் தெய்வத்திற்கு உறைவிடமாகிய மலர்ச்சோலையிலும் உவவனத்திலும் மலைச்சாரலிலும் நிகழ்வனவாய்ச் சந்திரிகையும், இளந்தென்றலும் விரவி’ இன்னிசை மருவிய காதல் நாடகங்கள் படிப்போர் உள்ளத்திற்குக் கழிபெரு வகை பயப்பன.” மேலும்

“காவும் பொழிலும் கழிமுகமும் புள்ளணிந்த

ஏரியும் மல்கி இரத்தினத் தீவமென

ஆரியர் போற்றும் அணிசால் இலங்கையிலே”

என்று எழுதுகிறார்.

அல்லாமலும் 1933ல் வெளிவந்த மண்ணியல் சிறுதேர் (மிருச்சகடிகம்) என்ற நூலுக்கு அணிந்துரை கொடுத்தார். பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார் மொழி பெயர்த்தியற்றியது.

“ஈழத்து நடுநாட்டிலே மகாவலிகங்கைக் கரையிலே எழிலாரும் இளமரக்காவின் மருங்கணைந்த குளிர்பூஞ்சோலையொன்று உளது. மண்மடந்தையின் மார்பிற் கிடந்த மலர்மாலையெனத் திகழும் அப்பும்பொழிலின் பாங்கர் அன்புடையா ரொருவரது திருமணையிற் சின்னாட்டங்கியிருந்து, இளவேனிற்பருவம் இறுவதன் முன்னர்த் தமிழ்நலங்கனிந்த நல் விருந்தாகிய மண்ணியல் சிறுதேர் என்னும் இந்நாடகக் காப்பியத்தினைப் படித்துப்படித்து உளமகிழ்வெய்தினேம்”

என்றியம்புகின்றார். இதுவரை நாடகத் தமிழுக்கு ஆற்றிய தொண்டினை இயம்பலுற்றும்.

முத்தமிழ் வித்தகர்:

மதிவாணர் வெண்பாவினைத் தந்து மேற்செல்வாம்.

எழுத்தொடு சொற்பொருள் யாப்பணி யென்னு

வழுத்துஞ் சுருதிகரம் வண்ணம் — அழுத்துந்

தனியொத்துப் பாவம் சரச மிரசம்

பனிரண் டிலக்கணமாம் பார்.

I. இயற்றமிழ்:	எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி	—	5	இலக்கணம்.
II. இசைத் தமிழ்:	சுருதி, சுரம், இராகம்	—	3	„
III. நாடகத் தமிழ்:	தாளம், பாவம், அலங்காரம், நவரசம்	—	4	„

12

மூவகைத் தமிழுக்கு வித்தகர் ஆனபடியால் சுவாமி விபுலாநந்தருக்கு முத்தமிழ் வித்தகர் ஆயிற்று. இயற்றமிழில் கட்டுரை, பாவினம் பாடியுள்ளார். ஐந்திலக்கணமும் வாய்க்கப்பெற்றவர்.

இசைத் தமிழ் — யாழ் நூல் — (1) நோக்கியிருக்கிறார்.

நாடகத் தமிழ் — மதங்க குளாமணி, ஆக்கியிருக்கிறார்.

ஆகவே முத்தமிழ் வித்தகர் என்ற பட்டஞ்சூட்டப்பட்டார். இத்துடன் கட்டுரை முற்றுப்பெற்றது.

விபுலாநந்த அடிகளும் தமிழர் வரலாறும்

வி. சிவசாமி, எம். ஏ.,

வடமொழி விரிவுரையாளர்,

(இலங்கைப் பல்கலைக்கழக யாழ்ப்பாண வளாகம்)

விபுலாநந்த அடிகள் தமிழியலின் பல்வேறு துறைகளிற்கும் ஆக்கபூர்வமான தொண்டுகள் பல புரிந்துள்ளார். இச் சிறிய கட்டுரையில் அடிகளார் தமிழர் வரலாறு பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ள முக்கியமான கருத்துக்கள் பற்றிச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிடப்படும். இவ்விடயம் பற்றி, இலக்கியம், இசை, சமயம், நாகரிகம் முதலியனவற்றைப் போல மிக விரிவான கட்டுரைகளை அடிகளார் எழுதியதாகத் தெரியவில்லை. மேற்குறிப்பிட்டன பற்றிய தமது ஆய்வுகளில் அங்குமிங்கும் ஆசிரியர் தமிழர் வரலாறுபற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.¹ எனினும், இவ்விடயம் நன்கு ஆராயப்படவேண்டியதாகும். இது பற்றிய கட்டுரைகளிலே, செந்தமிழில் வெளிவந்த, நாகரிக வரலாறு, எகிப்திய நாகரிகம், உலக புராணம் போன்றனவும் தமிழிலக்கியத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பற்றி ஆங்கிலத்திலே வெளிவந்த கட்டுரையும் கவனித்தற்பாலன.²

காலப்பின்னணி :

அடிகளார் வாழ்ந்த காலத்தில், ஈழத்திலும், இந்தியாவிலும் ஆங்கிலேய ராட்சியினைத் தொடர்ந்து சுதந்திர இயக்கமும், பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சியும் ஏற்பட்டு வந்தன. தென்னாசியாவில் வாழ்ந்த அறிஞர்களில் ஒரு சாரார் தத்தம் பூர்வீக வரலாறுபற்றி ஆய்வதிலும் அறிவதிலும், எழுதுவதிலும் ஆர்வம் காட்டி வந்தனர். இதே காலத்தில் இங்கிலாந்திலும் வேறுசில ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் வாழ்ந்த அறிஞர்களிற் சிலர் மேற்காசிய, வடஆபிரிக்க, தென்னாசிய

வரலாறு, பண்பாடு முதலியனவற்றை ஆய்வதிலீடுபட்டனர். இவர்களிற் சிலர் இந்நாடுகளின் வரலாற்றினை அனுதாபத்துடனும் அணுகினர். ஒருசிலர் தென்னீந்திய வரலாற்றிலே - தமிழர் வரலாற்றிலே - குறிப்பிடத்தக்க ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர். அதிவண. கால்டுவெல் 1857ஆம் ஆண்டு வெளியிட்ட திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம், திராவிட மொழிக் குடும்பத்தின் தனித்துவத்தையும் சிறப்பையும் அறிஞர் உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டியது. ஸர்ஜோன் எவன்ஸ் “மனிதன் முதலிலே தோன்றிய இடம் தென்னிந்தியாவாக இருக்கலாம்” என்றார். பிரித்தானிய பழம்பெரும் பொருட் காட்சிச்சாலையைச் சேர்ந்த எச். ஆர். வேறால், தாம் எழுதிய புராதன வரலாற்றிலே சுமேரியருக்கும் திராவிடருக்குமிடையிலுள்ள இன, பண்பாட்டு ரீதியிலான ஒற்றுமைகளைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். ஸ்பெயின் நாட்டிலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்து கத்தோலிக்க மதச் சேவையும் இந்தியாவில் ஆய்வுகளும் நடாத்திய வண. ஹெரஸ் சுவாமிகள் சிந்து சமவெளி நாகரிகம் பழந்தமிழருடைய நாகரிகம் என விரிவாக எழுதி வந்தார். மேலும், தமிழரின் பூர்வீக இருப்பிடம் மறைந்த லெமுரியா என்ற கருத்து நன்கு நிலவற்று. அதாவது, இந்தியாவிற்குத் தெற்கே தற்போதைய இந்து சமுத்திரமுள்ள இடத்தை உள்ளடக்கி மலேசியா, அவுஸ்திரேலியா தொடக்கம் ஆபிரிக்கா வரை பரந்து நிலவிய நிலப்பரப்பே லெமுறியாக் கண்டமாகும். பூமியிலேற்பட்டுவரும் சில மாற

றங்களினாலே, லெமுறியாக் கண்டம் மறைந்துபோக வடக்கே கடலிலிருந்த பகுதியில் இமயமலை தோன்றிற்று. இம் மாற்றம் புவிச்சரிதவியலின்படி கோடிக் கணக்கான ஆண்டுகளின்முன் நடைபெற்றது. சிலப்பதிகாரம் போன்ற பழந்தமிழ் நூல்களிலே கடல் கோள் பற்றியும் இதனால், பஹுளியாறு, குமரிமலை முதலியன மறைந்தமை பற்றியும் குறிப்புக்கள் வருகின்றன. இவற்றை உற்று நோக்கிய அறிஞர் சிலர் மேற்குறிப்பிட்ட லெமுறியா மறைவு தான் தமிழிலக்கியத்திலே வரும் கடல்கோள் எனக் கருதினர். லெமுறியா மறைய அங்கு வாழ்ந்த தமிழரின் மூதாதையர் தென்னிந்தியாவிற்குப் புலம் பெயர்ந்தனர். அவர்களில் ஒருசாரார் எகிப்திற்கும் யூப்பிறற்றீஸ் ரைகிறிஸ் ஆறுகள் பாயும் பிரதேசத்திற்கும் வேறு சிலர் மேற்காசியப் பகுதிகளுக்கும் சென்று அவ்வந்தாடுகளிலே பழைய நாகரிகங்களைக் கட்டியெழுப்பினர் என ஒரு சாரார் கூறிவந்தனர். இக்கருத்து எந்த அளவிற்கு வரலாற்று ரீதியிலேற்றுக்கொள்ளப்படலாம் என்பதிலே கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. எனினும், அடிகளார் தமிழர் வரலாறு பற்றி ஆங்காங்கு குறிப்பிடுவனவற்றிலே மேற்குறிப்பிட்ட கருத்துக்களின் சாயல் நன்கு நிலவுகின்றது.

இவர் வாழ்ந்த காலத்திலே ஈழத்திலும் இந்தியாவிலும் வாழ்ந்த அறிஞர் ஒரு சாரார் தமிழர் வரலாறுபற்றி எழுதிவந்தனர். எடுத்துக்காட்டாக, இலங்கையரான வி. கனகசபைப்பிள்ளை, ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ள 1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தமிழில் எழுதியுள்ள தமிழரின் பூர்வ சரித்திரமும் சமயமும், தமிழரின் ஆதியிருப்பிடமும் பழஞ் சீர்திருத்தமும் - ஒரு புதிய ஆராய்ச்சி நூல் முதலியனவற்றையும் இந்தியாவைச் சேர்ந்த எஸ். பூர்ணலிங்கம்பிள்ளை, பேராசிரியர் பி. சத்தரம்பிள்ளை, பி.ரி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், பேராசிரியர் கிருஷ்ணசுவாமி ஐயங்கார், திரு. என். சிவராஜபிள்ளை முதலியோர் எழுதியுள்ள நூல்களையும் குறிப்பிட்டலாம்.

அடிகளாரின் கல்விச் சிறப்பு:

இவர் சமகாலத்தில் ஈழநாட்டிலே வாழ்ந்த தமிழறிஞர்களிலே, பல வழிகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க கல்வித்தகைமையும் ஆய்வுப் பயிற்சியும் பெற்றிருந்தார். தமிழ், ஆங்கிலம் வடமொழி முதலிய பன்மொழித் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். இவர் ஒரு விஞ்ஞானப்பட்டதாரி. பிரபல கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகங்கள், ராமகிருஷ்ண ஸ்தாபனங்கள் சிலவற்றிலே மிகப்பொறுப்புடையந்த பதவிகளும் பயிற்சிகளும் பெற்றிருந்தார், சமகால இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் வெளிவந்த பிரபல தமிழ், ஆங்கிலச் சஞ்சிகைகளிலும், வேறு சில பிரசுரங்களிலும் பல்வேறு வகைகளான ஆய்வுக் கட்டுரைகள் எழுதிவந்தார். யாழ் நூல் போன்ற தனிப்பட்ட பெரிய ஆய்வுகளும் எழுதினார். சமகால, தமக்கு முற்பட்டகால ஈழத்தறிஞர் எவரும் பெற்றிராத வகையில் தென்னிந்தியத் தமிழறிஞர் மத்தியில் அடிகளாரின் பெருமதிப்பு நிலவியது. தமிழ்மொழி, இலக்கணம் தமிழர் நாகரிகம் ஆகியவற்றிலே மிக்க ஈடுபாடுள்ள வராயிலங்கினார். உலகப் பற்றற்ற துறவியாகத் திகழ்ந்தாலும் இளங்கோ அடிகளப்போலத் தமிழ்ப்பற்று அவரை விட்டு நீங்கவில்லை. தமிழ்ப் பேராசிரியராகவே உயிர் நீத்தார்.

ஆய்வு முறைகள்:

பொதுவாகத் தமிழர் பற்றிய துவரை வெளிவந்துள்ள ஆய்வுகளை மூன்று பிரிவாக வகுத்துக்கூறலாம். ஒருசாரார் மரபு வழிச் சான்றுகளைக் குறிப்பாகத் தமிழிலக்கியச் சான்றுகளைப் பிரதானமாக வைத்து ஆராய்வு செய்துள்ளனர். பிறிதொரு சாரார் தமிழிலக்கியச் சான்றுகளுடன், பிறநாட்டாசிரியர் குறிப்புக்கள், தொல்லியற் சின்னங்கள் முதலியனவற்றை ஒப்பிட்டு விஞ்ஞான ரீதியில் ஆராய்ந்து வந்துள்ளார்கள். இன்னுமொரு சாரார் மேற்குறிப்பிட்டனவற்றுடன் ஒப்பியல் நாகரிக நோக்கிலும் தமிழர் வரலாற்றினை ஆராய்ந்து வருகின்றனர். விபுலாநந்த அடிகளின் ஆய்வுகளிலே முன்றாவது வகைதான் கூடுத

வாக மிள்கின்றது. இவ்வகை ஆய்விற் கு முன்னோடியாக விளங்கியவர்களில் அடிகளார் குறிப்பிடற்பாலர்.

திராவிடர், தமிழர் ஆகிய பதங்கள் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய தொடர்புள்ளனவாகிலும் இரண்டும் ஒரே கருத்தினை இன்று குறிப்பனவல்ல. திராவிட மொழிகளைப் பேசும் மக்கட் கூட்டத்திலொருவராகவே தமிழர் விளங்குகின்றனர். அடிகளார் சில இடங்களில் இவ்விருபதங்களும் ஒரே கருத்துள்ளன என்பர். உதாரணமாக உலகபுராணம் எனலும் கட்டுரையிலே, “கன்னடம், தெலுங்கு மலையாள மொழிகளும் அவற்றை வழங்கும் மக்களும் தமிழிலும், தமிழிலும் இருந்து தோன்றிய காரணத்தினாலே பண்டைச் சரித்திரத்திலே “திராவிட மென்பது தமிழையேயாம்” எனவரும் பகுதியினைக் குறிப்பிடலாம். ஆனாலிக் கருத்துப் பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளையின் மனோன்மணியத்திலே வரும் தமிழ்த் தாய் வணக்கம், வண. ஹெராஸ் சுவாமிகள், வண. ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள் போன்ற சமகால அறிஞர் எழுதிய நூல்கள் முதலியனவற்றிலும் க்ஷணப்படுகின்றது.

தமிழிலக்கியத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பற்றிய கட்டுரையின் முற்பகுதியிலே தமிழர், தரானியர், மங்காலிய-திபெத்தியர், இந்தோ-ஆபிரிக்க-அவுஸ்திரேலியர் என அறிஞர் பலவாறு எழுதியுள்ளவற்றைக் குறிப்பிட்டு, அவற்றினை நிராகரித்து, நாகரிக மையமான மறைந்த லெழுதியாக் கண்டத்திலிருந்து தோன்றி, அதனைக் கடல்கொள்ள அங்கு வாழ்ந்த பழந்தமிழர் தென்னிந்தியாவுக்கும் எகிப்து, சுமேரியா, போன்ற பிற இடங்களுக்கும் புலம்பெயர்ந்தனர் என அடிகளார் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதைத் தொடர்ந்து “உலக சரித்திரமே தமிழ்க் குலத்தோடு தொடங்குகிறதென்ப” எனக்குறிப்பிட்டுள்ளார். மேற்குறிப்பிட்ட பின்னணியிலேதான் இக்கருத்துத் தெளிவாகும். லெழுதியாபற்றிய கருத்தினை இக்கால அறிஞர் பலர் ஏற்றுக் கொள்ளாவிடினும், மிக அண்மைக்

காலத்திலே ருசிய அறிஞரான கொண்டறனோல் இக்கருத்தினை மறுபடியும் அறிஞர் உலகம் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமெனக் கோரியுள்ளார்.

தமிழர், புராதன எகிப்தியர், சுமேரியர் முதலியோர் ஒரே இனத்தவர் என்ற கருத்தினைத் தக்க சான்று கிடைக்கும் வரை ஏற்றுக்கொள்ளமுடியா தெனினும் பண்பாட்டு ரீதியில் இவர்களுக்கிடையிலே நிலவிய ஒற்றுமையம்சங்கள் மனங்கொள்ளற்பாலன. திராவிட நாகரிகத்தின் சாயல்கள், சுவடுகள் மேற்காசிய நாடுகளிலே காணப்படுதலை ஏற்கனவே பல அறிஞர்கள் சுட்டிக்காட்டியதைப் பேராசிரியர் கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி அண்மைக்காலத்திலே வலியுறுத்தியுள்ளார்.

ஆற்றோரங்களிலே புராதன நாகரிகங்கள் வளர்ந்தமையினை அடிகள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். தமிழகத்திலுள்ள ஆற்றோரங்களிலே பழந்தமிழர் நாகரிகம் வளர்ச்சியுற்றமையினைச் சில கட்டுரைகளிலே வலியுறுத்தியுள்ளார்.

தமிழக வரலாறு பற்றிய சில குறிப்புக்களைத் தமிழிலக்கியத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் பற்றிய கட்டுரைக்குப் பின்னணியாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். சங்க காலத் தொடக்கம் கி. மு. 1000 வரையிலேற்பட்டதென்ற கருத்தினை இன்று பலர் ஏற்றுக்கொள்ளாவிடினும், சங்க காலப் பிற்பகுதிபற்றி அடிகளார் கூறியிருப்பவை குறிப்பிடற்பாலன. சங்க காலத்திற்குப் பிந்திய தமிழர் வரலாறு பற்றி அடிகளார் கூறியிருப்பன பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளற்பாலன. மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் காலம் கி. பி. 9ஆம் நூற்றாண்டென அவர் கூறியிருப்பது குறிப்பிடற்பாலது.

பழந்தமிழரின் சமயம் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் வேல் வணக்கம் முதலிய பழைய சமய நம்பிக்கைகளை வற்புறுத்தியுள்ளார். பழந்தமிழரின் கோயிலமைப்பு, விழாக்கள், தெய்வங்கள் முதலியனவற்றையும் சுமேரியருடைய சமய நம்பிக்கைகள், பழக்க வழக்கங்களையும் ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளார்.

தமிழகத்திலே பல்லவர் பாண்டிய ராட்சிக்காலத்திலேற்பட்ட வைதிக சமய மறுமலர்ச்சி குறிப்பிடற்பாலது. இக்காலத்திலே சிறப்புற்ற பக்தி இயக்கம் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. இப்பக்தி தொடர்ந்து இராமனுஜரின் விசிஷ்டாத்து விதத்துவத்தின் ஊடாக வடமொழி வாயிலாகப் பிற இந்தியப் பகுதிகளுக்கும் பரவியற்று. இப்பக்தி நெறி அன்பு நெறி இடைக்கால இந்தியா அடங்கலும் பரவிய வரலாற்றினை ஓர் அரிய கட்டுரை மூலம் விளக்கியுள்ளார்.

தமது அரிய ஆய்வு நூலான யாழ் நூலிலே பழந்தமிழரின் இசைத்திறன் பற்றி அடிகள் நன்கு ஆய்ந்துள்ளார்.

இன்னிசையாழின் தோற்றம், வளர்ச்சி பற்றிக் குறிப்பிட்டு, தமிழகத்திலே உருவெடுத்த இந்த யாழ் பிற்காலத்திலெவ்வாறு பிற இடங்களிற்கும் பரவியற்று என்பதை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

இவ்வாறு அடிகளார் தமிழக வரலாறுபற்றிக் கூறியுள்ளவை மனங்கொள்ளற்பாலன. இவையனைத்தையும் அப்படியே கொள்ளாவிடினும், சமகாலத் தமிழியல் ஆய்வுநிலையில் வைத்து நோக்கும்போது அவை முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையே. மேலும் தாம் எழுதிய கட்டுரைகளிலே தாம் பயன்படுத்திய ஆங்கில, தமிழ் நூல்களையும் தெளிவாக அடிகளார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அடிக்குறிப்புகள் :

1. அடிகளாரின் சில கட்டுரைத் தொகுப்புகள், அண்மையிலே வெளிவந்துள்ளன. இவற்றிலே:
 - அ. திரு. அருள் செல்வநாயகம் தொகுத்துள்ள விபுலாநந்த ஆராய்வு - சென்னை, 1965.
 - ஆ. கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம் வெளியிட்டுள்ள இலக்கியக் கட்டுரைகள், களனி, 1973.
 - ஆகியன இக்கட்டுரை எழுதுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
2. Swami Vipulananda - Origin and growth of Tamil literature. The Cultural Heritage of India, Vol. III, Calcutta, pp. 676 - 692.

AS A NATION THINKETH

"The philosophy of a nation is important, for, it foreshadows a nation's fate."

— Swami Vivekananda.
as quoted in Prabuddha Bharata,
April 1940.

“கல்விச் சிகரக் கொடியானோன்”

— மண்டூர்க் கவிஞர் மு. சோமசுந்தரம்பிள்ளை —

1. உத்தமன் விபுலா நந்தன்
உதயநூற் றாண்டு கண்டு
வித்தகத் தமிழ் ழணங்கு
விழித்தனள் விழா வெடுத்தாள்
பத்தர்கள் சூழ்ந்து வாழ்த்தப்
பாவலர் பாட்டுப் பாடப்
புத்தணிப் பட் டுத்துப்
பூவையர் குரவை ஆர்த்தார்!
2. மத்தள முழக்க மெங்கும்
மாதவன் விபுலா நந்தன்
கொத்தணித் தொண்டர் வெற்றிக்
கொம்பெடுத் தூது கின்றார்
நர்த்தனம் புரிய மாதர்
நம்மட்டக் களப்பு நல்லாள்
முத்தணி முறுவல் பூப்ப
முழுநிலாப் பூத்த தொக்கும்!
3. சேவையால் உயர்ந்த ஞானச்
செம்மலாம் விபுலா நந்தன்
சேமநூற் றாண்டு தன்னிற்
செந்தமிழ் செழிப்புற் றோங்க
நாமனை வோருங் கூடி
நாடெலாஞ் சென்று சென்று
பூமகள் பூரிப் போங்கப்
பொற்பணி புதுக்க வாரீர்!
4. எழுத்தாளர் பலரும் இதய
சுத்தியோ டெழுச்சி கொண்மின்!
தொழத்தகு விபுலா நந்தன்
துலக்கிய தமிழ்த்தொண் டாய்ந்து
விழுத்தகு நூல் படைப்போம்
விரிவுரை முழக்கங் கேட்போம்
அழைத்தபே ரறிஞர் ஆய்வாம்
அருள்விருந் துணவு துய்ப்போம்!

5. பாரதி இலட் சியத்தைப்
பலித்திடப் பணி புரிந்த
சீரிய விபுலா நந்தன்
சேவையைச் சிந்தித் தோர்ந்து
பாரிய பணிகள் செய்யும்
பைந்தமிழ்ப் பாசத் தோடு
கோருநன் நெறிக் கழைத்தான்
குரவனாம் விபு லாநந்தன்!
6. இன்றுநேற் றல்ல தமிழ்த்தாய்
எழில்பெற்று வாழ்ந்த காலம்
சென்றபன் னூறு நூறா
யிரமாண்டு கழிந்த தோர்வோம்
குன்றென நிமிர்ந்து கும்ப
முனிபணி புரிந்த காலம்
நன்றுநன் றென்ன நாடி
நற்பணி செய்வோம் வாரீர்!
7. ஒழுக்கம் நீதி உயர்பண்பு
உள்ளங் கலந்த பேரன்பு
முழுக்க முழுக்க நம்முள்ளோர்
முகிழ்த்துப் பூத்த பண்பாடு
வழுக்கி வீழ்ந்து நொறுங்காத
வரம்பு நமது மரபென்று
உழைக்கும் விபுலா நந்தர்நூற்
றாண்டில் உறுதி பெறவம்மின்!
8. காரைதீவுத் தாய் பயந்தாள்
கன்னித் தமிழ்த்தாய் சுவீகரித்தாள்
ஆரை ஒப்புச் சொல்வோம்யாம்
அடிகள் விபுலா நந்தருக்கே
பேரைப் படைத்த நூற்றாண்டுப்
பெருமை நமக்கும் உரிமையன்றோ!
சீரைப் படைத்த ராமக்கிருஷ்ண
தேவர் சேவை வாழியவே!

9. கலைச்சொல் லாக்கக் கவிஞன்பல்
கலைக்கோர் கழகப் பேராசான்
நிலைக்குந் திட்டம் பலவகுத்து
நிறைவாங் கல்விப் பயிர்வளர்த்தோன்
துலைபோல் நடுவு நிலையாளன்
சுவாமி விபுலா னந்தனெனக்
கலைஞர் போற்றத் தமிழ்நாட்டிற்
கல்விச் சிகரக் கொடியானோன்!
10. பள்ளிக் கூடப் பணிபுரிந்தும்
பரம கம்சர் பதந்துதித்தும்
கொள்ளக் கொள்ளத் தேன்பொழிந்து
குமுறும் இசையாழ்க் கொடைவள்ளல்!
அள்ளிக் கொஞ்சும் அருட்சைவத்
தாணி வேராய் அனைத்துமதக்
கொள்கைக் குறியோ ளுளங்கலந்து
கூப்பும் விபுலா நந்தனென்கோ!
11. செகப்பிரியர் நாட கத்தை
சிந்தை கனிந்து மொழிபெயர்த்து
அகங்கொள் மதங்க சூளாமணியாய்
அழகுத் தமிழில் வடித்தகவி
மிகவும் பொருத்தம் பொருத்தமென
மேனாட் டறிஞர் பலர்போற்றச்
சுகந்தத் தமிழுக் கொளியேற்றும்
சுவாமி விபுலா நந்தனென்கோ!
12. சித்தன் விபுலா னந்தர்புகழ்
சிறியேன் செப்பற் கியலாதாம்
நித்தம் சுவாமி நூற்றாண்டை
நினைவிற் பதித்தே அவர்நெறியில்
சித்தம் மகிழ்ச் சேவைசெய்தல்
செந்த மிழ்ப்பே ரறிஞர்கடன்
முத்து முத்தாம் முத்தமிழ்த்தாய்
முடிவி லாழி வாழிமன்னோ!

விபுலாநந்தர் கவிதைகள் :

ஒரு கண்ணோட்டம்

செ. யோகராசா,¹ எம். ஏ.
விரிவுரையாளர்,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

நவீன தமிழ்க் கவிதையின் முன்னோடியாகிய பாரதியார் பிறந்து (1882) பத்தாண்டுகளின் பின் விபுலாநந்த அடிகளாரின் பிறப்பு (1892) நிகழ்கிறது. ஈழத்தில் நவீன தமிழ்க்கவிதை பிறப்பெடுக்கும் காலப்பகுதியில் அடிகளாரின் பிரிவு (1947) நிகழ்கிறது. இத்தகைய காலகட்டத்தில் வாழ்ந்தவரான அடிகளாரின் கவிதைகள் பற்றி ஆழமாக நோக்கும்போது முதற்கண் அடிகளார் காலத் தமிழகத்தினதும், ஈழத்தினதும் கவிதைப் போக்குகள்பற்றிச் சுருக்கமாக நினைவுகூர்வது அவசியமாகின்றது.

பாரதியாரின் காலம் ஆங்கிலேய ஏகாதிபத்திய ஆட்சியின்கீழ் இந்தியா இருந்த காலம் என்பது யாவருமறிந்ததொன்று. இக்காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த பாரதிவரலாற்றுத் தெளிவும், கால உணர்வும் வாழ்ந்த கவிஞனாக விளங்கியவன்; மடங்களிலும் ஆதீனங்களிலும் சமஸ்தானங்களிலும் தஞ்சமடைந்திருந்த - பண்டிதரிடம் சிறைப்பட்டிருந்த - தமிழ்க்கவிதைக்கு விடுதலை தந்தவன்; தேசபக்தியும், நாட்டு விடுதலையும் அவனிடமே முதன்முதலாகக் கவிப்பொருளாகின. கவிதை சமுதாயத்தின் குரலாக அவனிடம் வெளிப்பட்டது. இலக்கியத்திற்கும் சமுதாய, அரசியல் சிந்தனைகளுக்கும் இடையில் அதுவரை காலமுமிருந்த இடைவெளி அவனாலேயே நீங்கியது. பொது மக்களுக்குரிய கவிதை வடிவங்களும் அவனிடம் செல்வாக்குப் பெற்றன; அவன் சிந்துக்குத் தந்தையானவன். பாரதி பரம்பரையில் வந்த பாரதிதாசன் மொழி, இன உணர்வுகளை முதன்மைப்படுத்துகின்றான். கவிமணி தேசிகவிநாயகம்பிள்ளை இந்தியப் பண்பாட்டில் நாட்டமுடையவராகவும், கவிதை மொழிபெயர்ப்புத் துறையிலும் குழந்தை இலக்கியத்துறையிலும் முன்னோடியாகவும் விளங்குகின்றார். சுத்தானந்த பாரதியார், சு. து. யோகியார், நாமக்கல் இராமலிங்கப்பிள்ளை முதலானோரும் தத்தமது ஆற்றலுக்கேற்ப பாரதி தடத்திலேயே செல்ல முற்படுகின்றனர். தமிழ்ச் சிறுகதையின் விடிவெள்ளியான மணிக்கொடி, புதுக்கவிதைத் தோற்றத்திற்கும் வழிகாட்டுகின்றது. ந. பிச்சமூர்த்தி, கு. ப. ரா., க. நா. சு. ஆகியோர் புதுக்கவிதையின் முன்னோடிகளாகின்றனர். இவ்வாறாக தமிழ்க்கவிதை உலகில் பாரிய மாற்றங்களை நிகழ்த்திக்கொண்டிருந்த தமிழ்நாட்டுடன் அடிகளார் கொண்டிருந்த நீண்ட கால - நெருங்கிய - உறவு நாமறிந்ததே. இங்கு கவனிக்கவேண்டியது அதுவன்று. தமது காலத் தமிழ்நாட்டுக் கவிதைப் போக்குகளால் அடிகளார் பாதிக்கப்பட்டாரா என்பதே நாம் அவதானிக்கவேண்டியது.

தமிழ்நாட்டுக் கவிதை வளர்ச்சி மேற்கூறியவாறு அமைய, ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சி அடிகளார் காலத்தில் எத்தகையதாகக் காணப்படுகின்றது? சென்ற நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புலவர், மயில்வாகனப்புலவர், நவந்திருஷண பாரதியார், அருள்வாக்கி அப்துல்காதிறுப்புலவர் முதலானோர் இந் நூற்றாண்டிலும் தொடர்ந்து ஆட்சி செலுத்துகின்றனர்; தலப்பிரபந்தங்களையும், நீதி இலக்கியங்களையும், தனிப்பாடல்களையும் இயற்றி மரபுவழிப் புலவர்களாகக் காட்சிதருகின்றனர். இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களிலோ அறுபதுகள் வரை

யிலோ வாழ்ந்த பாவலர் துரையப்பாப்பிள்ளை, கல்லடி வேலன், அல்வையூர் செல்வையா, மு. நல்லதம்பி, யாழ்ப்பாணன், வேந்தனார், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை முதலானோர் மரபுவழியிலே சென்றாலுங்கூட, சிற்சில விதங்களிலே புதுமை நாட்டங் கொண்டவராக விளங்கினர். இன்னொரு விதமாகக் கூறின் பழமைக்கும் புதுமைக்கும் இடைப்பட்டவராகின்றனர். இவ்விரு சாராருள் - இவ்விரு போக்குகளுள் - அடிகளார் எப்பக்கம் சார்ந்துள்ளார் என்பதே கவனிக்கப்படவேண்டியது.

இதேவேளையில், தமதுகாலப் புலவர்கள் பற்றிய அக்கறையும், அவர்கள் செல்வழி பற்றியதொரு கண்ணோட்டமும் அடிகளாரிடம் காணப்படுகின்றது. 'மேற்றிசைச் செல்வத்'தில் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார் (1).

“இக்காலத்திற் புறப்பொருளுணர்ச்சியே குறைந்துபோயிற்று. இன்னன் என்றிரங்குகின்ற மன்னைக்காஞ்சி சரம கவிகளில் வெளிப்படுகிறது. யாக்கையும் செல்வமும் இனமையும் - நிலையா என்று அழுகிற அழுகையே தமிழ்வாணருக்கு இயல்பாயிற்று. நிலையாப் பொருள்களை விடுவாரே மிகச்சிலர். அவற்றைப் பற்றியணைத்துக் கொண்டுதேடித் துய்ப்பதற்கு வலியின்மையால் நிலையா நிலையா என்று பொய்க்காஞ்சிபாடி யிம்மை மறுமைச் சுகத்தை யிகழ்பவரே மிகப்பலர். இனிப் பாடாண்டிணையை யவமதித்து ஆண்மையில்லா அசடர்களுக்குப் பாட்டிசைத்து அவர் தலைக்கடையிற் கர்த்திருந்து வன் சொற்களையே பரிசிலாகப் பெற்று மீளுகிற தமிழ்வாணர் பலர்..... கவிநய வினிமையும் பிறவினிமையும் தருகிற அகப்பொரு னறவினையுண்டு மதுவுண்டு மயங்கிய வண்டைப்போலச் செயலின்றிக் கிடந்தோம்; அடிமைத் தன்மையும் வந்தெய்திற்று. ஐயோ, இந்நிலைமை யினி வேண்டாம்.....”

சென்ற நூற்றாண்டிலும் இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்ப தசாப்தங்களிலும், குறிப்பாக தமிழ்நாட்டிலே வாழ்ந்த புலவர்கள் நிலைபற்றிய அடிகளார் கண்ணோட்டத்தின் ஒரு பார்வை மேலே வெளிப்படுகிறது. இதுமட்டுமன்று. பாரதி என்ற மகா கவிஞனை இனங்கண்டு, ஈழநாட்டில் மட்டுமன்றித் தமிழ்நாட்டிலும் பாரதி புகழ் பரப்பிய முன்னோடிகளுள் அடிகளாரும் ஒருவரென்பதில் ஐயமில்லை. ஓரிடத்தில் பாரதியார்பற்றி இவ்வாறு எழுதியமை மனங்கொள்ளத்தக்கது ²:

“பாரதியார்மீது மக்கள் அன்புமழை பொழியக் காரணம், அவருடைய பாடல்களின் கவர்ச்சியும் பெருமிதமும் அவற்றில் ததும்பும் தேச உணர்ச்சியுமே. வாழ்க்கை பற்றி அவருடைய கவிதைகளில் காணப்படும் பரந்த நோக்கம் எல்லா மக்களையும் கவருவதாயிருக்கிறது.....”

எனவே, தமதுகாலப் புலவர்களிடமும் கவிஞர்களிடமும் மேலே கூறியவாறு காண விழைந்தவற்றை - கண்ட சிலவற்றை - அடிகளார் தமது ஆக்கங்களில் எவ்வளவு தூரம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்று நோக்குவதும் அவசியமாகின்றது அல்லவா?

இனி அடிகளார் கவிதைகள் பற்றி நோக்குவோம். தமது பன்னிரண்டாவது அகவையிலே கவிதை இயற்றுவதில் வல்லுனராகிவிட்ட ³ அடிகளாரின் கவிதை ஆக்கங்களுள் சில தனிநூல்களாக வெளிவந்தவை. ‘இராமகிருஷ்ண விஜயம்’, ‘பிரபுத்த பாரதி’ முதலான சஞ்சிகைகளிலே வெளிவந்தவை பல. அவ்வப்போது மலர்களிலே வெளிவந்தனவும் உள. இவையாவும் தொகுத்து வெளியிடப்பட்டுள்ளன என்பதற்கில்லை. இவை யாவற்றையும் பொதுப்பட நோக்கின் பொருளடிப்படையில் பின்வருமாறு வகுத்துக்கொள்ளலாம்:

1. சமயம் சார்ந்தவை :

(அ) பதி :

கணேச தோத்திர பஞ்சகம். கதிரையம்பதி மாணிக்கப்பிள்ளையார் இரட்டை மணிமாலை. கதிரையம்பதி சுப்பிரமணியசுவாமி இரட்டை மணிமாலை. மண்டுர் பதிகம். நாச்சியார் நான்மணிமாலை. குமார வேணவ மணிமாலை முதலியன. இவை சிறு பிரபந்தங்களாம்.

இவைதவிர, தனிப்பாடல்கள் பலவுமுள்ளன. எ-டு :

காரைதிவு நந்தவனப் பிள்ளையாரைக் குறித்துப்பாடிய தனிப் பாடல்கள். ஈசனுவக்கும் மலர். தேவபாணி. தேவிவணக்கம். பராசக்தி. மலர்மாலை. பெருந்தேவபாணி. கோயில். மகாலட்சுமி தோத்திரம். திருவமர் மார்பன் திருக்கோயிற்காட்சி முதலியன.

(ஆ) தத்துவம் : குருதேவர் வாக்கியம்.

2. வாழ்த்துப்பாக்கள் :

குருவணக்கம். விவேகானந்த பஞ்சகம். குருசரணதோத்திரம். ஆறுமுக நாவலர் முதலியன.

3. இங்கற்பாக்கள் :

தாய் கண்ணகையர் சிவபதம் அடைந்தபோது பாடிய கையறுநிலை. கங்கையில் விடுத்த ஓலை. மகாலிங்கசிவத்தின் மலர்நிகர் மாட்சி.

4. பொது :

இமயமலைச்சாரலில். நீரர மகளிர் முதலியன.

5. மொழிபெயர்ப்பு :

(அ) ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் :

பூஞ்சோலைக் காவலன். ஆங்கிலவாணி. மதங்க சூளாமணி முதலியன.

(ஆ) தமிழிலிருந்து ஆங்கிலத்தில் :

ஆழ்வார் பாடல்கள், திருவிளையாடற் புராணத்தின் சில பகுதிகள் முதலியன.

அடிகளார் கவிதைகளின் இயல்புகள் பற்றி, மேலே பொருள் அடிப்படையில் வகுத்துக்கொண்டவாறு, இனி, விரிவாகக் காண்போம். பக்திக்கவிதைகள் பற்றி நோக்கும்போது, தெய்வங்கள்மீது பிரபந்தங்கள் பாடும் சமகால மரபுவழியிலேயே அடிகளாரும் சென்றுள்ளமை புலப்படுகின்றது. ஆயினும், ஏனைய சமகாலப் புலவர்களது செய்யுட்களுடன் ஒப்பிடும்போது, அடிகளாரின் கவிதைகளிலேதான் கலந்து பாடும் தன்மை, உருக்கம், எளிமை, இனிமையுடைய, இன்னொசை ஆகிய பண்புகள் பெருமளவு இடம்பெறுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, வெவ்வேறு பாடல்களில் அமைந்துள்ள பின்வரும் பகுதிகள் அமைகின்றன :

“ உளங்களி கூர விழிதீ ரரும்ப வுரைததும்ப்
விளங்களி நேயத்த னேயைய னேயிர வும்பகலும்
விளங்கொளி யேயெனப் போற்றே னெனினும் வினையறுப்பாய்
வளங்கெழு தென்கதி ரைப்பதி மேவிய மாணிக்கமே”

(கதிரையம்பதி மாணிக்கப்பிள்ளையார் இரட்டை மணிமாலை)

“வானகத்தும் மண்ணகத்தும் வயங்குகூடர் நீயாயின்
கானகத்தும் பொழிலகத்துங் கருதுமெழில் நீயாயின்
நானகத்துக் கொண்டனநின் னனிமமலர்ப் பதமாயின்
தேனகத்த வனசமொன்றோ திருப்பீட மாவதுமே”

(மகாலட்சுமிதோத்திரம்)

“தங்கமணி மன்றுடையார் தனதன்றன்
திருத்தோழர் தரணி யாள்வார்
எங்கச்சிறு குடிசையினை யெண்ணிவரல்
யாங்ஙனமோ? இயம்பாய் தோழி,
எங்கச்சிறு குடிசையினை யெண்ணிவரற்
கிசையாரோ, ஏத மில்லார்?
துங்கமணி மன்றுவிட்டுச் சுடுகாட்டில்
நடித்திலரோ? சொல்லாயம்மா?”

(கோயில்)

“பாரோ ரெழுமுன் பெழுந்திருந்து
பனிமா மலர்கள் பலபறித்துச்
சீரா யமைத்த மலர்மாலை
யார்க்கோ வெங்கள் திருக்கொழுந்தே
சீரா யமைத்த மலர்மாலைக்
சூரியார் யாரென் றறியாயோ?
ஆரா வழதே யெமையாண்ட
அமல ருடை யாமலமோ?

(மலர்மாலை)

அடிகளார் பெரும்பாலும் கலிப்பாவினங்களையும் பாணிப்பாடல்களையும் பயன் படுத்துவதை நோக்கும்போது ஒன்று கூறத்தோன்றுகிறது: அடிகளார் தமது உள்ளத் திலிருந்து ஊற்றெடுக்கும் உணர்ச்சிப்பிரவாகத்தை அவ்வாறே வெளிப்படுத்தவும், விரிவாக வர்ணனை செய்யவும், இன்னோசை, இனிய சந்தம் என்பவற்றை எளிதாகக் கொணரவும் ஏற்றதான பா வகைகளைக் கையாண்டுள்ளார் என்பதே அதுவாகும்.

அடிகளாரின் பக்திக்கவிதைகளுள் பலராலும் விதந்து பேசப்படுவது ‘வெள்ளை நிற மல்லிகையோ’ எனத்தொடங்கும் ஈசனுவக்கும் மலர் ஆகும்⁴. எளிமையும் இனிமையும் பற்றியே பலரும் இது தொடர்பாகக் குறிப்பிடுவதுண்டு. இவற்றைவிட இன்னும் சில சிறப்புக்களைக் கூறமுடியும்:

- (அ) எளிமையானதும் உண்மையானதும் ஆன இறைவழிபாட்டுமுறை கூறப் படுதல்.
- (ஆ) உலக சமயங்கள் அனைத்துக்கும் பொதுவான வழிபாட்டுமுறை முன்வைக் கப்படுதல்⁵.
- (இ) மலர்தூவி வழிபடும் எளிமையான வழிபாட்டுமுறைகூட முக்கியத்து வமிழ்த்தல்⁶.

தத்துவஞ் சார்ந்த கவிதைகளுள் இராமகிருஷ்ணரது போதனைகளை வெளிப் படுத்தும் ‘குருதேவர் வாக்கியம்’ குறிப்பிடத்தக்கதாகிறது. இத்தகைய போதனை களைக் கவிதை வடிவிலே வெளிப்படுத்துவது இலகுவான முயற்சியன்று. ஆயினும் அடிகளார் எளிமையும் தெளிவும் பொருந்த யாத்துள்ளமை கவனிக்கத்தக்கது. எடுத்துக் காட்டாக பின்வரும் செய்யுளைக் குறிப்பிடலாம்:

“மொள்ளுங் காலை யபக்கென்னும்
மொண்ட பின்னர் நீர்நிறைவால்
மெல்ல வடங்குங் குடம்போல
வீண் வாதங்கள் புரிந்தவரும்
தெள்ளத் தெளிந்த வறிவினராய்த்
திருப்பாதத்தை யடைந்தபினர்
உள்ளத் துணர்வா லின்புற்றே
உரையா டாம லடங்குவரே”

(குருதேவ வாக்கியம் VIII - 5).

இத்தன்மைத்தாய கவிதைகளைப் படிக்குமொருவருக்கு, கவிமணி மொழியெயர்த்த உமர்கய்யாம் பாடல்கள் நினைவுக்கு வருவது தவிர்க்கமுடியாததல்லவா? அடிகளாரின் செய்யுள் முயற்சி பற்றிச் சிந்திக்கும்போது ‘குருதேவர் வாக்கியம்’ பாராட்டத்தக்கது என்றே கூறவேண்டும்.

இனி, வாழ்த்துப்பாக்கள் பற்றிக் காண்போம். அடிகளாரின் வாழ்த்துப்பாக்களில் இடம்பெற்றோருள், குஞ்சித்தம்பி ஆசிரியர் (குருவணக்கம்) சுவாமி சிவாநந்தர் (குருசரண தோத்திரம்) சுவாமி விவேகானந்தர் (விவேகானந்தர் பஞ்சகம்) ஆறுமுகநாவலர் (ஆறுமுகநாவலர்) ஆகியோர் முக்கியமானவர்களாவர். இவர்களுள் முதல் இருவரும் அடிகளாருடன் நெருங்கிய தொடர்புபட்டவர்கள்; பாதிப்பேற்படுத்தியவர்கள். இவ்விடயங்கள்பற்றி அடிகளார் அவ்வச் செய்யுட்களில் எடுத்துரைக்கின்றார்⁷. ஏனைய இருவரது முக்கியத்துவமும் சிறப்புகளும் அவ்வச் செய்யுட்களில் அடிகளாரால் பேசப்படுகின்றன⁸. சுவாமி விவேகானந்தரின் முக்கியத்துவம்பற்றிக் கூறுவனவற்றுள் பின்வரும் பகுதி எடுத்தாளத்தக்கது:

“அடைந்ததுவு மருட்டிற்றத்தின் சிறப்பை யுரைப்பதற்கோ?
ஆண்மையிது வெனக்காட்டிக் கீழ்மையகற்றுதற்கோ?
முடிந்தமுடி பாகியவே தாந்தத்தின் பொருளை
மொழிந்த வித்தை தனையகற்றி முத்திநிலை தரற்கோ?
நிலையிழந்த பாரதத்தின் குறையனைத்து நீக்கி
நிலைநிறுத்தும் பொருட்டோ?.....”

(விவேகானந்த பஞ்சகம் செ. 2 - 3)

அடிகளாரின் வாழ்த்துப்பாக்களுள் ஆறுமுகநாவலர்பற்றிப் பாடியதே உன்னதமானதென்று அண்மைக்கால ஆய்வாளர் ஒருவர் கருதுவது குறிப்பிடத்தக்கது⁹. இத்தொடர்பில், தில்லை கண்டு தம்மை மறந்த நாவலரின் நிலைபற்றி, அடிகளாரும் தம்மை மறந்து பாடுவதனை இங்கு குறிப்பிடுவது சாலப் பொருத்தமே:

“அத்திற மாய தில்லையம் பதியி
லாகம வளவையாற் சமைந்த
வித்தகக் கோயிற் கோபுரங் கண்டார்
விழிகணீர் பெருக மெய்யம் மறந்தார்
பத்தர்சீர் பரவும் நல்லை நாவலனார்
பாரினிற் பன்முறை விழந்தார்
அத்தரே யென்றா ரம்மையே யென்றா
ராடினார் பாடினா ரன்பால்”

(ஆறுமுகநாவலர், செ. 14)

இங்கு அடிகளாரின் குரலோடு சேக்கிழாரின் குரலும் கலந்து ஒலிப்பதனை உணர்கின்றோம். இல்லையா?

இரங்கற்பாக்களொன்று, தாயார் மறைவின் போது அடிகளால் பாடப்பட்டதாகும். அடிகளார் ஆரம்ப காலத்தில் கடினமான மடக்குச் செய்யுள்களும் பாடியுள்ளாரென்பதற்கு இக்கையறுநிலை சான்றாகின்றது. இதிலிடம்பெற்றுள்ள மடக்குச் செய்யுள் பின்வருமாறு:

“மாகநக மாகநக மாகநக மாகநக
மாகநக மாகநக மன்னர்தான் - கோக நக
மானுமுகக் கண்ணம்மை மண்ணீத்து மன்னுதிதி
மானின்மதி யேழ பரமாம்”

(கையறுநிலைச் செய்யுள் 12)

இரங்கற்பாக்களும் இன்னொன்றான கங்கையில் விடுத்த ஓலையும் ‘ஈசனுவுக்கும் மலர்’ போன்று பலராலும் பாராட்டப்படுகின்றது¹⁰. தமது நண்பர் சுந்தகவாமிப் பிள்ளையின் சடுதியான மறைவினைத் தாங்கவியலாத நிலையிலே அடிகளாரால் பாடப்பட்டது இது. அடிகளாரின் கவித்துவ ஆற்றல் பலவிதங்களில் இங்கு வெளிப்படுகின்றது. தான் கலந்து பாடும் தன்மை படைப்பு முழுவதும் இழையோடுகிறது. ‘அவலவுரை செவியில் அனற்பிழம்பாய்ப் புகுந்துளத்தையுருக்கிய தப்பொழுதில் பொங்கியெழுத் துயரக் கனலைப் போக்குதற்கும் மாயப் பொய்யுலகினுண்மையினைப் புலங்கொளற்கும் சருதி கங்கையெனும் தெய்வ நதிக்கரைப் புறத்தை’ அடைகின்றார் அடிகளார். உள்ளமும், சூழலும் சார்ந்த உவமைகள் இவ்விடத்தில் வெளிப்படுகின்றன:

“மேற்றிசைவான் ஈமத்தீபோற் சிவக்கப் பகலோன்
மெலிந்து மறைந்திடல் கண்டேன் நலிந்தவருள்ளம்போற்
காற்றுயிர்த்துப் பனித்திவலை தூற்றுதலைக் கண்டேன்”

(கங்கையில் விடுத்த ஓலை செ. 12)

கங்கையோரக் காட்சிகள் மாயப்பொய்யுலகின் உண்மையினைப் புலங்கொளவைக்கின்றன. அவை பின்வருமாறு தத்துவச் சித்திரம் ஆகின்றன:

“அக்கரையிற் காசிப்பூர்ச் சுடுகாட்டு நரிகள்
அழகுரலி னொலி செவியை யடைந்தது நன்னீரின்
இக்கரையி லுதிர்சருகுங் குச்சிகளு மலையால்
எற்றுண்டு செயலொழிந்து கிடந்தனவெம் மருங்கும்.

நீர்த்திரையா லிழுப் புண்ட குச்சியொன்று கணமும்
நில்லாது மேலெழுந்துங் கீழ்விழுந்து மலைந்து
சீர்க்கரையி லெற்றுண்டு கிடந்த செயல் நோக்கிச்
சிந்திக்கின் மானிடர்தம் வாழ்க்கையிது வென்றேன்;

இன்பவிளை யாட்டினிடை மேலெழுந்து குதிப்பார்
எமக்குநிக ராரென்பா ரிருகணத்தி னுளத்தில்
துன்பமுற மண்ணில்விழுந் திருகண்ணீர் சொரியச்
சோர்ந்தழுவார் மயக்கமெனுஞ் சுழல்காற்றி லலைவார்;

மரணமெனுந் தடங்கரையி லெற்றுண்டு கிடப்பார்
மறுபிறவித் திரைகவிர வந்தியையுங்கருவி
கரணமுறு முடலெடுத்து மண்ணுலகி லுழல்வார்
காதலிப்பா ரெண்ணிறந்த வேதனையுட் புகுவார்”

(கங்கையில்..... செ: 14 - 17)

சந்திரனுடன் அடிகளார் நிகழ்த்தும் உரையாடலும் குறிப்பிடத்தக்கது; ஏனெனில் வாழ்க்கை, பிறப்பு, இறப்பு, மறுபிறப்பு முதலியன பற்றிய அடிகளாரின் தத்துவ நோக்கினை வெளிப்படுத்துகின்றது இப்பகுதி. சுருங்கக்கூறின், அடிகளாரின் கற்பனைப்பாங்கு, வர்ணனைச் சிறப்பு, அணிச்சிறப்பு, தத்துவநோக்கு என்பனபற்றி அறிய 'கங்கையில் விடுத்த ஓலை' உதவுகின்றது எனலாம்.

'பொது' என்ற வகையில் அடங்குவன அடிகளாரின் நேர் அனுபவஞ்சார்ந்த வெளிப்பாடுகளாம். 'இமயமலைச்சாரலில்' அடிகளாரின் இமயமலைச்சாரல் அனுபவத்தை வெளிப்படுத்துவது. அடிகளாரின் மொழியாட்சியும் கற்பனைப்பாங்கும் வெளிப்பட்டாலும் அனுபவம் யாவும் இரு கவிதைகளுடன் முடிந்துவிடுகின்றமை மனத்திருப்தி தருவதில்லை.

அடிகளாரின் கவிதைகளுள் பலரதும் பாராட்டினைப் பெற்றுள்ள மற்றொன்று 'நீரரமகளிர்'. மட்டக்களப்பு வாவியிலே பாடும் இன் எழுப்புவதாகக் கருதப்படும் இன் னிசையைக்கேட்டு இரசிக்கும் பொருட்டு அடிகளார் வங்கநாட்டுச்சாது ஒருவருடன் தோணியிலே சென்றபோது பெற்ற அனுபவமே கற்பனைமிக்குந்த நீரரமகளிர் ஆகியது. அடிகளார் மீன்கள் பாடுகின்றன என்ற கருத்துடையவரல்லர்; நீரர மகளிர் பாடியதாகக் கருதியவருமல்லர். ஆனால், நீரர மகளிர் பாடுவதாகக் கற்பனை செய்கின்றார். ஏழிசைகளின் பிறப்பே ஏழு அர மகளிராகின்றனர். மென்மை, அழகு, இன்பம் ஆகிய இசையின் தன்மைகள் அர மகளிரின் தன்மைகளாகவும், ஒன்பது சுவைகளும் அர மகளிரின் குணங்களாகவும் அமைந்து கற்பனை விரிந்து செல்கிறது. நீரர மகளிர் எழுப்பும் இனிய நாதம் படிப்பவர் நெஞ்சிலே நிரந்தரமாக இடம்பெறவேண்டும் என்று கருதிப் போலும் சுரங்களுடன் கிளம்புகிறது பாடல் :

'நீநி - சாச - ரீ நீல வானி லே
 நிசரி - காக - மா நிலவு வீச வே
 மாம - பாப - தா மாலை வேளையே
 மபத - நீநி - சா மலைவு தீரு வோம்
 சாச - ரீரி - கா சால நாடியே
 சரிசு - மாம - பா சலதி நீரு ளே
 பாப - தாத - நீ பாலை பாடியே
 பதநீ - சாச - ரீ பலரொ டாடு வோம்

சுரங்களுக்கேற்பவே பாடலும் அமைந்து செல்கின்றமை கவனிக்கத்தக்கது - எனவே, அடிகளாரின் கவியாற்றல் மட்டுமன்றி இசையாற்றலும் நீரரமகளிரில் வெளிப்படுவதைக் காண்கிறோம். சுருங்கக்கூறின், சிலப்பதிகாரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த அடிகளாரின் இசை ஆராய்ச்சிக் கற்பனை சார்ந்த அனுபவ வெளிப்பாடே நீரர மகளிர் என்று கருதலாம்.

இறுதியாக, அடிகளாரின் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் பற்றிக் கவனிப்போம்? ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழிற்கான அடிகளாரின் குறிப்பிடத்தக்க முதல் மொழிபெயர்ப்பு (1922/23) தாகூரின் பூஞ்சோலைக் காவலன் (The Gardener). வெவ்வேறு பொருளுடைய பல செய்யுட்கள் கொண்ட இந்நூலின் பத்துச் செய்யுட்களே அடிகளாரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. புகழ்மிக்குந்த 'கீதாஞ்சலி முதலான படைப்புகள் இருக்கும் போது பூஞ்சோலைக்காவலன் மொழிபெயர்க்கப்பட்டமை ஏன் என்ற கேள்வி எழுகிறது. கீதாஞ்சலியின் சில பகுதிகள் ஏற்கனவே R. R. சூணரத்தினம் என்பவரது மொழிபெயர்ப்பினூடாகத் தமிழ்நாட்டிற்கு அறிமுகமாயிருந்தன. இந்நிலையில் வெவ்வேறு பொருள்பற்றிய பூஞ்சோலைக் காவலன் செய்யுட்கள் சிலவற்றைத் தாமும் மொழி

பெயர்ப்பதனுடாக, தாகூரின் பண்முக ஆளுமையைத் தமிழ்நாட்டவர்க்குணர்த்த அடிகளார் எண்ணியிருக்கலாம். அடிகளார் தமது மொழிபெயர்ப்புப் பற்றி பின்வருமாறு கூறுவது கவனிக்கத்தக்கது¹¹:

‘.....கவிசிரேட்டராகிய தாகூர் தம் பனுவல்களைக் கற்றுவல்ல பண்டிதரும் ஏனையோரும் படித்து இன்புறவேண்டுமென்று எழுதினமையால் அவர் கருத்தொடு மாறுகொள்ளாதல் தகுதியன்றென இம்மொழிபெயர்ப்பும் யாப்பினும் சொல்லினும் மிகவும் எளிதாகிய நடையைப் பயின்றுவருவது அறிஞரால் நோக்கற்பாலது’

அடிகளார் கூறியவாறே அவரது மொழிபெயர்ப்புகள் எளிமை மிகுந்தவை; செய்யுளின் பொருள் வேறுபாட்டிற்கேற்ப, வெவ்வேறான பா வகைகள் இடம்பெறுவதும் குறிப்பிடத்தக்கதே. எடுத்துக்காட்டாக ஒரு புலவரை விளித்துக் கூறுவதாக அமையும் ‘இரண்டாம் செய்யுள்’ ஆசிரியப்பாலிலும், இருவர் உரையாடலாக அமையும் ‘முதற் செய்யுள்’ உறழ்கலிப்பாட்டிலும் இடம்பெற்றுள்ளதைக் குறிப்பிடலாம். மொழிபெயர்ப்பு, சில சந்தர்ப்பங்களில் மூலத்தைவிடச் சற்று விரிவாக அமைந்துள்ளதாகவும், தெளிவு நோக்கி அவ்வாறு செய்ததாகவும் அடிகளார் கூறியுள்ளமையும் கவனிக்கத்தக்கது¹². கவிதை வழியில் தாகூரைத் தமிழ்நாட்டிற்கு அறிமுகப்படுத்திய முன்னோடி என்ற விதத்தில் அடிகளாருக்கும் ஓரிடமுண்டு¹³. அடிகளாரின் பூஞ்சோலைக் காவலன் மொழிபெயர்ப்பு வெளிவந்துகொண்டிருந்த வேளையில் உ. வே. சாமிநாதையர் அம்முயற்சியைப் பாராட்டியமை இதற்குச் சான்றாகின்றது¹⁴.

பூஞ்சோலைக் காவலனை மொழிபெயர்த்த பின்னர் சில மாதங்கள் கழித்து (1924-25) ஷேக்ஸ்பியரது நாடகப்பகுதிகள் சிற்சிலவும் அடிகளாரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டன. இவையே ‘மதங்க குளாமணி’ என்ற தலைப்பில் இடம்பெறுவன. ஒன்பது கவைகளையும் எடுத்துவிளக்கும் பொருட்டுச் ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகப்பகுதிகள் சிலவற்றை வசனத்தில் மொழிபெயர்த்தபோது, அவற்றுள் கவிச்சுவை மிக்கதென அடிகளார் தாம் கருதிய சில இடங்களைச் செய்யுள் வடிவிலே தரமுற்பட்டார். இவையே, காதல் கைம்மிக்க காவலன் (Love’s Labour’s Lost), இரம்மியன் சுசிலை (Romeo and Juliet), பெரும்புயல் (The Tempest), வணிகதேய வர்த்தகன் (The merchant of venice), யூலியசீசர் (Julius Caesar) என்பனவாம். விரும்பியவண்ணமே (As you like it) என்ற நாடகத்திலே இடம்பெறும் ‘மானிட வாழ்க்கையின் ஏழு கட்டங்கள்’ பற்றிய பகுதியும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

பூஞ்சோலைக் காவலன் போன்று மதங்ககுளாமணி மொழிபெயர்ப்பிலும் ஆங்காங்கே மூலத்திலுள்ள செறிவு விரிவடைந்துள்ளதை அவதானிக்கலாம். மழலைப் பருவம் பற்றி (மானிட வாழ்வின் ஏழுகட்டம்) ஷேக்ஸ்பியர் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

“..... At first the infant
Mewling and puking in the nurse’s arms”

அடிகளார் மொழிபெயர்ப்பு வருமாறு:

‘‘முதலங்கத் தியல்புரைப்பின் முலையருந்தி
மணிநிதழ்வாய் முகிழ்திறந்
குதலைச்சின் மொழிபொழிந்து செவிலித்
தாய் கரதலக்திற் கூத்துமாடித்
திதலைப்பொன் செறிதனத்தார் சேர்த்த
ணைக்கச் சிறுநகையிற் சிறப்புக் காட்டும்
மதலைச் செம் பருவத்தின் வனப்பணத்தும்
விளங்கநின்ற மார்க்கமாகும்’’.

மாறாக, விரிவு, சுருக்கமாவதுமுண்டு; எடுத்துக்காட்டாக,

“ Seeing that death, a necessary end,
Will come when it will come ”

என்ற சீசரின் கூற்று, அடிகலிடம்,

“துஞ்சுவாரென அறிந்திருந்தும்” என வெளிப்படுகின்றது. அடிகளாரது மொழிபெயர்ப்புத் திறனை எடுத்துக்காட்டுவதற்குப் பலரும் எடுத்தாள்வது, சீசர் தன் மனைவியாகிய கல்பூரணியாவுக்கு எள்ளிநகையாடுவதுபோன்று கூறும் பின்வரும் பகுதியேயாகும். தேவை கருதி இங்கு மூலமும் மொழிபெயர்ப்பும் தரப்படுகின்றன:

“ Cowards die many times before their deaths ;
The valiant never taste of death but once.
Of all the wonders that I yet have heard,
It seems to me most strange that men should fear;
Seeing that death, a necessary end,
Will come when it will come ”.

“ danger knows full well
That Caesar is more dangerous then he ;
We are two lions littere'd in one day,
And I the elder and more terrible ;
And caesar shall go forth ”.

“ அஞ்சினர்க்குச் சதமரண மஞ்சாத நெஞ்சத்
தாடவனுக் கொருமரண மவனிமிசைப் பிறந்தோர்
துஞ்சுவரென் றறிந்திருந்தும் சாதலுக்கு நடுங்குந்
துன்மதிமூ டரைக்கண்டாற் புன்னகை செய் பவன்யான்.

இன்னலும் யானும்பிறந்த தொருதினத்தி லறிவாய்
இளஞ்சிங்கக் குருளைகள் யாம் யான்மூத்தோ னெனது
பின்வருவ தின்னலெனப் பகைமன்ன ரறிவார்
பேதுறல் பெண் ணணங்கேயான் போய்வருதல் வேண்டும்.

மேலேயுள்ள இருபகுதிகளையும் ஒப்பு நோக்குமொருவர், அடிகளாரின் மொழிபெயர்ப்பில் ஆங்காங்கே சுருக்கம் விரிவு என்பவற்றை மட்டுமன்றி, சீசரின் கூற்றுச் சற்று வேறுபாடான முறையிலே வெளிப்படுவதையும் உணர்வர். அடிகளாரின் இரு மொழிப்புலமையும் கவித்துவ ஆற்றலும் தனித்துவ வீச்சும் (எ-டு: ‘துன்மதிமூடர்’, ‘புன்னகை செய்பவன் யான்’, ‘பகைமன்னரறிவார்’, பேதுறல் பெண்ணணங்கே முதலிய சொற்றொடராட்சிகள்) வெளிப்படுகின்றன என்பதில் ஐயமில்லை. ஆயின் தமிழ்ச் செய்யுள் மரபு மட்டுமன்றிப் பண்பாட்டுமரபும் இங்கு அனுசரிக்கப்படுகின்றமை கவனிக்கத்தக்கது. And caesar shall go forth என்பது ‘பேதுறல் பெண்ணணங்கே, யான் போய்வருதல் வேண்டும்’ என்று அமைகின்றது. இவ்வாறாக, தமிழ்மொழிபெயர்ப்பில் பண்பாட்டுமரபு பேணப்படுவதும், சுருங்கியோ விரிந்தோ அமைவதும், செய்யுள்மரபு பின்பற்றப்படுவதும் நுணுகி நோக்கும்போது சீசரின் பேராண்மை கொண்ட உள்ளத்துணர்வு முழுமையாக வெளிப்படுவதைத் தடுக்கின்றதென்றே கூறவேண்டும்.

பொதுவாக அடிகளாரின் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகள் பலவும் 'மொழி பெயர்ப்புகள் அல்ல; தமிழில் எழுந்தனவே' என்று கூறுமளவிற்குச் சிறந்து விளங்குவது மனங்கொள்ளத்தக்கது. எடுத்துக்காட்டாக, ஷேக்ஸ்பியரின் 'மானிட வாழ்க்கையின் ஏழுகட்டங்கள்' என்ற கவிதையின் ஒரு பகுதி தமிழில் எவ்வாறு அமைந்துள்ளதென ஒப்பிட்டு நோக்கலாம்:

“..... And then the lover
Sighing like furance, with a woful balled,
Made to his mistress' eyebrow.....”

“ எல்லைவந்த மூன்றாகு மங்கத்தின் குறிப்பு ரைப்பி னேருஞ் சீரும்
புல்லநின்ற யௌவனமாம் பருவமுற வேனில்வேள் பொருபோர் வேட்டு
மெல்லி நல்லார் தமைநாடி யன்னவர்தங் கப்புருவம் வியந்து பாடிச்
சொல்லரிய காமவன லுளம் வெதுப்ப நெடிதுயிர்க்குந் தோற்ற மாகும்”

'ஆங்கிலவாணி' (1941) பிற்காலத்திலே மொழிபெயர்க்கப்பட்டதாகும். 'பண்டிதமணி கதிரேசச் செட்டியார் மணிவிழா மலரிலிடம்பெற்ற இம்மொழி பெயர்ப்பு முயற்சிக்கான காரணம் பற்றி அடிகளார் இவ்வாறு கூறுகின்றார்¹⁵ :

“ ஆரிய வரசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவித்தற்குக் கபிலர் பாடிய குறிஞ்சிப் பாட்டினை ஒருவாறு நிகர்ப்ப, ஆரியமும் தமிழும் வல்ல பண்டிதமணியாருக்கு ஆங்கிலமொழிக் கவிநயத்தினை ஒரு சிறிது காட்டுதல் கருதி எழுந்த பாட்டிடையிட்ட இவ்வுரைத் தொடர் நிலையானது ”

மேற்குறித்த கூற்று நுணுகி நோக்கத்தக்கது. அடிகளார் பண்டிதமணியாரை மட்டுமன்றி அக்காலத் தமிழ்ப்புலவர் பலரையும் மனங்கொண்டே அவ்வாறு கூறியிருக்கவேண்டும். இது உண்மையாயின் அக்காலத் தமிழ்ப்புலவர் நிலை எத்தகையது என்பதுபற்றி நாம் உணர்ந்துகொள்ள முடிகின்றதல்லவா? காலப் பின்னணி இதுவாயின் மில்தன், உவேட்சுவேத் கீத்சு, ஷெல்லி, தெனிசன், றபர்ட் பிறெளணிங் ஆகியோரது கவிப்புலமையை வெளிப்படுத்தும் அடிகளாரின் இத்தகைய முயற்சி காலத்தேவை கருதியதும் முக்கியமானதும் ஆகின்றது.

“ பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள்
தமிழ் மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும் ”

என்ற பாரதியின் வார்த்தைகளை அடிகளார் வேதவாக்காகக் கொண்டார்போலும்!

ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது 'ஆங்கிலவாணி'யில் அடிகளாரின் முதிர்ச்சி பல இடங்களிலே பளிச்சிடுகின்றமை தெளிவாகின்றது. செய்யுளின் சற்றுக்கடினமான தன்மை எளிமை எய்துகின்றது; பின்வரும் இருபகுதிகளையும் ஒப்புநோக்குக :

கீத்சு பற்றியது :

“ திரைகடல்
அலையி னாப்பணும், அருங்கடி கமழ்தரும்
நறுமலர் பொதுளி யுறுளிமி றார்க்கும்
உவவன மருங்கு முற்ற துரைத்தலின்
விஞ்சைய ருலகின் வியன்றெரிந் துரைப்பது ;”

மில்தனாரின் சுவர்க்க நீக்கம் :

“ நித்திலத்தை வாரி நிலத்தி லுகுத்ததுபோற்
காலைப் பரிதி கதிர்காலும் வேளையிலே
உள்ளக் கவலையின்றி உணவுடலிற் சேர்தலினால்
நன்கு துயின்றெழுந்த நல்லோர் புகழ் அத்தன்
இளங்காற் றிசையொலியும் இன்ப விலையொலியும்
வளஞ்சான்ற நீரருவி வாய்நின் றெழுமொலியும்
பள்ளி யெழுச்சிப்பண் பாடுகின்ற புள்ளொலியும்.....”

மேலே இடம்பெற்றுள்ள ‘சுவர்க்க நீக்கம்’ என்ற பகுதியும் இங்கிடம்பெறாத மிகுதி மொழிபெயர்ப்பும் இன்னொரு விதத்திலும் கவனிப்புப் பெறுகின்றன, அதாவது, சொல்லாட்சி, வெளிப்பாட்டு முறை என்ற விதங்களில் பாரதியாரின் ‘குயில்’ நினைவுக்கு வருகின்றது.

அடிகளார் பயன்படுத்திய சொற்களும் சொற்றொடர்களும் பாத்திரங்களின் உணர்வு தங்குதடையற்று வெளிப்படுத்துவதற்கு ஓரளவு தடையாக விளங்கியமை ஆரம்பகாலக் கவிதைகளில் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றது¹⁶.

பூஞ்சோலைக் காவலனின் இடம்பெறும் பகுதி இதற்குச் சான்றாகிறது :

“ சீரார் மாலை வந்தெய்தச்
சில்வண் டொலிசோ லையினெழுவே
யாரோ கதவந் தனைமெல்ல
வசைத்து மருங்கு வருகின்றார்
தேரேன் முகத்தைச் சிறிது கண்டேன்
செப்பா மொழியுந் திசைவானில்
ஆரா வமைதி நிலையுமுற
வயல்வந் துற்றார் விருந்தினரே
அயல் வந்துற்ற விருந்தினரை
யடையீ ரென்னத் தடுக்கறியேன்
இயல்சேர் முகத்தை யிருட்கண்டே
னிரவுங் கனவும் விரைந்தனவே”

(பூஞ்சோலைக்காவலன் X - 4)

ஆயின், பிற்கால ‘ஆங்கிலவாணி’யில் மேற்கூறிய குறைபாடு இடம்பெறவில்லை. உணர்வோடு இயைந்து சொற்கள், சொற்றொடர்கள் அமைவதைப் பின்வரும் பகுதி காட்டுகின்றது :

“ புத் தமிழ்தே அன்பே புலரிப் பொழுதினிலே
வாச மலர்க் கொடியில் வண்டினங்கள் தேனருந்தும்
விந்தையினைக் காண்போம், விழிதையில் நீத்தெயெழுவாய்;
வண்ண வண்ணப் பூக்கள் மலர்ந்தனகாண் என்றுரைத்தான்”.

(மில்தனின் சுவர்க்க நீக்கம்)

‘ஆங்கிலவாணி’யில் இடம்பெற்றுள்ளனவற்றுள் இருவர் கவிதைகள் பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்துக்கொள்ளவில்லை என்றே கூறவேண்டும்¹⁷. இவற்றுள், ஒன்று, உவாஸ்டர் ஸ்கொட்டின் ‘நீர்நிலைக்கன்னி’. மற்றையது, தெனிசன் தமது நண்பரின் பிரிவு பற்றிப்பாடிய கையறுநிலைச்செய்யுள். (அடிகளார் தமது நண்பரின் பிரிவு

பற்றிப்பாடிய கங்கையில் விடுத்த ஓலைக்கு இதுவும் தூண்டுகோலாக இருந்திருக்கலாம்). இவை இப்போது எமது கவனிப்புக்குரியனவாகின்றன. மரபுச் செய்யுள் வடிவில் அமையாமல், வசனநடைப் பாங்கில் இவை அமைந்துள்ளன. இக்காரணம் பற்றியே குறிப்பிடத்தக்கனவாகின்றன; உள்ளத்துணர்ச்சியை இயல்பாக வெளிப்படுத்த சில சந்தர்ப்பங்களிலே தமிழ் யாப்புத் தடையாக இருக்கின்றதென்பதை அடிகளார் உணர்ந்திருக்கலாமோ என்று கருதத் தோன்றுகிறது. பாரதியாரின் வசனக்கவிதைகளும் இவ்வாறு எழுவதற்கு மறைமுகமாகத் தூண்டியிருக்கலாம்; இது பற்றித் தொடர்ந்து ஆராய்வதற்கு ஏற்ற இடம் இதுவன்று. பொருந்தங்கருதி தெளிசனின் கையறுநிலைச் செய்யுளின் ஒரு பகுதி இங்கு தரப்படுகிறது¹⁸:

“எமது உள்ளத்தில் நம்பிக்கையுளது; அறியும் அறிவு இல்லை. அறிவு காட்சிப் பொருள்கள் மேற்செல்வது (நீ காட்சிக்கு எட்டாப் பொருள்) ஆயினும், யாம் நினை நம்புகிறோம். அவநம்பிக்கை நன்னிடமிருந்து வந்தது. பேரிருளிலே அஃது ஓர் ஒளிக்கிரணம்; அது வளர்வதாக”

“அறிவு மென்மேலும் பெருகுக, அறிவினும் பார்க்க வழிபாடு எம் உள்ளத்தில் உறுவதாக. முன்விருந்ததுபோல உள்ளமும் உயிரும் ஒன்றுபட்டு இசை பரப்புக்.

“அவ்விசைப் பெருக்கம் உறுக. யாம் பேதைமையுடையேம்; அற்ப மதியுடையேம். அச்சம் நீங்கிய வேளைகளில் நினை அமைதிக்கின்றோம் பேதையே மாகிய எமக்குப் பொறையினைத் தந்து உதவுவாயாக. நினை அருளொளியைத் தாங்கும் வலிமையினை நீ படைத்த அற்ப மதியினராகிய உலகின ரெமக்குத் தந்து உதவி பரிவாயாக”.

அடிகளாரின் மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளை தமிழ் இலக்கியங்களுடன் ஒப்பிட்டு அமைதிகாணும் போக்கு பண்டிதர்களிடம் காணப்படுகின்றது. பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை ஒரு தடவை பின்வருமாறு கூறியுள்ளமை இங்கு நினைவுக்கு வருகின்றது¹⁹:

“..... ‘அஞ்சினர்க்குச் சதமரணம்’ என்கிற குறள் வெண் செந்துறை வீரம் கொப்பளிக்கிறது. இது மனோன்மணியஞ் சந்தரம்பிள்ளையின் சிவகாமி சரிதையோடு ஒப்பிடற்பாலது. சுவர்க்க நீக்கப்பாடல் பாரதியாரின் குயில்தான் என்று சொல்லத்தக்கது ‘தாழ்ந்து மென்மொழி பகர்ந்திடேல்’ என்ற கெம்பீரமான பாட்டு யூலியசீசர் கூற்றாய் வருவது, சீவக சிந்தாமணிப் பாடல்களோடொப்பிடத்தக்கது, ‘துருவன் அனையன் ஒருவனிங்குளனால்’ என்ற சீசரின் தலையெடுப்பான கூற்றுப் ‘புறநானூற்று’ வரிசையைச் சேர்ந்தது.....”

அடிகளார் தமிழிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கு சில கவிதைகளை மொழிபெயர்ப்புச் செய்துள்ளாரென்பது பலரும் அறியாததொரு விடயமாகும். ‘பிரபுத்த பாரத’த்தில் வெளிவந்துள்ள இவற்றிலே சில, ஆழ்வார் பாடல்கள், திருவிளையாடற் புராணத்திலிடம்பெறும் பகுதிகள் என்பனவாம். திருமங்கையாழ்வாரது பெரிய திருமொழிப் பாடலும், இதற்குரிய ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பும் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

“வாடினேன் வாடி வருந்தினேன் மனத்தால்
பெருந்துய ரிடும்பையில் பிறந்து
கூடினேன் கூடி யினையவர் தம்மோ
டவர்தரும் கலவியே கருதி
ஓடினே னோடி யுய்வதோர் பொருளால்
உணர்வெனும் பெரும்பதந் தெரிந்து
நாடினேன் நாடி நான்கண்டு கொண்டேன்
நாராய ணாவெனும் நாமம்”

(பெரிய திருமொழி முதற்பத்து - 1)

“Languor and pain crept o'er my weary heart ;
Life in its train brought countless aching ills ;
I sought the company of fair young maids ;
Hoping to find in them the bliss I missed ;
At last, in Wisdom's fane, my goal I reached ;
There in the speechless ecstasy of soul ;
In bliss, my search did end ; for I beheld
The sacred name, the name of Narayana²⁰.

அடிகளாரது கவிதைகள் எப்பொருள்பற்றி அமைந்தாலும் பொதுவாக நோக்கும் போது அவற்றின் பா வகைகளைப் பொறுத்தோ, பொருளமைதி சார்ந்தோ, வெளிப் பாட்டு முறையிலோ, மொழியாட்சிகளிலோ ஏதோ ஒரு விதத்திலே அவை பழைய தமிழ் இலக்கியங்களை - புறநானூறு, கலித்தொகை, சிலப்பதிகாரம் முதலானவற்றை - நனைவு படுத்துவதும், அவற்றின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டதாகக் காணப்படுவதும் வலியுறுத்திக் கூறப்படவேண்டியதாம்.

அடிகளார் கவிதைகள் பற்றி இதுவரை பல்வேறு கோணங்களில் அணுகினோம். துறுதியாக ஆரம்பத்திலே எழுப்பிய வினாக்களை நினைவுகூர்வோமாயின் அடிகளார் தமிழக, ஈழ கவிதை வளர்ச்சியில் எப்பக்கம் நிற்கின்றார் என்பதை இனங்காண முடியும். அதாவது தமிழகத்து நவீன கவிதைப்போக்குகளை அடிகளார் அரவணைத்துக் கொள்ளவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. இன்னொரு விதமாகக்கூறின், பாரதி என்ற மகாகவிஞரின் மேதைமையையும், தமிழ்ப்புலவர் நிலையையும் இனங்கண்டு கொண்டதோடு அமைதியடைந்து விடுகின்றார் அடிகளார். அதற்கப்பால் செல்பவ ராகவோ, தாம் கண்டுணர்ந்த ஆரோக்கியமற்ற புலமைச் சூழலை மாற்ற முனைபவ ராகவோ அடிகளார் விளங்கினாரல்லர். ஈழத்துக் கவிதை வளர்ச்சியைப் பொறுத்த வரையில் பழமை வழியில் வீறுநடை பயின்றவர், மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை முயற்சி களுடாக புதுமை வழியையும் சார்ந்துவிடுகின்றார். அதாவது ஈழத்துப் புலவர்களில் பழமைக்கும் புதுமைக்கும் இடைப்பட்டவராக அடிகளார் விளங்குகின்றார் என்பது ஒரு விதத்தில் மனநிறைவைத் தருவதாம்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கட்டுரை: 'மேற்றிசைச் செல்வம்' தொகுப்பு: விபுலாநந்த ஆராய்வு, பக். 40-41.
2. செல்வநாயகம், டி. ரி, விபுலாநந்த அடிகள், கழகவெளியீடு, 1952. மேற் கோளாகத் தரப்படல்; பக். 93.
3. மேற்படி, பக். 40.
4. இக்கவிதை ஈழத்துத் தமிழ்ப் பாடநூல் - தொகுப்புகளில் இடம்பெற்று வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இக்கவிதை தொடர்பாக, யூ. எஸ். அலியர் என்பவர் தெரிவித்துள்ள (சுதந்திரன், 1969-7-21) ஒரு கருத்து மனங்கொள்ளத் தக்கது. அடிகளார் தமது அன்னையுடன் ஒருதடவை கோயிற் பூசைக்காகச் சென்றிருந்தாரென்றும் அங்கே நடந்த வணக்க முறைகளையும் கிரியைகளையும் வழிபடுவோரது நிலையினையும் கண்டிரங்கிய விபுலாநந்தரது இளநெஞ்சத்தில் இக்கவிதை எழுந்ததென்றும் அவர் குறிப்பிடுகின்றார். ஆயின், இத்தகவலுக்

கான ஆதாரமெதுவும் அக்கட்டுரையாளரால் முன்வைக்கப்படவில்லை. எனினும், குறிப்பிட்ட கவிதையின் இயல்புகளை நோக்கும்போது பிற்காலத்தில் பாடப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

5. மட்டக்களப்புப் பிரதேசஞ் சார்ந்த கத்தோலிக்க நிறுவனங்கள் சிலவற்றில் பொது வைபவங்களின்போது அடிகளாரின் 'ஈசனுக்கும் மலர்' பாடப்பட்டு வருவதாக அறிய முடிகின்றது.
6. இத்தொடர்பில், பாரதியாரின் 'ஸரஸ்வதி தேவியின் புகழ்' என்ற கவிதையில் இடம்பெற்றுள்ள "மந்திரத்தை முணு முணுத்து....." என்ற பகுதியுடன் 'ஈசனுக்கும் மலர்'ன் அடிப்படைக்கருத்து ஒப்பிட்டுப் பார்க்கத்தக்கது.
7. 'குருவணக்கம்' செய். 1; 'குருசரண தோத்திரம்' செய். 1-3.
8. 'விவேகாநந்த பஞ்சகம்', செய். 1-5; ஆறுமுகநாவலர் செய். 4-15.
9. Kanapathipillai, K. Vipulananda - A Biography The man and his achievements, published by office of the state minister for the Hindu Religious and Cultural Affairs, 1st Edition, July 1991, P. 83.
10. இக்கவிதையும் ஈழத்துத் தமிழ்ப்பாடநூல் - தொகுப்புகளில் இடம்பெற்று வருகின்றது.
11. கட்டுரை: பூஞ்சோலைக் காவலன்; தொகுப்பு: விபுலாநந்த ஆராய்வு பக். 22.
12. மேற்படி, பக். 28.
13. அடிகளார்க்குப் பின்னர் தாகூர் கவிதைகளை மொழிபெயர்த்தவருள் வி. ஆர். எம். செட்டியார், அ. சீனிவாசராகவன் (நாணல்) ஆகியோரும், ஈழத்தில் நவாலியூர் சோ. நடராசன், பரமஹம்சதாசன் ஆகியோரும் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.
14. பூஞ்சோலைக்காவலன், பக். 29-30
15. பண்டிதமணி மு. கதிரேசன் செட்டியார் மணிமலர் - 1941, பக். 182.
16. இவ்விடயம்பற்றி திரு. கே. கணபதிப்பிள்ளை அவர்களும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பார்க்க: Vipulananda - A Biography The man and his achievements P. 175.
17. விபுலாநந்தக் கவிமலர் தொகுப்பில் சேர்க்கப்படாமை கவனிக்கத்தக்கது.
18. கட்டுரை: ஆங்கிலவாணி; தொகுப்பு: விபுலாநந்த செல்வம், பக். 177.
19. கணபதிப்பிள்ளை, பண்டிதமணி. சி., இலக்கியவழி (திருத்திய பதிப்பு) முன்னுரை பக். XVIII.
20. இவ்விடயம் பற்றி கூறியதோடு 'பிரபுத்த பாரத' (1940) சஞ்சிகையில் வெளியான இ. திருமங்கையாழ்வார் பாடல்கள் மொழிபெயர்ப்புப் பிரதியைத் தந்துதவிய வித்துவான் சா. இ. கமலநாதன் அவர்கட்குக் கடப்பாடுடையேன்.

தவத்திரு. விபுலாநந்த வெளிச்சத்தைப் பார்த்து...

(கவிஞர் - ஆரையூர் - அமரன்)

ஒப்பிலா வித்தகநின் ஓர்நூற்று ஆண்டுவிழா
இப்பிறப்பிற் காண இருந்தோம்நாம் - செப்பரிய
செய்கைத் திறனுடைய சேவையே செய்தவனே!
கைதொழுவார் மெய்யன்பைக் காண்

செந்தமிழ்த்தே னாழியிலே சிந்தனையை மூழ்கவைத்து
தந்தாய் தலைமணிகள் தன்னுழைப்பால் - விந்தையாய்
முத்தமிழில் வித்தகனாய் முற்றும் துறந்தவனாய்
புத்தொளியால் பூத்தாய் புகழ்

யாழ்க்கொடியோன் யாழ்பாணன் யாழ்நூலோன் என்றநிரல்
வாழ்சரிதை வந்தாய்நீ வாழ்நாளில் - நீள்புவியில்
ஆழ்ந்தகன்ற ஆய்வுரைகள் அள்ளியே தந்தவுனை
நாள்தோறும் போற்றிடுமே நா

செக்கிற்பி நாடகத்தைச் செந்தமிழில் செய்தே
புகழ்சேர்த்தாய் பூதலத்தார் போற்ற - அகம்மகிழ்ந்தே
ஏட்டிலும் பாட்டிலும் என்றென்றும் வாழ்ந்திடுவோம்
நாட்டின் திசையெங்கும் நாம்

புத்தகத்தில் கண்டோம்; புவியெங்கும் காட்சிதரும்
முத்திரையில் கண்டோம் முறுவலுடன்; - வித்தகர்தம்
சித்திரத்தில்; சிற்பமொடு சீதளத்து முத்தமிழில்;
மொத்தமதாய்க் கண்டோம் முகம்.

மெய்ஞானம் விஞ்ஞானம் மேலாம் தமிழ்ஞானம்
செய்ஞானம் சேர்ந்தே சிறப்புற்று - தெய்வம்வாழ்
விண்ணில் புகுந்தவிபு லானந்த வித்தகனே!
எண்ணியுனைப் போற்றுகிறோம் இங்கு.

கண்ணுதலான் தன்னைநீ கண்ணாரக் கண்டிடவோ
கண்ணெதிரே கண்மூடிக் கண்மறைந்தாய் - கண்டபூதோம்
கண்குளிர மீண்டிங்கு கண்டு கதைப்பதற்கே
கண்டுவழி நீயெமக்குக் காட்டு.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் வித்துவமும் கவித்துவமும்

பண்டிதர், சைவப்புலவர்

க. நல்லரத்தினம் பீ.ஏ. அவர்கள்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் அண்மைக்காலத் தமிழ்ப் பேரறிஞர்களின் முன்னோடியாக விளங்குகின்றார். சுவாமியின் வித்துவத்தன்மைக்கு ஓர் உரையாணியாகத் திகழ்வது அவர் யாத்து நமக்களித்த இசைத் தமிழ் நூலான யாழ் நூலாகும். ஆதிகாலத்தில் இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழிற்கும் இலக்கணம் அமைத்துத் தந்தவர் அகத்தியர் என்ற குறுமுனிவர் என்ப. “இலக்கியம் கண்டு அதற்கு இலக்கணம் இயம்புதல்” இயல்பாதலின் அகத்தியர் காலத்திற்கு முன்பு முத்தமிழிலும் இலக்கிய நூல்கள் பல இருந்தன என்பது தெளிவு.

அகத்தியத்திற்குப் பின்னர் தொல்காப்பியம், பெருநாரை, பெருங்குருகு, இசை நுணுக்கம்போன்ற முத்தமிழ் இலக்கண நூல்கள் எழுந்தன. இவற்றுள் தொல்காப்பியம் தவிர்ந்த ஏனைய நூல்கள் காலவெள்ளத்தினாலும் கடல் சோளினாலும் அழிந்து போயின. அதுமட்டுமன்றித் தமிழ் நாட்டிற்கு ஆரியர் வருகை, பௌத்த - சமண சமயங்களின் ஊடுருவல் ஆதியன இசை, நாடகத் தமிழ் நூல்கள் அழிந்தொழிந்து போதற்குக் காரணமாயின. பௌத்த, சமண சமயங்கள், இசை - நாடகங்கள் சிற்றின்ப விழைவிற்குக் காரணமாகும் என்ற கருத்துடையன. ஆனால், சைவ, வைணவ சமயங்களின் கோட்பாடு இதற்கு நேர்மாறானது. இறைவன் இசைவடிவினன் என்று அவை கூறுகின்றன. நமது சாமவேதம் இசைப் பாடல்களால் ஆனது என்றும் சாம தேத்தை இறைவன் பெரிதும் விரும்புகின்றான் என்றும் பெரியோர் கூறுவர். இறைவன் ‘‘சப்தஸ்வரூபன்’’ என்றும் ‘‘சப்தப்பிரம்மமயி’’ என்றும் கூறப்படுகின்றான். நடராசப் பெருமானின் தோற்றத்தில் இசை, நடனம் ஆகிய இரண்டும் பொலிந்து காணப்படுகின்றன. இதை அப்பரடிகள்,

‘‘குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிண் சிரிப்பும்
பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியில் பால்வெண்ணீறும்
இனித்தமுடைய எடுத்தபொற்பாதமும் காணப்பெற்றால்
மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே’’

என்று எடுத்துக்காட்டுவர். தம்புரு, நாரதர் என்ற மகரிஷிகள் சிவநடனத்திற்கு இசையூட்டுவர் என்ப. ஆக, இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்தே முத்தமிழ் என வழங்கும். தமிழில் நாடகத் தமிழ்நூல் ஒன்றிலில்லாத குறையைப் பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள், மனோன்மனியம் என்ற நாடக நூலை ஆக்கி எமக்கு அளித்ததன்மூலம் நீக்கிவைத்தார்கள். ஆனால் இசைத் தமிழ் இலக்கணம் கூறும் நூல் ஒன்று தமிழில் இல்லாமை அடிகளாரின் உள்ளத்தைப் பெரிதும் உறுத்தியது. இதன்காரணமாகவே இசைத் தமிழாராய்ச்சி தொடங்கியது அது மட்டுமன்று, அடிகளார் பிறந்த காரைதீவில் கோயில் கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் கண்ணகி அம்மன் வரலாறு சிலப்பதிகாரத்துடன் தொடர்புடையது. சிலப்பதிகாரத்திற்கு அடியார்க்கு நல்லார் செய்த உரையில் பண்டைக்கால இசை, கூத்துபோன்ற வற்றின் நுட்பங்கள் ஆராயப்படுகின்றன. இது சுவாமிகளின் இசையாராய்ச்சிக்குப்

பேருதவியாக அமைந்தது. இதுதவிர, மட்டக்களப்பில் உள்ள பெண்களால் சுப கருமங்களின்போது எழுப்பப்படுகின்ற குரவை ஒலி, வயலில் வேலை செய்யும் உழவர்கள் தமது களைப்பை நீக்கிக்கொள்வதற்காகப் பாடும் உழவரிசை, என்பனவும் அடிகளாரை இசையில் நாட்டங்கொள்ளச் செய்தன. அத்துடன் மட்டக்களப்பாரின் பேச்சில் இயல்பாகவே ஓரிசைத்தன்மையும் உண்டு. உதாரணமாக, “வா, போ” என்பதற்குப்பதிலாக “வாகா, போகா” என்பர். இதனை ஒருவர் “ஆடவர் தோளிலும்கா, அரிவையர் நாளிலும்கா” என்று சொல்வர். இத்தகைய சூழ்நிலைகள் அடிகளாரை இசையாராய்ச்சியில் ஈடுபடச் செய்ததில் வியப்பில்லை.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப்பேராசானாக இருந்த காலத்தில் அடிகளார் இசையாராய்ச்சியில் மும்முரமாக ஈடுபட்டதுடன் அகில இந்திய வானொலி, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம் போன்றவற்றிலும் இசைபற்றிய தொடர்ச்சியான சொற்பொழிவுகளையும் ஆற்றினார்கள். அத்துடன், “செந்தமிழ்” முதலிய தமிழக ஏடுகளிலும் அடிகளார் எழுதி வெளியிட்ட இசைபற்றிய கட்டுரைகளும் யாழ் நூலுக்குக் கருவாக அமைந்தன.

1947ஆம் ஆண்டு தமிழுக்கு ஆனி மாதம் 5ஆம் 6ஆம் திகதிகளில் தமிழகத்தில் உள்ள திருக்கொள்ளம்பூதூர்த் திருப்பதியில் தமிழ்ப்பேரறிஞர் முன்னிலையில் யாழ் நூல் அரங்கேற்றம் இடம்பெற்றது. அத்துடன் யாழ் நூலிற் காட்டியபடி அமைக்கப்பட்ட முளரி யாழ், சுருதி வீணை, சதுர்த்தண்டி வீணை, பாரிசாத வீணை என்னும் இசைக்கருவிகளும் அங்கு காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டன. அடிகள் நமக்குத் தந்த யாழ் நூலுக்காக நாம் அவரை நூற்றாண்டுகளல்ல, ஊழி முடிவுக்காலம் வரை நினைவுகூரக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். சுவாமிகளின் நுண்மாண் நுழைபுலத்திற்கும் வித்துவத்திற்கும் இஃதோர் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

அடுத்து, 1942 ஓகஸ்ட் முதலாம் இரண்டாம் மூன்றாந் திகதிகளில் மதுரையில் நடைபெற்ற முத்தமிழ் மகாநாட்டில் இயற்றமிழ் மகாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கும் சிறப்பு அடிகளாருக்கு அளிக்கப்பட்டது. தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள் நிறைந்ததும் சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்ததுமான மதுரையம்பதியிலே ஈழநாட்டைச் சேர்ந்த சுவாமிகள் தலைமை தாங்கியமை இலங்கைத் தமிழ் மக்களாகிய எங்களுக்கும் இலங்கைமணித்திருநாட்டிற்கும் கிடைத்த பெரும்பேறாகக் கருதுவோமாக. சுவாமிகளின் தலைமைப் பேருரை இறுக்கமான செந்தமிழ் நடையில் அமைந்து, சொற் செறிவும் பொருட்பொதிவும் பொருந்தி, சங்ககாலத் தமிழை நமக்கு நினைவூட்டுவ தாய் அமைகிறது. அதன் ஒருபகுதி வருமாறு:-

“வையைப் பேரியாறு வளஞ்சுரந்தூட்ட பொய்யாவானம் புதுப்பெயல் பொழிய, தென்னர் குலத்தோர் செவ்வதிற் புரந்த இச்செழும்பதியானது, தொன்றுதொட்டுப் புலவரும் புரவலரும் ஒருங்குகூடி உரையாடி “தாமின்புறுவது உலகின் புறக்கண்டு காமுறுதற்கு” இயைந்த இடமாதலின் ‘கூடல்’ என்னும் சிறப்புப் பெயர் எய்தி நின்றது. அத்தகைய கூடலம்பதியிலே இம்மங்கல நாளிலே ஒருங்கு கூடியிருக்கும் நம் மனைவருக்கும் தமிழணங்கின் பேரருள் உளதாகுக.” இவ்வாறு அடிகளின் பேச்சு ஏறுநடைபோட்டுச் செல்கிறது.

குழந்தை மயில்வாகனனாருக்கு (அடிகளாரின் இளமைப் பெயர்) வித்தியாரம்பம் செய்துவைத்தவர், அக்காலத்தில் காரைதீவில் பெருமதிப்பிற்குரியவராக விளங்கிய திரு. குஞ்சித்தம்பி உபாத்தியாயர் ஆவர். காரைதீவில் நூற்றுக்கதிகமான ஆசிரியர்களையும் அறிஞர் பெருமக்களையும் உருவாக்கிய பெருமை குஞ்சித்தம்பி ஆசிரியருக்கு உண்டு. அடிகளார் இவரிடம் நன்னூல், நிகண்டு, கந்தபுராணம், திருக்குறள் முத

லாம் தமிழ் நூல்களையும் வடமொழி, ஆங்கிலம் என்பவற்றையும் கற்றார். சுவாமிகள் சிறு வயதிலிருந்தே கவித்துவம் பெற்று விளங்கினார். யாப்பு, அணி முதலிய செய்யுள் இலக்கணங்களை அறியாத பன்னிரண்டுவயதுப் பிராயத்திலே, குஞ்சித் தம்பி ஆசிரியருக்குக் குரு வணக்கமாகச் சுவாமிகள் பாடிய பாடல் வருமாறு:-

“அம்புவியிற் செந்தமிழோ டாங்கிலமும் எனக்குணர்த்தி அறிவு தீட்டி
வம்புசெறி வெண்சலச வல்லியருள் கூட்டிவைத்த வள்ளல் குஞ்சித்
தம்பியெனும் பெயருடையோன் தண்டமிழின் கரைகண்ட தகைமையோன்றன்
செம்பதும மலர்ப்பதத்தைச் சிரத்திருத்தி எஞ்ஞான்றும் சிந்திப்பேனே.”

இப்பாடலிற் காணப்படும் சொல்லமைப்பு, பொருட் செறிவு, எதுகை, மோனை அழகு ஆகியன சங்கத் தமிழ் மரபினை நம் மனக்கண்முன்னே கொண்டு நிறுத்து கின்றன.

மேலும், சுவாமிகள் வட இந்தியாவில் கங்கைக்கரையில் உள்ள வேலூர் மடத்தில் இருந்த காலத்தில் “கங்கையில் விடுத்த ஓலை” என்ற தலைப்பில் ஒரு பாடற் தொகுதியை எழுதினார். அடிகளின் உற்ற நண்பனான கந்தசாமி என்னும் பேரறிஞன், உலக ஆசைகளைத் துறந்து, மெய்ப்பொருளான இறைவனையே நாடிச் செல்பவன். தவ ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டவன். அடிகளிடம் அளவில்லாத உழுவ லன்பு கொண்டவன். சுவாமிகள் வடநாடு சென்றபின், சுவாமிகளுடன் கடிதத் தொடர்பு கொள்வதற்காகச் சுவாமிகளின் முகவரியை விசாரித்து அறிந்துவைத்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் திடீரென மாறடைப்பு நோயால் காலமானான். இதனைக் கேள்விப்பட்ட அடிகள், மனம் கவன்று, தமது கவலையைச் சற்று போக்கிக்கொள்ளக் கங்கைக் கரையை அடைந்தார்கள். கங்கைக் கரையில் உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த மரத்தினின்றும் விழுந்த குச்சி ஒன்று, கங்கையின் அலைகளில் அகப்பட்டு, நீரின் மேலே குதிப்பதும் கீழே மூழ்கிச் செல்வதுமாக இருந்தது. இறுதியில், அது கங்கை அலைகளில் ஒதுக்கப்பட்டுக் கரையில் அசைவின்றிக்கிடந்தது. இக்காட்சியைக் கண்ட அடிகளுக்கு மனித வாழ்க்கையின் அறித்தியம் மனக்கண்முன் தோன்றுகிறது. சந்தோஷம் வரும்போது மனிதன் குதித்துத் துள்ளுகிறான். தனக்கு நிகரானவர் யாரும் இல்லை என்கிறான். அடுத்தகணமே துன்பம் மீதுருகிறது. உடனே சோர்ந்து விழுகிறான். இறுதியில் அந்தக் குச்சி கரையில் செயலற்றுக் கிடப்பதுபோல மரணத்தைத் தழுவிக்கொள்கிறான். இவ்வளவே மனித வாழ்க்கை.

சுவாமியினுடைய பாடல் இதுதான்:-

“நீர்த்திரையால் இழப்புண்ட குச்சியொன்று கணமும்
நில்லாது மேலெழுந்தும் கீழ் விழுந்தும் அலைந்து
சீர்க்கரையில் எற்றுண்டு கிடந்த செயல் நோக்கிச்
சிந்திக்கின் மானிடர்தம் வாழ்க்கை இதுவென்றேன்.
இன்ப விளையாட்டினிடை மேலெழுந்து குதிப்பார்
எமக்குநிகர் ஆரென்பார் இருகணத்தில் உளத்தில்
துன்பமுற மண்ணில் விழுந்திருகண்ணீர் சொரியச்
சோர்ந்தமூவார் மயக்கமெனும் சுழல் காற்றில் அலைவார்.”

மட்டக்களப்பு, மண்டூர் புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பிப்பிள்ளை அவர்கள் சுவாமியின் மூத்த மாணவர்களில் ஒருவர். சுவாமிக்கு இனியவர். புலவர்மணியை ஆளாக்கியவர் எமது அடிகளே. அந்தக்காலத்தில் புலவர்மணி அவர்கள் மண்டூர் முருகப்பெருமான்பேரில் ஒரு திருப்பதிகம் பாடினார். அந்தப்பதிகத்திற்கு ஒரு சிற்ப்

புப்பாயிரம் தருமாறு தமது குருவாகிய விபுலாநந்த அடிகளாரைப் புலவர்மணி வேண்டிக்கொண்டார்கள். அவ்வேண்டுகோளை ஏற்றுக்கொண்ட அடிகள் அப்பதிகத் திற்குச் சிறப்புப்பாயிரமாக ஒரு பாடலை யாத்து உதவினார்கள். அந்தப் பாடல் கவிச் சிறப்பும் கற்பனை வளமும் நிறைந்து மிளிர்வதைக் காணலாம். அப்பாட்டில், மண்டூரின் மாரிச் சிறப்பைக் கூறவந்த அடிகள், வானத்தில் ஊர்ந்துவரும் முகிற் கூட்டங்கள் மண்டூரைக் கண்டதும் மழைபொழியத் தொடங்கிவிடுமாம். மேகங்கள் மழை பெய்யாமல் மண்டூரைக் கடந்துசெல்லா. இதற்கு ஒரு பொருத்தமான காரணத்தையும் அடிகள் கற்பிக்கிறார். மேகங்களின் தலைவன் வருணன். இந்திரன், வருணன் தேவர்களுக்கு அரசனாக விளங்குகிறான். இந்திரனின் மகள் தெய்வயானை. ஆகவே, முருகப்பெருமான் இந்திரற்கு மருமகன். மண்டூர், முருகப்பெருமானின் திருப்பதியாக இருப்பதாலும். அவன் அங்கு எழுந்தருளி இருந்து அடியார்களுக்கு அருள்மழை பொழிவதாலும் முருகனின் மாமனாகிய இந்திரன் தங்கள் தலைவனாகிய வருணனுக்கு அரசனாக விளங்குவதாலும் வானில் மிதந்துவரும் முகிற்கூட்டங்கள் மண்டூரைக் கண்டதும் கருக்கொள்ளாமலே மழை பொழியுமாம். மேலும், புலவர் மணியின் பாடல்கள் கற்கண்டிலும் பார்க்க இனியவையாம். இது விபுலாநந்த இலக்கிய இன்பம். பாடல் இதுதான்:-

“பண்டும் முகிற்குலங்கள் எமதிறைவர்
மருகர்திருப் பதியீ தென்ன
விண்டேர மழைபொழியும் சிறப்பதனால்
வளம்மலிந்து மிகுந்து தோன்றும்
மண்டூரில் உறைமுருகன் மலரடிக்கோர்
திருப்பதிகம் மரபிற் சொற்றான்
கண்டும் இனியமொழிப் பெரியதம்பிப்
பிள்ளையெனும் கலைவல் லோனே.”

இவ்வாறு சுவாமிகளின் பாடல்கள் படிக்கப்படிக்கத் தெவிட்டாதன:

மேலும், சுவாமிகள் பாடியருளிய நீராமகளிர்ப் பாடல்கள் கற்பனைச் சுரங்க மாகக் காட்சியளிக்கின்றன. மட்டுநகர் வாஷியில், முழுமதி நன்னாளில் அர்த்தராத் திரியில் எழுகின்ற தேவகானம், தெய்வமகளிரின் பாடல் எனச் சுவாமி கற்பனை நயம் விளங்க வருணிக்கிறார். அப்பெண்கள் இருப்பின்மேல் அராமகளிரின் தோற்ற மும் இருப்பின்கீழ் மீன்வடிவமும் கொண்டவர்களென அடிகள் நமது மனக்கண்முன் காட்டும் உயிரோவியம் என்றும் மறக்கமுடியாத ஒன்று.

அடுத்து, செகசிற்பியாரின் உலகு புகழ் பாடல்களைத் தமிழாக்கம் செய்ய வந்த அடிகள் மனிதனின் ஏழு பருவங்கள் (Seven Stages of Man) என்ற பாடலைத் தமிழ் மரபிற்கேற்ப, மூலத்தின் உயிரோட்டம் சற்றும் மாறாத வகையில் மதங்க சூளாமணி என்ற நாடகத் தமிழ் நூல் வாயிலாக ஆக்கித்தந்துள்ளார்கள்.

அதன் முதற்பாடல் இது,

“அங்கன் உலகத்தினையும் ஆடரங்கம் எனலாகும் அவனி வாழும்
மங்கையரை ஆடவரை நடம்புரியும் மக்களென மதித்தல் வேண்டும்
இங்கிவர் தாம் பலகோலம் எய்திநின்ற நாடகத்தின் இயல்பு கூறிற்
பொங்கும் அங்கம் ஏழாகிப் போக்குவரவு இருக்கையொடு பொருந்தும் அன்றே”

இறுதியாக, செக்சிற்பியாரின் “யூலியசுசீசர்” என்ற நாடகத்தில் ஒரு கட்டம். சீசர் ஒரு பேரரசன். நிகரற்ற வீரன். அவனைக் கொல்வதற்கு மாக்கஸ் புரூட்டஸ், கசியஸ் போன்ற அரசனின் நெருக்கமான உயரதிகாரிகள் சதி செய்கின்றார்கள். இதைச் சீசரின் மனைவி கல்பூர்ணியா ஒரு கனவில் கண்டு, சீசரை அன்று அரச அவைக்குச் செல்லவேண்டாம் என்று தடுக்கிறாள். அப்போது சீசர், “என்னைத் தடுக்காதே, நான் போகத்தான் வேண்டும்” என்று உறுதியாகக்கூறி அவைக்குச் செல்கிறான். அவன் மனைவி கூறியபடி அவன் அன்று கொல்லப்படுகின்றான். சீசர் மனைவியிடம் பேசிய வீராவேசம்மிக்க பேச்சை அடிகள் பின்வருமாறு அழகு தமிழில் தருகின்றார்:-

“அஞ்சினர்க்குச் சதமரணம் அஞ்சாத நெஞ்சத்து
ஆடவருக் கொருமரணம் அவனிமிசைப் பிறந்தோர்
தஞ்சுவரென் றறிந்திருந்தும் சாதலுக்கு நடுங்கும்
துன்மதிமு டரைக்கண்டால் புன்னகைசெய்பவன் யான்
இன்னலும் யானும் பிறந்ததொரு தினத்திலறிவாய்
இளஞ்சிங்கக் குருளைகல்யாம் யான்மூத்தோன் எனது
பின்வருவது இன்னலெனப் பகைமன்னர் அறிவார்
பேதுறல்பெண் ணணங்கேயான் போய்வருதல் வேண்டும்.”

இவ்வாறு அடிகளார் தமது வாழ்நாள் முழுவதும் நமது தாய்மொழியாம் தமிழிற்கு ஆற்றிய அரும்பணிகளுக்காக, நமது தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் உலகம் உள்ளவும் அடிகளாரை நினைவுகூரக் கடமைப்பட்டுள்ளது என்பது சொல்லாமலே அமையும்.

மறுமலர்ச்சி என்றால் தமிழுக்கே சிறப்பாக உண்டான இலக்கண வரம்புகளை மீறி எழுதுவது பேசுவது என்று சிலர் எண்ணிக்கொள்கிறார்கள். இலக்கண வரம்புகளை ஒரோரிடத்தில் மீறுவதனால் அழகு ஏற்பட்டுத்தானிருக்கிறது. அப்படி மீறத் திறன் ‘உமக்கும் எனக்கும்’ ஏற்பட்டுவிடாது. ‘உள்ளத்தில் உண்மையொளி’ உண்டாய அறிவாளிகளுக்குத்தான் அது உண்டாகும். அவர்கள் அந்த வரம்புகளையும் கட்டுப்பாடுகளையும் மீறும்போது ஒரு புதிய – ஆழ்ந்த – அற்புதமான கருத்து வெளிப்பட்டுவிடுகிறது. சாதாரண மறுமலர்ச்சிக் காரர் அப்படி மீறும்போது அது விழுக்காடாக, சிலசமயம் விகாரமாகவும் தோன்றுகிறது. — சுவாமி விபுலாநந்தர்.

ஈழமணியில் “லேகினி” எழுதிய “சுவாமி சொன்னார்” என்னும் கட்டுரையில் இருந்து.

விபுலாநந்த அடிகள் நினைவஞ்சலி

ஈழத் தாயின் திருமகனே, இன்பத் தமிழுக் கொருமகனே,
ஆழக் கடனேர் அறிவோனே, அருளே உருவாந் துறவோனே,
வாழத் தமிழைப் பலவகையால் வளர்த்துச் சிறப்புச் செய்தோனே,
யாழைப் புதுக்கித் தந்தோனே, யாரே உன்னை ஒப்பாரே!

செம்மை அழகு நலமென்னும் தெய்வப் பண்பைத் தெரிவிக்கும்
மும்மைத் தமிழின் துறையெல்லாம் மூழ்கித் திளைத்த புலவோனே,
இம்மைப் பிறவிப் பயனெல்லாம் இன்பத் தமிழின் பணியென்றே
அம்மெய்ப் பொருளை அறிவுறுத்தி அழியா வாழ்வைப் பெற்றாயே!

பண்டைத் தமிழர் கலைமாண்பைப் பாரோர் அறியப் பன்முறையும்
பண்டைப் பனுவற் கடல்படிந்து பாழில் மறைந்த பொருளாய்ந்து
விண்டு விரித்தாய் யாழ்நூலை விபுலா நந்தா நீ செய்த
தொண்டுக் குவமை சொலப்போமோ, சொல்லிற் படுமோ நின்புகழே!

இதங்கொள் கலையாம் நாடகத்தை இழந்தார் இற்றைத் தமிழரென
விதங்கொள் வடநூல் ஆங்கிலத்தில் விளங்குஞ் செம்மைப் பொருடேர்ந்து
மதங்க ஞான மணியென்னும் மங்காத் தமிழ்நூல் செய்தோய்நின்
பதங்கள் மனத்தில் இருத்தியுனைப் பரவிப் பணிவேன் பத்தியொடே!

சொல்லின் கிழத்தி ஒருத்தியவள் தோன்றுங் கோலம் மொழிவகையாற்
பல்ல வாகு மெனுமெய்ம்மை பாங்காய் உணர்த்த ஆங்கிலத்தின்
மல்லற் கவிதை வளந்தேர்ந்து மாணத் தமிழில் வழங்கினையால்,
இல்லை புலவர் எம்மிடையே, இன்னும் ஒருகால் வாராயே!

அடிகளின் அன்பு மாணாக்கன்

செ. வேலாயுதபிள்ளை B.A. (Hons.)

விபுலாநந்த அடிகள் இயற்றிய “யாழ்நூல்”

கலாநிதி பி. டி. செல்லத்துரை, சே.ச.
எம்.ஏ., பி.டி., டிப். மியூசிக், டி. விட்.
இசையியல் மற்றும் ஆசிரியர் பயிற்சித் துறைகள்,
தமிழ்நாடு அரசு இசைப் பயிற்சி நிலையம், சென்னை.

‘நரம்பின் மறை’ எனத் தொல்காப்பியரும், ‘இசையோடு சிவணிய யாழின் நூல்’ எனக் கொங்குவேளிரும் குறிப்பிட்டுள்ள யாழைப்பற்றித் தனது நீண்ட ஆய்வின் பயனாக உலகிற்கு வெளிப்படுத்திய பெருமை விபுலாநந்த அடிகளையே சாரும். மேலும், சிலப்பதிகாரத்தில், அரங்கேற்று காதையில் யாழ் ஆசிரியன் அமைதிகூறும் இருபத்தைந்து அடிகளுக்கு ஏற்றதொரு விளக்கவுரையாக அமைந்துள்ளது அடிகளார் இயற்றிய “யாழ் நூல்” என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பல்லாண்டுகளாக, சிலப்பதி காரத்தைப் பயில்வோரனைவரும் அதிலே கூறப்பட்டுள்ள இசைப்பகுதிகளை நீக்கிவிட்டுப் பிற பகுதிகளையே பயின்றுவந்தனர். பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்திலும் இவ்விசைப் பகுதிகள் இடம்பெறவில்லை. இந்த வேளையில் விபுலாநந்த அடிகள் மேற்கூறப்பட்ட இசைப்பகுதிகளுக்கு விளக்கம் கொடுக்கும் வகையில் “யாழ் நூல்” என்ற இசைத் தமிழ் நூலை இயற்றியது தமிழ் மக்களுக்கு அவர் செய்துள்ள பெருந்தொண்டாகும்.

யாழ் நூல், யாழைப்பற்றி மட்டும் விளக்குகின்ற நூலல்ல. பண்டைத் தமிழ்சைப்பற்றிப் பல செய்திகளை எமக்குத் தருகின்ற ஓர் இசைக்களஞ்சியம். இது, யாழ்நூலின் பல பகுதிகள் விரிந்து நமக்குப் புலனாகின்றது. இந்நூல் கீழ்க்கண்ட ஏழு பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது: 1) பாயிரவியல் 2) யாழறுப்பியல் 3)

இசைநரம்பியல் 4) பாலைத்திரிபியல் 5) பண்ணியல் 6) தேவாரவியல் 7) ஒழிபியல்.

பாயிரவியல் என்ற முதற் பகுதியில் தெய்வ வணக்கத்துக்குப் பிறகு இசை நரம்புகளின் பெயர்கள், அவற்றின் ஓசைகள், அவற்றிற்குப் பிற்காலத்தார் வழங்கிய பெயர்கள் முதலியவை எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. மற்றும், பண்ணென்னும் பெயர்க்காரணம், மிடற்றுப்பாடல், கருவிப்பாடல், பாணர்வரன்முறை, யாழ்க் கருவியின் தெய்வ நலம், இக்கருவி தமிழ் நாட்டிலிருந்து பிறநாடுகளுக்குப் பரவிய வரன்முறை, யாழ்நூல் இயற்றப்பட்டதின் நோக்கம் ஆகிய அனைத்தும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

அடுத்துவரும் யாழறுப்பியல் என்ற பகுதியில் வில்யாழ், பேரி யாழ், மகர யாழ், சீறியாழ், சகோட யாழ் முதலிய பல்வேறு யாழ்கள் அழகிய படங்களுடன் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இசைநரம்பியல் என்ற பகுதியில் பூத நூலின்வழி இசை விளக்கம், ஏழிசைகளின் பிறப்பு, கிளை மரபாக இசைகூட்டும் முறை, கிளை இயைபினாற் பிறக்கும் பதினோரிசை நிலைகள் (சுருதிகள்), நட்பியைபினாற் பிறக்கும் பதினோரிசை நிலைகள் (சுருதிகள்), பன்னிரு வீட்டிலும் இசை நரம்புகள் நிற்கும்முறை ஆகிய அனைத்தும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

பாலைத்திரிபியல் என்ற பகுதியில் பாலை யென்னும் சொல்வழக்கு, ஏழ்

பெரும் பாலைகள், இசைநிலை இராசிகள், பன்னிரு பாலைகள், ஏழ்பெரும் பாலைகளை மூன்று கிரமங்களில் நிறுத்தல், வட்டப்பாலை இடமுறைத் திரிபு, சகோட யாழ்க் கருவிக்கு இசை கூட்டுதல் அரங்கேற்றக்காதையில் யாழாசிரியன் அமைதிபற்றிய செய்யுட்பாகத்துக்கு உரை விளக்கம் ஆகிய அனைத்தும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

பண்ணியல் என்ற பகுதியில் நாற்பெரும் பண்கள், பகற்பண்கள், இரவுப்பண்கள், பொதுப்பண்கள் ஐந்துகிரமங்களில் ஏழ்பெரும் பாலைகள் எய்தும் இசைநிலை, நூற்று மூன்று பண்களின் பாலைநிலைகளைச் சுருதி வீணையில் அமைத்துக்காட்டல், பழந்தமிழிசை மரபிற்கும் வடநாட்டிசைமரபிற்குமிடையே உள்ள தொடர்பு, ஆய்ச்சியர்குரவை, வேளிக்காதை ஆகியவற்றின் விளக்கம் ஆகிய அனைத்தும் தரப்பட்டுள்ளன.

தேவாரவியல் என்ற பகுதியில் தேவாரம் என்னும் பெயர்க்காரணம், யாப்பமைதி, பண்-இரதம்-தாளம் என்ற மூவகைப் பாகுபாடு, திருவாவடுதுறை ஆதீன ஏட்டுப்பிரதியின்படி தேவாரப் பண்களுக்கு வகுத்துள்ள இராகங்கள், சாரங்க தேவர் இயற்றியுள்ள சங்கீத ரத்னாகரம் என்ற நூலில் கண்ட சில தேவாரப் பண்கள் ஆகியவைபற்றி விபுலாநந்தர் விளக்குகின்றார்.

ஒழிபியல் என்ற பகுதியில் இசைக்கணிதம், நாற்பத்திரண்டு இசைநிலைகள் (சுருதிகள்), ஆயிரம் நரம்புடைய ஆதியாழ், பெருங்கலம் என்னும் பேரியாழ், குடுமியாமலைக் கல்வெட்டு, தென்னகத்தில் வழங்கும் எழுபத்திரண்டு மேளராகங்களின் மூர்ச்சனைகள், சங்கீத மகரந்தம், சங்கீத ரத்னாகரம் ஆகிய நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ள காந்தாரக் கிரமத்தின் மூர்ச்சனைகள், அலங்காரங்கள், அரபத்த நாவலர் தமது பரத நூலிலே தாளங்களைப்பற்றிக் கூறியுள்ளவை ஆகிய அனைத்தும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

மேலே கூறப்பட்டுள்ள ஏழு பகுதிகளுக்குப் பிறகு, நம் அடிகளார் திருக்

கொள்ளம்பூதூர் அழகிய நாச்சியார்மீது அருமையான “முன்னிலைப் பரவல்” பாடியுள்ளார்.

நூலின் இறுதியில், “சேர்க்கை” என்ற தலைப்பில் பல்வேறு பண்களில் இயற்றப்பட்டுள்ள தேவாரப் பதிகங்களைத் தொகுத்துத் தேவார இசைத் திரட்டு என்று கொடுத்துள்ளார். இதையடுத்து, அடியார்க்கு நல்லாரும், அரும்பத உரையாசிரியரும் தருகின்ற இசை, நாடகச் சூத்திரங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. மூன்றாவது சேர்க்கையாக “The Harp with a Thousand Strings” என்ற நீண்டதொரு கட்டுரையை அடிகளார் ஆங்கிலத்தில் வடித்திருக்கின்றார்.

பழமைமிக்க யாழைப்பற்றிய தமது உள்ளப்பாங்கை நீண்டதொரு வாக்கியத்தில் அடிகளார் அழகாகச் சித்தரிப்பதைக் கீழே காண்போம்:

“சரித்திர காலவெல்லைக்கெட்டாத காலத்திலே, ‘வில்யாழ்’ எனப் பெயரிய குழவி யாயுதித்து, மழலைச் சொற்பேசி, இடையர் இடைச்சியரை மகிழ்வித்துச் ‘சீறியாழ்’ என்னும் பேதைப்பருவச் சிறுமியாகிப் பாணனொடும் பாடினியொடும் நாடெங்கும் திரிந்து, ஏழைகளும் இதயங்களிப்பெய்த இன்சொல் கூறிப் பின்பு ‘பேரியாழ்’ என்னும் பெயரோடு பெரும்பைப்பருவ மெய்திப் பெரும்பாணரொடு சென்று, குறுநில மன்னரும், முடிமன்னரும், தமிழ்ப்புலவரும், கொடைவள்ளல்களும் கேட்டு வியப்பெய்தும் வண்ணம் நயம்பட உரை பகர்ந்து, அதன்பின் மங்கைப்பருவ மெய்தி, அப்பருவத்திற்கேற்பப் புதிய ஆடையும் அணிகலனும் பூண்டு, நாடக அரங்கத்திலே திறமை காட்டி மடந்தைப்பருவம் வந்து எய்தலும், திருநீலகண்ட பெரும்பாணரோடும், மதங்க குளாமணியாரோடும் அம்மையப்பர் உறைகின்ற திருக்கோயில்கள் பலவற்றை வலம்வந்து, தெய்வ இசையினாலே அன்பருள்ளத்தினை உருக்கி, முத்தமிழ் விரகராற் பாராட்டப்பட்டு, அரிவைப்பருவம்வந்து எய்துதலும், அரசினங்குமரிகளுக்கு இன்னுயிர்ப்பாங்கியாகி

அவர்க்கேற்ற தலைவரை அவர்பாற் சேர்த்திச் சீரும் சிறப்பும் எய்தி நின்ற ‘யாழ்’ என்னும் மென்மொழி நங்கை இருந்தவிடந் தெரியாமல் மறைந்துபோயினாள்.

“பழைமை பொருந்திய இவ்விசைக் கருவி மறைந்ததோடு அதன் வழியெழுந்த பண்மரபும் மறைந்து போயிற்று. யாழ் வாசித்த பாணனும் தன் தொழிலினை இழந்துவிட்டான்.”

மறைந்துபோன யாழ் மங்கையை மீண்டும் கண்டுபிடித்துத் தமிழக மக்களுக்கு மணம்முடித்து வைத்தது விபுலாநந்த அடிகள் ஆகும். ஆனால் அவரது ஒரு சில கருத்துக்கள் இன்றைய ஆய்

வாளரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக, இன்று அனைவரும் ஏற்றுக்கொள்வது-ஷட்ஜம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்தியமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிஷாதம் ஆகிய ஏழு சுரங்களுக்கான பண்டைய பெயர்கள் குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம் என்பதாகும். அடிகளார் கொடுக்கும் சுரவரிசை இளி (ச), விளரி (ரி), தாரம் (க), குரல் (ம), துத்தம் (ப), கைக்கிளை (த), உழை (நி) என்பது. இவ்வாறு கருத்து வேறுபாடு இருப்பினும் விபுலாநந்தர் செய்துள்ள ஆராய்ச்சி மிகவும் போற்றுதற்குரியதாகும்.

வெல்க தமிழிசை!

வளர்க தமிழிசை ஆய்வு.

இசைக்கொரு சாசனம் – யாழூக்கொரு சிற்பம்

இந்தியாவில் இசைக்கு ஒரு சாசனம் ஏற்பட்டது தமிழகத்தில்தான்..... இது குடுமியாமலைச் சாசனம் எனப்படும். இந்த இடம் திருச்சி மாவட்டத்திலுள்ள புதுக்கோட்டைப் பகுதியைச் சேர்ந்த குளத்தூர் வட்டத்திலிருக்கும் குடுமியாமலை என்னும் குன்றின்மீதுள்ள சிகாநாதசாமி கோயிலில் உள்ளது... இச்சாசனம் கி. பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் வழங்கிவந்த இசைகளைப்பற்றி எடுத்துக்காட்டுகிறது. இது பாலி மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இதில் கூறப்பட்டிருப்பவை எல்லாம் தமிழ் இசையைப் பற்றியனவே யாகும். புதுக்கோட்டைக்கு அண்மையிலுள்ள திருமெய்யம் சிவன் கோயிலில் உள்ள பிறதோர் சிற்பத்தில் யாழ் உருவம் காணப்படுகிறது.”

— Kudumiyamalai Inscription of Music -
Mr. V. Premalatha, M. A., Ph D.
(Seminar on Inscription of Madras 1966)

மதங்க சூளாமணி - ஒரு திறனாய்வு

கலாநிதி பழனி. அரங்கசாமி,
ஆங்கிலப் பேராசிரியர், மொழிபெயர்ப்புத்துறை,
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் - தஞ்சாவூர்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஷேக்ஸ்பியரை அணுகி ஆய்ந்து கற்றோருள் குறிப்பிடத்தகுந்தோர் இருவர். ஒருவர் பம்மல் சம்பந்த முதலியார். பிறிதொருவர் சுவாமி விபுலாநந்தர். இருவரும் சமகாலத்தவரே. தாம் தொடங்கி நடத்திய சுகுணவிலாச சபையின் அரங்கேற்றத்துக்கென்று ஷேக்ஸ்பியர் நாடகத்தினுள் குறிப்பிட்ட ஐந்தாவது தழுவல் நாடகமாக்கித் தமிழில் தந்தவர் சம்பந்த முதலியார். விபுலாநந்தரோ ஷேக்ஸ்பியரை முருகியல் கண்ணோட்டத்தில் அணுகி அவரது ஆங்கில நாடகங்களைத் தமிழின் முதனூலாகிய தொல்காப்பியம், வடநூலாரின் தசரூபகம் ஆகியவற்றோடு ஒப்பிட்டுக்காட்டியவர்.

தொல்காப்பியர் கூறும்

நகையே அழகை இளிவரல் மருட்கை
அச்சம் பெருமிதம் வெகுளி உவகை

என்னும் எட்டுவகை மெய்ப்பாடுகளைத் தாம் ஒப்புமைக்கு எடுத்துக்கொண்ட பன்னிரண்டு ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களில் சுவாமிகள் பொருத்திப்பார்க்கிறார். விபுலாநந்தர் எழுதிய மதங்க சூளாமணி என்னும் நூலின் முற்பகுதியில் 'நடத்தப்பெறுவதே இவ்வொப்புமை ஆகும். நூலின் பிற்பகுதி தசரூபகம் பற்றிய ஒப்பியல் ஆய்வாகும்.

தத்தமது கருத்துரைக்கும், கட்டுரைக்கும், நாடக மேடைக்கும் ஷேக்ஸ்பியரைப் பயன்படுத்திவரும் இலக்கிய உலகில் அந்த ஆங்கில நாடகாசிரியனை ஆழ்ந்து நுணுகிப் பார்க்கும் ஒப்பியல் ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தியவர் சுவாமி விபுலாநந்தரே ஆவார். சுவாமிகளின் பன்மொழி அறிவினையும் இலக்கிய ரசனையினையும், ஆய்வுக் கண்ணோட்டத்தினையும் ஒருங்கே புலப்படுத்தும் உயரிய நூல்தான் அவரது மதங்க சூளாமணி. இதனுள் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்கள் உரைநடை, பாடல் விரவி பொழிப்பு, கலந்து சுவாமிகளது குறிக்கோளுக்கு ஏற்ப அவரால் தமிழில் பெயர்க்கப் பெற்றுள்ளது. தொடக்கத்தில் இது ஒரு முழு நூலாக எழுதப்பெறவில்லை. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலிருந்து வெளியாகும் செந்தமிழ் இதழில் 1924-ஆம் ஆண்டு சூலைத் திங்கள் தொடங்கி இந்நூல் சிறுகச்சிறுகக் கட்டுரை வடிவில் வெளியாயிற்று.

1924-ஆம் ஆண்டு சூன் திங்களில் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் ஆண்டு விழா மதுரை மாநகரில் பாண்டித்துரைத் தேவரது மாளிகையில் கொண்டாடப்பெற்றது. வடமொழியும், தென் தமிழும் மறைகள் நான்கும் கற்ற பெரும் புலவரும், பண்டிதரும் ஒருங்கே கூடியிருந்த அன்றைய தினம் காலை நிகழ்ச்சியில் டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத அய்யர் தலைமைச் சொற்பொழிவாற்றினார். இலங்கையில் பிறந்தவரும், மயில்வாகனம் என்னும் இயற்பெயர் கொண்டவரும், பின்னாளில் இராமகிருஷ்ண மடத்துத் தெய்வீகப்பணியில் துறவு பூண்டவரும் ஆகிய விபுலாநந்த சுவாமிகள்

தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியல் நூற்பாக்களையும், வடமொழியில் தனஞ்சயரால் எழுதப்பட்ட தசருபகம் எனும் நாடக இலக்கணக் கருத்துகளையும் மையமாக வைத்து ஆங்கில நாட்டு ஷேக்ஸ்பியரின் சிற்சில நாடக பாத்திரங்களோடு அம் மெய்ப்பாடுகளை ஒப்பிட்டு ஒரு ஆய்வுக் கட்டுரையினைப் படித்தார். வடமொழியும், தமிழ்மே பயின்றுவந்த அந்நாளைய தமிழ் இலக்கிய மேடையில் ஆங்கில இலக்கியமும் முதன் முதலாக ஒப்புமைக்குவந்த நிகழ்ச்சி தமிழ் அறிஞர்களுக்குப் புதுவதாகவும், சிறப்பாகவும் இருந்திருக்க வேண்டும். அக்கட்டுரையினைச் சற்று விரிவாக எழுதி செந்தமிழ் இதழில் தொடர்ந்து வெளியிடுமாறு சுவாமிகளை அந்த நிகழ்ச்சியின் முடிவுரையில் உ.வே. சாமிநாத அய்யரும், தமிழ்ச்சங்கத்தின் அன்றைய செயலாளரும் ஆகிய சீனிவாச அய்யங்காரும் கேட்டுக்கொண்டனர். அதன் விளைவே மதங்க சூளாமணி என்னும் தலைப்பில் செந்தமிழில் வெளிவந்த இக்கட்டுரைத் தொடராகும். பின்னாட்களில் சிற்சில திருத்தங்களுடன் இது நூல் வடிவாகவும் வெளிவந்தது.

மதங்க சூளாமணி என்பது வில்லியம் ஷேக்ஸ்பியர் எனும் ஆங்கில நாடகக் கவிஞனைக் குறிக்கும் சொற்றொடராகும். நாடக மேடையில் நடிப்போரே மதங்கர் எனப்படுவார். அவருள் தலைசிறந்தாராகக் கருதத்தகும் ஷேக்ஸ்பியர் ஈண்டு மதங்க சூளாமணி என்று அழைக்கப்பெறுகிறார். நாடகங்களை எழுதியதோடன்றி, அவற்றுள் சிற்சிலவற்றில் ஷேக்ஸ்பியரே துணைப் பாத்திரங்களாகவும் நடித்துள்ளார் என்பதை நினைவிற் கொள்ளவேண்டும். அஃதோடன்றி, ஷேக்ஸ்பியரின் உலகளாவிய கண்ணோட்டத்தை மனதிற்கொண்டு அவரை செக்சிற்பியார் என்றும் கூறுகிறார். இச்சொல் அதனது ஓசையிலும் ஒலியிலும் ஆங்கிலப் பெயரை ஒத்திருப்பதோடன்றி தமது நாடகத்தில் நடைமுறை உலகத்தைப் படைத்துக்காட்டிய சிற்பி எனும் பொருள் தந்து நின்றவையும் காணலாம். இத்தகு திறம்படைத்த அந்த ஆங்கில ஆசிரியன் காப்பிய ஆசிரியருள் கம்பனைப்போல் நாடகத்தில் புகழ்பெற்று நிற்கிறான் என்றும் கூறுவர்.

தொல்காப்பியர் கூறுவது எண்வகை மெய்ப்பாடுகள். அதாவது மாணுட உணர்வுகளைக் காட்சி அளவையான் நாம் வெளிப்படுத்துகின்ற செயலை தொல்காப்பியர் எண்வகையாகப் பிரிக்கிறார். வடமொழி வாணரால் குறிக்கப்படும் ஒன்பான் சுவைகளையும் எண்வகை மெய்ப்பாடுகளோடு ஒருங்குவைத்துப் பார்ப்பது ஒரு இலக்கிய ஒப்புமை. ஆயினும் ஈண்டு நாம் கருத்ததகுவது யாதெனில், தொல்காப்பியர் கூறும் எண்வகை மெய்ப்பாடுகளைப் பொருத்திக்காட்டத் தாம் விரும்பியாங்கு ஷேக்ஸ்பியரின் முப்பத்தேழு நாடகங்களுள் ஏன் பன்னிரண்டனை மட்டுமே தமது ஆய்வுப் பார்வைக்கு விபுலாநந்தர் எடுத்துக்கொண்டுள்ளார்? அத்தோடு அந்நாடகங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஏதாவது ஒரு மெய்ப்பாடு மட்டுமே மீதூர்ந்து நிற்குமா? எனும் ஐயமும் எழுகிறது. அதற்குரிய விடை நூலுள் இல்லைதான். தனது கருத்தை விளக்குதற்கேற்ற நாடக நூற்களைத் திறனாய்வாளர் தம் விருப்பப்படி எடுத்துக் கொண்டுள்ளார் எனும் விடையினைத்தான் தரமுடியும். ஆயினும் ஷேக்ஸ்பியரது வெறும் கதைப்போக்கினையும், நாடக நயத்தினையும் விடுத்துத் தமிழிலக்கணம் காட்டுகின்ற மாணுடத்தின் மெய்ப்பாடுகளும், குணாதிசயங்களும் எந்நெந்த நாடக பாத்திரங்களின் வழி அந்த ஆங்கில நாடகங்களில் வெளிப்படுகின்றன எனும் அறிவு பூர்வமான ஒப்பியல் ஆய்வினைத் தமிழில் முதன் முதல் தந்த பெருமை விபுலாநந்தருக்கு உரியது.

கிரேக்க மரபினை ஒட்டி ஆங்கில நாடகங்களும் துன்பியல் இன்பியலாகப் பகுக்கப் பெறுகின்றன. தமிழ், வடமொழி நாடக மரபுகளில் இப்பகுப்பு இல்லை. இன்பதுன்பக் காட்சிகள் இடையிடையே வரினும், தமிழிலும் வடமொழியிலும் நாடகங்கள் சுபமாகவே முடிவது பண்டைய மரபு. இந்திய மரபினைப்பற்றியோ, இந்

தீயக் கலாச்சாரத்தில் நாடகம் துன்பமாக முடிவதைத் தொடக்க நிலையிலிருந்தோ தம்மனோர் விரும்பவில்லையோ என்பதுபற்றியெலாம் எந்தச் சிந்தனையுமின்றி ஷேக்ஸ்பியர் நாடகத்தின் இன்பியல், துன்பியல் பாகுபாட்டினை விபுலாநந்தர் தமிழ் மரபின் வேத்தியல், பொதுவியல் என்று கூறலாம் என்பர். இது மேலும் சிந்தித்தற்குரியது. தமிழ் நாடகங்களின் இன்ப - துன்பப் பாகுபாடின்பை என்பது மெய்ப்பாட்டினையும், ரசனையையும் மையமாகக்கொண்டுள்ள இந்த ஆய்வுக்கு எந்த முரண்பாடும் விளைக்கவில்லை என்பதையும் நாம் உணர்ந்துகொள்ளல் தகும்.

எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட பன்னிரண்டு ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களுக்கு தமிழில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள தலைப்புகளும், அவை ஒவ்வொன்றிலும் விபுலாநந்தர் பொருத்தக்காண்கின்ற, மீதூர்ந்த மெய்ப்பாடுகளும் கீழ்வருமாறு:

நாடகத்தின் ஆங்கிலப் பெயர்	தமிழில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள பெயர்	மெய்ப்பாடு
1. லவ்ஸ் லேபர்ஸ் லாஸ்ட்	காதல் கைம்மிக்க காவலன் சரிதை	நகை
2. சிங் லீயர்	ஆகுலராஜன் கதை	அழகையும் இனிவரலும்
3. ரோமியோ - சூலியட்	இரம்மியன் சுசீலை சரிதை	அழகையும் உவகையும்
4. டைமன் ஆப் ஏதென்ஸ்	தீ நட்பு அஞ்சிய தீமோன் சரிதை	வெகுளியும் அவலமும்
5. து டெம்பஸ்ட்	பெரும்புயற் சரிதை	மருட்கையும் அவலமும்
6. மேக்பெத்	மகபதி சரிதை	அச்சம்
7. மர்ச்சண்ட் ஆப் வெனிஸ்	வணிக தேய வர்த்தகன் சரிதை	உவகை
8. யூலியஸ் சீசர்	யூலிய சீசர் சரிதை	பெருமிதம்
9. டைடஸ் அந்த்ரானிகஸ்	சேனாதிபதி சரிதை	வெகுளி
10. அஸ்யுலைக் இட்	வேனிற் காதை	உவகை
11. விண்டர்ஸ் டேல்	கூதிர்க் காதை	உவகை
12. டுவெல்த் நைட்	கருதியது எய்திய காதலர் சரிதை	உவகை

தமிழ்ப் பெயரில் காணப்படுவதுபோன்று இந்த ஆங்கில நாடகங்களை முற்று மாகக் காணாத என்றோ வரலாறு என்றோ கொள்ள இயலாது. இந்நூற்றாண்டின் இருபதுகளிலும், முப்பதுகளிலும் மக்களிடையே அறிமுகமாகி இருந்த தேசிய ராஜன், மதனகாமராசன், குசலவன், நளன், அபிமன்யு போன்றோரைப்பற்றிய நாடகங்களும், நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் கதை என்றும் சரிதை என்றும் முடிவன. இம்மரபினை ஒட்டியே தாம் தேர்ந்தெடுத்த ஆங்கில நாடகங்களுக்கும் இதுபோன்ற பெயரைக் கொடுப்பது பொருத்தம் என்று சுவாமிகள் கருதியிருக்கலாம்.

இந்நாடகங்களுள் வரும் தலைமகனாரையும், அவரது குண இயல்புகளை ஒட்டி வடமொழி வாணரின் கருத்திற்கிணங்க விபுலாநந்தர் பாகுபடுத்திக் காண்கிறார். ஆண் மக்களுள் தலைசிறந்தாரின் இயல்புகளை ஆதாரமாகவைத்து அவரைத் தீரலலிதர், தீரசாந்தர், தீரோதாத் தர், தீரோத்ததர் என்று நான்கு வகையாகப் பகுத்துக் காண்பது வடநூல் வழக்கு. இவ்வாறு பகுப்பதற்கு முன்னர் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களில் வரும் ஆங்கிலப் பெயரை விபுலாநந்தர் தமிழ்ப்படுத்தி அந்த ஆண் பாத்திரங்களின் குண இயல்புகளையும் கீழ்வருமாறு வகைப்படுத்திக் காட்டுகிறார்.

ஆங்கிலத்தில் உள்ள பெயர்	தமிழ்ப்படுத்திய பெயர்	வகை	குண இயல்பு
பிளாரி ஜல் பெர்டினாண்டு	வசந்தன் பிரியத்தன்	தீரலவிதர்	ஆட்சியைப் பிறரிடம் கொடுத்துவிட்டு லளித கலையில் ஈடுபடுவோர்.
டியூக் ஆர்சினோ	மாசேசைன்	தீரசாந்தர்	ஆத்திரம் கொள்ளாத இயல்பும், நிதானமான போக்கும் உடையோர்.
அன்டோனியோ ரோமியோ ஆர்லன்டோ	அனந்தன் ரம்மியன் ரதிகாந்தன்	தீரோதாத் தர்	ஆண்மையாளர், பெருந்தகைமையர், போர் வீரர், தற்பெருமையற்றோர்
மேக் பெத் ஷைலக்	மகபதி சாபலன்	தீரோத்ததர்	கர்வமும், தற்பெருமையும், ஆத்திரமும் கொண்டோர்

பெண் மக்களது வயதையும் பருவத்தையும் ஒட்டி அவர் தம்மை ஏழு வகையாகப் பிரிப்பது தமிழ் இலக்கிய மரபு. அவரது குண இயல்புகளை ஒட்டி அவர்களை எண்வகையாகப் பகுத்துக் காண்பது வடமொழி நாடகங்களிலும் காப்பியங்களிலும் பயின்றுவரும் இலக்கிய வழக்கமாகும். இதனை உளத்திற்கொண்டு தமது ஒப்பாய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்ட ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களில் வரும் தலைசிறந்த கதாநாயகியரை விபுலாநந்தர் கீழ்வருமாறு பாகுபாடு செய்கிறார்.

ஆங்கிலத்தில் உள்ள பெயர்	தமிழ்ப்படுத்திய பெயர்	வகை	குண இயல்பு
சூலியட்	சசிலை	விப்ரலப்தா	காதலன் வாக்குறுதியை நம்பி அலமருவோர்
மிராண்டா பெர்டிடா	மாலதி பரிபவை	ஸ்வாதீனாப் பர் த்ருகை	கண்வனை/காதலனைக் கட்டுப்படுத்துவோர்
போர்ஷியா	விஜயை	கண்டிதை	போலியாகவோ உண்மையாகவோ கண்வனின் நடத்தையினால் கோபமுற்றிருப்பவள்
ஜெஸ்ஸிகா	பதுமை	வாசக சஜ்ஜிகா	அயல்நாடு சென்ற கண்வன் திரும்பி வருவதை நல்லுடையணிந்து எதிர்நோக்கி இருப்பவள்
கல்பூர்ணியா	கல்பூர்ணியா	வீரகோற் கண்டிதை	தனிமைத் துயரில் மாழ்குபவள்
ரோஸலின்ட் வயோலா	கோகிலவல்லி விமலை	அபிசாரிகை	யாரும் அறியாது காதலனைச் சந்திப்பவள்
ஹெர்மியோன்	அயிராணி	பிரோஷிதப் பிரியை	காதலனின் நீண்ட நாளையப் பிரிவுக்குத் துன்புறுபவள்
ஓலிவியா	கமலை	கலகாந்தரிதை	காதலன் முன்னிலையில் கலவரம் செய்யினும், அவனது பிரிவின்களை பேதுறுபவள்

தமது ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்திக்கொண்ட பன்னிரு நாடகங்களையும் மொழி பெயர்ப்பது விபுலாநந்தரின் குறிக்கோள் அல்ல. கருத்தளவானே நாடக இலக்கிய ஒப்புமையைக் காட்டி விடுவதோடு அமைந்துவிடலாம். ஆயினும் அந்நாடகங்களின் மிகச் சிறந்த பாடற் பகுதிகளைச் சுவைத்துப்படித்து அழகிய தமிழில் பெயர்க்கிறார். இலக்கிய நயம் மிகுந்த பாடற்பகுதிகளை யாரே ஒதுக்கிவிடமுடியும்? அஸ் யு லைக் இட் என்னும் நாடகத்தில் வரும் ஜேக்விஸ் என்பான் ஒரு "காரியப் பைத்தியம்." அவனுடைய கூற்றாக மிகச் சிறந்த உலகளாவிய கருத்துகளை ஷேக்ஸ்பியர் வெளிப்படுத்துகிறார். உலகோரின் நகைப்பிற்கு இடந்தரும் முட்டாள்களையும், கோமாளிகளையும், அரைப் பைத்தியங்களையும் தேர்ந்தெடுத்து மனித சமுதாயம் ஆற்ற நினைக்கத்தகும் விழுமிய கருத்துகளை அவர்களின் வழியாக வெளிப்படுத்துவது ஷேக்ஸ்பியருக்கு விருப்பமான செயலாக இருந்துள்ளது. இந்த ஜேக்விஸ் என்பான் மனித வாழ்வின் ஏழு கூறாகக் காண்கிறான் -- (II - VII - 141 - 168). ஆங்கிலத்தில் இருபத்தேழு வரிகளாக வரும் இப்பாடற் பகுதியினை விபுலாநந்தர் நான்கு வரி ஆசிரிய விருத்தமாக முப்பத்திரண்டு வரிகளில் அமைக்கிறார். மொழி பெயர்ப்பின் பாடல் நடை அழகுற அமைந்துள்ளது எனினும் தொகுத்தலும் விரித்தலும் மாகிய இயல்பினைக் காட்டுமாறு அப்பெயர்ப்பு அமைந்துள்ளது.

பெயர்ப்பாளன் எடுத்துக்கொண்ட எந்த ஒரு முதல் நூலையோ அதன் பகுதிகளையோ பெயர்க்காது ஒதுக்கிவிடுவதை மொழிபெயர்ப்புக் கலை ஒத்துக்கொள்வதில்லை. எடுத்துக்கொண்ட எப்பொருளையும் முழுதமாக அயல்மொழியில் பெயர்த்து விடுவதுதான் நியதியும் முறையுமாகும். ஆயினும் எவ்வகையிலும் தீர்வு கண்டு பெயர்க்க ஒண்ணாதவாறு சிற்சில பகுதிகள் அமைந்துவிடுவது உண்டு. ஆயினும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்ட பகுதியிலேயே அஸ் யு லைக் இட் நாடகத்தில் ஏறத்தாழ முப்பது வரிகள் (III - ii - 287 - 316) மதங்க ஞானாமணியில் பெயர்க்கப்படாது விடுபட்டுள்ளன. அதற்கு முன்னும் பின்னும் உள்ள பகுதிகளைப் பெயர்த்து இந்தப்பகுதி விட்டுப் போனமைக்குரிய காரணங்கள் வெளிப்படையாகக் கூறப்படவில்லை. ஆயினும் இப்பகுதியில் பயின்று வரும் பற்பல சொற்கள் (Hose, Garter, Bonnet) ஆங்கில சமுதாயத்துக்கே உரியவையாக இருப்பதாலும், அவற்றை நேரிய தமிழில் பெயர்ப்பது இயலாததாகையாலும், சுவாமிகள் இவற்றைப் பெயர்க்காது ஒதுக்கிவிட்டிருக்கலாம் என்று தோன்றுகிறது.

கருத்துத் தெளிவும், சுவையான சொல்லோட்டமும் இருக்கின்ற சிற்சில பகுதிகளைச் சுவாமிகள் அழகிய செந்தமிழ் நடையில் பெயர்க்கிறார். யூலியஸ் சீசர் என்னும் நாடகத்தில் சீசர் தனது அஞ்சாமையினைத் தமது மனைவி கல்பூர்ணிபாவிடம் வெளிப்படுத்திப்பேசும் பகுதியினை இதற்குச் சான்றாகக் காட்டலாம். இப்பகுதி ஏறத்தாழ முதல் நூலோடு மிக நெருங்கிவருகின்றது என்றே கூறலாம்.

“ அஞ்சினர்க்குச்சத மரணம் அஞ்சாத நெஞ்சத்து

ஆடவனுக்கொரு மரணம் அவனிமிசைப் பிறந்தோர்

துஞ்சவரென் றறிந்திருந்தும் சாதலுக்கு நடுங்குந்

துன்மதி மூடரைக் கண்டாற் புன்னகை செய்பவன் யான்” —

புயல் (டெம்பஸ்ட்) என்னும் நாடகத்தில் ஏரியல் எனும் பாத்திரம் பாடுவதாக வருகின்ற ஒரு பகுதியில் ஒலிக்குறிப்புச் சொற்களும், மரபுச் சொற்களும் விரவி வருகின்றன. தனது பெயர்ப்பிலும் விபுலாநந்தர் அத்தகைய ஒலியை உண்டுபண்ணும் திறம் போற்றற்குரியது.

“தாரீரோ நடமிடுவோம் வவ் வவ் என நாய் குரைக்கச்
சீராக்க சூக்கூ எனும் சேவலொலி கேட்குதையோ”.

இதபோன்ற ஓரிரு இடங்களைத் தவிர்த்து ஆங்காங்கு இடைப்பிறவரலாக வெளிப்படும் ஷேக்ஸ்பியரின் பிற பாடற் பகுதிகள் பெரும்பாலும் ஷேக்ஸ்பியரின் கருத்தைத் தெளிவாகவும், விரிவாகவும் கூறுகின்ற முறையில் முதலூற் கருத்தினும் விஞ்சி விடுகின்றன. தொல்காப்பியரது நூற்பாவினை ஒட்டி இம்முறையினைத் தொகைவிரிப்பெயர்ப்பாகக் கொள்ளலாம். தாம் எடுத்துக்கொண்ட அத்துணை ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களிலும் சிறந்த பாடற் பகுதிகளை விபுலாநந்தர் பெயர்க்கவில்லை. தமக்குச் சிறப்பாகத் தோன்றியவற்றை மட்டுமே தொகைவிரிப்பெயர்ப்பாகச் செய்துள்ளார். ஏதென்ஸ் நகரத்து டைமன், வின்டர்ஸ் டேல் போன்ற நாடகங்களின் கதைமிகவும் சுருக்கமாக உரைநடையில் தரப்பட்டுள்ளது. தமக்குப் பொருத்தமானதும், ஆய்வுக்குத் தேவையானவற்றையுமே மொழிபெயர்த்திருந்தாலும், பெயர்ப்புப்பணி திறமுடன் அமைந்திருந்தாலும், பாடலாகவும், உரையாடலாகவும், வெறுஞ் சுருக்கமாகவும் இருப்பதனால் மொழிபெயர்ப்பு செறிவும், சீர்மையும், ஒருதன்மைத்தாயும் இன்றித் தோன்றுகிறது.

இதனையும்விட மதங்க சூளாமணியில் வெளிப்படையாகத் தெரியவரும் பிறிதோர் தொய்வும் உண்டு. வடநூன் மரபினை ஒட்டி ஒவ்வொரு நாடகத்தின் ஐந்து பிரிவும் ஷேக்ஸ்பியரது ஆங்கில நாடகப் பகுப்போடு ஒப்புமைப்படுத்தப்படுகிறது.

வடநூன் முறை

ஷேக்ஸ்பியரில் பகுப்பு

முகம்	—	துவக்க நிலை (Introductory)
பிரதிமுகம்	—	பின்வரு நிலை (Consequential)
கருப்பம்	—	சிக்கல் (Crisis)
விளைவு	—	உச்சகட்டம் (Climax)
துய்த்தல்	—	தீர்வு (Denouement)

வடநூன் முறையினை ஒட்டிய ஐந்து பகுப்பினையும் ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களோடு ஒப்பிடும் பணி ஐந்தாறு நாடகங்களோடு நின்றவிடுகிறது. தொடர்ந்து இந்த ஒப்பீடு நீடிக்கவில்லை. துறவும் தொண்டுமாக இருந்த விபுலாநந்தருக்கு இக்குறையினை நீக்கப் போதிய அவகாசம் கிடைக்கவில்லையோ என்று எண்ணவேண்டியுள்ளது. பிறிதோர் காரணத்தையும் ஈண்டு அனுமானிக்கலாம்.

இலக்கிய ஒப்புமை அவ்வளவு எளிதானது அல்ல. அதிலும் குறிப்பிட்ட ஒரு கலாச்சாரத்தில் தோன்றிய இலக்கியத்தினை முற்றிலும் வேறுபாடான பிறிதோடு இணைப்பதுவோ ஒப்பிடுவதோ ஒரு கடினமான செயல். வடநூலுக்கே உரிய நியதியும், இலக்கணமும் வடமொழி இலக்கியங்களை மனதிற்கொண்டு படைக்கப்பட்டவை. இலக்கியம் கண்டதற்கு இலக்கணம் இயம்பல்தானே மரபு! எனவே முகம் முதல் துய்த்தல் ஈறான வடமொழி நாடக இலக்கணத்தை ஒட்டுமொத்தமாக ஆங்கில நாடகங்களோடு பொருத்திப்பார்ப்பதில் இடர்ப்பாடு ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்று எண்ணவும் இடமுண்டு. இதுவே காரணமாயின், குறை ஒப்பிலக்கியத்தோடுகூடப் பிறந்ததெனக் கொள்ளவேண்டும்.

காரணம் யாதாயினும், விபுலாநந்தரே கூறுவதுபோன்று, “ஆங்கில மாகவியாகிய ஜெகசிற்பியார் இயற்றிய நாடகங்களுள்ளும் வடநூற் பெரும் புலவராகிய தனஞ்சயனார் இயற்றிய தசரூபகத்துள்ளும் பொதிந்துகிடந்த நாடக லட்சணங்களை இயன்றவரை ஆராய்ந்துள்ள உண்மை பாராட்டப் பெறுவதாகும். நாடக இலக்

சுவாமி விபுலாநந்தரின் இளமைத் தோற்றம்

சுவங்களை ஒப்புமைப்படுத்தும் பணியில் ஈடுபட்ட பன்மொழி அறிஞராகிய விபுலா நந்தரும் இந்திய நாட்டின் ஒரு ஒப்பிலக்கிய முன்னோடியாகக் கருதத்தகுவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

குறிப்புரை

1. மதங்க சூளாமணி — செந்தமிழ் — Vol. XXII — No. 9.
(மதுரை, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்) பக். 322.
2. மதங்க சூளாமணி — தனிப்பதிப்பு — கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம் தஞ்சை — 1937.
3. ஒப்பிலக்கியம் ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து ஐம்பதுகளில்தான் இந்தியாவில் ஜாதவ்பூர் பல்கலைக் கழகத்தில் பாடநூற் கலையாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. ஈழத்தில் பேராசிரியர் கைலாசபதியின் ஒப்பிலக்கியம்பற்றிய கட்டுரைத் தொகுதி பார்க்கவும். மதுரைப் பல்கலைக் கழகத்திலும், பிற தென்னிந்தியப் பல்கலைக் கழகங்களிலும் இப்போது பாடநூலாகப் பயிற்றுவிக்கப்படுகிறது.
4. தமிழிலும் வடமொழியிலும் இன்பியல் துன்பியல் பாகுபாடு இல்லை — பார்க்க — நாடகமேடை நினைவுகள் — பம்மல் சம்பந்த முதலியார் (சென்னை, பியர்லஸ் பிரஸ், 1932) பக். 95.
5. பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடநதை, அரிவை, தொல்வை, பேரிளம் பெண் என்பனவே அவை.
6. தொகுத்தல் விரித்தல் தொகைவிரி மொழிபெயர்ப்பென்று அதர்ப்பட யரத்த லொடு இணை மரபினவே — தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்.
7. Towards die many times before their deaths. The valiant never taste of death but once. Of all the wonders that I yet have heard. It seems to me most strange that men should fear seeing that death, a necessary end will come when it will come — Julius Caesar (II — II — 31-36)
8. Bow - wow
The watch dogs bark — Bow — wow
Hark, hark, I hear
The strain of strutting chanticleer
Cry cock a diddle dow
Cock a diddle dow. — Tempest (Ariel's Song)
9. பார்க்க — குறிப்பு (6) - ஆம் எண்ணில் உள்ள நூற்பா
10. மதங்க சூளாமணி — கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க வெளியீடு
பார்க்க முன்னுரை — 1937.

அன்றும் இன்றும் பிற மொழிகளிலுள்ள சிறந்த இலக்கியங்கள் ஆங்கில மொழியில் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. அதனால் அவற்றை ஆராய்ந்து அனுபவிக்க உலக இலக்கியக் கதவுகள் எமக்கு அகலத் திறந்துள்ளன. மேற்படி பணியைச் செய்த எமது ஆங்கில அறிஞர்க்கு என்றும் நன்றியுடையோம்!

— Prose and Poetry for Enjoyment — H. Ward Mc Graw.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆளுமையும் பெறுமானங்களும்

பேராசிரியர் சி. தில்லைநாதன், M. A., M. Lit
பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம்.

இவ்வுலக வாழ்விலே கடும் முயற்சிகளை மேற்கொண்ட சிலர் வீடு வாசல்களையும் காணி பூமிகளையும் விட்டுச் சென்றிருக்கின்றார்கள். இன்னுஞ்சிலர் கடைகண்ணிகளையும் ஆலைகள் சாலைகளையும் விட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள். வேறுசிலர் பள்ளிகளையும் கோயில்களையும் கட்டிச் சென்றிருக்கிறார்கள். நூல்களையும் சிந்தனைகளையும் விட்டுச் சென்றனர் சிலர். ஏராளமானவர்கள் தம்மோடே தம்வாழ்வை முடித்துக் கொண்டனர். சிலர் தம் பிள்ளைகளால் நன்றியுடன் நினைவுகூரப்படுகின்றனர். சிலர் உற்றார் உறவினர்களாற் கொண்டாடப்படுகின்றனர். இன்னுஞ்சிலர் ஊரவர்களாலும் நினைந்து போற்றப்படுகின்றனர். வாழ்ந்தவர்களின் வலிய முயற்சிகள் பிற்காலத்தில் மதிக்கப்படுவது அம் முயற்சிகளின் தன்மைகளையும் அவற்றுக்கான குறிக்கோள்களையும் அவற்றால் விளைந்த பயன்களையும் கொண்டே அனலாம்.

ஒரு மக்கட்சமுதம் பெருமையுடன் நினைந்து போற்றத்தக்க வகையிலும் உலகம் உவப்ப எடுத்துக்காட்டி இறும் பூதெய்தத்தக்க வகையிலும் வாழ்ந்த பெரியோர் வெகுசிலரே. அத்தகைய ஒருவரான சுவாமி விபுலாநந்தரின் நூற்றாண்டு விழாவைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகம் பெருமையுடன் கொண்டாடுவது அன்னாரின் நினைவு எமது காலத்துக்கு அர்த்தபூர்வமானது என்பதாலும் அது எமது முயற்சிகளுக்கும் இலட்சியங்களுக்கும் ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிக்கவல்லது

என்பதாலும் என்றே கருதவேண்டும். இவ்வேளையில் அவரது ஆளுமையினையும் பெறுமானங்களையும் பற்றி எண்ணிப் பார்த்தல் பயனுடையதாகும்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் சிறந்த ஆளுமையும் உயர்ந்த பெறுமானங்களும் உடையவராகத் தம்வாழ்வனைப் பயன்பயக்கும் வகையில் ஆக்கிக்கொண்டதனால் அவரையாம் போற்றுகிறோம். ஒரு சமுதாய அமைப்பில் மனிதன் வெறுமனே கிடக்கும் ஒரு பிரகிருதியல்லன். அவனது செயற்பாடுகள், பெறுமானங்கள், நியமங்கள் முதலானவற்றின் அடிப்படையிலேயே மனித உறவுகள் அமைகின்றன. சமுதாய வாழ்விலே பங்கு கொள்ளும் மனிதன் தெரிவுகளையும் முடிவுகளையும் செய்யவேண்டியவனாகிறான். அத்தெரிவுகளும் முடிவுகளும் சமுதாயத்தில் அவன் வகிக்கும் இடத்தினையும் ஏற்கும் பொறுப்பினையும் பொறுத்தவையாக அமைவன. பலர் சமுதாயப் பிரக்ஞையின்றித் தம் வசதிகளைமட்டும் கருத்திற்கொண்டு தேர்வுகளையும் முடிவுகளையும் மேற்கொள்வர். சிலர் தம் முடைய தேர்வுகளும் முடிவுகளும் பிறருக்குத் தீமையோ அநீதியோ விளைவிக்காமல் இருக்கவேண்டும் என்பதிலும் அக்கறைகொள்வர். வெகுசிலர் மட்டுமே தம் தேர்வுகளும் முடிவுகளும் பிறருக்கு நன்மை விளைப்பனவாக இருக்கவேண்டுமென்பதில் ஆர்வம்கொள்வர். மூன்றாம் வகையினரின் தேர்வுகளும் முடிவுகளும் ஏனைய மக்களுக்கு மிகுந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாக அமையக்கூடும்.

அத்தகையவர்களே தலைமைப் பண்பு, சேவை மனப்பான்மை, ஆளுமை முதலானவை வாய்ந்தவராகத் திகழ வாய்ப்புண்டு. ஆளுமை என்றால் தனித்துவமான, இனங்காணத்தக்க பண்புகளைப் பெற்றிருக்கும் தன்மை என்பர். அது அனேகமாக உள்பாங்கினையும் எடுத்ததை முடிக்கும் ஆற்றலையும் பொறுத்ததாகும். தன்னையும் பிறரையும் உலகினையும் ஒருவர் நோக்கும் விதம், அவரது சிந்தனைப்போக்கு, அவர் செயற்படும் முறை முதலானவற்றைக் கொண்டு அவரை இனங்காணவியலும். நோக்கமுள்ள நடவடிக்கைகளையும் இலட்சியங்களையும் வாழ்க்கைத் திட்டங்களையும் உடையவர்கள் சிறந்த ஆளுமையுள்ளவர்களாக மதிக்கப்படுவர். ஏனையோர் வாழ்க்கை உண்பது, உறங்குவது, வாழ்வது, மடிவது என்று சென்ற தடத்திலேயே செல்லும்.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் மதிப்புக்குரிய மகாகவி பாரதி,

“தேடிச் சோறு நிதம் தின்று - பல சின்னஞ் சிறு கதைகள் பேசி - மனம் வாடித் துன்ப மிக வழன்று - பிறர் வாடப் பல செயல்கள் செய்து - நரை கூடிக் கிழப் பருவ மெய்தி - கொடுங் கூற்றுக் கிரையெனப் பின்மாயும் - பல வேடிக்கை மனிதரைப் போலே - நான் வீழ்வே நென்று நினைத்தாயோ?”

என்று காளியை நோக்கிக் கேட்கிறான். வையம் பயனுறத்தக்க வகையில் வாழ வேண்டுமென்பது பாரதியின் வேட்கை. அத்தகைய வேட்கை மீதூரப் பெற்றவர்களாலேதான் இவ்வுலகம் நிலைத்திருக்கிறதென்று சங்ககாலத் தமிழ்ப் புலவனான இளம்பெருவழிதி எடுத்தியம்பினான்.

அந்தவகையில், தமக்காகவன்றிப் பிறர் பொருட்டு வலியுழைப்புகளை மேற்கொண்டவர் சுவாமி விபுலாநந்தர். அவரது சிந்தனைகளும் செயல்களும் பிறர்நலம் நாடியவையாக அமைந்தன. உண்மையும் அழகும் செம்மையும் மனித வாழ்விலே துலங்கவேண்டுமென்று அவர் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்தினார். உல

கத்தோடொட்ட ஒழுகும் இயல்பு. சகிப்புத்தன்மை, உற்சாகம், பரந்த பார்வை, சேவைமனப்பான்மை, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மறுக்கவேண்டியவற்றை மறுத்துப் பாராட்ட வேண்டியவற்றைப் பாராட்டிப் பணியவேண்டியவற்றைப் பணியும் அசாதாரணத்தன்மைபிக்கை ஆகியவை சுவாமி விபுலாநந்தரிடம் துலாம் பரமாகக் காணப்பட்டன. அந்த வாழ்வு சமுதாய முக்கியத்துவம் பொருந்தியதாக அமைந்ததால் அன்னார் நினைவைப் போற்றுகிறோம்.

ஒருவருடைய ஆளுமை சமுதாயத்தினதும் காலத்தினதும் செல்வாக்குகளுக்கு ஆட்படுவதுண்டு. அதேபோல் சிறந்த ஆளுமை உடையவர்களின் செல்வாக்குக்கு அவர்களது காலச்சமுதாயமும் ஆட்படுவதுண்டு. சுவாமி விபுலாநந்தரைப் பொறுத்தவரை அவர் தம்காலச் சமுதாயத்தின் அடிமைத்தனத்தையும் அறியாமையையும் ஒழித்து அதன் எதிர் காலத்துக்கு ஒளியூட்ட விழைந்தார். அவரது ஆளுமையும் பெறுமானங்களும் சமுதாயத்துக்குப் புத்துயிருட்டி அதனைத் தூண்டுவனவாக அமைந்தன.

பெறுமானம் என்றால் என்ன? உலகில் எந்தப் பொருளுக்கும் ஒரு பெறுமர்னம் உண்டென்பர். ஒரு பொருளின் பெறுமானத்தை அதற்கு ஈடாகப் பெறக் கூடிய பொருட்களின் தர்த்தைக்கொண்டு பொருளியலாளர் அளவிடுவர். ஒன்றன் மதிப்பு அது கிடைக்கும் அளவினையும் அதற்குள்ள தேவையினையும் பொறுத்து அமையலாம். மனிதப்பண்புகளும். அவ்வாறே மதிக்கப்படக்கூடும். ஒருகாலத்தில் உடல்வலியும், இன்னொரு காலத்தில் ஒழுக்கசீலமும், பிறிதொருகாலத்தில் அறிவாற்றலும், மற்றொரு காலத்தில் பண்பலமும் மிகுதியாகப் போற்றப்படலாம். எவ்வாறாயினும், பெறுமானம் என்பது அதனைத் தீர்மானிப்பவரின் அல்லது தீர்மானிக்கும் சமூகத்தின் அல்லது காலத்தின் விருப்பு வெறுப்பையோ ஒங்கிய நலனையோ பெரிதும் பொறுத்தது. அந்தவகையிலே தனிப்பட்ட ஒருவரது பெறுமானம் அவரது ஆளுமை

யோடும் சம்பந்தப்பட்டதாகும். சிலர் பொன்னை மிகுதியாகவும், சிலர் பெண்ணை மிகுதியாகவும், சிலர் புகழை மிகுதியாகவும், சிலர் முத்தியை மிகுதியாகவும் நாடுவதை உலகிலே காணலாம். சுவாமி விபுலாநந்தர் அதனைப் பின்வருமாறு அழகாக எடுத்துக்காட்டுவர்;

“அவரவர் கொண்ட பொருளே அவரவருக்கு மெய்ப்பொருளாகும். உதாரணமாக இன்பமெனும் சொற்கேட்டவிடத்துக் கட்டுடியன் கள்ளுண்டு களியாடும் இன்பத்தை நினைவு கூருகிறான்; அவனுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள். பரிசுவின்பத்தின் பாலதாகிய இணைவிழைச்சினது மெய்யியல்பை யுணராதான் அவ்விணைவிழைச்சையே இன்பமென வெண்ணுகிறான்; அவனுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள். கண்ணுக்கினிய காட்சியினையும், செவிக்கினிய இசையினையும், மூக்குக்கினிய நறுநாற்றத்தினையும் இன்பமென எண்ணுவோர்க்கு அவையே மெய்ப்பொருள்; போர்களத்துக்குச் சென்று பகைவரையெறிந்தும் அவர் எறிந்த வேலை மார்பகத்துத் தாங்கியும் புறங்காட்டாது நிற்பதே இன்பமெனக்கொண்ட வீரனுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள்; இல்லத்திலிருந்து குலமகளோடு கூடிக் கண்டும் கேட்டும் உண்டும் உடுத்தும் உயிர்த்தும் அனுபவிப்பதே இன்பமெனக் கொண்டோனுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள். இனிப் பெண் என்பது ‘எற்புச்சட்டம், முடைக்குரம்பை, புழுப்பிண்டம், பைம்மறியா நோக்கப் பருந்தார்க்குந் தகைமைத்து’ என்று இவ்வாறு நினைத்து உலகைத் துறந்து கற்பகக்கா நிழலில் அரமகளிர் அடிவருடவீற்றிருப்பேனென நினைந்து தவஞ்செய்வானுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள். இறைவனின் பொன்னடி நீழல் அடைந்து அழியாவின்பத்தைப் பெறுவேனென்று நினைப்பவனுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள். அதுவும் வேண்டேன் இன்னுயிர்க் குயிராகிய

இறைவனுக்குப் பணி செய்தலை மேற்கொள்வேனென நினைப்பவனுக்கு அதுவே மெய்ப்பொருள்.”

ஒருவருடைய விருப்பு வெறுப்புக்களைக்கொண்டு, எவற்றை நல்லவையென நாடுகிறார் எவற்றைத் தீயவையென ஒதுக்குகிறார் என்பவற்றைக்கொண்டு அவருடைய பெறுமானங்களை அறிந்துகொள்ளமுடியும். ஒன்றை விரும்புவதோ அல்லது வெறுப்பதோ சுயநலநோக்கிலாயிருக்கலாம் அல்லது பொதுநல நோக்கிலாயிருக்கலாம். அதுவும் ஒருவரை மதிப்பிடுமிடத்துக் கவனத்திற்கொள்ளப்படவேண்டியதே. இறைவனை வேண்டுகிறதானும் ஒருவர் தன்சுகத்தையும் ஈடேற்றத்தையும் மட்டுமே கோருகிறாரா அல்லது பொதுநலத்தை விழைகிறாரா என்பது அவதானிக்கத்தக்கது.

அனேகமானோர் வாழ்க்கையில் குறிப்பான நோக்கம் எதுவுமின்றி உண்டு உடுத்து மணமுடித்து சொத்துக்கள் தேடி வாழ்க்கையை ஓட்டுகிறார்கள். ஏனையவர்களைப் பார்த்துப் போட்டிபோட்டுப் பொறாமைப்பட்டு அவர்களைக் காட்டிலும் கூடிய வசதிகளைப் பெருக்கிவாழ முயல்கிறார்கள். ஆனால், ஒரு சமுதாயத்த மக்கள் ஒருவரை, குறிப்பாக அவர் அதிகாரத்திலோ செல்வாக்குடனோ உயிருடனோ இல்லாத காலத்தில் போற்றுவது அவரது உண்மையான சமுதாய முக்கியத்துவத்தினைக் காட்டுவதாகும்.

மனித நலத்தினை, அநீதிகள் அடக்கு முறைகள் ஒநித்த சுதந்திர சமூக வாழ்வை வேண்டி நிற்பதும் அதற்குரிய குழ்நிலையைத் தோற்றுவிக்க உகந்த முயற்சிகளை முன்னெடுப்பதும் உன்னதமான தென்றும் உயர்ந்த பெறுமானத்தை உடையதென்றும் பொதுவாகக் கருதப்படக்கூடியது.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் முத்தமிழ்ப்பணிகள், சமயப் பணிகள், கல்விப் பணிகள் யாவும் மனித மேம்பாட்டை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பதை இலகு

வாக அறிந்துகொள்ளலாம். 1925 ஆம் ஆண்டில் கீரிமலையில் நடைபெற்ற மாணவர் காங்கிரஸ் மாநாட்டில் தேசிய விடுதலை, பொருளாதார விடுதலை, சாதிப்பத ஒழிப்பு, தாய்மொழி மூலக்கல்வி, வெகுஜனக் கல்வி முதலான விடயங்கள் குறித்து அவர் பேசினார். அன்றைய காலகட்டத்தில் அவை எத்தகைய உன்னதமான இலட்சியங்களாக இருந்திருக்கலாமென்பதை எண்ணிப் பார்க்குமிடத்துச் சுவாமி விபுலாநந்தருடைய ஆளுமை, பெற்றுமானங்கள் ஆகியவற்றின் சிறப்பு விளங்கும்.

அவர் தேசிய விடுதலையில் ஆர்வம் கொண்டவர் என்பதும் பாரதியின் புகழைப் பரப்பியவர் என்பதும் 1933 ஆம் ஆண்டு அண்ணாமலையில் நடைபெற்ற பட்டமளிப்பு விழாவுக்கு மேன்மைதந்திய சுவர்னர் சேர் ஜோர்ஜ் பிரெடரிக் ஸ்டான்லி வந்த வேளையில் இந்திய தேசியக் கொடியினைத் தன் வீட்டிலே பறக்கவிட்ட ஒரே பேராசிரியர் அவர் என்பதும் விதந்து குறிப்பிடப்படவேண்டிய விடயங்களாகும். அவற்றை நோக்குமிடத்து, உறுதியும் துணிவும் அஞ்சாமையும் மானிடப்பரிவும் அவரிடம் காணப்பட்டமை விளங்கும். மகாகவி பாரதியின் வார்த்தைகளிற் கூறுவதானால், 'அச்சமும் பேடிமையும் அடிமைச் சிறுமறியும்' அவரால் வெறுக்கப்பட்டன; 'ஊக்கமும் உள்வலியும் உண்மையிற்றற்றும்' அவராற் போற்றப்பட்டன.

சுவாமி விபுலாநந்தர் தமிழோடு வடமொழி, ஆங்கிலம், இலத்தீன் முதலான மொழிகளையும் கற்றவர். கீழ்த்திசைச் செல்வத்தோடு மேற்றிசைச் செல்வத்தையும் ஈட்டியவர். இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்துறைகளிலும் மூழ்கியவர். பழமையோடு புதுமையையும் போற்றியவர். சமயத்தோடு விஞ்ஞானத்திலும் திளைத்தவர். சிறந்த கல்விமானாகவும் ஆராய்ச்சிப் பேராசிரியராகவும் மட்டுமன்றிப் பத்திரிகாசிரியராகவும் சமயத் தொண்டராகவும் கவிஞராகவும் மிளிர்ந்தவர். அந்தவகையிலே பரந்தாழ்ந்த நிதான நோக்கும், பணிவும், கருத்துக்

களைத் தெளிவாக மக்களுக்கு எடுத்துரைக்கும் பாங்கும், குழந்தையுள்ளமும் அவர்பாற் பொருந்தி விளங்கின.

இந்தமதம், ஆன்மசக்தி, தவம், அவதார புருஷர், பல்கலைக் கழகம், வரலாறு முதலானவற்றை அவர் எவ்வாறு நோக்கி விளங்கிக்கொண்டார் என்பது அவருடைய பெறுமானங்களைத் துலாம் பரமாகக் காட்டுவதாகும். அவரைப் பொறுத்தவரை தன்னைக் கைக்கொண்டொழுகும் மானிடரைத் தேராக்குவது இந்தமதம். சாந்தம், பொறுமை, தயை என்ற நாற்குணச் சிறப்பினையும் எடுத்ததை முடிக்கும் ஆற்றலையுமே அவர் ஆன்மசக்தி எனக்கருதினார். சோம்பல் நீங்கிய உற்சாகமும் உறுதியும் பொருந்திய முயற்சியினையே அவர் தவம் எனக் கொண்டார். தம்மை மாத்திரமன்றிப் பலரை ஒருங்குசேரக் கரந்தாங்கிக் கரைசேர்க்க வல்லவரையே அவர் அவதார புருஷரென மதித்தார். ஒரு சமூகத்தவரின் வாழ்க்கை முன்னேற்றத்துக்கு இன்றியமையாத சாதனங்களுள் ஒன்றாகவே ஒரு பல்கலைக் கழகத்தை அவர் நோக்கினார். சென்றகாலத்துச் சீரினை எதிர்காலத்தாருக்கு இயைவிக்கும் நிகழ்காலத்து வினையாகவே வரலாற்றுக் கல்வியை அவர் கொண்டார்.

இறைவன் உவக்கும் மலர்கள் எவை என்ற வினாவினை எழுப்பி, உள்ளக் கமலம், கூப்பியகைக் காந்தன், நாட்டவியிழி நெய்தல் என நயம்படப் பதில் அளித்திருப்பதும் அவரது பெறுமானங்களை எமக்கு உணர்த்துவதாகும்.

செம்மையையும் அழகினையும் உண்மையினையும் வாழ்விலே பெருக்குதல், அறத்தையும் மறத்தையும் ஆற்றலையும் வளர்த்தல், தாமின்புறுவது உலகின் புறக்கண்டு காமுறுதல், காய்தல் உவத்தல் இன்றி நடுநிலை பேணல், அறம் செய்தல், கல்வியையும் கலைகளையும் வளர்த்தல், பசியும் பிணியும் போக்குதல் முதலானவை குறித்துச் சுவாமி விபுலாநந்தர் வலியுறுத்திப் பேசியதோடும் எழுதியதோடும் நின்றுவிடாது வலிய

முயற்சிகளை உற்சாகத்தோடு மேற்கொண்ட சிறப்பு என்றும் விதந்து போற்றப்படத் தக்கதாகும்.

1941 ஆம் ஆண்டு தமது நண்பரான முது தமிழ்ப்புலவர் மு. நல்லதம்பிக்குச் சுவாமி விபுலாநந்தர் எழுதிய கடிதம் அவரது ஆளுமையினையும் பெறுமானங்களையும் இலகுவாக அறிந்துகொள்ள உதவுவதாகும்.

“தமிழறிஞர்களிடையே என்னுரை ஓரளவிற்குச் செல்லும்... எனது வாழ்க்கையிலே பொருள்வருவாய் பெரிதாக விருந்த உயர்ந்த உத்தியோகங்கள் பல வற்றை ஏற்று நடத்தினேன். ஒன்றுக் காவது கேள்விக்கடிதமோ பிறருடைய நற்சான்றோ நான் விடுத்தது கிடையாது... தமிழ்ப் புலவராகிய நாம் கம்பனுடைய வழித்தோன்றல்களென்பதையறியவேண்டும். அவனைப்போல நாமும் மன்னன் முன்னிலையிலே ஏமாப்போடுநின்று,

“மன்னவனும் நீயோ வளநாடு முன்னதோ உன்னையறிந்தோ தமிழை ஒதினேன்” என்று ஆணிவாகச் சொல்லவேண்டும்... ஈதல் நமக்குரியதேயன்றி இரத்தலல்ல. துறவியாகியும் நான் பிறரையிரந்தது கிடையாது. தொழிலினால் வந்த ஊதியத்தை நான் ஒரு சிறிது துய்த்து எஞ்சியதைப் பொதுப்பணிக்கு ஈந்தேன்.”

மேலேயுள்ள பகுதி சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆளுமையியல்பைத் தெற்றெனக் காட்டுவதாகும். அசாதாரண தன்னம்பிக்கையும் நியாயமான பெருமிதமும் விளங்குகின்றன. அதனை ஒரு கம்பீரமெனலாமேயன்றிக் கர்வமெனல் சாலாது.

அதே கடிதத்தில் உள்ள பின்வரும் பகுதிகள் அவரது பெறுமானங்களை வெளிக்காட்டுவனவாகும்:

“நங்கள் எந்நாளும் தமிழ்த்தொண்டு புரியவேண்டும். கூழுணவுதான் கிடைத்தாலும் தமிழ்த்தாயின் அருளெனக் கருதி ஏற்றுக்கொண்டு விரிந்த முறையிலே தொண்டாற்றவேண்டும்... தொண்டு புரிவதையே குறிக்கோளாகக்கொண்டு இரவு பகல் ஓய்வற்றுக் கல்வியைப் பெருக்கிப் பொதுக் கழகங்களில் விரிவுரையாற்றுவதல், நூலெழுதுதல், திங்கள் வெளியீடுகளிலே ஆராய்ச்சி முடிபுகளை வெளியிடுதல் என்றித்தகைய தமிழ்த் தொண்டுகளைச் செய்துகொண்டு வந்தால் வேண்டிய உயரிடமெல்லாத் தானாகவே வரும். வராவிட்டாலும் குறைவொன்றுமில்லை. உடுக்க நான்குமுழத் துணியும் உண்ண அளவான அன்னங்கறியும் பெரியோருடைய கூட்டுறவுமே நமக்கு இவ்வாழ்க்கையில் வேண்டற்பால... பொருள் அழிந்துபோவது; புகழ் நிலவுவது. நிலையற்ற இவ்வுலக வாழ்க்கையிலே விழைவதற்குரியன இரண்டு. இம்மைப்புகழ். மறுமையின்பம்.”

இவ்வுலக வாழ்விற்கு பெறுமதிவாய்ந்தவை எவை என்பது குறித்த தெளிவும், பொதுநலவேட்கையும், புயனுள்ள குறிக்கோள்களும், அவற்றை நிறைவேற்றும் ஆற்றலும், கைமாறு கருதாது சேவைக்குத் தம்மை அர்ப்பணிக்கும் உறுதியும், உயர்ந்த எண்ணங்களும், எளிமையான வாழ்க்கை நாட்டமும் கொண்டவராகச் சுவாமி விபுலாநந்தர் விளங்கியமை தெளிவாகும். அதற்கு அவர் வாழ்வும் பணிகளும் சான்றாகும்.

இகலறியா இன்ப உறவிவர் இயல்பு; எல்லார்க்கும் இன்சொலர்; எப்போதும் நகையரும்பும் அருள்முகத்தர்; யார்மாட்டும் பகைமையிலர்; சினம் விளையா மனப் பாங்கும் வினைத்திறமும் ஒருங்குடையார்; நடுநிலையில் தன்னறிவால் எப்பொருளும் யாரியல்பும் தானளந்து காணும் இயப்பு பேணுபவர்.”

— நாவலர் ச. சோமசுந்தர பாரதியார்.

மட்டக்களப்பும் மட்டிலாத் துறவியும்

— வெற்றிமகன் —

“நாடென்ப நாடா வளத்தன நாடல்ல
நாட வளந்தரு நாடென்ற தேவரை
போற்றிப் புகழ்ந்திடும் புகழுக் குரிய
ஏற்றம் மிகுந்தது எங்கள்மா நகரம்.
எங்கள் மாநகர் என்பத னாலே
மங்குறா வளத்தை மறைத்திட லாமோ?
பாடும் மீனும் பலவிளை பொருளும்
கூடும் அலைகள் குரைகட லோடு
ஓடும் நதியும் உழவர் மகிழ்ந்தே
தேடும் செல்வச் செங்கதிர்ப் பொலிவும்
மாடு ஆடுகள் மந்தைகள் பண்ணையும்
வாடும் மக்கள் மனதிலே இலையென
மருதமும் நெய்தலும் மகிழ்ந்துற வாடும்
பெருமைக் குரியதே பிறந்தமா நகரம்.
பிறந்த மட்டு மாநகர் இதிலே
சிறந்த பெரியோர் சிலரே யாவர்.
சிலரே யெனினும் சிறப்புறு நிலையாம்
பலரை நிகர்த்தார் பணிபல செய்தார்
மட்டக் களப்பது மட்டிலாப் புகழுற
திட்டம் இட்டே செயல்பல செய்தார்
அவர்பிறந் தாரோ அவதரித் தாரோ?
இவரது ஊரோ இரைகட லோரம்
நாரைகள் குயில்கள் நடமிடும் மயில்கள்
காரை தீவெனும் கழனிசூழ் ஊராம்.
அன்னை தமிழுக் கணிகலன் கூட்ட
எண்ணங் கொண்ட இறைவ னாரும்
மயில்வா கனனை மனிதனாய்ப் பிறக்க
வைத்தனர் தானோ வகையறி யோமே!
நூற்றாண் டாகும் காலமும் ஆச்சு

நூற்றாண் டதிலும் ஐந்துடன் பாதி
கூற்றுவ னாரின் குறிக்கோ ளாச்சோ?
கூடிய காலம் கொடுத்து விட்டால்
நாடிய தெல்லாம் நலமுறச் செய்து
முன்னுள் ளோரை முந்தியே விடுவார்
பின்னுள் ளோரும் பிறவா தொழிவர்.
என்பது போன்ற எண்ணத் தாலோ
ஒன்பது ஆறு ஒன்றுடன் சேர்ந்தே
அகவையில் வாழ அவனியில் விட்டு
மகவாய்ப் பிறக்க வானுல கெடுத்தார்.
இலக்கண இலக்கிய இதிகா சங்களில்
இலங்கிடு மலைமேல் விளக்கே யானார்
இளங்கோ ஆனார் அகத்தியன் ஆனார்
ஈழக் கரிகா லனுமே ஆனார்.
தொண்டனும் ஆனார் துறவியும் ஆனார்
கண்ட பலனோ காணா தென்று
மீண்டும் யாழிசை மேலிசை யாக்கி
வேண்டும் ஆய்வால் யாழ்நூ லாக்கி
இத்தரை தனிலே இணையிலா புகழ்சேர்
முத்தமிழ் வித்தகர் முனிவரே யானார்.

இந்த நூற்றாண்டில் எழுந்த தென்முனைக் கதிரொளி மயில்வாகனராய்ப், பரபோத சந்திரராய், விபுலாநந்தராய் விளங்கியது. மேனாட்டுக் கலைகளைத் தமிழில் அறிவுறுத்தி விஞ்ஞானங்களையும் செந்தமிழாய்த் துயக்க உதவிய பேரொளி இதுவேயாகும்..... அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கித் தமிழ் வளர்த்த வரலாற்றினை ஒரு சிலரே அறிவர். அப்போது எழுந்த இடர்பாடுகள் பல. அங்கு பேராசிரியனாகத் தொண்டு செய்யப்போன யான் அறிவேன் அந்த நிலையின் கடுமையை. தீண்டாத மக் கட்டு அவர் செய்த தொண்டு அளப்பரிதாம்:

— தே. பொ மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை
ஈழமணி 1948.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் கல்விச் சிந்தனைகள்

பிராந்திய கல்விப் பணிப்பாளர்

க. தியாகராசா, பி.ஏ., கல்வி டிப்ளோமா,
இலங்கை கல்வி நிர்வாக சேவை.

கீழ்க்கிலங்கை தமிழ் உலகிற்கு வழங்கிய ஞானதீபம் அருட்திரு. விபுலாநந்த அடிகளார். தனக்கென வாழாது பிறர்க்குரியாளனாக வாழ்ந்த அறிவுப் பெருந்தகை. அடிகளாரின் பணிகள் அளவிடற்கரியன. தமிழ்மொழியையும் சைவத்தையும் தமது இரு கண்களாகக் கொண்டமைந்த அன்னாரது வாழ்க்கை எமது தமிழ்கூறும் நல்லுலகத்துக்குத் தலைசிறந்த எடுத்துக்காட்டாக, வழிகாட்டியாக அமைந்து விளங்குகின்றது. அடிகளார் இவ்வுலகில் வாழ்ந்த காலம் 55 வருடங்களேயாயினும் அவர்தம் காலத்தில் சாதித்தவைகளோ பலப்பல. ஆசிரியராக, அதிபராக, இராமகிருஷ்ண சங்கப்பாடசாலைகளின் முகாமையாளராக, பல்கலைக் கழகப் பேராசானாக, கல்வியாளராக, துறவியாக, முத்தமிழ் வித்தகராக, நூலாசிரியராக, புரட்சிமிகக் சமூக சேவகராக, மொழியியலாளராக ஆற்றிய சேவை ஏட்டிலடங்காதவை. மற்றவர்கள் சாதித்து முடிக்கமுடியாத பலவற்றை அடிகளார் அவர் வாழ்ந்த காலத்தே சாதித்துள்ளார். யாழ்நூலும், அன்னாரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கல்விக்கூடங்களும் இதற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டுக்களாகும். அன்னாரின் பெருமைகளை, சிறப்புக்களைப் பூரணமாக நாம் இதுவரையும் அறிந்து கொள்ளவில்லையென்றே கொள்ளல்வேண்டும்.

விபுலாநந்த அடிகளாரது வாழ்க்கைப் பணிகளில் பாரிய சமூக, கல்வி, கலாசாரத் தாக்கங்களையும் அரும்பெறுபேறுகளையும் கொண்டிருந்தமை, அன்னாரது கல்விப்பணிகளும் கல்விசார் சிந்தனைகளும்.

கல்வித்துறையினைப் பொறுத்தவரையில் மாணவராய் இருந்த காலந்தொட்டு தனது வாழ்க்கையையே அர்ப்பணித்துத் தனக்குள்ளே சிந்தித்து அச்சிந்தனைக்குச் செயல்வடிவம் கொடுத்து வரலாறு படைத்த பெருமை அடிகளாரைச் சாரும்.

மிகத் தெளிவானதும் நடைமுறைக்கு ஏற்றதும் அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் மிகவேண்டப்பட்டவையுமான கல்விசார் எண்ணக்கருத்துக்களை வெளியிட்டவர் அடிகளார். எமது நாடு கண்ட தலைசிறந்த கல்வியியலாளர்களில் அடிகளாருக்குத் தனி இடம் உண்டு. கல்வி பற்றிய அவரது சிந்தனைச் சிறப்பிற்கு அன்னார் இளமையிலிருந்து பெற்ற கல்வியும் இயல்பாக அவரிடம் நிறைந்திருந்த கேள்விஞானமும், சிந்தனைத் தெளிவும், மதிநுட்பமும், பேரார்வமும், இராமகிருஷ்ண சங்கத் தொடர்பும், சிறந்த ஆசிரியர்களின் கீழ் பாடம் கேட்ட பண்பும், சிறந்த தமிழ் அறிஞர்களது தொடர்பும் காரணங்களாக அமைந்தன. பன்மொழி அறிவும் இலக்கியம், விஞ்ஞானம், கணிதம், இசை, கலை, சமயம் ஆகிய துறைகளில் அன்னாருக்கிருந்த நாட்டமும் அத்துறைகளில் அவர் பெற்ற பயிற்சியும் நுண்ணறிவும் அன்னாரது கல்விச் சிந்தனைத் தெளிவிற்கு உதவியாய் அமைந்தன.

தமிழ், ஆங்கிலம், கிரேக்கம், யவனம், இலத்தீன், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளை நன்கு கற்றவர் அடிகளார். மாணவர் பராயத்தில் குஞ்சித்தம்பி ஆசிரியர், வைத்தியலிங்கதேசிகர், பொனல் அடிக

சார் ஆசிரியரின் கீழ்ப்பெற்ற அறிவும் பின்னர் பண்டிதர் கந்தையாபிள்ளை, வித்துவான் எஸ். தாமோதரம்பிள்ளை, வித்துவான் எஸ். கைலாசபிள்ளை, சுன்னாகம் குமாரசாமிப்புலவர் போன்ற வர்களது தொடர்பும் அடிகளாரது கல்வியறிவு உரம் பெற்றதொன்றாக அமைய வழிவகுத்தன.

கல்வித் துறையில் அவரது ஆசிரியர் பணி மட்டக்களப்பு புனித மிக்கேல் கல்லூரியிலும், கல்முனை கத்தோலிக்க மிஷன் பாடசாலையிலும் கொழும்பு அரசினர் கல்லூரியிலும், யாழ்ப்பாணம் புனித சம்பத்திரியார் கல்லூரியிலும் இடம் பெற்றது. மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியும், திருகோணமலை இந்துக்கல்லூரியும், மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயமும் அன்னாரை அதிபராகக் கொண்டு விளங்கும் பேற்றினைப் பெற்றிருந்த கல்லூரிகளாகும். விவேகானந்த சபையின் பொறுப்பிலுள்ள பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றதுடன் இராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் கீழ்ப் புதிய பாடசாலைகள் பலவற்றை ஆரம்பித்து அவற்றின் முகாமையாளராகவும் விளங்கினார். பின்னர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் (1931 - 1933) இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திலும் (1943 - 1947) முதற் தமிழ்ப் பேராசிரியராக அமர்ந்து சிறப்பித்தார்.

அவர் சித்தியெய்திய பரீட்சைகளைப் பொறுத்தவரையில் கேம்பிரிஜ் சீனியர் பரீட்சை (1908), அரசினர் ஆசிரியர் பயிற்சி (1911 - 1912), அரசினர் பொறியியற் கல்லூரியில் டிப்ளோமாப் பட்டம் (1916), மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதர் (1916), இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் விஞ்ஞானமாணிப்பட்டம் (1920), ஆகியன குறிப்பிடலாம்.

அன்னார் வசித்த வேறு பதவிகளைப் பொறுத்தவரையில் மைலாப்பூர் இராமகிருஷ்ண மடத்தில் வெளியிடப்பட்ட இராமகிருஷ்ண விஜயம் (தமிழ்), வேதாந்த கேசரி (ஆங்கிலம்) 1922, மாயாவதியில் பிரபுத்த பாரத (ஆங்கிலம்) (1940-1941)

ஆகிய பத்திரிகைகளுக்கு ஆசிரியராக விளங்கியமையும் மேற்கூறிய வேறுபட்ட கல்வித்துறை சார்ந்த அனுபவங்களும் அத்துறையில் அவர் முன்னர் பெற்றிருந்த பயிற்சிகளும் அடிகளாரது கல்விபற்றிய சிந்தனைகளுக்கு வலுவும் வடிவமும் அமைத்துக் கொடுத்தனவென்றே கூறவேண்டும்.

கல்வித்துறையின் பல்கோணங்களில் அடிகளாரது சிந்தனைகள் வியாபித்திருந்தன. இலக்கியம், இசை, நாடகம், சமயக்கல்வி, விஞ்ஞானக் கல்வி, உடற்கல்வி, தொழிற் கல்வி, கற்பித்தல் முறைகள், ஆசிரியர் பயிற்சி ஆகிய துறைகளில் அடிகளார் தெளிவான, ஆழமான கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பத்திரிகை ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் அன்னார் எழுதிய கட்டுரைகள் வாயில்களாகவும் கல்வி ஆராய்ச்சிக்குழு, பாடவிதானச் சபை, பரீட்சைச் சபை ஆகியவற்றில் அங்கத்தவராக இருந்த காலத்திலே தெரிவித்த அபிப்பிராயங்கள் மூலமாகவும், தலைமை வகித்த மகாநாடுகளில் அவர் வெளியிட்ட கருத்துக்கள் மூலமாகவும் அடிகளாரது கல்விக்கருத்துக்களை எம்மால் அறியமுடிகின்றது.

அடிகளாரது கல்விச் சிந்தனைகளுக்கு அவர் பெற்ற கல்வியும், அவர் பெற்ற அனுபவங்களும், பயிற்சிகளும், வகித்த பதவிகளும் அடிப்படைகளாக அமைந்தன போன்று அன்னார் வாழ்ந்த காலமும் காரணமாக அமைந்தனவென்றே கொள்ளல் வேண்டும்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் வாழ்ந்த காலம் ஆங்கிலேயரது ஆட்சியின் உச்சக்கட்டம். எமது நாட்டின் கல்லூரிகள் பல கிறிஸ்தவ சங்கங்களின் நிருவாகத்தின் கீழிருந்த காலம். எமது பாரம்பரிய இந்து சமயம், பண்பாடு, கலாசாரம் என்பன ஒதுக்கப்பட்டிருந்த காலம் — ஆங்கில மொழி, கிறிஸ்தவ சமயம் மேனாட்டுக் கலாசாரம் ஆகியவைகள் மேலாதிக்கம் செலுத்திய காலம் - கல்வி கற்ற இளை

ஞர்கள் பட்டம், பதவி, செல்வாக்கு ஆகியவற்றைப் பெறுவதற்காக தமது சமயத்தையே மாற்றிக்கொள்ளக் தலைப்பட்டிருந்த காலம் - வசதிகள், செல்வாக்கு அற்றவர்கள் உயர்கல்வி பெற முடியாதிருந்த காலம் - கிராமப் புறங்களில் உயர்கல்வி, ஆங்கிலக் கல்வி, விஞ்ஞானக் கல்வி பெறும் வாய்ப்பு வசதிகள், கல்விக்கூடங்கள் இல்லாதிருந்த காலம் - இக்காலகட்டத்தில் அடிகளாரது மனதில் ஏற்பட்ட சிந்தனைப் புரட்சி கிழக்கிலங்கையில் கல்விப் புரட்சிக்கும் சமுதாயப் புரட்சிக்கும் வழிகோலியது என்று கூறலாம்.

அடிகளாரது வாழ்வின் முக்கிய பணி இப்பகுதிகளில், தாம் பொறுப்பேற்ற பாடசாலைகளிலும் புதிதாகத் தோற்றுவித்த பல பாடசாலைகளிலும் புகுத்திய கல்விக் கோட்பாடுகளிலும் கற்பித்தல்முறைகளிலும் பரிணமித்திருந்ததைக் காணலாம். அடிகளாரது கல்விப்பணி இப்பகுதிகளில் சைவத்தையும் தமிழையும் தழைத்தோங்கச் செய்தது என்பது மறக்க முடியாத உண்மையாகும். அடிகளாரது தலைமைத்துவத்தின் கீழ் பெருவளர்ச்சியடைந்த கல்லூரிகளுள் யாழ்ப்பாணம் வைத்தீஸ்வரர் வித்தியாலயமும், திருகோணமலை இந்துக் கல்லூரியும், மட்டக்களப்பு சிவானந்தா வித்தியாலயமும் குறிப்பிடும்படியானவையாகும். இவற்றுள் சிவானந்த வித்தியாலயம் அவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு அவரால் கண்ணென வளர்க்கப்பட்ட கலாசாலையாகும் - அவரது இலட்சியப் படைப்பென்று கூறலாம் - அன்னாரின் கல்வித் தத்துவங்களின் பரிசோதனைக்கூடமாக வளர்க்கப்பட்ட கல்லூரியாகும். அவரது கல்விச் சிந்தனைகள் பல நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட ஒப்பற்ற கல்வி நிலையம்.

அடிகளாரது முகாமைத்துவத்தின் கீழுள்ள பாடசாலைகளில் மாணவர்களிடையே அருகிவிட்ட தேசப்பற்று, சமயப்பற்று, மொழிப்பற்று ஆகியவற்றை ஊட்டி வளர்க்கும் பணியில் இப்பாடசாலைகளின் அன்றாட நியமங்களும் கல்விப் போதனைகளும் அமைந்திருந்தன.

கல்வித் துறையிலே பெரும தீர்க்கதரிசியாக அடிகளார் விளங்கினார். அன்னார் வகுத்த கல்வித்திட்டம் தேசியத்தையும், தேசிய கருத்தொருமைப்பாட்டையும் வளர்க்கும் கருவூலமாக அமைந்தன என்று கூறலாம்.

சுவாமி விவேகானந்தரின் பிரசங்கங்களையும், மகாகவி பாரதியின் தேசிய கீதங்களையும் மாணவரிடையே புத்துணர்வினையும், புத்தூக்கத்தையும், விழிப்புணர்வையும் ஏற்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்தியவர் அடிகளார். சமயம், மொழி, கலை, தொழிலின் மகத்துவம் ஆகியன அடிகளாரின் கல்விச்சிந்தனையில் முக்கிய இடம்வகித்தன. அடிகளாரின் கல்விக் கோட்பாடு தேசியக் கல்வி முறையாகும். விஞ்ஞானக் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அதை மெய்ஞ்ஞானக் கல்வியுடன் கலந்து போதித்தவர் அடிகளார். அவரது கல்விச் சிந்தனையில் சமயப் பணியும் தமிழ்ப் பணியும் சங்கமித்துப் பருணமித்தன. வசதி குறைந்த மாணவர்களுக்கு உயர்வகுப்புவரை ஆங்கிலக் கல்வியும் விஞ்ஞானக் கல்வியும் பெறும் வாய்ப்பினை ஆக்கிக்கொடுத்த பெருமை அடிகளாரையே சாரும். சாதிசூல வேறுபாடுகள் அற்ற நிலையில் மாணவர்கள் கல்வியினைப் பெறத்தக்க 'குழலை' தமது அரவணைப்பிலிருந்த பாடசாலைகளில் ஏற்படுத்தி வெற்றிகண்டவர் அடிகளார்.

வெறும் வகுப்பறைக் கற்பித்தல் மாத்திரமன்றி மனிதனை மனிதனாக்கும் கல்வியை, ஒழுக்கமும் சீலமும் இளமை முதல் விரவி நின்ற கல்வியில் வழங்கியது அன்னாரது கல்விக் கோட்பாடு - சுவாமி விவேகானந்தரது ஆளுமைக் கல்வி ஒழுக்கமேன்மைக் கல்வி - The man making Character Building Education - அடிகளாரது கல்விச் சிந்தனையின் ஒப்பற்ற இலக்குகளாக அமைந்திருந்தன. மகாத்மாகாந்தி அடிகளின் ஆதாரக் கல்வி முறையும், மகாகவி ரவீந்திரநாத் தாகூரின் சர்வதேசக் கல்வியும் அடிகளாரது கல்விச் சிந்தனைகளுக்கு அத்திவாரங்களாக அமைந்துகாணப்பட்டன. அன்னாரது செல்லப்பிள்ளையான சிவானந்தா

சித்தியாலயம் ஈழத்துச்சாந்திநிகேதனாக விளங்கியது பலரறிந்த உண்மை - தமிழ், ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மும்மொழிகளின் பயிற்சி தமது மாணவர்களுக்கு இருக்கவேண்டும் என்பது அடிகளாரது கருத்தாகும். மெய்ஞ்ஞானமும் விஞ்ஞானமும் கலைஞானமும் அடிகளாரது கல்விச் சிந்தாந்தம். ஏழைச் சிறார்களுகு ஏற்றம் அன்னாரது திறமைகளை வெளிப்படுத்தி அவர்களை அவைகளின் முன் அமர்த்துதல் அவரது கல்விச் சிந்தனையின் இலட்சியம். அடிகளார் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பித்து கல்லடி உப்போடையில் நிறுவி வளர்த்த மாணவர் இல்லம் அன்னாரது இலட்சியத்தின் மாபெரும் படைப்பு. அடிகளாரது கல்விச் சிந்தனைகளின் விளைவாக, அவரது சிந்தனைகள் செயல் உருப்பெற்றதின் விளைவாக கிழக்கிலங்கையில் ஒரு சமூகப் புரட்சியை ஏற்பட்டது என்று கொள்வது சாலவும் பொருந்தும் எம் நாட்டுச் சமயம், கல்வி, கலாசாரம், பண்பாடு ஆகியவற்றிற்கு புத்துயிர் ஊட்டி புதிய பொலிவான வரலாற்றை ஏற்படுத்தியவர் அடிகளார்.

அடிகளாரது கல்வி சார்ந்த சிந்தனைச் சிதறல்களை அன்னாரது எழுத்தோவியங்கள் தெளிவாக எடுத்து இயம்புகின்றன - கல்வியுடன் சம்பந்தப்பட்ட துறைகள் சிலவற்றையும் அவரது கருத்துக்களையும் கீழே தரமுனைகின்றேன். அடிகளார் ஒரு தேசிய வீரர். தான் பிறந்த நாட்டையும் தமது மொழியினையும் பெரிதும் நேசித்தவர் - கல்வியின் மூலமாக சமயப்பணி செய்ய முற்பட்டவர் - சாதிவேற்றுமையைக் கண்டு வருந்தியவர் - தன்னால் முடிந்தவரை சாதி வேறுபாடுகளை ஒழிக்கப் பாடுபட்டவர் - சிதம்பரத்திலிருக்கும்பொழுது சேரிப் பாடசாலைகளை நிறுவி தாழ்த்தப்பட்ட சிறுவர்களுக்கு - ஆதி திராவிடர்களுக்கு கல்விப் போதனையும் பிற உதவிகளும் துணிந்து வழங்கியவர் - தற்காலக் கல்வி பற்றியும் தொழிற் கல்வியின் அவசியம் பற்றியும் அடிகளார் கூறுகின்றார்:-

“தற்காலக் கல்வி ஒரு ஏட்டுச்சுரைக்காய் - தற்காலத்தில் போதிக்கப்படும்

கல்வி முறை குறைகள் பல பெற்றிருப்பதனாலேயே கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன - பத்து வருடங்கள் பள்ளியில் படித்து சர்வகலாசாலையால் தந்த யோக்கியதாபட்டம் பெற்றவர்களும் எவ்வேலைக்குச் செல்வதெனத் திகைக்கின்றனர். அவர்கள் காசு அதிகம் செலவிட்டுக் கற்ற கல்வி சிறிதும் அவர்களுக்கு உபயோகப்படுவதில்லை. கற்ற கல்வி கைத்தொழிலே தேனும் செய்வதற்குப் பயன்படுவதில்லை - அதன் பயனாக நம் மாணவர்கள் சுவல்ப சம்பளத்தில் குமாஸ்தா வேலைக்கும் போட்டி போடுகின்றனர் - அதையே பெரும் கௌரவமாக நினைக்கின்றனர்” - கைத்தொழில் பல பயிற்றும் கல்வி வேண்டும் என்பது அடிகளாரது கல்விச் சிந்தனையின் ஒரு பிரதான அம்சமாகும். அன்னாரது கல்வித்தத்துவத்தில் தொழில்சார் கல்விக்கு பெரும் முக்கியத்துவத்தை வழங்கியிருந்தார்” - தொடர்ந்து அடிகளார் கூறுகின்றார் -

“நம் நாடு தற்காலம் கைத்தொழில்களில் பயிற்சி பெற்றோரையே பெரிதும் வேண்டி நிற்கின்றது. வியாபாரங்களை நடத்தவும் நாட்டிலுள்ள விளைபொருள்களை தகுந்தபடி விளைவித்து அவற்றை நம் நாட்டவர்க்கு பயன்படுமாறு செய்யவும் போதுமான அறிவு நிறைந்தவர்கள் வேண்டும் -

நம் சிறுவர்கள் வெறும் பட்டங்களைப் பெறுவதற்குப் படிப்பதை நிறுத்தி தமக்குப் பிழைப்பைக் கொடுக்கக்கூடிய தான கைத்தொழில்களைக் கற்றல் வேண்டும் - நாற்காலியின்மேல் உட்கார்ந்து நாலெழுத்தெழுதி வாழுவதைவிட நான் கிடத்தில் கஷ்டப்பட்டு சம்பாதிப்பது மேல் என நினைக்கவேண்டும். நமக்கு வேண்டிய பொருள்களுக்கு பிறநாட்டார் உதவியை நாடி அவர்கள் அனுப்புவதை நம்பியிருத்தல் கூடாது. பிறர் உதவியை நாடி எழுந்து உட்காருபவன் நொண்டி” -

அடிகளாரின் கருத்துக்களில் ததும்பி நிற்கும் தேசியம் நமக்கு அன்னார் பெரிதும் மதித்த புலவர் பாரதியை நினைவூட்டவில்லையா? -

அப்படியாயின் எம்மாதிரிக் கல்வி இக் காலத்திற்கு அவசியம் என்பது கேள்வி. - விடையினைத் தருகின்றார் அடிகளார்:-

“சிறுவயதிலே எழுதவும் படிக்கவும் தெரியவேண்டும். அத்துடன் நல்லொழுக்கமும் தெய்வ பக்தியும் ஊறவேண்டும் - இதற்கு குருகுலக் கலாசாலையே அவசியமாகும். சிறுவயதிலே இம்மாதிரிக் கல்வி கற்றபிறகு தன் குலத்தொழிலோ அல்லது சிறுவருக்கு எத்தொழில் கற்கவேண்டுமென்ற ஆர்வமுண்டாகின்றதோ அதனைப் போதிக்க வேண்டும். முற்காலத்தில் நடைபெற்றுவந்த கல்வி முறையில் அறிவுப் பயிற்சியும் தொழிற் பயிற்சியும் ஒருங்கே அமைந்திருந்தன. அம்முறையையே நாம் பின்பற்ற வேண்டும் - அப்போது சாதிச் சண்டைகள் ஒழியும் - அமைதியுண்டாகும்” - நம் நாட்டில் உள்ள இளைய பரம்பரையினர் மாத்திரம் கல்வி கற்றவர்களாக இருத்தல் போதாது. சகலருக்கும் கல்வி வேண்டும் - அறிவு போதிக்கப்படல் வேண்டும் - இது அடிகளாரது விருப்பம் - அடிகளார் பேசுகின்றார்:-

“நமது நாட்டில் எழுத வாசிக்கத்தெரியாத பெண்பாலார் பலர் இருக்கின்றார்கள். ஆடவர் பலர் இருக்கின்றார்கள் - இவர்களுக்கு அறிவழகம் ஊட்டவைத்தல் எவ்வாறாகும்? இதற்கு ஒரு வழியுண்டு. கற்றலைப்போலவே கேட்டலும் சிறப்புடையது. முன்னாளில் ஓளவைப் பிராட்டியார் ஏழைகள் அளித்தகூழமுதையுண்டு. அவர்களுக்கு அறிவழகத்தை யூட்டி வைத்தாரல்லவா? உப்புக்கொரு பாட்டும் புனிக்கொரு கவியும் சொன்ன எம்மன்னன... சென்றவிடமெல்லாம் அறிவும் பின் தொடர்ந்து சென்றது - ஓளவையார் செய்த கைங்கரியத்தைச் செய்வதற்கு அறிவாலும் வயதாலும் முதிர்ந்த அண்ணைமார் முற்பட்டுவரலாகாதா? -

மாணவர் கல்வியில் ஆசிரியர் வகிக்கும் பங்கினை அடிகளார் மிகத் தெளிவாகக் கூறியுள்ளார் - ஆண்டவனின் கட்டில் வெளிப்பாடாக விளங்குபவன் ஆசிரியன் - மாணவரது மனக்கண்முன்

ஒரு சிறந்த நன் மாதிரியாக Model ஆக விளங்கவேண்டியவன் - ஆசிரியரது பொறுப்பு மிகப்பாரியதாகும். ஆசிரியர் மாணவரில் காணப்படும் நல்லம்சங்களைக் காணக்கூடியவராகவும், நற்பண்புகளை வெளிக்கொணர்ந்து முறையாக வளர்க்கக்கூடியவராகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

மாணவரில் காணப்படும் குறைபாடுகளை அடிக்கடி சுட்டிக்காட்டல் கூடாது. ஆசிரியத் தொழிலுக்கு மனநூற் பயிற்சி இன்றியமையாதது. குறைபாடுகளை சுட்டிக்காட்டுவதால் நன்மைகள் எதுவும் ஏற்படாது. நல்நடத்தை, பயிற்றுவிக்கக் கூடியதொன்று. பேச்சினால் அல்ல நடத்தையினால் - முன்மாதிரிகையினால் - குருகுலக் கல்வியில் அடிகளாருக்கு மிகுந்த மதிப்பும் ஈடுபாடும் காணப்படுகின்றது - அன்னார் ஆரம்பித்து நடாத்திய பாடசாலையில் இம்முறையினை அடியொற்றிய கல்வி புகட்டலை அவர் வழங்கியுள்ளார் - குருகுலக்கல்வி மாணவருக்கு ஒரு முழுமையான பூரணத்துவமான கல்வியை வழங்குகின்றதென்பது அடிகளாரது கருத்தாகும் - அறிவுத்துறையிலும் ஆத்மீகத்துறையிலும் மாத்திரமன்றி ஒழுக்கத்துறையிலும் உடல் வளர்ச்சித்துறையிலும் குருகுலக் கல்வி மாணவருக்கு வேண்டிய அனைத்துப் பயிற்சிகளையும் அறிவினையும் வழங்குகின்றது - உபநிடதங்களே வேதாந்தக் கருத்துகளுக்கான நீர் ஊற்றுக்கள் - குருகுலக் கல்வியின் பின்வரும் நான்கு சிறப்பு அம்சங்களுள் அடிகளாரால் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

1. கல்வி போதிக்கப்படும் சுதந்திரமான கட்டுப்பாடுகளற்ற சூழல்.
2. அதிஉன்னதமான அறிவும் ஒழுக்க விவேகமும் கொண்ட ஆசிரியர்கள்.
3. பெரும்பான்மையும் செய்முறையிலமைந்த போதனாமுறை-மாணவர்களை ஆசிரியர் விபரங்களையும் தொடர்புகளையும் தாமே அறிந்து கொள்வதற்கு வழிகாட்டும் கற்பித்தல் முறை.
4. பெரிதும் பரந்த கலைத்திட்டம்.

தற்காலத்திலுள்ள வரையறைகள் மிக்க நேரஞ்செய்யும், பரீட்சைகளும், நெருக்கடியான வகுப்பறைகளும் இதற்கு முரணானவை என்பது அடிகளாரது முடிவு.

அடிகளார் கூறிய கல்விமுறை ஒரு பூரணத்தவம் பெற்ற முழுமையான கல்வி முறைமையாகும். உபநிடதங்களில் பேசப்பட்ட முறைமை - அவரது திட்டத்தில் எதுவும் விடப்படவில்லை - எதுவும் மறைக்கப்படவில்லை. அது அடிப்படையானது-மாணவரது ஒவ்வொரு வளர்ச்சிக்கும் முக்கியத்தவம் வழங்கப்பட்டிருந்தது. உடல்வளர்ச்சி, உளவளர்ச்சி, ஆன்மீகவளர்ச்சி இவை ஒவ்வொன்றுக்கும் உரிய இடம் வழங்கப்பட்டதுடன் அவை வளர்ச்சியடைவதற்கும் பூரணத்தவம் பெறுவதற்குமான வழிவகைகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன - அடிகளாரது கல்வி முறையில் அறிவுவளர்ச்சியும் உரம் வாய்ந்த உடல் வளர்ச்சியும் ஆன்மீக அடிப்படையில் அமைந்த ஒழுக்க வளர்ச்சியும் நுண்ணிய கலை உணர்வு வளர்ச்சியும் சீராக இயைந்து இடம்பெற்றிருந்தன. படிப்பு-விளையாட்டு-இறைவணக்கம் - இசை அனுபவம் - இப்படியாக அமைந்த விட்டதொன்று அடிகளார் அறிமுகப்படுத்திய கல்வித் திட்டம். உடல் வளர்ச்சிக்கு அவரது கல்வித்திட்டத்தில் மிக முக்கியமான பங்கு அளிக்கப்பட்டிருந்தது. தேகாப்பியாசங்களும் யோகப்பயிற்சிகளும் மாணவரில்லத்தில் சிறப்பு இடம் பெற்றிருந்தன. *A Sound mind in a Sound Body*. இது அடிகளாரது திடமான நம்பிக்கை. இரும்பினால் ஆன தசைகளையும் உருக்கிலான நரம்புகளையும் கொண்ட மனிதரை வேண்டிநின்ற சுவாமி விவேகானந்தரின் சீடரல்லவா அடிகளார்!

சுவாமி விவேகானந்தர்தான் கல்வித் தத்துவங்கள் அடிகளாரது கல்விச் சிந்தனையில் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. நல்லொழுக்கத்தையும் ஆளுமையையும் மனவலுவையும் தன்னம்பிக்கையையும் வளர்க்கும் கல்வியை விவேகானந்தர் வேண்டி நின்றார். ஆங்கிலக்

கல்வியும் மேநாட்டு விஞ்ஞானமும் தொழில்நுட்பக் கல்வியும் நாட்டு முன்னேற்றத்துக்கு வேண்டியவை என்றார். அவர் கூறினார்:

"It is a man making Religion that we want
it is the man making theories we want -
It is the man making Education all round that we want."

ஒரு சிறந்த கல்வி அமைப்பு முறையே சகல சமூக நோய்களுக்கும் பரிகாரமாகும். மனிதன் ஒவ்வொருவனும் தெய்வீகத் தன்மையை உடையவனே. கல்வியானது மனிதனில் உள்ள பூரணத்துவத்தின் வெளிப்பாடேயாகும். சுவாமி விபுலாநந்தரது கல்வி பற்றிய கருத்துக்கள் இவையாக அமைந்திருந்ததில் வியப்பில்லையே. விபுலாநந்த அடிகளாரது கல்வி முறை எளிமையானது. ஆயினும் ஆழமானது - தாராளத்தன்மை வாய்ந்தது. செயற்கைக் கட்டுப்பாடுகளற்றது. Knowledge without Conscience is but the ruin of the soul-மனவுணர்வு இல்லாத அறிவு உயிரின் பேரழிவேயாகும்.

இதில் அடிகளாருக்கு பெரும் நம்பிக்கை இருந்தது. அடிகளார் தமிழ்நாட்டில் இருந்த காலத்தில் (1922) அங்கு நிலைபெற்றிருந்த சந்திதானக் கல்வி இயல்பினை அவர் அமைத்த மாணவர் இல்லத்தில் கையாளலானார். மாணவர் இல்லத்தில் சேர்ந்த மாணவன் ஒவ்வொருவனும் ஒரு 'சிவனடியாராக' ஒரு 'பண்டாரச் சன்னிதானமாக' கருதப்படுகின்ற நிலையினைக் காணமுடிந்தது - அடிகளாரது கல்விச் சிந்தனைகள் வேதாந்தக்கோட்பாடுகளும் அணுகுமுறைகளும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்ததைக் காணமுடிகின்றது.

பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழியில் பெயர்த்தல்வேண்டுமென்ற பாரதியாரது கூற்றினைப் பெரிதும் ஆதரித்ததுடன் செய்செயிலும் காட்டியவர். தமிழ் அன்னைக்குச் சிறந்த

முறையில் பணிசெய்ய வேண்டுமாயின் வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளையும் நன்கு கற்க வேண்டும் என்பது அடிகளாரது கருத்தாகும். பிறமொழி வெறுப்பு என்பது அடிகளாரிடம் அறவே இருக்கவில்லை. உயிருள்ள மொழியானது பிற மொழித் தொடர்பு கொண்டு அத்தொடர்பின் பயனாய் தனக்குரிய சொற்களஞ்சியத்தைப் பெருக்கிக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பது அன்னாரது ஆணித்தரமான கருத்தாகும்.

அடிகளாரது கல்வித் தத்துவம் புதுமையானது, எளிமையானது. அது பன்னாள் சிந்தனை, அனுபவம், வைராக்கியம் என்பவற்றின் பயனாக வடிவமைந்ததொன்றாகும். எமது நாட்டில் அன்று நிலவிய அவலங்களுக்குப் பரிகாரமாக அடிகளார் வகுத்தமைத்ததொன்று. தன்னையே மனித சேவைக்கு அர்ப்பணித்த அடிகளார் தான் பிறந்த நாட்டின் விடுதலைக்காக, மேம்பாட்டுக்காக, கல்வியறிவு வேண்டி நின்ற பின்னடைந்த நிலையிலிருந்த கிராமச் சிறுவர் சிறுமிகளுக்காக, புதையுண்ட நிலையிலிருந்த சமய மறுமலர்ச்சிக்காக தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சிக்காக வகுத்தளித்த கல்வித் திட்டம் - கல்விப் பரிசோதனை - அடிகளாரின் இப்பெரிய முயற்சியின் முடிவு, போற்றத்தக்கனவாக அமைந்து விட்டதை இவ்வுலகம் சுண்டு மெச்சி நின்

றது. அவர் காட்டிச் சென்ற வழியில் வீறுநடை போடும் கலைக்கல்லூரிகளும், அவர் வழித்தோன்றிய பல்துறை விற்பன்னர்களும் அடிகளாரது கல்விச் சிந்தனைகளில் இருந்து பெறப்பட்ட விலைமதிப்பற்ற முத்துக்களாக விளங்குவதை நாம் மறந்துவிட முடியாது.

“கற்போரை உயிரெனவே மதித்து நிதம் கருத்தாகக் கல்வி யூட்டி மற்றோரை வழிபடுத்தத் திருக்கோயில் மன்றுதொறுஞ் சொற்பொழிவு செய்து பொற்புறவே குருகுலந்தந் தேழைகளைப் புரந்தகுரு மணிப்பாற் பாதம் கற்புடையீர்! சிரந்தாழ்த்திக் கவிபாடிப் போற்றிடுவோம் கருதி வாரீர்!”

★

ஈழகேசரி - 30-10-38.

இந்து சாதனம் - 24-06-35.

பிரபுத்த பாரத - 1941.

Hindu organ - 18-09-41.

மேற்றிசைச்செல்வம் -

Hindu organ - 07-08-41

(Teacher Education)

செந்தமிழ்ச்செல்வி - “இலக்கியச்சுவை”
விவேகானந்தன் - 1926.

செந்தமிழ்ச்செல்வி - பயனுள்ள கல்வி.

ஈழகேசரி ஆண்டுமலர் - 1939.

★

என்றாலும் திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும் தமிழ் தன்னிலே விருத்தியடைந்து பண்படுத்தப்பட்டிருப்பதால், தேவை ஏற்படின் தன்னோடு கலந்திருக்கிற சங்கதத்தை முற்றாகக் களைந்துவிட்டுத் தனித்தியங்குவதோடு தழைத்துச் செழித்துப் பிரகாசிக்கவும் முடியும்.

— Dravidian Comparative Grammar
by Caldwell, P. 31.

விபுலாநந்தரின் கல்விமுறை

க. கணபதிப்பிள்ளை, பி.ஏ., எப்.ஆர்.ஜி.எஸ்.
முன்னாள் அதிபர்,
சிவாநந்த வித்தியாலயம்.

கிழக்கு இலங்கையின் கல்வி முன்னேற்றத்திற்காக உழைத்தவர்களுள் விபுலாநந்த அடிகள் மிகவும் உயர்ந்த ஓரிடத்தில் வைத்து எண்ணத்தகுந்த ஒருவராவார். விபுலாநந்தர் கிழக்கு மாகாணத்தில் இந்து மக்களின் கல்வி விருத்திக்காகப் பெரும்பாடுபட்டிருக்கிறார், 1927ம் ஆண்டிற்குமுன் இலங்கையின் கிழக்குப்பாகத்தில் கல்வி விருத்தி மிகமிகக் குறைவாகவே இருந்தது. உயர் தரக்கல்வியின் மணம் கிழக்கு இலங்கையில் வீச ஆரம்பித்தது விபுலாநந்தரின் வருகையின் பின் என்று துணிவுடன் கூறி விடலாம்.

விபுலாநந்தருடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களுக்குத்தான் அவரது ஆழமான கல்வியறிவும், கல்வி அபிவிருத்தித்துறையில் ஆராய்ச்சிவன்மையும் நன்கு தெரியும். கல்வி சம்பந்தமான தமது கோட்பாடுகளையும் எண்ணங்களையும் பரிசோதனை செய்வதற்காக விபுலாநந்தர் தெரிந்துகொண்ட இடம் ஒரு தனித்த ஏகாந்தமான மணல்காடாகும். எவராலும் சுடுகாடென்று புறக்கணிக்கப்பட்ட ஒரு நிலத்தைத் தமது கல்விக்கழகத்தையும் மாணவர் இல்லத்தையும் அமைப்பதற்குப் பொருத்தமான இடமாகத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டார். மனித சஞ்சாரம் குறைந்த இடமது. குயிலோசையில் ஈடுபட்டிருந்த புலவர்மகான் அவ்வோசை நிறைந்தொலிக்கும் வேப்பந்தோப்பைத் தமது கல்விச்சாலைக்கேற்ற இடம் எனக் கருதினார் போலும்.

இத்தனிமையான இடத்தில், 26 அனாதை மாணவர்களுடன் தமது கல்விக்கழகத்தை ஆரம்பித்தார். இக்கழகத்தை

அவர் ஆரம்பித்தபோது அவரது முயற்சியின் வல்லமையையும் முன்னோக்கையும் அறியாதவர் அவரது தொடக்கத்தைப் பார்த்து ஏளனம் செய்தனர். கிழக்கிலங்கையில் உள்ள மாணவர்களுள் தனவந்தர்களின் பிள்ளைகளை அவர் தமது ஆராய்ச்சிக்காகத் தேர்ந்து கொள்ளவில்லை. மிகவும் ஏழைகளான, உதவி ஓத்தாசை அற்ற அனாதை மாணவர்களையே அவர் எடுத்துக்கொண்டார்.

இம்மாணவர் வாசம்செய்யும் இடம் மாணவர் இல்லம் என வழங்கப்பெற்றது. ஒரு வீட்டில் தனது பெற்றாரின் பாதுகாவலிலும், மேற்பார்வையிலும், அன்பு கனிந்த சூழலிலும் ஒரு பிள்ளை வளர்ந்து வருகின்றது. அன்பு எனும் நீருட்டப் பெற்று வளர்க்கப்படாத குழந்தை பூரண வளர்ச்சியடையமாட்டாதென்பது விபுலாநந்தரின் கல்விமுறையின் அடிப்படைக் கருத்தாகும். கல்விச்சாலையும் அன்பு கனிந்து விளங்கும் ஓரில்லமாக இருக்கவேண்டும் என்பது அவரது எண்ணம். கல்வி வளர்ச்சியுறுவதற்கு இத்தகைய பண்பட்ட தரை இன்றியமையாதது. இவ்வுண்மையை ஆய்ந்தறிந்த விபுலாநந்தர் தமது கல்விக்கழகத்தை ஓரில்லமாகக் கொண்டார். அதை அன்பு நிரம்பிய இல்லமாக அமைத்தார். பண்டைத் தமிழர் பண்பாட்டினில் தோய்ந்து கிடந்த சிந்தையை உடைய விபுலாநந்தருக்கு இக்கருத்துத் தோன்றியது புதுமை அன்று. தான் திருந்தினால் தரணி திருந்தும் எனப் பலமுறையும் அவர் கூறுவதை நாம் கேட்டிருக்கிறோம். இல்லம் திருந்தினால் இராச்சியம் முற்றுமே திருந்திவிடும்.

செம்மையாக நடைபெறும் இல்லற வாழ்வே செம்மைவாய்ந்த கல்வியின் அடிப்படை. ஆகவே கல்விச்சாலை ஒரு மனையாக மாற்றப்பெறவேண்டும். கல்லும் சாந்தும் சுவரும், பிரமாண்டமான கட்டிடங்களும் ஒழுங்குமுறைத் திட்டங்களும், மேசைகளும், நாற்காலிகளும், வாங்குகளும், புத்தக அலுவலகங்களும் நிறைந்துள்ளது மாத்திரம் கல்விக்கழகமாக மாட்டாது. அது சிறைச்சாலை ஆகிவிடுகின்றது. அதிலுள்ள ஆசிரியர்கள் பொலிசார் வேடம்பூண்டு விடுகின்றனர். இத்தகைய சிறைச்சாலையை மாற்றியமைத்து, அதை ஒரு செம்மையான அன்புகனிந்த இல்லமாகி, அச்சூழலில் குழந்தையின் கல்வி ஊட்டப்படவேண்டும். இது விபுலாநந்தரின் கருத்து. இனி, கல்வி ஊட்டப்படுவதே முறை, கற்பிக்கப்படுவது முறையல்ல. தாய் தன் குழந்தைக்கு இனிய அமுதமாகிய பாலைத்தனது மணக்கசிவாகிய அன்புடன் கலந்து எப்படி ஊட்டுகிறாளோ அப்பாங்கின் படியே பிள்ளைக்கும் கல்வி ஊட்டப்படல்வேண்டும். இதுவும் விபுலாநந்தரின் கருத்து.

இனிச் செயலின்மூலமே கல்வி ஊட்டப்படல்வேண்டும் என்னும் கருத்தைக் கொண்டுள்ள விபுலாநந்த அடிகள் கல்வி ஊட்டலின் ஒவ்வொரு படியிலும் செயலுக்குப் பிரத்தியேகமான இடமளித்தார். காலையில் 5-00 மணிக்கு நித்திரைவிட்டுடூந்த மாணவன் மாலை 9-00 மணி வரை செயல்புரிந்தவனாகவே அவரது நாளாந்தக் கல்வியூட்டும் திட்டத்தில் காட்சியளிக்கின்றான். காலையில் எழுந்தவுடன் காலைக்கடனை முடித்துக் கொண்டு மாணவன் தியானம், பஜனை ஆகிய கருமங்களுக்குச் செல்கின்றான். சமயக்கல்வி ஊட்டும் விடயத்தில்கூட விபுலாநந்தரின் கருத்து ஏனைய கல்விக்கழகங்களில் நடைமுறையிலுள்ள முறையிலும் வித்தியாசமானது. பிள்ளையின் வளர்ச்சிக்கு சமய ஒழுங்குமுறை இன்றியமையாததொன்றாகும். ஆனால் இச்சமய ஒழுக்கம் சமயக்கல்வி கற்பிப்பதனால் பெறப்படுவதொன்றன்று. அது

நாளாந்தம் நந்நெறி நின்று ஒழுக்குவதால் பெறப்படுவதொன்றாகும். ஆதலால் சிவாநந்தாவில் சமய ஒழுங்குமுறைகளை மாணவர்களே நிர்வகிக்கின்றனர். பஜனை, பூசை ஒழுங்கு, ஊர்வலத்திட்டம், தேர் அலங்கரிப்பு முதலியன யாவும் மாணவர் மன்றத்தவரால் ஒழுங்குபடுத்தப்படுவனவாம். ஒருசில வேளைகளில் மாத்திரம் சுவாமிஜீ அவர்கள் சிலகுறிப்புகளை மாணவருக்கெடுத்தோதுவார்.

மாணவரில்லத்தைச் சுத்தம்செய்தல், உணவு சமைத்தல், கறிபாகம் செய்தல், உணவு பரிமாறல் ஆகிய செயல்கள் யாவும் மாணவர்களின் பொறுப்பில் நடைபெற்றுவந்தன. மாணவர் இல்லத்திற்கு வேண்டிய செலவு சித்தாயங்கள் யாவும் மாணவரால் நடைபெற்றுவந்தன. இவை சம்பந்தமுற்ற கணக்குத் திட்டங்களும் மாணவர்களே நடத்திவந்தனர்.

மரக்கறி உண்டாக்கல், மரம் நடுதல், கிணறு தோண்டுதல், கட்டிடம் எழுப்புதல் யாவும் மாணவரின் நிர்வகிப்பில் நடந்துவந்தன. மயிர் கழைதல், உடுப்புத் தோய்த்தல் முதலிய வேலைகள் சனிக்கிழமை காலையில் நடைபெற்றுவந்தன. இச்செயல்களும்கூட மாணவர்களால் நடைபெற்றுள்ளன. ஆங்கில மொழியில் "Snobbery" என வழங்கப்படும் போலி முறைகளுக்கு விபுலாநந்தரின் திட்டப்படி சிவாநந்தாவில் இடமே இல்லை. பணக்காரப்பிள்ளை, உனாதை, அம்மை அப்பன் செல்வத்தைப் பெற்றவன், மத பேதம், சாதிபேதம் ஆகிய போலிச் சமூகக் கட்டுப்பாடுகளுக்கு சிவாநந்தா இடங்கொடுத்ததில்லை. "யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" எனும் கோட்பாட்டைத் தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ள சிவாநந்தா விபுலாநந்தரின் செல்லக் குழந்தையாகும்.

சமய போதனையில் விபுலாநந்தருக்கு நம்பிக்கை இல்லை. மாணவன் தனது நாளாந்த ஒழுக்கமுறையில் தான் நன்மை என்று உய்த்துணர்ந்தவற்றை மெய்யுணர்வுடன் பெற்று உளவளர்ச்சி

உறுவதற்கு உறுதுணை புரிவதே சமயம் என்பது அன்னார் கருத்து. அழகுக் கலையே கல்வி எனும் எண்ணத்தில் தோய்ந்து ஊறியிருந்தவர் விபுலாநந்தர். பிள்ளையின்முன் அழகான காட்சி, அழகான எண்ணங்கள், அழகான முன்மாதிரிக்குரிய குணமுடைய மனிதர் இருத்தல் வேண்டும். கம்பனின் பாட்டோசை சாதிற்கின்பம் அளிக்கும், பூரண நிலவு கொட்டும் இரவுகள் எத்தனை கழிந்தன. பாடும் மீனோசையில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து அடிகளார் பாடிய பாட்டுக் கள்தான் எத்தனை! வசந்தம் நிலவிய காலத்தில் இளந்தென்றல் வரப்பெற்ற தால் மாங்கிளைகளில் குயில் பாட, அக் குயிலோசைக்கியை “கீட்ஸ்”, “செல்லி” போன்ற ஆங்கிலக் கவிஞரது பாடல்கள் தமிழ்ப்பண் ஊட்டப்பெற்றது எத்தனை இன்னிசைவாய்ந்த திணங்களில்!

விபுலாநந்த மாமுனிவனது மாணவர்களுக்கும், சிவானந்தாவைத் தரிசிக்க வந்த பெரியார்களுக்கும் அள்ளி அள்ளி வழங்கிய அமுதத் தேனுக்கு எல்லை எங்கே! இவ்வுணர்ச்சித்தேனைப் பருகிய மாணவன் பெற்ற மாண்புதான் என்னே! இவை யாவற்றிலும் தோய்ந்து, யோக முறையில் ஆழ்ந்திருந்த மாணவர்குழாம் செய்துள்ள தவம்தான் என்னே!

குயிலோசை மறைந்துவிட்டது. குயிலோசை ஒடுங்கிவிட்டது. ஆனால் விபுலாநந்தரின் உணர்ச்சி ஓசையும், உற்சாக ஊக்கமும் சிவானந்தாவை விட்டு இன்னும் மறைந்துவிடவில்லை. விபுலாநந்த மாமுனிவர் இன்னும் என்றும் சிவானந்தாவுக்குப் புத்துணர்ச்சி ஊட்டிக்கொண்டே இருக்கின்றார்; ஊட்டிக்கொண்டே இருப்பார்.

— (நுன்றி : கலைமதி, பங்குனி 1959.)

Of the many events during my stay of nearly thirty months, I recall one most clearly – the visitation of Swami Sharvananda. He was brought to the School hall in a procession, the like of which I had not witnessed previously. He was tall and fair, and of a magnificent presence. His discourse was solemn and stately and he was clad immaculate in the robes of the Ramakrishna Order. And yet, the talk of the day centred on Pandit Mylvaganam (Swami Vipulananda), who had decided to resign his post of Principal, Manipal Hindu and renounce the world with deliberate intent, in favour of a Sanyasin's life. The violent strains experienced that day should have produced a mental revolution in my young mind – a dim awareness of the attraction which spirituality had even for men who could scale pre-eminent heights in the world; a vague understanding of the essential difference, imprecisely and incompletely grasped, between “dheen” and “theen”, “faquir” and “pakkeer”.

—by courtesy: The West Re-Appraised
by Janab A. M. A. Azeez.

யாழ்நூல் தந்தவரும் யாழ்ப்பாணமும்

க. சி. குலரத்தினம்,

(ஆசிரியர், மில்க்வைற் செய்தி, இந்துநாகரிகம்)

ஈழத்திருநாட்டில் இணையில்லாதன வாய் இணைந்த இரு மாநிலங்கள் வடக்கும் கிழக்குமாகும். இரண்டும் நெடும் பண்டைக்கால முதலாகத் தொடர்பு கொண்டு நிலிவருவன. இரு மாநிலத்தவரும் அன்றும் இன்றும் கொண்டும் கொடுத்தும் சமாதான சக வாழ்வில் வாழ்ந்தவரும் பெருமைக்குரியவர்கள்.

மட்டக்களப்பையும் யாழ்ப்பாணத்தையும் பொருளாதார அமைவில் வர்த்தகர்கள் பலர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டிலே இணைத் துவந்தார்கள். கல்விகலாசார இணைப்பிலும் இரு மாநிலத்தாரும் ஒருவருக்கொருவர் உபசரித்து வந்தார்கள்.

விபுலாந்த அடிகளார் என்றும், பிரபோத சைதன்னியர் என்றும், பண்டித மயில்வாகனனார் என்றும் காலந்தோறும் புகழ் மணக்க வாழ்ந்த பெரும் புலவரான அவர் என்றும் தம்மை நினைவு கூரும் வகையில் நிலையான உயிர்ப்பான உபகரிப்புக்களை இங்கே செய்துள்ளார். அவர் செய்தருளிய உபகரிப்புக்கள் அவரை வெகுவாக உயர்த்திவிட்டன என்று கூறுமளவில் அவர் இங்கே பணி செய்துள்ளார்.

சென். பற்றிக்ஸ் கல்லூரி ஆசிரியர்

மட்டக்களப்பில் 1892 ஆம் ஆண்டில் தோன்றியவர் 1917 ஆம் ஆண்டளவில் யாழ்ப்பாணம் சென். பற்றிக்ஸ் கல்லூரியில் இரசாயன பாடம் கற்பிக்கும் ஆசிரியராய் வந்தார். அவர் ஆங்கில ஆசிரிய கலாசாலையிற் பயிற்றப்பெற்ற

வரையும், கொழும்பில் தொழில் நுட்பக் கல்லூரியில் பெற்ற டிப்ளோமா பட்டமும், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப் பண்டிதப் பட்டம் பெற்றவராயுமிருந்தார். பண்டித மயில்வாகனம் என வந்தவரை இங்குள்ளார் “பெரிய கோயில் உபாத்தியாயர்” என வழங்கினர். அவர் இங்கிருந்த காலத்திலேதான் லண்டன் பல் கலைக்கழக விஞ்ஞான பட்டதாரியாயினர். அவர் யாழ்ப்பாணத்து ஆணைப் பந்தியடியல் சந்தியின் தென்கிழக்கு மூலையிலுள்ள வீட்டை வாடகைக்குப் பெற்று வாழ்ந்தார்.

அவர் இங்கிருந்த காலத்தில் நாடகத்துறையை வளர்க்க விரும்பி இளைஞர் பலருக்கு நாடகங்கள் பழக்கி, வடமேற்கு மூலையில் உள்ள பாடசாலை மண்டபத்தில் மேடையேற்றி வந்தார். ஊரார் அனைவரும் அவரைப் பெரியவர் எனப் பணிந்தனர். அவர் ஏழைகளோடும் பொதுமக்களோடும் நெருங்கிப் பழகி வந்தார். அவர் இங்கே பலவிடங்களில் தமிழ்பற்றியும் சைவம் பற்றியும் பேசி வந்தவாறே ஒருமுறை கடல் கடந்து வேலணையிலும் மிகு சைவத்துறைபற்றிப் பேசினார். வேலணைக்குப் போவதற்கு அவர் ஓடக்காரன் ஒருவனை ஒழுங்கு செய்து, சென். பற்றிக்ஸ் கல்லூரிப் பாடம் முடிந்தபின் அங்கிருந்து போனார். அன்றிரவு வேலணையில் பேச்சு நிறைவேறியதும், மீண்டவர், ஓடக்காரனுக்குப் பேசியவண்ணம் கூலி கொடுத்த போது, அவன் அதைப் பெறுவதற்கு மறுத்தான். ஏன்பா என்று இவர்கேட்டபோது, அவன் “தாங்கள் அங்கே

எதுவும் பெறாமல் பேசினீர்கள். நானும் மறைவாக ஓரிடத்தமர்ந்து பேச்சைக் கேட்டுப் பயன் பெற்றேன்'' என்று கூறி வணங்கிப் போனான். இச்சம்பவம் இவர் நெஞ்சில் இடம்பெற்றது.

இவர் ஒருநாள் மட்டுவில் என்னும் சந்திரபுரத்தில் பேசப்போனார். இவரை ஒழுங்குசெய்த வித்துவான் இராமலிங்கம் என்னும் நாடகக் கலைஞன் இவருக்காக வண்டிக்கூலி கொடுக்க முற்பட்ட போது, இவர் தடுத்து, ஏன் வித்தியா தானத்தில் எமக்குப் பங்கில்லையோ என்று பணம் வாங்க மறுத்துவிட்டார்.

வித்துவான் இராமலிங்கம், 'நமசிவாயம் அல்லது நான் யார்' என்னும் நாடகம் எழுதி மேடையேற்றியதோடு அதை அச்சேற்றியும் உள்ளார். அதற்கு அணிந்துரை வழங்கிய இவர் எழுதிய வாசகம் இவரின் அடிமனத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.

“தமிழ்மொழி வளர்ச்சிக்கும் சைவ சித்தாந்த விருத்திக்கும் செய்யப்பெறும் கைங்கரியமனைத்தும் என் மனத்துக்கு மகிழ்வினை அளிப்பன. இவ்விரு நோக்க முங் கருதி ஸ்ரீமான் க. இராமலிங்கம் அவர்கள் இந்நூலை வெளியிடுகின்றார் களாதலினால் அவர்களுடைய நன்முயற்சி என்றும் நின்று நிலவவேண்டிப் பெருங்கருணைத் தடங்கடலாகிய இறைவனைப் பிரார்த்திக்கின்றேன்.”

மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி அதிபர்

பண்டிதர் மயில்வாகனனார் பி.எஸ். சி. அவர்கள் சென். பற்றிக்ஸ் கல்லூரியில் ஆசிரியராயிருந்த காலத்தில் இவர் புகழ் யாழ்ப்பாணம் எங்கும் பரவியது. மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி முகாமையாளர் சன் இவர் பெருமையை அறிந்து எவ் விதத்தினும் இவரை அங்கே அதிபராக்குவதற்கு முயன்று திருவிளங்க தேசிகர் என்னும் பெரியார்மூலம் இவரை மனமிசையப் பண்ணினார்கள். கல்லூரி வளர்ந்தது.

அக்காலத்தில் இவர் உடுவில் வழியாக இராமநாதன் கல்லூரிப் பக்கம் ஒழுங்காக வரத்தொடங்கினார். அங்கே கல்லூரியின் தென்மேற்கு மூலையில் ஒரு பழைய வீட்டில் யோக சுவாமிகள், நவ நீத கிருஷ்ணபாரதியார், மகாலிங்கசுவம், அளவெட்டி மயில்வாகனம், வயிரமுத்தர், திரு. சோமசுந்தரம், சாவகச்சேரி பொன்னம்பலபிள்ளை முதலானோர் கூடி ஆன்மார்த்த விடயங்களை அலசி ஆராய்ந்துவந்தார்கள். இத்தகைய சத்சங்கத்தில் பண்டிதர் மயில்வாகனனாரும் கலந்துகொண்டார்கள்.

இங்ஙனம் கூடியவர்கள் சில வேளைகளில் தமிழின்பஞ் சுவைத்தலும் வழக்கம். அவ்வேளைகளில் வெண்ணெய்க் கண்ணனார் எனவும் வழங்கிய நவநீத கிருஷ்ணபாரதியார் தாம் பாடிய பல பாடல்களை இவரிடம் படித்துக் காட்டத் தல் வழக்கம். பாரதியார் தமிழ் நாட்டவர், சோழவந்தான் அரசஞ்சண்முகனார், பின்னத்தூர் நாராயணையர் முதலானோரிடம் பயின்றவர். அவர் பாடிய தனிப்பாடல்கள் பலவற்றைக் கருத்தூர் றிக்கேட்ட இவர், அவற்றைத் தொகுக்குமாறு அன்புக் கட்டளையிட்டதும் உண்டு. அது கேட்ட அவர் அவற்றைத் தனிநிலைச் செய்யுட் கோவை என முதலில் தொகுத்தும், பின்னர் உலகியல் விளக்கம் எனப் பெயரிட்டதும் உண்டு. உலகியல் விளக்கத்தைப் பெருமளவில் பாராட்டிய இவர், அதற்கு உரை செய்யுமாறு மட்டக்களப்பு வித்துவான் பூபாலபிள்ளை அவர்களிடம் பணித்து, அதனை அச்சேற்றும் பொறுப்பைத் தாம் ஏற்றுக் கொண்டார்.

“உலகிற் சிறந்த உலகியல் விளக்கம்; அதனினும் சிறந்த இன்ப நெறியியல், அதனினும் சிறந்த முல்லைப்பாட்டு, அதனினும் சிறந்தவை கண்ணனைக் கூறிய பதினமூன்றடிகள்” என்றவாறு இவர் உலகியல் விளக்கத்தை உள்ளன்போடு உவந்து வரவேற்றுப் பாடி அணிந்துரை வழங்கியதும் உண்டு.

இவ்வாறாக இவரும் நவநீதகிருஷ்ண பாரதியாரும் கபிலபரணர்கள்போலக் கலந்து வாழ்ந்ததும் உண்டு. அக்காலத் திலேதான் வாலிபர் மாநாடு, இந்து வாலிபர் சங்கம், ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் முதலாய நிறுவனங்கள் வடக்கில் வெண்ணையத் திரண்டாற்போல எழுந்தன. படிப்பார்வம் மிக்க இளைஞர்களை வெகுவாக ஊக்குவித்ததோடு, அவர்களோடு தோள் கொடுத்துத் தோழமை அன்பு பூண்டு பழகிப் பணி செய்ததும் இவருக்குப் பெருமையளித்ததாகும்.

அக்காலத்தில் வடபெரும்பாகத் தமிழ் வித்தியாதரிசி என்னும் கல்விப் பணிப்பாளராக விளங்கியவர் சிவத்திரு. தி. சதாசிவஐயர் அவர்களாவர். அவர் 1921ஆம் ஆண்டில் அரிதின முயன்று அரசறிய ஆரம்பித்து நடத்திய ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்துக்கு நன்றடை பயில்வித்தவர் பண்டித மயில்வாகனனாராவார். இவர் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துப் பண்டிகராய், அச்சங்கத்துப் பெரியவர்களுள் ஒருவராய் யாப்பறி புலவராயிருந்தமையால், அச்சங்கத்தைப்போல இச்சங்கத்தையும் நடக்கப் பழக்கியதோடு இச்சங்கம் பண்டிதர்.பால பண்டிதர், பிரவேச பண்டிதர் வர்க்கத்தாரையும் எங்கள் மத்தியில் உருவாக்கி உலாவரச் செய்தார். இலங்கையில் பரீட்சை எடுத்த முகற்பண்டிகராய இவர் தாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையகம் எனப் பெருமனத்தோடு பணிபுரிந்தார் என்போம்.

இராமகிருஷ்ண மடத் தொடர்பு.

நாம் செய்த தவக்குறைவினால் எமக்கு இவருடைய சேவை நீண்டகாலம் கிடைக்கவில்லை. இவர் தமது மனதுக்கு அமைதிதரும் வகையில் இராமகிருஷ்ண மடத்தைச் சேர்ந்து தமிழ்நாட்டுக்குப் பயணமானார். அங்கே பிரியாதசைதன்யர் என்னும் திருநாமத்தோடு மடப் பணிசெய்வாராயினர். பின் அங்கே துறவுபூண்டு விபுலாநந்தர் என்னும் தீட்

சாநாமம் பெற்றுச் சிறந்து விளங்குவராயினர்.

இவ்வாறாக இவர் அங்குடலும் இங்குமிருமாக இருந்த காலத்தில் இடையிடை இங்கே வந்து இலங்கைக்குப் பொதுவான பணிகள் பலவற்றில் ஈடுபாடுகொண்டிருந்தார். இவர் இங்கும் அங்கும் செயற்கரிய பணிகள் செய்து வந்த காலத்தில் மிக வடக்கில் உள்ள இமயமலைச் சாரலில் மாயாவதி என்னும் இடத்தில் அமர்ந்து “பிரபுத் பாரத” என்னும் ஆங்கில ஏட்டினை வெளியிடுவதற்குச் சென்றார். பிரபுத் பாரத என்னும் வெளியீடு இராமகிருஷ்ண மடத்தாரால் வெளியிடப் பெற்றுவந்தது. அதன் கௌரவ ஆசிரியர்கள் வரிசை பெரிது: முதலில் சுவாமி இராகவாநந்த (1918 - 1921) சுவாமி யதீஸ்வராநந்த (1922 - 1924) சுவாமி விவிதீசாநந்த (1925 - 1926) சுவாமி அசோகாநந்த (1927 - 1930) சுவாமி பவித்திராநந்த (1931 - 1934) சுவாமி மைதிலியாநந்த (1935 - 1937) சுவாமி தேஜாநந்த (1938 - 1939) ஆகியோர் திறம்பட நடத்திவந்தனர். இந்த வரிசையில் எட்டாமவராக பீஷ்மா சாரியரணைய விபுலாநந்த அடிகள் சென்றார்கள். இவர் அங்குச் செல்வகன்முள் இங்கே வந்து பிரியாவிடை பெற்றுச் சென்றறையை யாழ்ப்பாணத்தார் இன்றைய கிழவர் கிழவிபர் மறக்கவில்லை. வைத்தீஸ்வரா வித்தியாலயத்தில் சிவத்திரு. கணேச ஐயர் அவர்கள் இவரைப் பாராட்டி வாழ்த்தி வழியனுப்பிய வைபவம் மறக்கமுடியாததொரு நிகழ்ச்சியாகும்.

மறுமலர்ச்சியாளருடன் பழகியமை

விபுலாநந்த அடிகளார் முதுபெரும் புலவர்களோடும் பழகிவந்தார். நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புவவர், வட்டுக்கோட்டை முதுதமிழ்ப்புலவர் மு. நல்லதம்பி முதலானோருடன் பழகியவாரே, மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளர்களாய இளைஞர்களோடும் நெருக்கமாகப் பழகிவந்தார். அக்காலத்தில் மறுமலர்ச்சி என்றே ஒரு மாதாந்த இதழ் வெளிவந்தது.

ஆம் ஆண்டிலிருந்த சாரங்க தேவரால் செய்யப்பெற்ற சங்கீதரத்நாகரம் என்னும் நூலினும் திராவிட சங்கீதமானது குறிப்பிடப் பெற்றிருக்கிறது. ஆதலின் தமிழ்ச் சங்கீதத்திற்கும் ஆரிய சங்கீதத்திற்கும் தொடர்புளது. மேனாட்டுச் சங்கீத முறை அண்மையில் மிகக் கவளர்ச்சியுற்றிருக்கிறது; ஆனால் நம் இந்திய சங்கீதம் அத்துணை வளர்ச்சியடைந்து வரவில்லை. ஆதலால், நம் இந்திய சங்கீதம் வளர்ச்சியடைய நாம் மிகவும் முயலல் வேண்டும்.

இச்சொற்பொழிவில் பரிபாடல், சிலப் பதிகாரம் என்னும் பண்டைத் தமிழ் நூல்களிலுள்ள இசைப்பாட்டுக்கள் சில சுவாமிகளால் மேற்கோளாக எடுத்துப் படிக்கப் பெற்றன. காலஞ்சென்ற திருவனந்தைச் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் பழைய தமிழர்தம் இசைக்கருவியாகிய யாழின் உருவம் எத்தகையதாய் இருந்ததென்பதை அறியவேண்டி மிக முயன்றார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆனால், சுவாமிகள் யாழுக்கும் வீணைக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை எடுத்துக்காட்டியவிடத்து, யாழின் உருவீணைக் கரும்பலகையில் வரைந்து காட்டினார்கள். அது தமிழ் மக்களுக்கு இன்பம் பயப்பதாயிற்று. சுவாமிகள் பூர்வீக தமிழ்ச் சங்கீதம் என்னும் இதே பொருளை மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்திலும் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலும் எடுத்துப் பேசியதாகவும் அறிகின்றோம். அவர்களுடைய இவ்வரிய ஆராய்ச்சிச் சொற்பொழிவானது தமிழகத்தினர்க்குப் பல நுணுக்கப் பொருள்களைப் புலப்படுத்தியிருக்கின்றது. அவர்களுடைய இந்த சங்கீத ஆராய்ச்சியானது நூல் வடிவம் பெற்று விரைவில் வெளிவருமென்றும் அறிந்து

இன்புறுகின்றோம். அத்தகைய நூல் யாவர்க்கும் சேமநிதியாய் பயன் மிக விளைவிப்பதாகும். ஆங்கிலத்தில் உயர் தரக் கல்விகற்று, சங்கீதத்திலும் பயின்று, சுவாமிகள் அணுகக்கத் தொண்டர்களாக உள்ள யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர்கள், அவருடைய ஆராய்ச்சி நெறியைப் பின்பற்றி மேலும் மேலும் சங்கீத ஆராய்ச்சி செய்வரேல் அதன் நுட்பங்கள் இன்னும் பல அறியப்படலாகுமன்றோ?

கலாநிலையத் தொடர்பு

யாழ்ப்பாணத்தார் காலந்தோறும் சைவமும் தமிழும் வளர்க்கும் நோக்கத்தோடு சங்கங்கள், சபைகள், நிலையங்கள் ஆரம்பித்து நடத்திவந்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் சு. நடேசபிள்ளை, உயர்திரு உருத்திரகோடீஸ்வரர், கலைப்புலவர் நவரத்தினம் முதலானோர் 1933 ஆம் ஆண்டிற் கூட்டிய கலாநிலையம் மாதந்தோறும் பெரிய வர்களைக் கொண்டு பேசுவித்தும், மூன்று மாதங்களுக்கு ஒருமுறை ஞாயிறு என்னும் வெளியீட்டை மலர்த்தியும் வந்தார்கள்.

கலையாக்கம் கருதிய ஞாயிறு சஞ்சிகையின் முதற் கட்டுரை சுவாமி விபுலாநந்த அடிகளாரின் 'வங்கத்துதித்த செங்கதிர் வேந்தன்' என்பதாகும். இது தாகூரின் பாடல்களைச் செய்யுள் வடிவிலே மொழிபெயர்த்து எழுதியதாகும். அடிகளாரும் உருத்திர கோடீஸ்வரரும் மயிலாப்பூரில் வாழ்ந்த தொடர்பினால் அடிகளார் உருத்திரகோடீசுவரருக்காக இதனை எழுதி உபகரித்தார் என்பது இதில் மதுரை மாநகரின் மதிப்புறக் காட்சியை அடிகளார் யாத்த செய்யுளில் கண்டின்புறலாம்.

அழகாரு மலர்சுமந்து தெருவீதி மரக்கிளைகள் அலமந்தேங்கக் குழலாரு மிசைவிரவி நெடிதுயிர்க்கும் வேனில்வளிக் குறிப்பு நோக்கி விழுவாரு மிளையோர்கள் நகர்ப்புறத்தில் மதனவேள் விழையுநீர்மைப் பொழில்சேர முழுமதிவா னடுதின்று மோனநகர்ப் புதுமை நோக்க

மாங்குயில்கள் தயிலின்றி யூடலுரை நிகழ்த்துகின்ற மலர்ப்பூஞ் சோலை பாங்குசெலு மிளந்தறவி நகர்வாயில் நடந்து மதிற்பக்கஞ் சென்றான் ஆங்கொருபெண் ணுடன்முழுதந் தொழுநோயுற்றுரு மாறியவலித்தாளைத் தீங்கென நகரிலுளா ரகற்றுதலுந் தனிகிடந்தாள் திறத்தைக்கண்டான்

தீரானோயுற்றாள்பாற் சென்ற முனிமடியிலவள் சிரத்தைத் தாங்கி நீருட்டி நோய்தணிக்கு நேயமுறு நன்மருந்தை நிறைக்க வன்னாள் யாரோவில் வேழைபா விரங்கினீ ரையலென யான் சொல் வார்த்தை சோராதே யின்றுன்பால் வந்தளே னெனமுனிவன் சொல்லி னானே.

இங்ஙனம் ஞாயிறு சஞ்சிகைக்குச் செய்யுள் உபகரித்த அடிகளார், கலாநிலைய அங்கத்தவர்களுக்குத் தமிழா ராய்ச்சி என்னும் பொருள்பற்றி நீண்ட பேச்சும் நிகழ்த்தியுள்ளார். வேறொரு நாள் அடிகளார் உள்ளொளி பற்றியும் பேசினார்.

அடிகளார் உள்ளொளி பற்றிப் பேசியவற்றை அவையோர் அமைதியாகக் கேட்டு மகிழ்ந்து பூரித்தமையைக் கலாநிலைய அறிக்கை 1933 ஆவணி - புரட்டாதி இதழில் அருமையாகக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

“உயர்திரு சுவாமி விபுனாநந்த அடிகளார் அவையினர் உள்ளம் பற்றும் வண்ணம் ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியோடு உயர்ந்த இனிய தமிழிலே திறம்படச் செய்த தமது சொற்பொழிவில்”... என்று அடிகளாரின் பெருமையைப் பாராட்டுவார்.

கலாநிலையத்தோடு என்றும் தொடர்புடையவராயிருந்த அடிகளார் ஞாயிறு நான்காம் இதழில் “சங்க காலத்துத் தெய்வ வழிபாடு” பற்றி எழுதியுள்ளார். இக்கட்டுரையில் பரிபாடல், திருமுருகாற்றுப்படை, சிலப்பதி காரம், மணிமேகலை, இன்னநாற்பது முதலிய நூல்கள் ஆதாரமாகக்கொண்டு தம் கருத்தை விளக்குவர்.

பின்னர் 26-11-1933 ஆம் நாள் கலாநிலையத்தில் சேர் இராமநாதன் அவர்களின் படத்தை வைத்திலிங்கம் தரைசுவாமி அவர்கள் திறந்துவைத்த போதும் அடிகளார் இராமநாதன் அவர்களைப்பற்றி ஆழமாகப் பேசி அனைவரையும் சிந்திக்க வைத்தார்.

அடிகளார் கலாநிலையத்தில் இடையிடையே பேசியும் எழுதியும் ஆக்கபூர்வமான பணிபுரிந்தமை கருதிக் கலாநிலையத்தார் தங்கள் அங்கத்தவர்களுக்கலையாக்கக் கருதும் சிறப்பு வகை அங்கத்தவர் ஐவரைத் தெரிந்தபோது, அவர்களுள் அடிகளாரே முதலிடம் வகித்தார்கள். ஏனையோர் வணக்கத்துக்குரிய சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், வணக்கத்துக்குரிய டாக்டர் ஐசாக் தம்பையா, டாக்டர் அன்றியாஸ் நெல், முதலியார் செ. இராசநாயகம் ஆகியோராவர்.

இங்ஙனமாகக் கலாநிலையத்தார் தமது அறிக்கையிலும் அடிகளாரைப் பற்றி அருமையாக எழுதியுள்ளார்கள். “நிலையத் தொண்டில் எம்மை மிகவும் ஊக்கப்படுத்தும் வண்ணம் வேண்டிய காலங்களால் தமது சிரமத்தைப் பொருட்படுத்தாது வந்து தமது புத்திமதிக்காலும் விரிவுரைகளாலும் எமக்குப் பேருதவி புரிந்துவருபவராகிய உயர்திரு சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்களது தமிழ் மொழிப் பற்றும், கலையாக்கத்தில் அவர்கள் கொண்டுள்ள ஆர்வமும் என்றும் போற்றற்பாலனவாகும்.”

கலாநிதியில் கட்டுரைகள்

ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தார் கலையாக்கங்கருதிப் பருவ காலந்தோறும் வெளியிட்ட கலாநிதி என்னும் சஞ்சிகையின் ஆரம்ப இதழிலேயே அடிகளார் வாழ்த்து எழுதிய தோடு பரத சாத்திரம் என்னும் பொருள்பற்றிக் கட்டுரையும் வரைந்துள்ளார். கலை ஞானம் அறுபத்து

நான்கு என்பதைக் குறிப்பிட்டு அருமை யாக ஆராய்ந்தெழுதிய கட்டுரை அது வாகும். இராகவியல், ஏழிசை இலக்கணம் என்பன வாதியன தாளவியல், ஒழியியல் என்பனவெல்லாம் இசை நுணுக்கந் தழு வியனவாகும். இன்னும் நவரசங்களுக் குரிய இராகங்களையும் குறிப்பிடுவர்.

இன்னோரிதழில் இவர் பழந்தமிழ ின் யாழ்க்கருவிகள் என்னும் பொருள் பற்றி எழுதியுள்ளார். இக்கட்டுரை தென்னிந்திய வானொலியில் முன்னர் ஒலிபரப்பப் பெற்றதாகும். குழலும் யாழும் முதலில் உண்டான இடத்துக் குச் செல்வோமாக என எம்மை அழைத் துச் சென்று அவற்றை விளக்குந் திறன் பெரிதாகும். இக்கட்டுரையில் இவர் யாழின் வகைகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் வகையில் நரம்புகளின் எண் ணிக்கைகளை விபரமாகக் கூறுவர். மொஹஞ்சதரோ நாகரிகத்தில் யாழ் பயன்பட்டதாகவும் அது அயல் நாடு களிலும் பரவியதாகக் குறிப்பிடுவர். பழைய எகிப்தியரும் தமிழரைப் போலவே தாரம் முதலியவற்றைப் பிறப் பித்தார்கள் என்பர். ஆங்கிலப் புலவ ராய ஸ்கொட் என்பார் பாணரின் புகழ் கூறும் வகையையும் குறிப்பிடும்போது யாழின் பெருமை புலப்படுகிறது. மொஹஞ்சதரோ மக்கள் மிதனராசியை யாழ் எனக் குறிப்பிட்ட செய்தியும் அறிந்தின்புறற்பாலது.

யாழின் பெருமை கூறும் இவர், அதன் திறத்தால் காதல், வீரம் கொடைத்திறம், அருட்டிறம் யாவும் நிலைத்தன என்பர். யாழ் பத்தரோடும் இணைந்தது என்பர். இன்னும் ஏழ் பெரும் பாலை, ஐந்து சிறு பாலை, பன்னிரு பாலை என்பன யாவும் சகோட யாழில் தோன்றுவன என்று கூறும் போது இவர், பௌதிக சாத்திரத்தில் ஒலி பற்றி ஆழமாக அறிந்த அறிவு புலப்படுகிறது. இசை எந்நாட்டவருக் கும் இயல்பானது என்று விளக்குவர்.

அடிகளார் கலாநிதியில் வெளியிட்ட இன்னொரு கட்டுரை உலகபுராணம் என்

பது பற்றியதாகும். அதில் பெருங்கதை என்னும் நூலில் வரும் "பொருள்புரி நூலும் அலகை சான்ற உலக புராணமும்" என்னுந் தொடரைத் தொட்டு எழுது வர். தகடுர் யாத்திரை முதலிய பழைய நூல்களில் வந்த தகவல்களையும் திரட்டிக் கூறுவர். இக்கட்டுரையில் தமிழர் நாகரிகம் தலையெடுத்து உலகமெங்கும் பரவிய வண்ணத்தை அறிந்தின்புறலாம்.

இறுதிக் காலம்

அடிகளார் தெற்கு வடக்காகவும் கிழக்கு மேற்காகவும் இரு நாடுகளில் நிலையான தமிழ்ப்பணியும் சைவப்பணியும் புரிந்தவர்கள் என்பது எல்லோருக் கும் தெரிந்ததே. இவர் இலங்கைப் பல் கலைக் கழகத்தில் முதல் தமிழ்ப் பேரா ிரியராயிருந்து தமிழன்பர்களை உரு வாக்கியுள்ளார். இவரிடம் அண்ணா மலையிற் படித்தவர் இலங்கையில் இவ ருக்கு உதவி ஆசானாயிருந்தமை அம களாருக்குப் பெருமை.

இலங்கையில் இவரிடம் படித்த இளந்தலைமுறையினருள் ஒருவராய வேலாயுதப்பிள்ளை என்பவரிடம் இவர் அன்பு பாராட்டி உரையாடியபோது இவர் சொன்னாராம்:

“இன்றோடு குறை முடித்தேன். இசைத்தமிழுக்கு இனிமேனான் நன்றாய நாடக நூல் நனி விரைவில் செய்துநிப் பேன்.” அடிகளார் செய்த மதங்க ளுளா மணியைவிடப் பெரியதொரு நாடக நூல் எழுதுவதற்குத் திட்டமிட்டிருந்தாராம்.

அடிகளார் யாழ்நூல் எழுதித் தமிழ் நாட்டுக் கல்வி மந்திரியார் அவிநாசலிங் கம் செட்டியார் முன்னிலையில் அரங் கேற்றிய பின், அந்த யாழோடு யாழ்ப் பாணம் வந்தார்கள். அங்கே மே மாதம் முதற்கிழமை திருக்கொளம்பூதாரில் அரங்கேற்றிய பின் இங்கே யாழ்ப்பாணத் தில் வைத்தீஸ்வரன் கோயிற் குழுவில் வித்தியாலய மண்டபத்தில் அறிமுக விழாச் செய்தார்கள். இவர் செய்த யாழை மகேஸ்வரிதேவி நவரத்தினம்

அவர்கள் மீட்டு எம்மை மகிழவைத்தார்கள். எல்லோரும் பாராட்டி மகிழ்ந்தார்கள். அடிகளார் பிரியாவிடை பெற்று மீண்டவர் யூலை நடுப்பகுதியில் நள்ளிரவில் நடட்டம்பயின்றாடும் நா தனுக்கு யாழ் மீட்டுக்கொள்ளப் புறப்பட்டார், புறப்பட்டாரே!

இவரின் பிரிவாற்றாமையால் கண்ணீர் சிந்தியவர்கள் கொழும்பில் ஈழமணி என்னும் சஞ்சிகையில் மணிமணியாகக் கண்ணீர் வடித்தார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தினராய முதியவர்கள் இளைஞர்கள் செய்யுளாலும் உரைநடையாலும் தங்கள் உள்ளார்ந்த கவலையை வெளிப்பகர்ப்புச் செய்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவராய நவந்திரிஷணபாரதியார் அவர்கள் உளமுருகிப் பாடியவை உருக்கமானவை.

முன்னர் சேரமான் பெருமான் நாயனார் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைத் தம் நாட்டுக்கு அழைத்துச்சென்று அரசு உபசாரணைகள் செய்தவாறு, அடிகளார் நவந்திரிஷண பாரதியாரை மட்டக் களப்புக்கு அழைத்துச்சென்று அறிஞர் பூபாலபிள்ளை அவர்களைக்கொண்டு உபசரிப்பும் உபகரிப்புஞ் செய்தவர். இவை எல்லாம் பாரதியாரின் இதயத்தை உருக்கியதோடு நெஞ்சில் இடம்பெற்றிருந்தன.

இவ்வாறாக அடிகளார் முதுமை அடையாமலே இறைவனடி சேர்ந்தமை பாரதியார் அவர்களை வெகுவாகக் கலக்கிவிட்டது. என் செய்வார்? கையறு நிலையிற் கலங்கிப் பாடுவாராயினர்.

“ யாழ் உற்றோம் செந்தமிழ்க்காம் யாணர் இசை உற்றோம் வீழ்உற்ற ஆல்போல் வீறுஉற்றே - வாழ்வுற்றோம் என்றுவிபு லாநந்தா! இங்கிருந்தோம் நீபிரிந்தே கொன்று விட்டாய் எங்களிப்பைக் கொண்டு.

பூணூற் துறவழகும் போற்று தமிழ்த் தொண்டழகும் பேணும் மழலையருட் பேச்சழகும் - காணுநெறி ஏது விபுலாநந்தா என்றற்ற வாளாநீ போதுதலோ நிற்காகும் பொற்பு”.

எடுத்தாண்ட வெளியீடுகள்

1. ஞாயிறு கலா நிலைய வெளியீடு.
2. கலாநிதி யர். ஆ. பா. வி. சங்க வெளியீடு.
3. ஈழமணி கொழும்பு - தென்புலோவியார் வெளியீடு.
4. செந்தமிழ் வளர்த்த செம்மல்கள் க. சி. குலரத்தினம்.

வரலாற்று ஆசிரியராகிய ஸ்றாபோ (Strabo) சொல்வதுபோல் கிரேக்க சங்கீதத்தின் செல்வாக்கு இந்தியாவரை பரந்தது. கிரேக்கத்துச் சங்கீத வித்துவான்களிற் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு பிரிவினர் சங்கீத சாஸ்திரத்தின் பெரும் பகுதியைத் தாம் இந்தியாவில் இருந்தே பெற்றுக்கொண்டனர்.

— Hindu Musical Scale and 22 Srutis
by K. B. Deval, Page I.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் சமூகப் பணிகள்

அன்புமணி இரா. நாகலிங்கம்
இலங்கை நிர்வாக சேவை.

சுமார் 150 ஆண்டுகளுக்கு முன் கல் கத்தாவில் ஊற்றெடுத்த ஸ்ரீ இராம கிருஷ்ணர் என்னும் அருவி விவேகானந்தர் என்ற கிளையாகி, அதிலிருந்து சுவாமி விபுலாநந்தர் என்ற ஒரு உப கிளையாகி ஈழத்தை நோக்கிப் பாய்ந்தது. அந்தக் கிளை நதி கிழக்கிலங்கையை மிகவும் வளம்படுத்தியது. சுவாமி விபுலாநந்தர் பற்றிப் பேசும்போது இலக்கியவாதியாக, கல்விமானாக, பத்திரிகை ஆசிரியராக, சமயப்பெருமகனாக, பாடசாலை நிர்வாகியாக பல்வேறு முகங்களில் இன்று நாம் அவரைத் தரிசிக்கிறோம். யாழ்நூல், மதங்களுளாமணி என்னும் நூல்களை ஆக்கியவர் என்ற வகையில் அவரைப் பெருமைப்படுத்துகிறோம். ஆனால் இவை எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவர் ஆற்றிய முக்கியமான சமூகப்பணி ஒரு பெரும் சமுதாயத்தை, அதன் ஆழ்ந்த உறக்கத்திலிருந்து விழித்தெழச் செய்ததாகும். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் படிப்பறிவில்லாது, பாரம்பரியப் பெருமையைப் புரிந்தகொள்ளாது, பிழைப்பதும், உண்பதும் மட்டுமே வாழ்வின் இலட்சியம் என்று இருந்த ஒரு மக்கள் சமுதாயத்தைத் தட்டியெழுப்பி, அவர்களுடைய தூக்கத்தை கலைத்து விறுகொண்ட சமுதாயமாக அவர்களை மாற்றினார். இது ஒரு இமாலயப் பணி. இப்பணி மிகவும் விசாலம்கொண்ட காரணத்தினாலே அதை மறந்து, இப்பணியின் மேலோட்டமான சில்லறை விடயங்களைப்பற்றி காலம் காலமாக நாம் ஆலாபனை செய்துகொண்டிருக்கிறோம்.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் இந்தப் பணியைப்பற்றி அவருடைய பிரதம

சீடரான சுவாமி நடராஜானந்தர் அவர்கள் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்:

“தமிழ் நாட்டிலே ஒரு பாரதியைப் போலும், வட நாட்டிலே ஒரு விவேகானந்தரைப்போலும் நமது ஈழவள நாட்டிலே அதிலும் சிறப்பாக கிழக்கிலங்கையிலே ஒரு சமுதாயப் புரட்சியை உண்டாக்கியவர். சமயத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட உயர்தரக் கல்வியின் மூலம் தேசிய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டவர். கிழக்கிலங்கையிலேயே ஒரு வீறு கொண்ட சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்குத் தம் அறிவு ஆற்றல் அருட்சக்தி அனைத்தையும் அர்ப்பணம் செய்தவர்.”

“பெற்றதாயும் பிறந்த பொன்னாடும் நற்றவவானிலும் நனி சிறந்தனவே” என்பது அடிகளாரின் சித்தாந்தமாகும். நமது நாட்டில் பெரும்பாலான மக்கள் கல்வி வாசனையின்றி வறுமையுற்றுச் சோர்வடைந்து தன்னம்பிக்கை இழந்து ஈன தசையில் இருக்கும்பொழுது தான் மட்டும் தனக்குப் பேர், புகழ் முதலிய வற்றை ஈட்டிக்கொள்ள அவருடைய தூய உள்ளம் இடம்கொடுக்கவில்லை. கிழக்கிலங்கை மக்கள் சீழ்நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருப்பதை முதன் முதலாக உணர்ந்தவர் நமது அடிகளார். ஆனால் அவர் அவ்வுணர்ச்சியோடு மட்டும் நின்றுவிடவில்லை. அந்த அவல நிலையை மாற்றுவதற்குச் சமயத்தை அடிப்படையாகக்கொண்ட உயர்தரக் கல்வியே சிறந்த சஞ்சீவி எனக்கண்டு அத்திட்டத்தை செயற்படுத்தலானார்.”

சுவாமி விபுலாநந்தர் வாழ்ந்த காலத்தில் மக்கள் அந்நியர் ஆட்சியின் கீழ் இருந்தனர். தமது பாரம்பரியப்

பெருமைகளின் மகத்துவம்பற்றி அவர்கள் அறிந்திராத காரணத்தால் அந்நிய மக்களின் கல்வி, கலாசாரம், நடையுடைபாவனைகளைப் பெரிதாக எண்ணி அந்த வாழ்க்கையைப் பின்பற்ற முனைந்தனர். அதையொரு பெருமையாகக் கூடக் கருதினர். இந்த நிலையிலே சுவாமி விபுலாநந்தர், அவர்களுடைய எண்ணம், செயல், நினைவு ஆகிய சகல அம்சங்களையும் திசை திருப்பும் ஒரு பெரிய பணியில் ஈடுபட்டார். மகாவலி நதியை திசை திருப்புவது போன்ற ஒரு பாரிய பணி இது. எனவே அவர் ஒரு மகாத்மாவாக வரலாற்றுத் திருப்பு முனையாக, யுகசந்தியாக அமைகிறார். இதுபற்றி சுவாமி நடராஜானந்தா அவர்கள் குறிப்பிடும்போது:

“பல்லாண்டுகளாக அரசியல் உரிமையிழந்து அடிமை வாழ்வு வாழ்ந்து வந்த காரணத்தினாலே தேசப்பற்று, சமயப்பற்று, மொழிப்பற்று என்பன முற்றாக மறைந்து விட்டன. இப் பெருங்குறையை நிவர்த்தி செய்வதற்கும் மாணவரிடையே தேசிய உணர்ச்சியானது வேரூன்றச் செய்வதற்கும் அடிகளார் அமரகவி பாரதியாரின் தேசிய கீதங்களையும், வீரத்துறவி விவேகானந்தரின் பிரசங்கங்களையும் பயன்படுத்தினார்.

இத்தொடர்பில் விபுலாநந்தர் ஆற்றிய பணிகளை கல்விப்பணி, கலாசாரப்பணி, சமயப்பணி, இலக்கியப்பணி என்று வெவ்வேறு வகையாக பிரித்தபோதும் இவை யாவும் ஒன்று சேர்ந்து அவர்களின் பாரிய சமூகப் பணியின் அம்சங்களாகவே அமைகின்றன. எனவே விபுலாநந்தரின் சமூகப்பணி பற்றி ஆராயும்போது, அவரது கல்விப்பணிகளும், இலக்கியப்பணிகளும் இப்பணிகளில் அடங்கிவிடுகின்றன.

அவருடைய சமூகப் பணியின் ஒரு வெட்டுமுகத் தோற்றத்தைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தலாம்:

அ. தூங்கிக் கிடந்த ஒரு சமுதாயத்தை வீறு கொண்டு எழச்செய்தார்.

ஆ. கல்வி ஒன்றே தாழ்ந்த சமுதாயத்தை மேம்படுத்தும் என்பதற்காக கல்வியை ஏழைகளுக்கும் புகட்ட வழிவகுத்தார்.

இ. திக்கற்ற அனாதைகளுக்குப் புகலிடம் கொடுத்து, அவர்களுக்கு நிலையான எதிர்காலத்தை அமைத்தார்.

ஈ. புதிய கல்விக் கொள்கையொன்றைப் புகுத்தினார். அக் கல்வியை மெய்ஞ்ஞானமும், விஞ்ஞானமும் இணைந்ததாக உருவமைத்தார்.

உ. தமிழ் கலாசார பாரம்பரியங்களை பிற மொழியில் அறிமுகப்படுத்தினார்.

ஊ. பிற மொழிச் செல்வங்களைத் தமிழர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார்.

சுவாமி விவேகானந்தர் வழிநிறு சமூகத் தொண்டு புரிந்தார்.

மேற் குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் ஒரு நூலாக எழுதிவிட்டலாம். அவ்வளவு சாதனைகளை அவர் புரிந்துள்ளார். ஆனாலும் இவற்றுள் முக்கியமான சிலவற்றைச் சுருக்கமாகப் பார்ப்போம்.

விபுலாநந்தர் வாழ்ந்த 14 வயது முதல் 24 வயது வரையான கால எல்லைக்குள் அவர் அக்காலத்தில் ஒருவர் பெறவேண்டிய அத்தனை கல்வித் தகுதிகளையும் பெற்றுவிட்டார். யூனியர் கேம்பிரிட்ஜ், சீனிய கேம்பிரிட்ஜ், ஆசிரிய பயிற்சி, விஞ்ஞான டிப்ளோமா, பிஎஸ்சி, (லண்டன்) பட்டம், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் முதலாவது பண்டிதர் என்ற பட்டம், மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி அதிபர் பதவி இவ்வளவு பதவிகளைப் பெற்ற ஒருவர் அந்த நாட்களில் மிகவும் செல்வமும், செல்வாக்கும் உள்ளதாக வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டு சுகபோகத்தில் வாழ்ந்திருக்கமுடியும்.

ஆனால் அவை யாவற்றையும் அவர் துச்சமென மதித்துத் துறவறம் பூண்டு இராமகிருஷ்ண மிஷன் சங்கத்தில் சரண புத்தார். தாம் மேற்கொள்ளவிருக்கும் பொதுப் பணிகளுக்கு இத்தகைய துறவு வாழ்க்கையே பொருத்தமானதென அவர் எண்ணியதில் வியப்பில்லை.

இவ்வாறான ஒரு தியாகத்தைச் செய்வதற்கு ஒரு சாதாரண மனிதனிடம் எத்தகைய மனவுறுதியும், திடசித்தமும் இருக்கவேண்டுமென்பதை நாம் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். இத்தகைய ஒரு தியாகத்தை ஒரு தனிமனிதன் தனது சமூகத்திற்காகச் செய்வதை நாம் கற்பனைகூட பண்ணிப்பார்க்கமுடியாது. ஆனால் தமிழ் இலக்கியத்தில் ஊறித் திளைத்தவர்களுக்கு இத்தகைய தியாகம் பரிச்சயமானது. நமது வரலாற்றில் இதற்கு நிறைய உதாரணம் கூறலாம்.

சேரமன்னர் பரம்பரையில் அண்ணனுக்கு ஆட்சி கிடைப்பதில் தடையாக இருக்கக்கூடாது என்பதற்காக இளங்கோவடிகள் தனது அரச வாழ்க்கையைத் துறந்து துறவு பூண்டார். நமது இதிகாச வரலாற்றில் முக்கிய இடம் வகிக்கும் இராமாயணத்தில், தாயின் கட்டளையை நிறைவேற்றுவதற்காக அரசு பதவியைத் துறந்து கானகம் செல்வதற்கு அன்று மலர்ந்த செந்தாமரையை வென்ற முகத்துடன் சென்றவர் இராமர். தந்தையின் அபிலாஷையைப் பூர்த்திசெய்வதற்காக திருமணமே செய்துகொள்வதில்லை என வீரதம்பூண்டவர் பீஷ்மாச்சாரியார். இத்தகைய வரலாற்றுப் பெருமைக்காரரம்பரியத்தின் வழித்தோன்றலாக வந்த சுவாமி விபுலாநந்தர் மக்களின் பணிக்காக துறவு பூண்டதில் ஆச்சரியமில்லை.

சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்களின் சமூகச்சிந்தனைகளையும், சமூகத்தொண்டுகளையும் பார்க்கும்போது அவர் சுவாமி விவேகானந்தரின் வழி நடத்தப்பட்டுள்ளார் என்பதை நன்கு புரிந்து கொள்ளலாம். சுவாமி விவேகானந்தர் அவர்களும் துறவியான பின் 'பரிவிராஜக'

ராக' இந்தியா எங்கும் பயணம் செய்து இமயம் வரை சென்றபின் மக்களின் ஏழ்மையையும், அறியாமையையும் போக்குவதற்காக அயராது உழைத்தார். அதே போல் சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்களும் துறவியான பின் இமயம்வரை பயணம் செய்து தாம் செய்யவேண்டிய பணிகளுக்கான ஆத்ம சக்தியைப்பெற்றார்.

அவர் துறவு பூண்டதன் பின்னர் மயிலாப்பூர் இராமகிருஷ்ணமிஷன் மடத்தில் சேர்ந்து அச்சங்கம் வெளியிட்ட 'வேதாந்த கேசரி' என்னும் ஆங்கில சஞ்சிகைக்கும், 'இராமகிருஷ்ண விஜயம்' என்னும் தமிழ் சஞ்சிகைக்கும் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். இக்காலகட்டத்தில் அவருடைய எண்ணங்களும், இலட்சியங்களும் கட்டுரை வடிவில் ஆங்கிலத்திலும், தமிழிலும் வெளிவந்தன.

இதன் பின்னர் 1925 ஆம் ஆண்டில் மீண்டும் இலங்கை வந்து இராமகிருஷ்ண மிஷன் மடத்தில் பாடசாலைகளின் நிர்வாகத்தைப் பொறுப்பேற்று நடத்தினார். அந்தக் காலத்தில் வண்ணை வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம், திருமலை இந்துக் கல்லூரி ஆகிய இரண்டும் ஆங்கிலக் கல்லூரிகளாக இயங்கிவந்தன. அதன் அடிப்படையில் கிழக்கிலங்கையில் ஒரு ஆங்கிலக் கல்லூரியை நிறுவுவதற்கான பெரு முயற்சியிலும் அவர் இறங்கினார். இதன் விளைவாக 1926 ஆம் ஆண்டில் தற்போதைய சிவானந்த வித்தியாலயத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டப்பட்டு, 1929 ஆம் ஆண்டில் அக்கல்லூரியின் திறப்பு விழா நடைபெற்றது. அன்றிலிருந்து கிழக்கிலங்கையின் ஒரு ஒளிப்பிழம்பாக சிவானந்த வித்தியாலயமும், சுவாமி தங்கியிருந்த சிவபுரியும் விளங்கின. அன்றிலிருந்து ஒளிபாய்ச்சிய ஆத்மீக அலைகள் இன்றுவரை அவரது பணிகளை இடைவிடாது நடத்துகின்றன.

அங்குதான் முதன்முதலாக அனாதைப் பிள்ளைகளுக்கான ஒரு விடுதி ஆண்களுக்கு வேறாகவும், பெண்களுக்கு வேறாகவும் உருவாகின. இதுவும் ஒரு மிகப்பெரிய சமுதாயப் புரட்சியாகும்.

சுவாமி விவேகானந்தரும் இத்தகைய ஒரு பணியை கல்கத்தாவில் நிறைவேற்றினார். அதன் பிரதிபலிப்பாக கிழக்கிலங்கையில் சிவானந்த வித்தியாலயம் உருவாகிய இடத்தில் அனாதைகளுக்கு வாழ்வு கொடுக்கும் நிலையம் உருவாகியது.

கல்வி என்பது வெறுமனே புத்தகப் படிப்பல்ல. அது ஒரு Man making Character building process தன்னம்பிக்கை, ஆளுமை, ஆற்றல் ஆகிய உன்னத இலட்சியங்களை உருவாக்கும் ஒரு பணியாகும். எனவேதான் காந்திமகான் உபதேசித்த ஆதாரக் கல்வியென்ற அடிப்படையில் தொழிற் பயிற்சியும், பள்ளிப் பாடங்களும் இணைந்ததான ஒரு புதுமைக் கல்வியை அவர் இளம் சிறார்களுக்குப் புரட்டினார். அன்று அவர் நிறுவிய அந்த அனாதை இல்லம் அன்று முதல் இன்று வரை தன்னலமற்ற, பொதுநல நோக்குடன் வாழ்க்கை நடத்தும் நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் திலகங்களை உருவாக்கியுள்ளது, உருவாக்கியும் வருகிறது. இது அவரது சமூகப் பணிகளில் மிக முக்கியமான தொன்றாகும்.

இது போலவே பல்கலைக்கழகங்கள் மூலம் அவர் ஆற்றிய சமூகப் பணிகளும், ஆழமான வேர்களையுடையவை. சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்று இயங்கி வந்தபோதும், சிதம்பரத்திலும் ஒரு பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்படவேண்டும் என்பதற்கான ஒரு விசாரணைக்குழு மதுரையில் மன்னர் சேதுபதி அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது. இந்த விசாரணையின்போது சிதம்பரத்தில் ஒரு பல்கலைச்சமூகம் நிறுவவேண்டியது மிகவும் அவசியமென சுவாமிகள் எடுத்துக்கூறிய சாட்சியத்தைக் கொண்டே சிதம்பரத்தில் ஒரு பல்கலைக்கழகம் தாமதமின்றி நிறுவப்பட்டது. அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவர்களால் நிறுவப்பட்ட இப்பல்கலைக்கழகம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் எனப் பெயர் பெற்றதுடன், 1931ல் அப்பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராக விபுலாநந்த அடிகளே நியமனமும் பெற்றார்.

விபுலாநந்த அடிகள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணிபுரிந்த காலத்தில் அங்குள்ள சேரிகளுக்குச் சென்று ஏழைப் பிள்ளைகளுக்காக இடைவிடாது தொண்டு புரிந்துள்ளார். இதுபற்றி அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அவரது மாணவராக இருந்த பேராசிரியர் அ. மு. பரமசிவானந்தம் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அடிகளார் செம்மை வாழ்வு வாழ்ந்த போது செய்த பணிகள் பல. தாழ்ந்த மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களுக்குத் தாமே சென்று, அவர் தம் நிலைமையையும், வளரவேண்டிய வகையினையும் காட்டித் திருத்த முற்படுவார் அடிகளார். அவருடன் நானும் சில அன்பர்களும் செல்வதுண்டு. அங்குள்ள பிள்ளைகளுக்கென வடை, சுண்டல் முதலியன கொண்டு சென்று கொடுத்து அவர்களை மகிழ்வுட்டி வருவோம். இளம் குழந்தைகளைக் குளிப்பாட்டி, சட்டையிட்டு மகிழ்வோம். என் உள்ளத்தில் மக்களினத்தின் வேறுபாடு காட்டி வாழக்கூடாது என்ற உணர்வு அரும்பிய அடிப்படை வாலாஜாபாத் இந்துமத பாடசாலையில் அமைந்தது. என்றாலும் அது தழைத்தமைக்குக் காரணம் அடிகளார் ஊற்றிய அருள்நலம் சான்ற நன்னீரேயாகும்.” (3)

சுவாமி பல சேரி மக்களிடையே பணிபுரிந்ததால் பல பிரச்சினைகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. அது பற்றிய ஒரு சுவையான சம்பவத்தை பேராசிரியர் பரமசிவானந்தம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்;

“பல நாட்கள் இவ்வாறு திருவேட்களத் தைச் சுற்றியிருந்த சேரிகளிலும், பிற தாழ்ந்த இடங்களிலும் நாங்கள் சென்று தொண்டுசெய்து வந்தோம். ஒரு நாள் நடந்த நிகழ்ச்சி எங்கள் உள்ளத்தை உருக்குகிறது. அந்த நாளில் நாங்கள் கூட்டமாக ஒதுக்கிடம் ஒன்றிற்குப் பணி செய்யச் சென்றபோது, அங்கு முக்கிய பணியாற்ற பெரிய பிராமண நண்பரின் சிறுமகனொருவன் எங்களோடு வந்துவிட்ட

டான். அங்கே நாங்கள் அளித்த சுண்டல் முதலியவற்றை அவனும் சுவைத்து உண்டான். எனினும் நாங்கள் திரும்புவதற்கு அவன் வீடு திரும்பிவிட்டான். நாங்கள் அந்த வீட்டு வழியே வருதல்வேண்டும். அவ்வாறு வரும்போது நாங்கள் கண்ட காட்சி எங்களை நடுங்க வைத்தது.

“அந்த இளம்பிள்ளை செல்லாத இடத்திற்குச் சென்று வந்ததற்காக வாயிலில் தூணில் கட்டப்பட்டு, சாணத்தால் அபிஷேகம் செய்யப்பெற்றான். நாங்கள் அந்த வீட்டு வாசலைத் தாண்டும் அதே வேளையில் நாங்கள் காணவேண்டும் என்றே அத்திருப்பணியை அந்த வீட்டிலுள்ளவர்கள் செய்தனர். எங்கள் உள்ளங்கள் எரிமலையாகக் குமுறின. எனினும் உடன்வந்த அடிகளார் எங்களைக் கையமர்த்தி இதுதான் உலகத்துஇயற்கை என உணர்த்தி நடத்திச் சென்றார்கள். அடிகளார்தம் அன்பும், அறமும் கலந்த பண்பட்ட நல்லொழுக்க நெறிக்கும், சான்றாண்மைக்கும் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் அனைவருமே தலைதாழ்த்தி வாழ்ந்து வந்தோம். (4)

இத்தகைய தொண்டுகளால் சுவாமி களுக்கே பல சோதனைகள் ஏற்பட்டன; சுவாமிகள் மேற்கொண்ட புனிதத் தொண்டுகளின் மகிமையை அறியாத அற்பர்கள் அவர் ஒரு சர்வகலாசாலையின் பேராசிரியர் என்பதைக்கூடப் பொருட்படுத்தாது, அவரை இம்சைப்படுத்தினர். அதுபற்றிப் பேராசிரியர் அ. மு. பரமானந்த சிவம் கூறுவதைப் பாருங்கள்.

“அண்ணாமலை நகரில் அடிகளாரின் ஆக்க பணியின் திறம்கண்டு உளம்குமைந்தார் பலர். அதனால் அடிகளார் பல அல்லலுக்கு உள்ளாகினார். சில தினங்கள் அங்குள்ள நல்ல நீர்க்கேணியில் அவர் நீர் எடுக்கத் தடை உண்டாயிற்று. ஆயினும், அடிகளார் உள்ளம் கலங்காது அது இறையருளே என உணர்ந்து உப்பு நீரையே எல்லா வகைக்கும் உபயோகித்து வாழ்ந்துவந்தார் என்பதை நெருங்கி நின்ற ஒரு சிலரே அறியமுடியும். இவ்வாறு

எதையும் ஏற்கும் அருள் உள்ளமும், அன்பு நெறியும் கொண்ட அடிகளார் பால் ஒரு சில திங்களே நான் நெருங்கிப் பழகும் பேறுபெற்றேன். எனினும், அதனால் என் வாழ்வு செம்மையுறப் பெற்றேன் எனச் செம்மாந்து கூறுவேன்.” (5)

இப் பல்கலைக்கழகத்தில் அவர் உருவாக்கிய பெருமக்கள் அனைவரும் அவரது கல்விப் பணிகள் என்னும் விதைகளை சமூகத்தின் நாலாபக்கமும் எடுத்துச் சென்று விதைத்துவிட்ட காரணத்தினால், இன்று அதன் பெறுபேறுகள் பல்கிப்பெருகி விளைந்துள்ளன. இது போலவே ஈழத்தில் பல்கலைக்கழகம் நிறுவப்பட்டபோது, இப்பல்கலைக்கழகத்தின் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக, 1943ல் சுவாமி விபுலாநந்தர் நியமிக்கப்பட்டார். இப் பல்கலைக்கழகத்திலும் அவர் விதைத்த கல்விச் சிந்தனைகள், பணிகள், பேராசிரியர்களான கணபதிப்பிள்ளை, சு. வித்தியானந்தன், வி. செல்வநாயகம் போன்ற பெருமக்களால் இன்று வரை சமுதாயத்தில் ஊடுருவி நற்பலன்களைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. இதுபற்றி அவரது மாணவரான பேராசிரியர் சு. வித்தியானந்தன் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“ஈழத்து முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியர் என்ற சிறப்பும் அடிகளாருக்கே உரியது. 1941ஆம் ஆண்டில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி பல்கலைக் கழகமாக உயர்வுபெற்றபோதும், 1943ஆம் ஆண்டிலேயே தமிழ்த்துறைக்குப் பேராசிரியர் பதவி வழங்கப்பட்டது. தமிழகத்து முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கிய உயர் திரு விபுலாநந்த அடிகளே. சிங்கள மாணவருக்கும், ஆசிரியருக்கும் தமிழ் வகுப்புகளைப் பல்கலைக் கழகத்திலே தொடக்கிவைத்தவர் அவரே யாகும். இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றிய காலத்திலேதான் 1947ஆம் ஆண்டில் அவர் இறப்பதற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன் அவரின் ஆராய்ச்சி நூலாகிய யாழ் நூலின் அரங்கேற்றம் தமிழகத்தில் நடைபெற்றது.” (6)

விபுலாநந்தருக்குப் பின் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர் அவரது மாணவரான பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள். அதுபற்றியும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

“விபுலாநந்த அடிகளுக்குப் பின் அவரின் மாணவனாகிய கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தொடர்ந்து 18 ஆண்டுகள் (1947 - 1965) தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பணி செய்தார். அவருக்குப் பின் கடந்த நான்கு ஆண்டுகளாகத் தமிழ்ப் பேராசிரியராகப் பதவியிலிருக்கும் திரு. வி. செல்வநாயகம் அவர்களும் விபுலாநந்த அடிகளின் மாணவராவார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் விபுலாநந்த அடிகள் இருந்தபோது அங்கு தமிழ் சிறப்புக் கலை வகுப்பிற் பயின்ற மாணவரில் இவரும் ஒருவர். எனவே இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் விபுலாநந்த அடிகளின் மரபு தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது. விபுலாநந்த அடிகள் ஈழத்துப் பல்கலைக்கழகத்தில் அலங்கரித்த தமிழ்ப்பீடம் எக்காலத்தும் சுடர்விட்டுக் கொண்டேயிருக்கும்.” (7)

சுவாமி விபுலாநந்தரின் சமூகப்பணிகளில் மற்றொரு முக்கியமான பங்களிப்பு அவர் மாயாவதி ஆசிரமத்தில் “பிரபுத்தபாரத” என்னும் ஆங்கில சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக இருந்தபோது ஏற்பட்டது. ஒரு காலத்தில் இச்சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக இருந்த சுவாமி விவேகாநந்தர் எவ்வாறு கீழைத்தேய பாரம்பரியங்களையும் விழுமியங்களையும் மேற்கூலக நாகரிகத்துக்கு அறிமுகப்படுத்தினாரோ அதே போல, சுவாமி விபுலாநந்தரும், எமது தத்துவம், வரலாறு, இதிகாசம், கலாசாரம், இலக்கியம் முதலியவற்றின் சிறப்புகளை ஆங்கில மக்கள் அறிந்துபோற்றும் வண்ணம் ஆணித்தரமான கட்டுரைகளைத் தொடர்ந்து எழுதிவந்தார்.

சுவாமிகள் 1937இல் இமயமலைச் சாரலுக்கு யாத்திரை சென்றபோது, மாயாவதி ஆசிரமத்தில் தங்கியிருந்து இப்பணியை மேற்கொள்ளவேண்டி ஏற்பட்டது. இவ்வாறு 1942ம் ஆண்டு வரை 5 ஆண்டுகள் வரை தொடர்ந்து பணி புரிந்தார்.

இவ்வாறு சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆற்றிய பன்முகப்பட்ட பணிகளில் எதை எடுத்தக்கொண்டாலும் அது ஏதோ ஒரு வகையில் தாழ்ந்தகிடந்த தமிழ் சமுதாயத்தை மேம்பாடு அடையச் செய்வதையே இலக்காகக் கொண்டிருந்ததை நாம் பார்க்கிறோம்.

தற்போது நடைபெறுவதுபோல, அந்த அந்த நேரத்தில் மட்டும் பயன்தரும் பணிகளாக இல்லாமல் தொடர்ந்து காலம் காலமாக அப்பணிகள் ஒரு சங்கிலித் தொடராக நடைபெறும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது கவனத்துக்குரியது.

இதன் உண்மையை அறியவேண்டுமானால், கல்லடி உப்போடை இராமகிருஷ்ண சங்கத்தில் சிவானந்த வித்தியாலயம், சிவபுரி என ஆரம்பித்த அவரது பணிகள், இப்போது (அ) ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண இல்லம் (ஆ) சாரதா மகாலிர் இல்லம் (இ) விபுலாநந்த மணிமண்டபம் (ஈ) விபுலாநந்த இசை நடனக் கல்லூரி என விரிவடைந்து இராமகிருஷ்ணபுரமாக வளர்ந்திருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம்.

இந்த மண்ணில் கால் வைக்கும் எவரும், இங்கு நடைபெறும் பணிகளின் புனிதத்தன்மையை உணர்ந்து, தங்கள் உள்ளக் கிளர்ச்சிகளைப் பாராட்டுகளாக வழங்கியுள்ளனர். அரசாங்க அதிகாரிகள், உயர் அதிகாரிகள், பொது நிறுவனங்கள், வெளியூர்ப் பிரமுகர்கள், வெளிநாட்டவர்கள் முதலியோர் இன்றும் சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆத்மீக ஆற்றலின் செயற்பாடுகளைக் கண்கூடாகக் காண்கின்றனர். அந்த அனுபவம் புனிதமானது; பவித்திரமானது.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் வரலாறும் ஆக்கங்களும் அவற்றின் பதிப்பு முயற்சிகளும்.

சி —

பண்டிதர் சா. மயில்வாகனார் பி. எஸ்சி. (லண்டன்) -சுவாமி விபுலாநந்தர்- துறவு பூனும் நோக்குடன் 1922ஆம் ஆண்டு சென்னை, மயிலாப்பூர் ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண மடத்தையடைந்தார். அன்றி லிருந்து அவர் மகா சமாதியடையும்வரை சரியாகக் கால் நூற்றாண்டுகள் தமிழிய லின் எல்லாத் துறைகளையுஞ் சார்ந்த கட்டுரைகளையும் கவிதைகளையும் எழுதினார். அவரது வாழ்நாளில் மதங்க குளாமணி, யாழ்நூல் என்ற அவரது இரு படைப்புகளுமே நூலுருவில் வெளி வந்தன.

20-07-1947இல் சுவாமி விபுலாநந் தர் மறைந்தார். தமிழுலகமே அதிர்ந் தது. தமிழறிஞர்களும் பாவலர்களும் அவர்மீது தாம் கொண்டிருந்த அன்பை யும் அளப்பரிய மதிப்பையும் கண்ணீர் தோய்ந்த கவிமலர்களாகவும் கட்டுரைக ளாகவும் வெளியிட்டுத் தம்மைத் தாமே தேற்றிக்கொள்ள முயன்றனர். இந்த இரங்கலுரைகளும் பாக்களும் பல பத்திரி கைகளில் வெளிவந்தன. எனினும் அவ ரது வாழ்க்கை வரலாறும் அவரது ஆக் கங்களின் தொகுப்பும் வெளிவர இன் னும் சில ஆண்டுகள் காத்திருக்கவேண் டியதாயிற்று.

இவ்வகையில் வெளிவந்துள்ள நூல் களின் நிறைகளையும் குறைகளிருந்தால் அவற்றினையும் சுட்டிக்காட்டுவதே இக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இது ஒரு விமர்சனமல்ல, விளக்கம்.

அடிகள் மறைந்து நான்கு வருடங் களின் பின் 1951ஆம் ஆண்டில் 'விபுலா நந்த அடிகள்' என்ற பெயரில் ஒரு நூல் வெளிவந்தது. இது ஒரு தொகுப்பு நூல்.

“இலங்கைக் கல்விப்பகுதி மொழிபெயர்ப் பாளர் திரு. மு. கணபதிப்பிள்ளை அவர் கள் கட்டுரையைத் தழுவி, சுவாமிகளின் குறிப்புகளைத் துணையாகக் கொண்டு தொகுக்கப்பட்டது” எனத் தொகுப்பா சிரியர் திரு. மு. திருநாவுக்கரசு அவர் கள் நூலின் முகப்பில் குறித்துள்ளார். இந்நூலை இ. மா. கோபாலகிருஷ்ணக் கோன் பிரசுரகர்த்தர் (மதுரை, சென்னை) வெளியிட்டனர்.

நூலின் முதற்பகுதியில் 67 பக்கங் களில் அடிகளாரின் வரலாறு கூறப்படு கிறது. “அடிகளாரியற்றிய கவிதைகளுட் சில” என்ற தலைப்பில் ஏழு கவிதை களும் ஒரு கட்டுரையும் தொகுக்கப்பெற் றுள்ளன. நூலில் இறுதியில் 29 பக்கங் களில் தமிழன்பர்கள் பலர் இயற்றிய இரங்கற்பாக்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன.

நாமறிந்தவரையில் அடிகளாரைப் பற்றிய முதலாவது நூல் இதுவாகும். தொகுப்பாசிரியர் திரு. மு. திருநாவுக் கரசு அவர்களின் முயற்சி போற்றுதற் குரியது. அடிகளாரின் வாழ்க்கையின் நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் தொட்டுக்காட்டப் பட்டுள்ளன. அவரது இனிமை நிறைந்த பாடல்கள் சிலவற்றைத் தமிழுலகிற்கு முதன்முதல் அறிமுகஞ் செய்துவைத்தது இந்நூலென்று கூறுவதில் தவறில்லை. எனினும் இந்நூலில் சில தவறுகளும் காணப்படுகின்றன. “அங்ஙனம் யாழ்ப் பாணத்திலிருந்து சென்று மட்டக்களப் பிற் குடியேறியவர்கள் தான் சுவாமிகளின் முன்னோர்கள்” என்ற கூற்றுக்கு எந்த ஆதாரமும் காட்டப்படவில்லை. சுவாமி கள் தமது வித்தியாகுரு வணக்கமாக இயற்றிய பாடலில் பல பிழைகள் காணப் படுகின்றன. 2ஆம் பக்கத்தில் “வித்தி

யாரம்பத்தின்பின் சில காலம்வரை இவருக்குப் பாடஞ் சொல்லிக்கொடுத்தவர் இவருடைய தந்தையாரும், தாய் மாமன் மாராகிய சிவகுருநாதபிள்ளை, வசந்தராசபிள்ளை ஆதியானோருமாவர்'' எனக் கூறப்படுகிறது. அடிகளார் தமது இளமைக் காலத்தில் இயற்றிய கணேச தோத்திர பஞ்சகம் முதலிய ஐந்து நூல்களின் தொகுப்பின் முகவுரையில் ஸ்ரீமத். சா. வ. சிவகுருநாதபிள்ளை தமது பேரனார் என்பதைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முதலாம் அத்தியாயத்தின் இறுதியில், "திரு. மு. திருவிளங்கம் அவர்களின் மறைவுதான் பண்டிதர் மயில்வாகனரைத் துறவு வாழ்க்கைக்குத் தூண்டிற்று'' என நிச்சயப்படுத்திக் கூறியிருப்பது பொருத்தமானதாகத் தெரியவில்லை.

உதாரண புருஷர்களாக விளங்கும் மகான்களின் வரலாற்றில் திகதிகள் - குறைந்தபட்சம் ஆண்டுகள் முக்கியமானவை. இந்நூலில் "சுவாமிகள் 1892 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 27ஆம் திகதி (சர வருஷம் பங்குனி மாதம் 16ஆம் திகதி) ஞாயிற்றுக்கிழமை ஞாயோதய வேளையில்..... பிறந்தார்கள்'' என்று காணப்படும் கூற்று எந்த ஆதாரமும் அற்றது. இவ்வாறே "சுவாமிகள் (19-7-49) சனிக்கிழமை இரவு ஒன்றரை மணியளவில் - தமது ஐம்பத்தைந்தாவது வயதில் - பரமபதமடைந்தார்கள்'' என்ற கூற்றும் தவறானது. 47 என்பது 49 எனத் தவறாக அச்சாகியிருக்கவேண்டுமென்று (நூலில் பிழை திருத்தம் காட்டப்படவில்லை) நாமெடுத்துக்கொண்டாலும் "19-7-47 சனிக்கிழமை இரவு ஒன்றரை மணியளவில்'' என்றிருப்பதும் தவறாகிறது. உண்மையில் அடிகள் மறைந்த திகதி 20-07-1947 ஞாயிற்றுக்கிழமை என்றிருக்கவேண்டும். அன்றேல் தமிழ் முறைப்படி "சர்வசித்து வருஷம் ஆடி மாதம் 3ஆம் திகதி சனிக்கிழமை இரவு ஒன்றரை மணியளவில்..." என்று எழுதப்படவேண்டும்.

இனி இந்நூலில் இணைக்கப்பட்டுள்ள கவிதைகளைப் பார்க்கலாம். முதலாவது பாடல் 'தேவபாணி' என்பது. 'தேவபாணி' என்ற தலைப்பெயர் சரியானது என்ற போதிலும் அடிகளார் கொடுத்துள்ள பெயர் 'பேரையூர் அம்பாள் குளம் பெய்யாத விநாயகர் திருவடி பரவிய தேவபாணி'' என்பது. (தமிழ்ப்பொழில் துணர் 22 மலர் 7 - விய, ஐப்பசி (1946 அக்டோபர்) அவ்வாறே பிரசுரிப்பதுதான் முறையாகும்.

இரண்டாவது பாடல் "ஈசனுக்கும் இன்மலர்கள்'' என்பது. இந்தத் தலைப்பும் தவறானது. இப்பாடலுக்கு சுவாமி விபுலாநந்தர் இட்ட பெயர் "ஈசனுக்கும் மலர்''. ஊன்றி நோக்கில் இவ்விண்ணு தலைப்புகளுக்குமிடையில் உள்ள பொருள் வேறுபாடு விளங்கும்.

ஐந்தாவதாகப் பிரசுரிக்கப்பட்ட பாடல் "கங்கையில் விடுத்த ஓலை'' என்பது. அடிகளார் கொடுத்துள்ள தலைப்பு "கங்கையில் எழுதியிட்ட ஓலை'' என்பது.

ஆறாவதாக உள்ள பாடலின் தலைப்பெயர் "தில்லிமாநகர்த் திருவமர்மார் பன் திருக்கோயிற் காட்சி'' என்றிருக்க வேண்டியது "தில்லிமாநகர்த் திருமருமார்பன் திருக்கோயிற் காட்சி'' என மாற்றப்பட்டுள்ளது.

ஏழாவதாக இடம்பெறும் கட்டுரையின் தலைப்பு "இமயஞ்சேர்ந்த காக்கை'' (தமிழ்ப்பொழில் துணர் 16 - விக்கிரம, தை (1941) பக்கம் 367 - 376) இப்பெயரை "இமயத்தைச் சேர்ந்த காக்கை'' எனத் தொகுப்பாசிரியர் விரித்து எழுதியுள்ளார்.

எட்டாவது ஒரு பாடல். இது 'ஆறு முக நாவலனார்' என்ற தலைப்பின்கீழ் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது. அடிகளார் கொடுத்துள்ள தலைப்பு "நாவலர் மெய்க்கீர்த்தி மாலை'' என்பது. (ஈழகேசரி 1944)

நூலின் இறுதியில் "அடிகளார் மறைவுபற்றி அன்பர்கள் இயற்றிய இரங்

கற் பாக்கள்'' தொகுத்துக் கொடுக்கப் பட்டுள்ளன. இது ஒரு நல்ல முயற்சி. இப்பாக்களுடன் இன்னுமுள்ள இரங்கற் பாக்களையும் இரங்கலுரைகளையும் சேர்த்து ஒரு தனி நூலாக வெளியிடுவது எதிர்கால சந்ததியினர்க்குப் பெரிதும் பயன்தரும்.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் வரலாற்றினை எடுத்துக்கூறச் செய்யப்பட்ட இரண்டாவது முயற்சி குருமண்வெளி திரு. அருள். செல்வநாயகத்தினுடையது. திரு. அருள். செல்வநாயகம் அடிகளாரின் வரலாற்றை மட்டுமல்ல கட்டுரைகளையும் கவிதைகளையும் "விபுலாநந்த இலக்கியம்" ஒன்று, இரண்டு... என வரிசையாக வெளியிட்டதன்மூலம் தமிழர்களின் உள்ளத்தில் நீங்காத ஒரு இடத்தைப் பெற்றிருப்பவர். தமிழரின் நன்றிக்குப் பாத்திரமானவர்.

திரு. அருள். செல்வநாயகம் எழுதிய அடிகளாரின் வரலாறு கூறும் நூலுக்கும் 'விபுலாநந்த அடிகள்' என்ற பெயரே சூட்டப்பட்டுள்ளது. இது திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தினால் 1953ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் வெளியிடப் பெற்றது. ஆசிரியர் பெயர் "இலங்கை, கனுவாஞ்சிக்குடி திரு. டி. ரி. செல்வநாயகம்" எனப் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த நூல் முன்னைய நூலிலும் விரிவானது. அடிகளாரின் வரலாறு 183 பக்கங்களிற் கூறப்படுகிறது. அவ்வரலாறு 1. பிறப்பு, 2. வளர்ப்பு, 3. ஆசிரியப் பணி, 4. துறவற நிலை, 5. பொது நலப் பணிகள், 6. கூட்டத் தொண்டுகள், 7. தமிழ் ஊழியம், 8. யாழ் நூல் அரங்கேற்றம், 9. மறைவு என்ற அதிகாரங்களில் கூறப்படுகிறது. பத்தாவது பிரிவு 'இரங்கற் பாக்கள்' என்ற தலைப்பில் ஒரு உறுபந்தம்போல் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு பிரிவிலும் சில உட்பிரிவுகள் காணப்படுகின்றன.

"நூலின் இடையிடையே தொடர் பறாது அடிகளார் வரைந்த கட்டுரை

களில் அகத்தியமெனக் கண்டவைகளை இடத்திற்கேற்பப் பொருத்தியுள்ளேன். அடிகளாரின் துகளிலாத தொண்டுகளைப் பாராட்டிச் சில அறிஞர்கள் கருத்து மணம் செறியும் கட்டுரைகள் பல செதுக்கியுள்ளார்கள். அவற்றுள் சிலவற்றைச் சூழ்நிலைக்கேற்பச் சேர்த்துள்ளேன்'' என ஆசிரியர் தமது முன்னுரையில் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் எவ்வித குறியீடுகளோ அடிக்குறிப்புகளோ இல்லாமல் எல்லாவற்றையும் ஒன்றுசேர்த்து எழுதியிருப்பது வாசகருக்குக் குழப்பத்தை விளைவிக்கிறது.

புத்தகத்தைத் திறந்ததும் அடிகளாரின் திருவுருவப் படத்தின்கீழ் தோற்றம் 26-3-1892 என்றும், மறைவு 3-8-1949 என்றும் எழுதியிருப்பது பெரும் மலைப்பைத் தருகிறது. நூலினுள்ளே பிறப்பு என்ற பிரிவில் "கர ஆண்டு பங்குனித் திங்கள் 26ஆம் நாள் (26-3-1892) வைகறையில் கண்ணம்மையார் அறிவில் சிறந்து விளங்கப்போகும் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தார்'' என்று எழுதுகிறார். இவ்வாறு எழுதியவர் யாழ் நூல் முன்னுரையில் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்க அமைச்சர் திரு. நீ. கந்தசாமி, அடிகளாரின் பிறந்தநாள் 1892ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 29ஆம் நாள் என்று கூறியதை அப்படியே வெளியிட்டுள்ளார். திரு. அருள். செல்வநாயகம் மட்டுமல்ல அடிகளாரைப்பற்றிக் கட்டுரைகள் எழுதிய பலர் இந்தத் தவறைத் தொடர்த்து செய்துவந்தார்கள். இப்பொழுது அடிகளார் பிறந்த திகதி 03-05-1892 எனக் கூறும் சட்டபூர்வமான ஆவணம் கிடைத்துள்ளது.

இந்நூலில் யாழ் நூல் அரங்கேறிய திகதியும் தவறாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அரங்கேற்றம் "சர்வஜித்து ஆண்டு ஆனித் திங்கள் 6ம், 7ம் (20, 21-6-1947) நாட்களில் இனிது நிறைவேறியது'' (பக்கம் 155) என்றும், அதன்கீழ் அதே பக்கத்தில் 19-6-47 வியாழக்கிழமை இது நிகழ்ந்ததென்றும் குறிப்பிட்டிருப்பது தவறானது. உண்மையில் யாழ்நூல் அரங்கேறியது 5, 6-6-47 ஆகிய இரு நாட்களிலுமாம்.

திரு. அருள். செல்வநாயகம் சுவாமி விபுலாநந்தருடைய கட்டுரைகளைத் தொகுக்கும் முயற்சியில் ஈடுபடுமுன்னரே இந்நூலை எழுதியுள்ளார் எனத் தெரிகிறது. பின்னால் அவர் தொகுத்த 'விபுலாநந்தத் தேன்' என்ற தொகுப்பு நூலில் மிகச் சரியாகக் கொடுத்துள்ள பாடல் பெயர்கள் இந்த வரலாற்று நூலில் தவறாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு சில தவறுகள் காணப்பட்டபோதிலும் சுவாமிகளுடைய வரலாறு எழுதப்படவேண்டும். அவருடைய ஆக்கங்கள் தொகுத்து வெளியிடப்படவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை முதன் முதலாக ஏற்படுத்திக்கொண்டவர் அவரே. யாரும் நினைத்துப்பார்க்காத காலத்தில் தன்னந்தனியனாக இம்மாபெரும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வெற்றிகண்டவர் அமரர் அருள். செல்வநாயகம் அவர்கள். அடிகளாரை நினைக்கும்போது தம்மையும் சேர்த்து நினைக்குமாறு அவர் பணிபுரிந்துள்ளார்.

இனி விபுலாநந்த இலக்கியம் என்ற வரிசையில் அவர் வெளியிட்ட நூல்களைக் கவனிப்போம். முதல் தொகுதி 'விபுலாநந்தத் தேன்' என்பது. இதன் முதல் பதிப்பை 4-11-1956இல் சென்னை பாரி நிலையத்தார் வெளியிட்டனர். இரண்டாம் பதிப்பு வந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்நூலில் சுவாமி விபுலாநந்தரின் பத்துக் கவிதைகளும், பதினொரு கட்டுரைகளும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இவை யாவும் ஸ்ரீ ராமக்கிருஷ்ண விஜயம் என்ற மாசிகையில் வெளிவந்தது எனத் தொகுப்பாகியார் தமது முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாடல் எழுத்துக்கும் கட்டுரைகளுக்கும் அடிகளார் இட்ட பெயர் அப்படியே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. "பழந்தமிழ் நாட்டுச் சமவாய வாழ்க்கை" என்ற கட்டுரையில் 105ஆம் பக்கத்தின் இறுதியில் மூன்று வரிகள் தவறவிடப்பட்டுள்ளன. இது அச்சுக்கோப்பவரின் தவறாக இருக்க

லாம். மொத்தத்தில் "விபுலாநந்தத் தேன்" ஒரு 'சுத்தப் பதிப்பு' ஆகத் திகழ்கிறது.

'விபுலாநந்த அமுதம்' என்ற நூலில் எந்த இடத்திலும் திகதி குறிப்பிடப்படவில்லை. இதனை வெளியிட்டோர் கலாநிலையம், 175, செட்டியார் தெரு, கொழும்பு. சென்னையில் அச்சிடப்பட்டது. "விபுலாநந்தத் தேன்" என்ற தொகுப்பில் விபுலாநந்த இலக்கியம் தொகுதி 1 என அச்சிட்டிருப்பதாலும், விபுலாநந்த செல்வம், தொகுதி 3 எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதாலும் விபுலாநந்த அமுதத்தை விபுலாநந்த இலக்கியம் 2 எனக் கொள்ளலாம்போல் தெரிகிறது.

இத்தொகுப்பில் 39 கட்டுரைகள் காணப்படுகின்றன. எல்லாம் அளவில் சிறியவை. 11 வரியுள்ள கட்டுரை ஒன்றும், 12 வரியுள்ள கட்டுரை ஒன்றும் காணப்படுகிறது. இத்தொகுப்பை விபுலாநந்த அமுதத் துளிகள் என்று அழைக்கலாம்போல் தோன்றுகிறது. ஒரு பொல்லாப்புமில்லை, ஒரு குறையுமில்லை நாமறியோம், எப்பவோ முடிந்த காரியம் என்ற தலைப்புகள் யோகர் சுவாமிகளையும், ஆத்தும சிந்தனை, கண்ணன் காட்டிய வழி என்பன ராஜாஜியையும், இல்லறமும் பிரமசரியமும், அனாசக்தியோகம் என்பன காந்தியடிகளையும் ஞாபகமூட்டுகின்றன. இக்கட்டுரைகள் அடிகளாரின் கையெழுத்துப் பிரதியாக அச்சுவாகன மேறாமல் கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கத்து நூல் நிலையத்தில் இருந்ததாகவும், சங்கத்து அலுவலர்களுள் ஒருவரான திருவாளர் க. நா. சின்னையா அவர்களின் அநுமதியுடன் பிரதி செய்துகொண்டு வந்ததாகவும் அருள் செல்வநாயகம் கூறுகிறார்.

விபுலாநந்த இலக்கியத்தின் மூன்றாம் தொகுதி எதுவென்று தீர்மானிக்கு முன் அருள். செல்வநாயகம் தாம் வெளியிட்ட தொகுதிகளின் இலக்கங்களையும், அவற்றின் முதலாம் பதிப்பு வெளியான திகதிகளையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவேண்டியுள்ளது.

விபுலாநந்த இலக்கியம்	பெயர்	முதல் பதிப்பு வெளியான திகதி
தொகுதி 1	விபுலாநந்தத் தேன்	நவம்பர் 1956
தொகுதி 2	—	—
தொகுதி 3	விபுலாநந்தச் செல்வம்	மார்ச்சு 1963
தொகுதி 3	விபுலாநந்த ஆராய்வு	ஜூலை 1963
தொகுதி -	விபுலாநந்த அமுதம்	—
தொகுதி -	விபுலாநந்த வெள்ளம்	1961
தொகுதி 6	விபுலாநந்தக் கவிமலர்	1965

இந்த அட்டவணையை நோக்கினால் விபுலாநந்த ஆராய்வை 4ஆம் தொகுதி யாகக் கொள்ளலாம் எனத் தெரிகிறது. இரண்டாம் தொகுதி விபுலாநந்த அமுதமா, விபுலாநந்த வெள்ளமா? இதனைத் தீர்மானிக்கு முன் 1961இல் வெளியான விபுலாநந்த வெள்ளத்தின் முன்னுரையில் ஆசிரியர் அருள். செல்வநாயகம் எழுதுவதைக் கவனிக்கவேண்டும். அது வருமாறு: “விபுலாநந்த இலக்கிய வரிசையிலே” “விபுலாநந்த அடிகள்”, “விபுலாநந்த அமுதம்”, “விபுலாநந்தத் தேன்”, “விபுலாநந்த ஆராய்வுகள்”, “விபுலாநந்தக் கவிதைகள்” என்னும் நூல்களை நாம் வழங்கினோம். இப்பொழுது “விபுலாநந்த வெள்ள”த்தை உங்களிடம் ஒப்படைக்கின்றோம்.”

1961இல் வெளியான ஒரு நூலில் 1963ஆம் ஆண்டில் வெளியான இரண்டு நூல்களைப்பற்றிக் குறிப்பிடுவது முடியுமா? விபுலாநந்த இலக்கிய வரிசையில் மூன்றாவது நூல் என இரண்டு நூல்களைக் குறிப்பிட்டிருப்பதேன்? இந்த ஆராய்ச்சிகளை இத்துடன் நிறுத்தி மேலே செல்வோம்.

“விபுலாநந்த வெள்ளம்” என்ற தொகுப்பு “ஓரியன்ட் லாங்மன்ஸ் விமிடெட்” என்ற ஸ்தாபனத்தால் 1961இல் வெளியிடப்பட்டது. இதில் அடிகளாரின் இரண்டு சொற்பொழிவுகளும், பன்னிரண்டு கட்டுரைகளும் காணப்படுகின்றன. பதினைந்தாவதாகக் காணப்படும் “சிந்தனை மொழிகள்” குருதேவருடையது. சுவாமி விபுலாநந்தர் இதனை ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண விஜயத்தில் வெளியிட்டுவந்தார். “இலக்கியச் சுவை” என்று பிர

சரிக்கப்பட்டுள்ள சொற்பொழிவுக்கு அடிகளார் கொடுத்த பெயர் “இலக்கியம் கற்றலும், இலக்கியச் சுவையில் ஈடுபடலும்” என்பது.

“பாவலர் விருந்து” என்ற கட்டுரை 1924ஆம் ஆண்டு அ. மாதவையாவின் “பஞ்சாமிர்தம்” என்ற பத்திரிகையில் வெளிவந்தது. அக்கட்டுரையில் காணப்படாத சில அம்சங்கள் அருள். செல்வநாயகம் பதிப்பித்த கட்டுரையில் காணப்படுகின்றன. கட்டுரையின் இறுதிப்பகுதியில் பகர அடைப்புக்குள் [என்றின்னவாறு.....] எனக் காணப்படும் 13 வரி நீளமுள்ள பகுதியும் அறிவுடையரனார் (சுவாமி விபுலாநந்தர்) இயற்றிய இனிய ஆறு பாடல்களுக்கு விளக்கமும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இதைப்பற்றி தொகுப்பாசிரியர் எதுவும் குறிப்பிடவில்லை.

மற்றொரு தொகுதியாகிய “விபுலாநந்தச் செல்வம்” மார்ச் 1963இல் சென்னைக் கலைமகள் காரியாலயத்தால் வெளியிடப்பெற்றது. இத்தொகுப்பில் “பூஞ்சோலை காவலன்” என்ற கவிதையும், “விஞ்ஞான தீபம்” என்ற முற்றுப்பெறாத நூலின் பகுதிகளும், வேறு ஏழு கட்டுரைகளும் வெளிவந்துள்ளன. “ஆங்கில வாணி” என்ற கட்டுரை மு. கதி ரேசன் செட்டியார் மணிமலரில் வந்த திகதி 12-10-52 என்றிருப்பது 12-10-41 என்றிருக்கவேண்டும். கட்டுரையின் உள்ளே இரு இடங்களிலும் இறுதியிலும் சில பகுதிகள் தவறவிடப்பட்டுள்ளன. ஏனைய கட்டுரைகள் நல்ல முறையில் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

“விபுலாநந்த ஆராய்வு” என்ற தொகுப்பு ஜூலை 1963இல் சென்னைக் கலைமகள் காரியாலயத்தால் வெளியிடப்பட்டது. இத்தொகுப்பில் அடிகளாரின் முற்றுப்பெறாத நூலாகிய “மேற்றிசைச் செல்வத்தின்” பகுதிகளும் வேறு நான்கு கட்டுரைகளும், ஒரு சொற்பொழிவும், ஒரு கவிதையும் வெளிவந்துள்ளன. மேற்றிசைச் செல்வத்தைப் பதிப்பித்த முறை பொருத்தமுடையதல்ல. மேற்றிசைச் செல்வம் என்ற பொதுத் தலைப்பின்கீழ் அதிகாரத் தலைப்புகளைக் கொடுத்துப் பிரசுரித்திருக்கவேண்டும். நூலில் ஒவ்வொரு அதிகாரமும் ஒவ்வொரு தனிக் கட்டுரையாகத் தோன்றும் வண்ணம் பதிப்பித்துள்ளார். இதனால் மேற்றிசைச் செல்வம் என்ற தொடர் இரண்டிடங்களில் காணப்படுகிறது. “தில்லிமாநகர்த்திருவமர் மார்பன் திருக்கோயிற் காட்சி” என்ற பாடலில் ‘தில்லிமாநகர்’ என்ற தொடர் விடுபட்டுள்ளது.

இந்த வரிசையில் “விபுலாநந்த இலக்கியம் 6” என்ற எண் இட்டு அடிகளாரின் கவிதைகளைத் தொகுத்த அருள். செல்வநாயகம் அத்தொகுப்பிற்கு “விபுலாநந்தக் கவிமலர்” என்று பெயரிட்டு, அதன் முதற் பதிப்பை 1965இல் வெளிக்கொணர்ந்தார். இது யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலையாரால் வெளியிடப்பட்டது.

“விபுலாநந்தத் தேன்” என்ற தொகுப்பில் வெளியிடப்பட்ட பாடல்களையும் வேறு பாடல்களையும் தேடி எடுத்து இத்தொகுப்பில் தந்துள்ளார். சுவாமி தாம் எழுதிய கட்டுரைகளிலும் தேவைப்பட்ட போது தாமே கவிதைகளை எழுதிச் சேர்த்துள்ளார். இவ்வாறு கட்டுரைகளில் காணப்பட்ட பாடல்களையும் தெரிந்து எடுத்து அருள். செல்வநாயகம் விபுலாநந்தக் கவிமலரில் சேர்த்துள்ளமை பாராட்டப்படவேண்டியது.

“விபுலாநந்தக் கவிமலர்” நான்கு பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. முதற் பகுதியில் கடவுள் வணக்கப் பாடல்களையும், இரண்டாம் பகுதியில் ஏனைய

பாடல்களையும், மூன்றாம் பகுதியில் மூன்று கடவுள் வணக்கப் பாடல்களோடு மொத்தம் எண்பத்தாறு பாடல்களையுடைய குருதேவர் வாக்கியத்தைத் தனியாகவும், நான்காம் பகுதியில் மொழிபெயர்ப்புப் பாடல்களையும் சேர்த்திருப்பது நல்ல பதிப்புமுறையாகும்,

அடிகளார் இட்ட கவிதைத் தலைப்புகளை மாற்றாமலும், வேறுவித மாற்றங்கள் செய்யாமலும் விபுலாநந்தத் தேனில் கவிதைகளை வெளியிட்ட அருள். செல்வநாயகம் இந்நூலில் தலைப்புப் பெயர்களை மாற்றியிருப்பது சரியன்று. மஹாலக்ஷ்மி ஸ்தோத்திரம் என்பது மகாலட்சுமி தோத்திரம் என்றும், குருசரண ஸ்தோத்திரம் என்பது குருசரண தோத்திரம் என்றும், நாவலர் மெய்க்கேர்த்தி மாலை என்பது ஆறுமுகநாவலர் என்றும் மாற்றஞ் செய்யப்பட்டுள்ளன. இவை உதாரணங்கள்.

குருதேவர் வாக்கியம் என்ற கவிதைத் தொடரில் பெரும்பாலான கவிதைகளுக்கு சுவாமியவர்கள் விளக்கக் குறிப்புகள் எழுதியிருந்தார். இதனை விபுலாநந்தத் தேனில் பிரசுரித்த அருள். செல்வநாயகம் விபுலாநந்தக் கவிமலரில் நீக்கி விட்டது தவறாகும். நூலில் அச்சுப்பிழைகள் காணப்படுகின்றன. நீரமகளிர் இன்னிசைப் பாடலில் மூன்று அடிகள் தவறவிடப்பட்டுள்ளன. பொதுவாக அருள். செல்வநாயகம் தாம் பதிப்பித்த கட்டுரைகளின் மூலங்களைக் குறிப்பிடாதது ஒரு பெருங்குறை.

அருள். செல்வநாயகம் “விபுலாநந்த இன்பம்” என்ற ஒரு சிறு நூலையும் இயற்றியுள்ளார். இந்நூல் 16 பக்கங்களில் விபுலாநந்த அடிகளாரது வரலாற்றைச் சுருக்கித்தருகிறது. தம்பித்துரை பதிப்பகம் (கொழும்பு) இந்நூலின் முதற் பதிப்பை மார்ச் 1973இல் வெளியிட்டுள்ளது. இந்நூலிற்கு ‘ஆசிச்செய்தி’ வழங்கிய முன்னாள் அமைச்சர் திரு. செ. குமாரசூரியர் அவர்களும் பதிப்பகத்தாரும் இந்நூல் மாணவருக்காக எழுதப்பட்டது என்கிறார்கள். விபுலாநந்தச்

செல்வம், அமுதம், வெள்ளம் என்ற பெயர்களுக்குப் பொருத்தமாக வரலாறு கூறும் இந்நூலுக்கும் “விபுலாநந்த இன்பம்” என்ற பெயரைச் சூட்டியுள்ளார் போலத் தெரிகிறது. இச்சிறு நூலின் முன்னுரையில் ஆசிரியர் “முதலில் அடிகளாரின் வாழ்க்கையினை வகுத்தெழுதி தனி நூலாகக் கழக வாயிலாகக் கொணர்ந்தேன். பின் விபுலாநந்த இலக்கியமாக ஒன்பது நூல்களை எழுதினேன்” என்று குறிப்பிடுகிறார். இலங்கையில் க. பொ. த. உயர்தர வகுப்பிற்குப் பாடமாக விபுலாநந்தரின் கட்டுரைகள் சிலவற்றை விதித்தபோது அருள். செல்வநாயகம் அக்கட்டுரைகளைத் திரட்டி “விபுலாநந்த இன்பம்” என்ற பெயரில் வெளியிட்டார் என முந்திய பந்தியில் குறிப்பிட்ட விபுலாநந்த இன்பம் என்ற நூலின் அட்டையின் பின்புறத்தில் வெளியான விளம்பரம் தெரிவிக்கிறது. இது விருந்து அருள். செல்வநாயகம் தாம் வெளியிட்ட இரண்டு நூல்களுக்கு ஒரே பெயரை இட்டிருக்கிறார் எனத் தெரிகிறது. மேலும் அவ்விளம்பரத்தில் ஆசிரியரின் பிற நூல்கள் என்று குறிப்பிட்டுள்ளவற்றில் விபுலாநந்தக் கவிதை, விபுலாநந்தக் கவிமலர் என இரண்டு நூல்களின் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. மேலும் விபுலாநந்தச் சொல்வளம், அடிகளார் பேசுகிறார் என்ற வேறிரு நூல்களின் பெயர்களும் காணப்படுகின்றன. எமது அறிவுக்கு எட்டிய வகையில் விபுலாநந்தக் கவிதை, விபுலாநந்தச் சொல்வளம், அடிகளார் பேசுகிறார் என்ற நூல்கள் வெளிவந்ததாகத் தெரியவில்லை.

மேலே கூறியவாறு க. பொ. த. ப. உயர்தர வகுப்புகளுக்குப் பாடமாகக் குறிப்பிட்ட கட்டுரைகளைத் தொகுத்து கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம் “இலக்கியக் கட்டுரைகள்” என்ற பெயரில் ஒரு நூலை வெளியிட்டது. இதன் முதற்பதிப்பு 1973இல் வெளிவந்தது. இந்நூலில் அடிகளாரின் மூன்று சொற்பொழிவுகளும் எட்டுக் கட்டுரைகளும் யாழ் நூல் - உறுப்பியலும் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. யாழ்நூல் - உறுப்பியல்

தவிர ஏனையவை முன்னரே அருள் செல்வநாயகத்தின் தொகுப்பு களில் வெளிவந்தவை. ஆனால் இந்நூலில் எல்லாவற்றினது மூலங்களைக் காலத்துடன் சேர்த்துக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

சுவாமி விபுலாநந்தரை நன்கு அறிந்தவரும் சிவாநந்த வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகவும் பின் வைத்தியேஸ்வரா வித்தியாலயத்தில் நீண்ட காலம் அதிபராயிருந்தவருமாகிய திரு. ச. அம்பிகைபாகன் பி. ஏ., அவர்கள் அடிகளார் மறைந்து 39 வருடங்களின் பின் யாழ்ப்பாணம் விபுலாநந்த அச்சகத்தாரைத் தூண்டி அடிகளார் 1926, 1927 ஆம் ஆண்டுகளில் கொழும்பு ‘விவேகானந்தன்’ பத்திரிகையில் எழுதிய கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வெளியிடச் செய்தார். அக் கட்டுரைகளில் பதினமூன்றும் ஒரு சொற்பொழிவின் சுருக்கமும் அடிகளார் எழுதிய கடிதம் ஒன்றும் அடங்கிய ‘விபுலாநந்தர் உள்ளம்’ என்ற தொகுப்பு நூலின் முதற்பதிப்பு 19-3-1976 இல் வெளிவந்தது.

முன்னுரையில் திரு. ச. அம்பிகைபாகன் அவர்கள், “பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் திரு. பீதாம்பரனார், அன்பர் ஒருவர் மூலம், சுவாமிகள் விவேகானந்தன் பத்திரிகையில் எழுதிய கட்டுரைகளை எனக்கு அனுப்பி அவற்றைப் புத்தக ரூபத்தில் வெளியிடும்படி கேட்டுக்கொண்டார். ஒரு பெரியார் தாம் இக்கட்டுரைகளைப் பார்வையிட்டு வெளியிடுவதாகக் கூறி அவற்றை வாங்கிக் கொண்டு சென்றார். அவர் அக்கட்டுரைகளைப் பிரசுரிக்கவுமில்லை; அவற்றைத் திருப்பித் தரவுமில்லை.” என்றும்... “திரு. கோ. அப்பாக்குட்டி அவர்கள் தாம் வைத்திருந்த விவேகானந்தன் முதல் தொகுதியை எனக்கு உதவினார்; அவர் உதவிய தொகுதியிலிருந்தே இப்பொழுது வெளிவரும் கட்டுரைகள் பிரதி செய்யப்பட்டன” என்றும் கூறுவதிலிருந்து அடிகளார் விவேகானந்தனில் கட்டுரைகள் எல்லாம் இந்நூலில் பிரசுரிக்கப்படவில்லை எனத் தெரிகிறது. அம்பிகைபாகனை நோவதா? அப்பெரியாரை நோவதா? யாரை நோவோம்!

ஈழத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் அவைவந்து திரிந்து அரும்பாடு பட்டு தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலுமுள்ள சுவாமிகளின் படைப்புகளின் பெயர்களையும் அவை எவ்வாண்டு எந்தப் பத்திரிகையில் வெளிவந்தன என்ற விபரங்களையும் தொகுத்து 'விபுலாநந்தம்' என்ற கைநூலை வெளியிட்டவர் அன்பர் ந. நடராஜா M.A. அவர்கள். 1976இல் வெளிவந்த இச்சிறுநூலில் சுவாமி விபுலாநந்தரின் 180 தமிழ்க் கட்டுரைகளினதும் 41 ஆங்கிலக் கட்டுரைகளினதும் 32 தமிழ்க் கவிதைகளினதும் 7 ஆங்கிலக் கவிதைகளினதும் பெயர்களையும், வெளியிட்ட ஆண்டு வெளிவந்த பத்திரிகைகளின் பெயர்களையும் குறித்திருப்பதால் இச்சிறுநூல் ஆராய்ச்சி மாணவர்களுக்கு வழிகாட்டியாக உதவக்கூடியது. மேலும் இந்நூலில் பெயர்களும் வெளிவந்த ஆண்டுகளும் மட்டும் அறியக்கூடியதாக உள்ள அடிகளாரின் 41 ஆக்கங்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இன்னும் அடிகளார் எந்த நூல்களுக்கு அணிந்துரை எழுதிச் சிறப்பித்தார் என்ற விபரமும் காணப்படுகிறது.

மேலே கூறப்பட்ட ஆக்கங்களில் பலவற்றை திரு. நடராஜா அவர்கள் திரட்டிச் சேமித்து வைத்திருந்தார். இப்பெரு நிதியம் வன்செயல்களின் விளைவாக அவரது வீட்டோடு சேர்த்து எரிக்கப்பட்டுவிட்டது. வன்செயல்களால் மட்டக்களப்பில் ஏற்பட்ட பேரிழப்புகளில் இதுவுமொன்று.

திரு. நடராஜா எம். ஏ. அவர்கள் தொகுத்த கைநூலில் அருள்செல்வநாயகத்தின் தொகுப்பு நூலாகிய விபுலாநந்த அமுதத்தில் காணப்படும் 39 சிறிய கட்டுரைகள் குறிப்பிடப்படவில்லை.

திரு. ந. நடராசா சுவாமிகளுடைய மணிமணியான 220 மொழிகளைத் தொகுத்து 'விபுலாநந்தர் மணிமொழிகள்' என்ற ஒரு சிறு நூலையும் 1976 இல் வெளியிட்டார். இம் மொழிகளை அவர் எங்கிருந்து எடுத்தார் என்பதைக்

குறிப்பிட்டிருந்தால் வாசகர்களுக்குப் பெரிதும் உதவியாக இருந்திருக்கும்.

புலவர் ஆர். பழனியாண்டி அவர்கள் எழுதிய (முதலாம் பதிப்பு 1949) முத்தமிழ்ப்புலவர் என்ற நூலும், திரு. அ. சோமசுந்தரம் எழுதிய முத்தமிழ் வித்தகர் (1ஆம் பதிப்பு அக்டோபர் 1965, 2ஆம் பதிப்பு ஜூன் 1966, 3ஆம் பதிப்பு ஜூலை 1966) என்ற நூலும் சென்னையில் வெளிவந்ததாக "அடிகளார் படிவமலர்" ஆசிரியர் திரு. ம. சற்குணம் எம்.ஏ. அவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சங்கத்துக்காக அவர் தமிழில் மொழிபெயர்த்த நூல்களையும் குறிப்பிடவேண்டும். சுவாமிஜீ விவேகாநந்த ஞானதீபம் என்ற வரிசையில் சில பகுதிகளை மொழிபெயர்த்துள்ளார். சுவாமி விவேகாநந்தரின் கர்மயோகம் ஞானயோகம், நம்மவர் நாட்டு ஞான வாழ்க்கை என்ற மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும் தனியாக வந்துள்ளன. ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விஜயத்தில் சுவாமி விவேகாநந்தருக்கும் சிஷ்யருக்கும் நடந்த சம்பாஷணை 'குரு சிஷ்ய சம்வாதம்' என்ற தலைப்பில் வெளிவந்தது. பின் இது 'சுவாமி விவேகாநந்தர் சம்பாஷணைகள்' என்ற பெயரில் நூலுருப் பெற்றது. நடராஜ வடிவம், தில்லைத் திருநடனம் என்னும் கட்டுரைகளைச் சேர்த்து ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சங்கம் 'நடராஜ வடிவம்' எனச் சிறிய நூலாக வெளியிட்டுள்ளது.

சமீபத்தில் சுவாமி விபுலாநந்தர் பற்றி இரண்டு ஆங்கில நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. ஒன்று Vepulananda - A Literary Biography என்பது. மற்றது Vipulananda - A Biography The man and his Achievement என்பது. இரண்டும் ஒரே ஆசிரியரால் எழுதப்பட்டது. தற்போது இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்நூல்களின் ஆசிரியர் திரு. க. சணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் இந்நூல்களை, சுவாமி விபுலாநந்தரின் பெருமையை வெளிநாட்டாருக்கு அறிவிக்கவேண்டும் என்ற நோக்குடன் எழுதியுள்ளார் எனத் தெரிகிறது. திறமான

புலமையெனில் வெளிநாட்டார் அதை வணக்கஞ் செய்தல்வேண்டும். நாம் அறிவிக்காமல் எப்படி வெளிநாட்டார் வணக்கஞ் செய்வர்! இந்தவகையில் திரு. க.கணபதிப்பிள்ளையவர்களின் தொண்டு சிறப்பானது

அடிகளார் பிறந்து ஒரு நூற்றாண்டு நிறைவுறுகிறது. புத்துணர்ச்சியுடன் சுவாமி விபுலாநந்தரை மீண்டும் தேடும் முயற்சி ஈழத்திலும் தமிழ்நாட்டிலும்

மட்டுமல்ல உலகில் எங்கெங்கு தமிழர் வாழ்கின்றனரோ அங்கெல்லாம் நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கின்றது. அவர் இமயம்போல் உயர்ந்து நிற்கிறார். ஒரு 'கமரா' இமயத்தையே தன்னுள் அடக்கிக்கொள்கிறதல்லவா? அந்த பிம்பத்தை நம்முள் அடக்கிக்கொள்ள முயல்வோம். அந்த முயற்சியின் பயனாக அவரைப் பற்றிச் சிறியவும் பெரியவுமான ஏராளமான நூல்கள் தோன்றட்டும்.

அடிகளாரும் ஆனந்த குமாரசாமியும்

ஆந்திர நாட்டிலுள்ள அமராவதி அருகில் கோள என்னும் இடத்தில் சில சிற்ப உருவங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தன. அவை இன்றும் இலண்டன் தொல்பொருட் காட்சிச்சாலையில் உள்ளன. அவை கி. மு. 2ஆம் நூற்றாண்டில் வரையப்பட்டன. இவைகளில் சில யாழ் உருவங்கள் காணப்படுகின்றன. இவைகளில் யாழ் வாசிக்கும் அணங்குகளுடைய அழகிய சிற்பங்கள் பல உள. இவற்றை அனைத்துலகக் கலை அறிஞர் ஆனந்த குமாரசாமியவர்கள் கண்டு ஆய்ந்தார். சிலப்பதிகாரக் காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் பின்னும் தமிழ் நாட்டிலே பழமையான யாழ்கள் வழங்கிவந்தன. பழமையான இசை மரபு நிலவிவந்தது. அதை மெய்ப்பிப்பதுபோல் அமராவதி கோலிச் சிற்பங் காணப்படுகிறது என்று முதன் முதலாக உலகத்திற்கு எடுத்துக்காட்டினார் அறிஞர் ஆனந்த குமாரசாமி.கலைமேதை ஆனந்த குமாரசாமி அவர்கள் அமராவதி யாழ்ச் சிற்பத்தைக் கண்டு ஆய்ந்து அதைப்பற்றி அரிய கட்டுரையைத் தீட்டியுள்ளார். விபுலாநந்த அடிகள் அதைக்கண்டு வியந்து யாழ் நூலிற் பாராட்டி எழுதியுள்ளார். (இசையும் யாழும் - அ. இராகவன். பக்கம் 254.) [ஆனந்த குமாரசாமி அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை 1931ஆம் ஆண்டு Journal Oriental Society என்னும் வெளியீட்டில் The Old Indian Veena என்னுந் தலைப்பில் வெளிவந்தது.] இதனைக் கண்ணுற்ற விபுலாநந்த அடிகளார் தனது யாழ் நூலிலே, 'பேரியாழ்' என்னும் கட்டுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்: பக்கம் ௩௭)

"அமராவதி நகரிலுள்ள சிலப்பதிகார காலத்துக் கல்லோவியம் எழிலயிக்க நரம்புகளுள்ள யாழருவத்தை நமக்குக் காட்டுகிறது. இவ்வோவியத்தின் நிழற்படத்தினைக் கண்ணுற்ற திரு. ஆனந்த குமாரசாமியென்னும் ஈழ நாட்டுப் பேரறிஞர் பழமையான இக்கருவி சிலப்பதிகார காலத்திலும் அதற்கு முன்னும் பின்னும் தமிழ்நாட்டிலே வழங்கிவந்ததென்பதையும், மிகப் பழமையான இசை மரபொன்று தமிழகத்திலே இருந்து இறந்த தென்பதையும் உலகிலுள்ள பேரறிஞர்கட்கு வெளியிட்டார்."

எத்தனிப்பில் வெற்றிகொள்ள

“ திமிலைத்துமிலன் ”

பொங்கிடும் கதிர்உதித்துப் பூத்திடுவான் பொற்கரையில்
போதலர் மட்டுகமும் நாடு - அது
புத்தெழிற் றமிழ்க்கவிஞர்வீடு - அந்தப்
பூமியிற் றரங்கமெறி வாவியிற் படகிலூர்ந்து
பூரண நிலவிலவன் போனான் - அவன்
போதமிக் கிசைப்புலவ னானான் - அந்தப்

பங்கமிலா வித்தகனின் பார்வையி லரமகளிர்
பாறையி லமர்ந்துயாழை மீட்டார் - அவன்
பக்குவமா யேழிசைகள் கேட்டான் - அந்தப்
பாவையர்கள் பொற்புடலார் பாசிநிகர் கூந்தலுளார்
பால்நிலா வதனவெழில் கொண்டார் - அரைப்
பாதியின்கீழ் மீன்வடிவில் நின்றார் - அவர்

துங்கமிளி ரின்னிசையில் தோய்ந்துள மகிழ்ந்ததனால்
தொல்லிசைத் தமிழ்மரபை யாய்ந்தான் - அன்று
தோன்றியயாழ் பற்பலகண் டோய்ந்தான் - அந்தத்
தூயதமிழ் வித்தகனின் தொண்டதனிற் கண்டடைந்த
சுந்தரப் பனுவலன்றோ யாழ்நூல் - இசைத்
தொல்கட லமுதமன்றோ யாழ்நூல்! - அந்தத்

தங்கநிகர் நற்பனுவல் தன்னையுண ராதுவெறும்
தர்க்கங்கள் புரிபவரே வாரீர் - அதன்
தாள்களைப் புரட்டிநன்கு பாரீர் - அதில்
தாழ்வில்தமிழ்ச் சாறெடுத்துச் சாருமிசைத் தத்துவத்தைத்
தக்கபக்கு வம்கணித்துக் கொண்டான் - யாழ்
தன்னையும் வடிவமைத்துக் கண்டான்

பண்டிதாக ளென்றுதமைப் பாரறியச் செய்துகொண்ட
பக்குவ மிலாதவர்கள் கூடி - அன்று
பக்கம்நின்று தாக்கினார்கள் சாடி - 'இந்தப்
பாரதிப டைத்தகவி பாவிலை'யெ னக்கனன்று
பலபடிப ழித்தொதுக்கி னார்கள் - 'இசைப்
பாட'லென்று திட்டியுமிழ்ந் தார்கள் - இதைக்

கண்டுமனம் நொந்தெ முந்து சுற்றவர்கள் மத்தியிலே
கன்னற்றமிழ் பாவதென்று காட்டி - அன்று
கைகொடுத்த தார்பகையை யோட்டி? - "தமிழ்க்
காவதிலே பூத்துநின்ற கள்நிறைந்த பூக்களெனக்"
காட்டினானே பாரதியின் பாட்டை - பலர்
கண்டுகொண்டார் பாரதிசொல் லேட்டை - அன்று

பண்டிருந்த பாமரபைப் பற்றிநின்று புத்தொளிசேர்
பாவடித்த பாவலனைக் கண்டாள் - தமிழ்ப்
பாவையும் தலைநிமிர்ந்து நின்றாள் - அந்தப்
பாரதியைப் பாரறியப் பண்ணிவைத்த பாவலன் யார்?
பக்குவ மிகும்விபுல னன்றோ! - அவன்
பாரிலுயர் சொல்லுழவ னன்றோ! - அவன்

தண்டமிழுக் காற்றுவைதத தக்கபணி யின்னதென்று
சாற்றிடுநல் லாய்வுபல வேண்டும் - தமிழ்
சாட்சியா யறிஞரெழ வேண்டும் - இந்தத்
தாரணிமு முதுமவன் தாவில்புகழ் சென்றடையத்
தக்கதெலாம் நாம்புரிய வேண்டும் - தமிழ்
தாயின்மன முங்குளிர வேண்டும்.

அக்கினிக்குள் முக்குளிக்கும் அல்லல்கொண்ட செந்தமிழர்
ஆருயிரைக் கைப்பிடித்துப் போவார் - இன்று
அஞ்சியஞ்சி யந்தரித்துச் சாவார் - இந்த
ஆண்மையற்ற ஆடவரை அன்றுணர்ந்து கொண்டானே
அஞ்சினர்க்கு நூறுசாவு என்றான் - வீரர்க்
காவதே யொருமரண மென்றான் - இன்று

திக்கிழந்து நிற்குமெங்கள் செந்தமிழ்க்கு லத்துதித்தோர்
சிந்தைகொண் டுணர்ந்துகொள்ள வேண்டும் - நன்கு
சேரிட மறிந்துசேர வேண்டும் - நூறு
திக்கில்நின்று கொக்கரித்து சீரழிந்து போவதாலே
சீறிடும்எ திரிகட்கே லாபம் - இளம்
சேய்களென்ன செய்துவிட்ட பர்வம்? - நாம்

எக்களிப்பிற் சிக்கிடாது எத்தனிப்பில் வெற்றிகொள்ள
எம்மையாட்டு வித்தகனைக் காண்போம் - வெற்றி
எம்மையண்ட நின்றுறுதி பூண்டோம் - அந்த
ஏழிசையின் வித்தகனை யேத்திநின்று பூசனைகள்
என்றுமே யியற்றயொளி சேர்ப்போம் - எங்கள்
இல்லமெங்கும் இன்பவிசை யார்ப்போம்.

மனத்தின் பிரதிவிம்பம்

நடுவுநிலையிலே நிற்கிற சில மனிதர்கள் மாத்திரம் உள்ளே மனத்திலும்
வெளியே உலகத்திலுமுள்ள குண குற்றங்களை உள்ளபடி அறிகிறார்கள்.
உண்மையறிவு ஒருவனுடைய நடுவுநிலைமையிலே வெகுதூரம் தங்கி நிற்கிறது.

— சுவாமி விபுலாநந்தர்.

விபுலாநந்த அடிகளாரும் சைவசித்தாந்தமும்

ம. சிவநேசராசா, B. A.

அடிகளார் சைவக்குடும்பத்திலே பிறந்தவர் இளமை முதல் சைவசமய நெறியைப் பின்பற்றி வாழ்ந்தவர். அவர் தனது இருபத்து மூன்றாம் வயதில் (1915ல்) கணேச தோத்திர பஞ்சகமும், கதிரையம்பதி மாணிக்கப்பிள்ளையார் இரட்டைமணி மாலையும், சுப்பிரமணியசுவாமி யிரட்டைமணி மாலையும், (திருகோணமலையைச் சேர்ந்த) கோதண்டகியாயபுரி குமாரவேணவ நவமணி மாலையும் என்னு நூலை வெளியிட்டார். இவற்றுள் கோதண்ட நியாயபுரிக் குமாரவேணவமணி மாலையின் பாயிரத்தில் கோணமலையமர்ந்த கோணேசப் பெருமானை,

கங்கை வேணியனைக் கருணையங்கண்ணனை
யங்கையின் மழுமான் அழல்புனை யரனை
குரைதென் கடற்புறக் கோணமாமலையில்
உமையொடு மமர்ந்த வொருவனை அடியவர்
குலமுழுதாண்ட கோமகன் றன்னை
நலமுழுதளிக்கும் நாயகமணியை
யிருவருங்காணா ஒரு பெருஞ்சோதியை
யுள்ளத் தேத்துவ னொளி பெறற் பெருட்டே

என் பாடியுள்ளார். இப்பாடலாலும் இதனையடுத்த மாதுமையம்மை வணக்கப்பாடலாலும் மாதொரு பாகனான சிவபெருமான் மீது அவர் கொண்டிருந்த பற்று தெளிவாகிறது. இப்பாடல்கள் ஆங்கில ஆசிரிய பயிற்சி முடித்தபின் இயற்றியவையாகும். இதன் பின் பண்டித பரீட்சைக்குப் படித்தபோதும், மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி அதிபராக இருந்தபோதும், ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண மடத்தில் சேர்ந்து பயிற்சிபெற்றபோதும் சைவ சமய சாஸ்திர நூல்களை நன்கு கற்று ஆழ்ந்த புலமை பெற்றுவிட்டார்.

இதனால் 1924ல் துறவியானபின் திருப்பாதிரிப்புலியூர் ஞானியார் மட ஆண்டு விழாவுக்குத் தலைமைதாங்கினார். 1935ல் அடிகளார் சைவசித்தாந்த மகா சமாஜத்தின் அன்பான அழைப்பை யேற்று திருவண்ணாமலையில் நடைபெற்ற மகா சமாசத்தின் மகாநாட்டுக்குத் தலைமைவகித்துச் சிறப்பித்தார். இவ்விடங்களில் தலைமை வகிக்கச் சுவாமிகள் அழைக்கப்பட்டமைக்கான காரணம் சைவ சித்தாந்தத்தில் அவர் பெற்ற பெரும் புலமையேயாகும்.

அடிகளார் துறவுபூண முன்பு மட்டக்களப்பில் வசித்தபோது வித்துவான் சரவணமுத்தன், கா. அருணாசல தேசிகமணி யாகியோருடன் சேர்ந்து கிராமங்கள்தோறும் சைவப்பிரசங்கங்கள் நிகழ்த்துவதிலும் ஈடுபட்டிருந்தார் என்பதும் கருதத்தக்கது.

அடிகளார் துறவியாகி இலங்கை திரும்பியபோது இராமகிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலைகளின் முகாமையாளரானார். அப்போது தமது நிர்வாகத்திலுள்ள பாடசாலைகள், கல்லூரிகள் அனைத்திலும் சைவசமயக் கல்வி வளரவே வழிவகுத்தார். தேவார திருவாசகம் முதலியவற்றைப் பண்ணுடன் ஒதற் பயிற்சி, குருபூஜை நடத்துதல் என்பவற்றில் அக்கறைகாட்டினார். பெரியபுராணம் கற்பிக்கவும் ஏற்பாடுகளைச் செய்தார்.

சுவானந்த வத்தியாலயத்தில் துறவிகள் தங்க ஒரு மடம் அமைக்கப்பட்டபோது அக்கட்டிடத்திற்குச் 'சிவபுரி' என்றே பெயர் சூட்டினார். இந்த நிகழ்ச்சியும் அவருக்கு சிவபெருமான்மீதுள்ள பக்தியைக் காட்டுவதாகும்.

இங்ஙனம் பல பணிகளை செய்த அடிகளார் மூவரின் தேவாரங்களிலும், திருவாசகத்திலும், பதினான்கு சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களிலும் ஆழ்ந்த புலமைபெற்று விளங்கினார்.

அவர் சைவசித்தாந்த நூல்களில் பெற்ற ஆழ்ந்த அறிவின் பயனாகப் பிறந்ததே "நடராஜ வடிவம், தில்லைத் திருநடனம்" என்ற நூலாகும். நூல் சிறிபதாயினும் அந்நூலில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள கருத்துகள் ஆழமானவை. ஈடிணையற்ற அவரது புலமையும், பெருமையும் வாய்ந்த கருத்துகள் ஆழமாக இருப்பதில் வியப்பில்லை. இந்நூலின் ஐந்து பதிப்புகளில் 5000 பிரதிகள் விற்பனையான பின் ஆறாம் பதிப்பு வெளியாகியுள்ளது. இது அந்நூலுக்கிருந்த வரவேற்பைக் காட்டுவதாகும்.

சைவர்களுக்குக் கோயில் என்பது சிதம்பரமேயாகும். உலகின் இருதயத்தான மாகக் கருதப்படும் சிதம்பரத்தின் சிறப்பையும், நடராஜ வடிவத்தின் பொருளையும் பஞ்சபூதத் தலங்களுள் ஆகாயத்தலமான சிதம்பரத்தின் பெருமையையும் மற்றச் சைவசமய உண்மைகளையும் தமது நூலில் தெளிவாக எடுத்து விளக்கியுள்ளார்.

அவர் தமது கருத்துக்களை சிவஞானசித்தியார், உண்மை விளக்கம், தாயுமானவர் பாடல், கோயிற் புராணம், தேவாரங்கள் என்பவற்றிலும் சிவாகமங்கள், உபநிடதம் என்பவற்றிலுமிருந்து பெற்றுள்ளார்.

இந்நூலில் அடிகளார் காட்டியுள்ள சில கருத்துகளைக் கவனிப்போம். அடிகளார், கோயிற்புராணத்திலிருந்துபெற்ற இரு பாடல்களுடன் ஆரம்பிக்கிறார். அப்பாடலில் ஒன்று, "ஆரணங்கள் முடிந்த பதத் தானந்த வெளியுலகிற் காரணம், கற்பனை கடந்த கருணைத் திருவுருவாகிப் பேரணங்கினுடனாடும் பெரும்பற்றப் புலியூர்சேர் சீரணங்கு மணிமாடத் திருச்சிற்றம்பலம் போற்றி" என்பது. (வேதங்களின் முடிந்த இடமாகிய உபநிடதங்களில் உணர்த்தப்படும் இன்பவெளியாகிய சிவம் காரணமும், கற்பனையும் கடந்த திருவருளே மேனியாகக்கொண்டு பெருமையாகிய பராசக்தியோடு திருநிருத்தம் செய்தருளும் பெரும்பற்றப்புலியூரிலே பொருந்திய அழகிய திவ்விய மாடங்களினாலே சூழப்பட்ட திருச்சிற்றம்பலம் துதிக்கப்படுவது என்பது இதன் பொருள்.)

மேற்படி பாடலினால் திருச்சிற்றம்பலத்தைப் போற்றி நூலைத் தொடங்கும் அடிகள் சைவ முதலானவர்கள் ஒன்றான சிவாகமங்களை "சிறிசபேசனாகிய நடராஜப் பெருமானுடைய அருள் வடிவத்தைச் சிறிதாவது உணர்ந்துகொள்வதற்கு சிவாகமம் இன்றியமையாததாகின்றது. சிவ வாக்கே சிவாகமங்கள். முற்றறிவுபடைத்தவனாகிய இறைவன் வேதாகமங்களை அருளிச் செய்திருக்காவிட்டால் சிற்றறிவுபடைத்த நாம் அவனை உணர்ந்து அவனது திருவடித்தாமரைகளை அடைதல் இயலாத ஒன்று" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். வடமொழியிலே சிறந்த புலமைபெற்ற அடிகளாருக்கு சிவாகமங்களிலே ஆழ்ந்த புலமையுண்டு என்பது வெள்ளிடைமலை. சைவநூல்கள் இறைவனுக்கு அருவம், அருவுருவம், உருவம் என மூவகைத் திருமேனிகள் உண்டு எனக் கூறும். ஆனால் இறைவனுக்கு உருவத்திருமேனி உண்டென்பதனைச் சில சமயங்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. அடிகளார் ஆகமப் பிரமாணம், காட்சிப் பிரமாணம் அனுமானப் பிரமாணம் ஆகிய மூன்றினாலும் இறைவனுக்கு உருவத் திருமேனி உண்டென நிறுவியுள்ளார்.

சிவாகமங்களும், அவற்றின் வழிவந்த நூல்களும் இறைவனுக்கு உருவத்திருமேனி உண்டென்றும், அது “நடராஜர் முதலிய இருபத்தைந்து வகைப்படும்” என்றும் ஆகப் பிரமாணம் காட்டுகிறார்.

உருவத்திருமேனியைக் காட்சியில் காணலாம் என்பதை “திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரும், ஸ்ரீ இராமக்கிருஷ்ண பரமஹம்சரும் கடவுளை நேராகக் கண்டார்கள். திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார் தம் கண்முன் தோன்றிய திருமேனியை இன்ன இன்ன இலக்ஷணமுடையதென அழகுபொருந்திய தேவாரத் திருப்பதிகங்களினால் விரித்துக் கூறியிருக்கிறார். ஸ்ரீ இராமக்கிருஷ்ண பரமஹம்சர் எந்தக் காரியம் தொடங்கும்போதும், அன்னையைக் கேட்டுவருகிறேன் என்று சொல்லி உலகமாதாவை நினைப்பார். அவரும் தன் தெய்வத்திருவுருவுடன் அவர்முன் தோன்றி அவரது கேள்விகளுக்குப் பதிலளித்து மறைவாள்” என்று குறிப்பிடுகிறார். இங்ஙனம் காட்சிப் பிரமாணத்தால் இறைவனுக்கு உருவம் உண்டு என நிறுவியபின் இறைவன் நமது கண்களுக்குத் தோற்றாமையுடைய காரணங்களையும் விளக்கியுள்ளார். கடவுளுக்கு உருவம் இல்லை. உருவ வழிபாடு வெறும் அஞ்ஞானம்” என்பவர்களையும் சாடியுள்ளார்.

அனுமானப் பிரமாணத்துக்கு வரும் அடிகள் இறைவனுக்கு நிஷ்களநிலை, நிஷ்கள சகளநிலை, சகளநிலை என முந்நிலைகள் உண்டெனவும் அவை முறையே அருவம், அருவுருவம், உருவம் என வழக்கப்படும் எனவும் காட்டுகிறார்.

உயிர்களுக்கு தனது பூரண இயல்பை உணர்த்தும் பொருட்டு இறைவன் குருவாக வருப்போது மானிட உடல்தரித்துவருவது இன்றியமையாதது எனக்காட்டி இதற்கு ஆதாரமாக தாயுமானவரின் ஆதாரபுவனம் சித்தம்பர ரகசியம் என்ற பகுதியிலிருந்து பின்வரும் பாடலை மேற்கோள்காட்டியுள்ளார்.

“காணரிய வல்லவெல்லாந் தானே கட்டுக்
கட்டாக விளையுமதைக் கட்டோ டேதான்
வீணினிந்கர்ப் பூரமலை படுதீப் பட்ட
விந்தையெனக் காணவொரு விவேகங்காட்ட
ஊணுறக்க மின்பதுன்பம் பேரூ ராதி
யொவ்விடவு மெனைப்போல வருவங் காட்டி
கோணறவோர் மான்காட்டி மானை யீர்க்குங்
கொள்கையெள வருண்மொளன குருவாய் வந்து”

‘ஓவியன் ஒருவன் ஒரு வடிவத்தை நேரில் பார்த்தோ நினைவில் பார்த்தோ மற்றொரு வடிவத்தை வரைகிறான். படைப்புக் கடவுளாகிய பிரமதேவன் ஆரம்பமின்றி அமைந்துநின்ற சிவ வடிவத்தையும், சக்தி வடிவத்தையும் பார்த்தே மானிட வடிவத்தை அமைத்தான் என அறிந்துகொள்வோம்’ என்று அனுமானப் பிரமாணத்தை முடித்துள்ளார்.

இறைவனுக்கு உருவத்திருமேனி உண்டென நிறுவிய அடிகளார், அத்திருவுருவம் அருள் வடிவம் என்றும், அந்த உருவில் தோன்றும் குணங்கள், உணர்வு, செயல், கைகால்கள், அங்கங்கள் அனைத்துமே அருள்வடிவே என்கிறார். இதற்கு ஆதாரமாக சிவஞான சித்தியாரிலிருந்து ஆதாரம் காட்டியுள்ளார்.

“சிவஞ் சக்தி நாதம்” என ஆரம்பிக்கும் சிவஞான சித்தியார் பாடலில் குறிப்பிட்டவண்ணம் இறைவனுக்கு சிவம், சக்தி, நாதம், விந்து, பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசுவரன், சாதசிவன் நவபேதங்கள் உண்டு எனக்காட்டுகிறார். அவற்றுள்

முதனான்கும் அருவத்திருமேனி, சதாசிவன், அருவுருவத்திருமேனி, பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேசுவரன் என்பன உருவத் திருமேனிகள் என்றும் காட்டியுள்ளார்”

இறைவனுக்கு மந்திர வடிவங்கள் உண்டென்று காட்டும் அடிகளார் ஐந்து கோடி மகா மந்திரங்கள் உண்டென்றும் அவற்றுள் சிறந்தது பஞ்சாட்சர மந்திரம் எனக் கூறி இம்மந்திரங்களே நடராஜ வடிவமாக அமைந்துள்ளது எனக் காட்டியுள்ளார்.

இதனை திருவதிகை மனவாசகம் கடந்தாரின் “உண்மை விளக்கம்” என்னும் சித்தநாந்த நூலின் துணைகொண்டு விளக்கியுள்ளார். திருச்சிற்றம்பலத்தில் திருநடஞ் செய்கின்ற நடராஜப் பெருமானின் பாதத்தில் நகாரமும், திருவயிற்றில் மகாரமும், திருத்தோளில் சிகாரமும், முகத்தில் வகாரமும், திருமுடியில் யகாரமும் பொருந்தியுள்ளன எனக் காட்டியுள்ளார்.

வேதம், ஆகமம், புராணம், ஆனந்த நடனம் இறுதியான முத்தியும் ஐந்தெழுத்தே எனக் காட்டப்படுகிறது.

மேலும் நடராஜவடிவம் ஐந்தொழிலையும் குறித்து நிற்கிறது என்பதனை

“தோற்றம் துடியதனில் தோயும் திதி அமைப்பில்
சாற்றியிடும் அங்கியில் சங்காரம் ஊற்றமா
ஊன்று மலர்ப்பதத்தில் திரோதமுத்தி
நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு.”

(உடுக்கை ஏந்திய கை படைத்தலையும், அபயகரம் காததலையும், அனல் ஏந்திய கை அழித்தலையும், ஊன்றிய பாதம் மறைத்தலையும், தூக்கிய திருவடி அருளலையும் குறிக்கும் என்பது பொருள்) என்னும் பாடல்மூலம் காட்டுகிறார்.

சிதம்பரத்தின் ஸபருமை

கோயில் என்பது சைவ சமயிகளுக்குச் சிதம்பரமேயாகும். அது இறைவனது இதயத்தானம் போன்றதாகும். இத்தலத்தில் இறைவன் அருவம், அருவுருவம், உருவம் ஆகிய மூன்று நிலைகளிலும் காட்சியளிக்கிறான். மூலமூர்த்தி சிவலிங்கமாக அருவுருவத் திருமேனியையும், இதற்குத் தெற்கிலுள்ள அம்பலத்தில் உள்ள நடராஜப் பெருமாள் உருவத்திருமேனியையும், மூலமூர்த்திக்கு வலப்புறத்தில் உள்ள உருவமற்ற வெளி அருவத்திருமேனியையும் குறிக்கின்றன. இவ்வருவத்திருமேனியே சிதம்பர இரக சியமாகும். இங்ஙனம் விளங்கும் இத்தலத்துக்கும் உடலமைப்புக்கும் உள்ள தொடர்பைக் காட்டுகிறார்.

“அண்டமும், பிண்டமும் தம்முள் ஒப்புடையவாதலினாலே பிண்டத்துல அமைந்திருக்கின்ற இடைநாடி, பிங்கலைநாடி, சுழுமுனை நாடியென்னும் இவற்றிற்கு நேரொப்பாக இலங்கை, இமயம், தில்லை (சிதம்பரம்) யாகிய மூன்று தலங்களும் அண்டத்தில் அமைந்திருக்கின்றன. இடைநாடி இலங்கைக்கு நேராகப்போகும். பிங்கலை நாடி நன்மைமிக்க இமயமலைக்கு நேராகப்போகும். நாடுதற்கரிய சுழுமுனை நாடி தில்லைவனத்துக்கு நேராய்ப் போய்க்கூடும்” எனவும் காட்டி சுழுமுனை நாடியிற் பிராணனை நிறுத்திய யோகிகளுக்கு பேரின்பப் பெரும் பேறு கிடைப்பதைப் போல சிதம்பரத்தைத் தரிசித்தவர்களுக்கு முத்தியின்பம் கிட்டும் எனவும் காட்டியுள்ளார்.

சிதம்பரம் ஆகாயத்தலம் எனக் காட்டியுள்ள அவர் சாந்தோக்கிய உபநிடதத்தின் எட்டாவது பிரபாடகத்தின் முதற்காண்டத்தை மொழிபெயர்த்துக் க் க் க்

ளார். “ஓம் பிரமபுரமாகிய இச்சரீரத்திலுள்ள தகரமாகிய புண்டரீக வீட்டினுள்ளே ஆகாசம் இருக்கிறது. அவ்வாகாசத்தினுள்ளேயிருக்கின்ற பொருளைத் தேடியறிதல் வேண்டும்” என்பது அவ்வுபநிடதக் கருத்தில் ஒரு பகுதி.

திருமூலரும் தாமியற்றிய திருமந்திரத்தின் ‘ஓருவன்தானே’ என ஆரம்பிக்கும் முதற் பாடலில் “ஆறு விரிந்தனன், ஏழு உம்பர்ச் சென்றனன்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணியூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்சை ஆகிய ஆறு ஆதாரங்களிலும் விரிந்தவாயும், ஏழாவது இடமாகிய சகஸ்ரதளத்தின் மேல் விளங்குவனாகவும் சிவபெருமான் உள்ளார் என்பது பொருள். மூலாதாரத்தி் விருந்து ஆறாதாரங்களின் வழியே குண்டலினி சக்தியை சகஸ்ரதளத்துக்கு அனுப்பிய ஞானிகள் பேரின்பப் பேறைப் பெறுவர். அத்தகைய ஞானிகள் வேண்டுவது பிற வாப் பெருநெறியாகும். அவ்வண்ணமிருக்கவும் திருநாவுக்கரசர் பெருமான் நடராஜ வடிவத்தைக் காணும்பேறு கிடைப்பதானால் மனிதப் பிறவியை விரும்பி நிற்பதைக் காட்டும்.

‘குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிண் சிரிப்பும்
பனித்தசடையும் பவளம்போல் மேனியில் பால்வெண்ணீறும்
இனித்தமுடைய எடுத்த பொற்பாதமும் காணப்பெற்றால்
மனிததப் பிறவியும் வேண்டுவதேயிந்த மானிலத்தே”

என்ற தேவாரத்துடன் நடராஜவடிவத்தின் பெருமையை விளக்கி நூலை முடித்துள்ளார்.

ஞானியார் மடத்தில் நிகழ்த்திய தலைமைப் பேருரையும், சென்னை சைவ சித்தாந்த மகா சமாஜம் திருவண்ணாமலையில் நடத்திய ஆண்டுவிழாத் தலைமைப் பேருரையும்; நடராஜ வடிவம் என்ற நூலும் அடிகளாருக்கு சைவசித்தாந்தத்தில் உள்ள பரந்த அறிவையும், ஈடுபாட்டையும் நன்கு விளக்குவனவாகும்.

வாமியவர்கள் சமூக சேவையின் முக்கியத்துவத்தைப்பற்றி அடிக்கடி எடுத்துக் கூறுவார்கள்.கீழ்மாகாணத்து இந்துக்களுக்கும் முஸ்லீம்களுக்கும் பொதுவாகிய கலாசாரத்தைப்பற்றியும் எடுத்து விளக்குவார்கள். “நவயுகத்தின் போக்கிலும் முயற்சி மிகுதியிலும் நம்முடைய பழஞ் செல்வங்களை யாம் மறந்து விடலாகாது; நாட்டுப் பாடல்களையெல்லாம் மக்கள் மறந்துவிடுமுன் அவற்றைத் தொகுத்து வெளியிடுதல்வேண்டும்” என்று கூறுவார்கள்.பொது மக்களின் முன்னேற்றத்தில் மிகுதியான விருப்பம். “வெறும் வயிற்றோடு, உண்ண உணவும், உடுக்க உடையுமின்றி வாழும் மக்களுக்குக் கலாசாரமெதற்கு? நாட்டைத் திருத்திப் பயிரிட்டு வயிறு குளிர மக்கள் உண்ணுதல்வேண்டும்” என்பார்கள்.சென்ற நூற்றாண்டிலே, ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் விஞ்ஞான நூல் மிகவும் விருத்தியடைந்து விளங்குகின்றது. அந்த அறிவுச் செல்வத்தைத் தமிழ்மொழியில் பெறுவதற்கு ஆவன செய்தல் சிறந்த தமிழ்த்தொண்டாகும். “சாதிமத வேறுபாடின்றியும் அரசியற் கட்சிப் பிரிவினையின்றியும் செய்யக்கூடிய தொண்டு தமிழ்த்தொண்டு” எனச் சுவாமியவர்கள் ஓரிடத்தில் கூறுகிறார்கள். இவ்விதமான தமிழ்த் தொண்டில் ஈடுபடுவதே சுவாமியவர்கள் பெயரால் யாம் செய்யக்கூடியதாகும்.

— ஜனாப் ஏ. எம். ஏ. அவுஸ், C.C.S.

என் சிந்தையில் பதிந்தவை

வைத்திய கலாநிதி வே. பஞ்சாட்சரம்.

1933 அல்லது 1934ம் ஆண்டு என நினைக்கின்றேன். அப்போது எனக்கு வயது 16 ஆகும். எனவே இது ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முந்திய நிகழ்ச்சியாகும். நினைவிலிருப்பதை ஈண்டு குறிப்பிடுகின்றேன்.

மாலை ஆறு மணி. இடம் சாந்த மைக்கல் கல்லூரி கேட்போர் கூடம். அறிஞர்கள், ஆசிரியர்கள் கூட்டம். அக்காலத்தில் ஆசிரியைகள் மிகவும் குறைவு. பண்டிதர்கள் பாற்சோற்றில் பயறுபோல் காணப்பட்டனர். பாமர மக்களும் ஓரளவு காணப்பட்டனர். கேட்போர் கூடத்தின் ஆசனங்கள் நிறைந்து இருந்ததனால் கூடத்திற்கு வெளியிலும் மக்கள் கூட்டம்.

அன்று மனதிற்கு மகிழ்ச்சியூட்டக்கூடிய நிகழ்ச்சி. மக்கள் இதை எதிர்பார்த்த வண்ணம் இருக்கின்றனர்.

இந்தியாவின் புரட்சிக் கவிஞர் சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் இனிய கவிதைகள் நம் நாட்டு மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி விமர்சிக்க முத்தமிழ் வித்தகர் விபுலாநந்த அடிகளார் வந்துகொண்டிருக்கின்றார். அடிகளாரைப் பின்தொடர்ந்து ஓர் ஆங்கிலேயரும், அவரைத் தொடர்ந்து கல்வி அதிகாரிகளும், கல்விமாண்களும் ஒருவர் பின் ஒருவராக வரிசையாக வருகை. எல்லோரும் கேட்போர் கூடத்தின் மேடையில் தத் தமக்குரிய ஆசனத்தில் அமருகின்றனர். மேலே கூறப்பட்ட ஆங்கிலேயர் வேறுயாரு மில்லர். அக் காலத்தின் கல்வி இலாகாவின் சிரேஷ்ட பணிப்பாளர் ஆன திரு. ரொபிசன் அவர்களே. இவர்தான் கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்குகின்றார். கூட்டத்தில் அமைதி நிலவுகின்றது. கல்வித்துறையை சார்ந்த அறிஞர் ஒருவர் வர வேற்புரை நிகழ்த்துகின்றார். கூட்டத்தின் மேடையில் அமர்ந்திருந்த தலைவர் அவர்களையும், அடிகளாரையும் ஏனைய அறிஞர்களையும் கூட்டத்திற்குச் சமுகமளித்த பேராளர்களையும் வரவேற்று உரை நிகழ்த்திவிட்டு தமது ஆசனத்தில் அமருகின்றார். தலைவர் அவர்கள் அடிகளாரைத் தமது சொற்பொழிவை நிகழ்த்துமாறு அழைக்கின்றார். அடிகளார் ஆசனத்தைவிட்டு எழுகின்றார். புன்னகை பூத்த முகம், பிரகாசமான ஒளி தரும் விழிகள். தாம்பூலம் பாவிப்பதனால் ஏற்பட்ட செந்நிறம் பூத்த இதழ்கள், காவி வஸ்திரம் அணிந்து கையில் பாரதியாரின் நூலைத் தாங்கி கம்பீரமாக நின்று, தன் சொற்பொழிவை ஆரம்பிக்கின்றார்.

முன்னுரை ஆற்றிய இரண்டு நிமிடத்திற்குள் சடுதியாக தனது உரையை நிறுத்துகின்றார். நியாயம் யாது என அறியாது கேட்போர் கூடத்திலிருந்தோர் தமக்குள் பேசிக்கொள்கின்றனர். தன்னுடைய மதிப்புக்குரிய குருவான அருட்திரு. பொணல் சுவாமிகள் சபையின் கடைசி வரிசையில் அமர்ந்திருந்ததை அடிகளார் கண்ணுற்றார் போலும். தன்னுடைய குரு மேடையின் கீழ் அமர்ந்திருக்க தான் மேடையின் மேல் இருப்பதை ஏற்கமுடியாமல் அவரை மேடையில் வந்தமரச் செய்தார். பின் தன்னுரையைத் தொடருகின்றார்.

ஈண்டு குறிக்கப்படுவது யாவும் என் நினைவிலிருப்பதே. ஏனெனில் ஆண்டுகள் ஐம்பதுக்கு மேல் கடந்துவிட்டன. முதல் கவியாக பாரதியாரின் நாட்டு வணக்கம் என்ற பாவுடன் விமர்சனத்தை ஆரம்பிக்கின்றார்.

‘எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி இருந்ததும் இந்நாடே - அதன் முந்தையர் ஆயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து முடிந்ததும் இந்நாடே - அவர் சிந்தையில் ஆயிரம் எண்ணங்கள் வளர்ந்து சிறந்ததும் இந்நாடே - இதை வந்தனை கூறி வாயுற வாழ்த்தேனோ? - இதை வந்தே மாதரம் வந்தே மாதரம் என்று வணங்கேனோ?’

இக்கவிதைத் தொடரில் மூன்று பாடல்கள் இருந்தபோதிலும் ஒன்றையே மிகவும் அழகாக விமர்சிக்கின்றார். அடுத்ததாக நடிப்புச் சுதேசிகள் என்ற பாட்டருக்கில் இரண்டொன்றை தேர்ந்து விமர்சிக்கின்றார். இப்படியான நடிகர்கள் எங்கும் உள்ளனர், இங்குமுள்ளனர் என்றார் அடிகளார்.

‘நெஞ்சில் உரமுமின்றி நேர்மைத் திறனுமின்றி
வஞ்சனை செய்வாரடி கிளியே வாய்ச்சொல்லில் வீரரடி’.

இப்படி வாய்ச்சொல்லால் வீரம் பேசுபவர்கள் இச் சமூகத்திலுள்ளனர். கூட்டத்தில் கூடி நின்று தாம் ஒன்றும் செய்யாது தம்மால் இயன்றவற்றை செய்பவரை இகழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள் என்று விமர்சிக்கின்றார். தொடர்ந்து சில பாடல்களை பாடி களிப்பூட்டுகின்றார். அடுத்து சபையோரை ஒரு காட்சி கூடத்திற்கு திசை திருப்புகின்றார்.

“கண்ணன் என் காதலன்” என்ற பா கோவையில் காதலி தன் காதலனான கண்ணனை காணாமல் இங்கும், அங்கும் தேடுகின்றாள், தேடிக்கொண்டேயிருக்கின்றாள். ஆனால் கண்ணனை எங்கும் காணவில்லை. பக்கத்திலுள்ள காட்டுக்குள் போயிருப்பானோ என்று ஐயப்பட்டு காட்டுக்குள் நுழைகின்றாள். அது ஒரு திக்குத் தெரியாத காடு. ஓர் அருமையான காட்சியை நமது மனக்கண்முன் கொண்டுவருகின்றார் சுவாமிகள். ஆம், விமர்சனை தொடர்கின்றது. சபையிலுள்ளோரின் ஊனக் கண்களை மூடி மனக்கண்களை திறக்கும்படி கோருகின்றார். மீண்டும் தொடர்கின்றது. விமர்சனம் அரியதோர் காட்சியை உங்கள் மனக்கண்களால் பாருங்கள் என்றார்.

திக்குத் தெரியாத காடு அது. காட்டுக்குள் நுழைந்த காதலி தன் காதலனை இங்கும் அங்குமாக அலைந்து தேடுகின்றாள். அவள் பார்க்கின்ற இடமெல்லாம் மிக நீளமுள்ள மரங்கள். அந்த மரங்களில் சுவையுள்ள கனிகள் காணப்படுகின்றன. சற்று நிமிர்ந்து கண்ணோட்டத்தை செலுத்துகிறாள். இம் மரங்களைக் சுற்றி வரைகள். அதாவது மலைகள் நிமிர்ந்து காட்சியளிக்கின்றன. அந்த மலைகளில் ஊற்றெடுக்கும் நீர் நதிகளாக கீழ்நோக்கி ஓடிவரும் காட்சியை பாடி நகர்ந்து வருவதாக தனது வலதுகரத்தை மேலிருந்து கீழ்நோக்கி பாடிவரும் நதியைப் போன்று அசைக்கின்றார். காதலி மேலும் தன் நோக்கை பற்பல இடங்களுக்கு செலுத்துகின்றாள்.

நறுமணமுடைய பூக்களின் மணத்தையும் அனுபவிக்கின்றாள். மறுபுறம் ஆசை பெற விழிக்கும் மாண்களைக் கண்டு வியக்கின்றாள். இந்த இன்பகரமான சூழலில் அச்சத்தைக் கூட்டவல்ல புலிகளின் உறுமல்களையும் செவிமடுக்கின்றாள். இதுமட்டுமா? நேசக் கவிதை சொல்லும் பறவைகளும் இவள் கவனத்தை ஈர்க்கின்றன. தன் தலையைக் குனிந்து கீழே பார்க்கின்றாள். வீழ்ந்துகிடக்கும் மரங்களின் இலைகள் கடல்போல் காட்சியளிக்கின்றன. இந்த இலைகளுக்கு மேலே நீண்டு படுத்திருக்கும் ஒரு பாம்பைக் காண்கிறாள். அடிகள் பாம்பு படுத்திருக்கும் காட்சியைத் தனது வலது கையை பாம்பு படுத்திருப்பதுபோல் நீட்டி சபையோருக்கு விருந்தளிக்கின்றார்.

இந்தப் பணியிலே எஞ்சிய சில பாக்களையும் விளக்கத்தக்க முறையில் விமர்சித்து மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியை ஈழநாட்டு அறிஞர்களுக்கும், பாவலர்களுக்கும், பாமரர்களுக்கும், மாணவ, மாணவிகளுக்கும் அறிமுகப்படுத்துகின்றார். அன்றையத் தினத்திற்குப் பின் பாரதியாரின் கவிதைகள் கற்றோரினதும், மற்றோரினதும் மனங்களில் மறையா திரவியமாயிற்று. இப்படியாக ஒன்றரை மணித்தியாலங்கள் சொற்பொழிவாற்றிய பின்னர் கரகோசம் வாணைப் பிளந்தது. ஈற்றில் ஆங்கிலத்தில் தலைமையுரையாற்றிய திரு. ரொபிசன் அவர்கள் தமக்கு தமிழ் அறிவு இல்லாத போதிலும் அடிகளாரின் சொற்பொழிவை மிகவும் ஆச்சரியத்துடன் ரசித்ததாக குறிப்பிட்டார். தான் எப்படி ரசித்தார் என்பதை பின்வருமாறு வெளியிட்டார்:

அடிகளார் அபிநயத்துடன் பாடும்போதும், பேசும்போதும் சபையோர் தங்கள் வாய்களை திறந்தவண்ணம் செவிக்கூடாக மட்டுமன்றி, வாய்க்கூடாகவும் கண்களைச் சிமிட்டாமல் கண்களாலும் ரசித்தார்கள் என்பதை நான் கவனித்தேன் என்றார். மேலும் அந்தப் பாக்கியம் தனக்கு இல்லையென்றாலும், தானும் உங்களைப்போல் மகிழ்ச்சியடைந்ததாகக் குறிப்பிட்டார்.

இவ் அருமையான நிகழ்ச்சி ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேல் நிகழ்ந்தாலும் எனது சிந்தையில் கல்மேல் பொறித்த எழுத்துப்போல் இன்றும் உள்ளது.

இன்றுகூட என்னம்மா தெரிகிறது!

“விபுலாநந்தர் இறந்தார் என்ற விஷயம் இன்றுதான் ஒரு Magazine இல் வாசித்தேன். ஆனால் கூட என்று இறந்தார் என்பது இன்னுந் தெரியவில்லை... நம் மக்களுக்கு ஒன்றிலுமே கவனம் இருப்பதில்லை. நாடு, மொழி, எது எக்கேடு கெட்டாலும் பரவாய் இல்லைப்போல் இருக்கிறது. இங்கே யிருப்பவர்களில் முக்கால் வாசிப்போர்களுக்கு விபுலாநந்தர் என்றால் யாரென்று கூடத் தெரியவில்லை. நல்லவேளை நான் உங்கள் மகளாகப் பிறந்தேனே யென்று மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இல்லாவிட்டால் இவர்களைப்போல் நானும் மக்காகத் தானே இருப்பேன். யாரோ ஒரு பர்மா ‘Leader’ இறந்துவிட்டாரென்று எங்களுக்கு காலேஜில் எல்லாருக்கும் (Black Flag) கறுப்புக் கொடி கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். விபுலாநந்தர் இறந்து விட்டாரென்று இரண்டுபேர் பேசிக் கொள்வதைக் கூட நான் இதுவரை கேட்கவில்லை.

தமிழ் என்றால் ஒருத்திக்கு என்ன என்றுகூடத் தெரியாது. ஆனால் அவளுக்கு தான் தமிழ்ப் பெண்ணாக இருப்பதால் தமிழுக்காக ஏதாவது செய்ய வேண்டுமென்ற ஆர்வம் மட்டுமே சிறிதுண்டு. அவள்மட்டும் “a great Tamil Scholar is dead” என்று நான் சொன்னவுடன் “So Sad” என்றாள். வேறு ஒருத்தருக்கும் அது கூடச் சொல்லத் தெரியவில்லை!

(நாவலர் ச. சோமசுந்தர பாரதியாரின் மகள் லலிதா சென்னையிலிருந்து 2.8.47இல் தனது தந்தைக்கெழுதிய கடிதத்தில் இருந்து.)

— நன்றி: ஈழமணி.

கிறிஸ்தவர்களுக்கும்

சுவாமி விபுலாநந்தருக்குமிடையில் நிலவிய

அன்னியோன்னிய தொடர்புகள்.

வண. ஆர். எஸ். லோப்பு அடிகள்
ஆயர் இல்லம், மட்டக்களப்பு.

சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள் ஆழ்ந்த சைவசமயப் பற்றுடைய குடும்பத்தில் பிறந்தவர். ஆயினும் அவருடைய வாழ்க்கையிலே கிறிஸ்தவ விழுமியங்கள் பலவற்றை அவர்தாமே பின்பற்றியதோடு, மற்றவர்களுக்கும் அவற்றை எடுத்துக்கூறுவதையும் நாம் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இதற்குப் பல காரணங்கள் பின்னணியில் அமைந்திருந்தன. இவற்றை ஓரளவு எடுத்துக்காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கிறிஸ்தவ மார்க்கப் பக்திநெறிக்கும், சைவசமயப் பக்திநெறிக்குமிடையில் வேற்றுமையை விட, ஒற்றுமை பல உண்டு என்பதை ஆழ்ந்துபடிக்கிறவர்கள் கண்டுணர்வர். பக்திநெறியைக் கடைப்பிடிப்பதில் கிறிஸ்தவர்கள் ஆர்வம் கொண்டுள்ளனர். சுவாமி விபுலாநந்த அடிகளும் பக்திமார்க்கத்திலே தலைசிறந்து விளங்கினார்.

கிறிஸ்தவர்கள், அருட் தந்தையவர்களை அக்காலத்தில் சுவாமிகள் என்றழைத்தார்கள். "சுவாமி" என்ற பதம் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் இந்துக்களுக்கும் ஒரு பொதுப்பண்பை உணர்த்தும் பதமாக அமைந்திருந்தது. அப்பொதுப் பண்பு, மதத் தலைவர்களுக்கு இரு சாராருங் கொடுத்த பெருமதிப்பை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

"சுவாமிகளை நமது சமுதாயத்துக்கு ஒரு மாபெரும் மேதையாகவும், கற்றோர் போற்றும் பேரறிஞராகவும் உருவாக்கிய பணியில் ஒரு பங்கினைப்

பெற்ற, மட்டக்களப்பு அர்ச். மிக்கேல் கல்லூரி..'' என்று, "விபுலாநந்த தீபம்" என்ற விசேட இதழின் ஆசிச் செய்தியில் சுவாமி ஜீவனானந்த அடிகளார் கூறுகிறார்கள். அன்று புனித மிக்கேல் கல்லூரியில் பெரும்பான்மையினராக இருந்தவர்கள், கிறிஸ்தவ மாணவர்களும், அவர்களைப் பயிற்றுவித்த கிறிஸ்தவ குருக்களுமே. அங்கே நிலவியது கிறிஸ்தவ சூழ்நிலையே.

"சுவாமிகளின் ஆசான்களாகவும், இக்கல்லூரியின் ஆசிரியர்களாகவும் பணியாற்றிய அருட் தந்தை பொணல் போன்ற கத்தோலிக்க குருமாரின் சீரிய ஒழுக்கமும், தியாக வாழ்வும், சுவாமியின் இத்துணைப் பெருவாழ்வுக்கு மாணவப்பருவத்திலேயே அடிகோலின என்பதை சுவாமியின் வரலாறுகளின்மூலம் ஊகிக்கமுடிகிறது" என்று சுவாமி ஜீவனானந்த அடிகள் மீண்டும் வலியுறுத்துகிறார்.

சுவாமிகள் தியாக வாழ்வு வாழ்ந்தவர்கள். இத்தகைய தியாக வாழ்க்கை - அர்ப்பண வாழ்க்கை சுவாமிகளின் இளமைப் பருவத்தில், அவரின் ஆசான்களாக இருந்த கத்தோலிக்க அருட்தந்தையர்களின் வாழ்க்கையை அவதானித்து வந்ததின்மூலம் கிடைத்திருக்குமோ என்று கூட எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் பாடசாலைப் பருவத்தில் இவர் பிறருடன் அளவுக்கு அதிகமாகப் பேசமாட்டார்கள்; பழக மாட்டார்கள்; மிகவும் எளிமையான

தோற்றமுடையவர்; எப்பொழுதும் சிந்தனையில் முழுகியவராகக் காணப்படுவார் என்பதை இவருடன் வாழ்ந்த உடன் மாணவர்கள் கூறுகிறார்கள்.

இயேசு சபைத் துறவிகளிடம் இப்பண்புகள் காணக்கிடந்தன. இத்துறவிகள் அடிக்கடி ஆழ்ந்த தியானத்தில் ஈடுபடுவதை அறிந்திருந்த விபுலாநந்த அடிகள் தாமும் சிறுவயதிலிருந்தே ஆழ்ந்த தியானத்தில் ஈடுபட்டார். இவற்றிற்கெல்லாம் சிகரம்போல தந்தை பொணல் அடிகளாரின் முன்மாதிரிகையான துறவு வாழ்க்கை, பிற்காலத்தில் விபுலாநந்தரைத் துறவி ஆக்கியது எனலாம்.

“விபுலாநந்தர் அடிகளார் கல்வித் துறையில் சிறப்புற்று விளங்குவதற்குக் களம் அமைத்துக்கொடுத்த பெருமை, புனித மிக்கேல் கல்லூரிக்குரியது... அன்னாரது கல்விச் சிந்தனைகளுக்கு இக் கல்லூரி வாழ்க்கை சிறந்த உந்துகளமாக அமைந்ததென்றே கொள்ளவேண்டும்” என்று கூறுவதன்மூலம் ஒரு கிறிஸ்தவ ஸ்தாபனத்துக்கும், விபுலாநந்த அடிகளாருக்கும் இடையில் நிலவிய அன்னியோன்னிய உறவுகளையும், தொடர்புகளையும், பிராந்தியக் கல்விப் பணிப்பாளர் திரு. க. தியாகராசா அவர்கள் எடுத்துக்கூறுகிறார்கள்.

“தம்மைச் சுற்றியுள்ள பொருட்களையும், நடைபெறுகின்ற செயல்களையும், மதிநுட்பத்துடன் ஆராயக்கூடிய பதினைந்து வயதுப் பிராயத்திலே..... மயில்வாகனம் என்ற நாமத்துடன் அடிகளார் புனித மிக்கேல் கல்லூரிக்கு வந்து சேர்ந்தார்,” என்று கூறுவதன்மூலம் புனித மிக்கேல் கல்லூரி அதிபர், திருமதி கமலா கமலநாதன் அவர்கள் கிறிஸ்தவர்களுக்கும், சுவாமி விபுலாநந்தர் அடிகளாருக்கும் மிடையில் நிலவிய நெருங்கிய தொடர்பைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் அடிகளின் ஆரம்ப வயதிலிருந்தே அவருக்குக் கிறிஸ்தவர்களின் தொடர்பு இருந்ததை நாம் அறியக்கூடியதாக இருக்கிறது. சுவாமி

களின் ஆரம்பக்கல்வி ஆசான்களில் ஒருவர், களுவாஞ்சிக்குடி குஞ்சித்தம்பி ஆசிரியர் அவர்கள். இவர் ஒரு கிறிஸ்தவர். இவர், பாலன் மயில்வாகனனின் குணாதிசயங்களை ஆரம்பத்தில் ஒழுங்காக அமைத்துக்கொடுத்தவர் எனலாம். அவருக்கு அடிகளார் கொடுத்த பெருமதிப்பினைப் பின்வரும் குருவணக்கப் பாடல் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

அம்புவியிற் செந்தமிழு மாங்கிலமும்
எனக்குணர்த்தி யறிவு தீட்டி
வம்புநெறி வெண்சலச வல்லியருள்
கூட்டி வைத்த வள்ளல்குஞ்சித்
தம்பியெனும் பெயருடையோன்
தண்டமிழின் கரைகண்ட தகைமை
யோன்றன்
செம்பதுமமலர்ப்பதத்தைசிரத்திருத்தி
எஞ்ஞான்றும் சிந்திப்பேனே.

கல்முனைக்கு நடந்துசெல்லக்கூடிய வயது வந்தபோது, கல்முனை வெஸ்லியன் மிஷன் ஆங்கிலப் பாடசாலையில் சுவாமி அவர்கள் பாடம் கற்றார்கள். உயர்தர வகுப்புப் படிப்பிற்காக மயில்வாகனன், மட்டக்களப்பு புனித மிக்கேல் கல்லூரியில் சேர்ந்தபோது, கிறிஸ்தவ குருமாரின் அன்பினால் கவரப்பட்டு, விஞ்ஞானப் படிப்பு, ஆங்கிலம், இலத்தீன், நற்பழக்கவழக்கம், கடமை, கண்ணியம், கட்டுப்பாடு போன்ற நற்பண்புகளில் சிறந்துவிளங்கினார். மேற்கூறிய கல்விச் சாலைகளின் சூழல் சுற்றாடல் கிறிஸ்தவ மயமாயிருந்தன.

கொழும்பு தொழில் நுட்பக் கல்லூரியிலும், ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையிலும் சுவாமி விபுலாநந்தர் மாணவனாகப் படித்த காலத்திலே அக்கல்லூரிகளில் இரண்டு ஆசிரியர்கள் விரிவுரை நடாத்தினார்கள். அவர்களில் ஒருவர் கலாநிதி S. A. யோசப் அவர்கள். மற்றவர் M. W. N. ரே என்பவர். இவர்களிருவரும் கிறிஸ்தவர்கள். இவர்களைப்பற்றி பிற்காலத்திலே அடிகளார் நன்றியறிதலோடு நினைவுகூருகிறார். 1914 ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த St. Michael's Annual என்ற சஞ்சிகையிலே தான் எழுதிய

Our Infant Department என்ற கட்டுரையில் தனது ஆசிரியர் கலாசாலையில் ஆசிரியர்களாயிருந்த மேற்கூறிய ஆசிரியரின் முன்மாதிரிகையே தான் பின்பற்றுவதாகக் கூறுகிறார்.

சுவாமிகள் எழுதிய கட்டுரைகளை எல்லாம் தொகுத்து சிறுசிறு நூல்களாக வெளிக்கொணர்ந்தவர் திரு. அருள் செல்வநாயகம் அவர்கள். அக்காலத்தில் இதை அவர் செய்திருக்காவிடில், சுவாமியவர்களின் கட்டுரைகள் அழிந்துபோயிருக்கும். இப்பணியைச் செய்த திரு. அருள் செல்வநாயகம் அவர்களும் ஒரு கிறிஸ்தவர். யாழ் புனித சம்பத்தரிசியார் கல்லூரியில் விஞ்ஞான பாடம் கற்பிக்க, சுவாமி அவர்களை உற்சாகப்படுத்தி அவர் அப்பதவியைப் பெற்றுக்கொள்ள உறுதுணையாக இருந்தவர் திரு. ஞானப்பிரகாசம் அவர்கள். இவர் ஒரு பிரபல சட்டத்தரணி; அடிகளாரின் நண்பர். இவரும் ஒரு கிறிஸ்தவர்.

“மன்னுயிர் சேவையே மஹாதேவன் பூசை” என்னும் தத்துவத்தை வாழ்க்கையில் கடைப்பிடித்தவர் சுவாமி விபுலாநந்தர் அடிகள். இதே கருத்தைப் புனித அருளப்பர் எழுதிய முதல் திருமுகத்தில் வலியுறுத்துகிறார். ‘நான் கடவுளுக்கு அன்பு செய்கிறேன்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒருவன் தன் சகோதரனை வெறுத்தால், அவன் பொய்யன். ஏனெனில், கண்ணால் கண்ட சகோதரனுக்கு அன்பு செய்யாதவன், தான் கண்டிராத கடவுளுக்கு அன்பு செய்ய இயலாது. கடவுளுக்கு அன்பு செய்பவன் தன் சகோதரனுக்கும் அன்பு செய்யவேண்டும்.’ (1 அரு. 4:20,21) எங்கள் அன்பு செங்குத்தாகவும், சமாந்தரமாகவும் அமைய வேண்டும்.

நாடுகளும், அரசுகளும் பல்வேறு கொடிகளைக் கொண்டிருந்தபோதிலும், எல்லாரும் ஒரே கொடியின்கீழ் ஒன்றுபடும் ஒரு காலம்வரும் என்ற கருத்தை ‘‘பிரபுத்தபாரத பொன் விழா’’ சஞ்சிகையில் சுவாமி விபுலாநந்தர் எடுத்துக் கூறுகின்றார். ‘ஒருநாள் வரும் உல

கில் ஒரே ஆயனும் ஒரே மந்தையுமிருக்கும்’ என்று கிறிஸ்தவர்கள் அறிக்கையிடுகிறார்கள். “The gift of tongues - An Essay on the Study of Languages” என்ற கட்டுரையில் சுவாமி விபுலாநந்த அடிகள் கூறும் கருத்தை நோக்கும்போது, அடிகளார் கிறிஸ்தவத் திருநூலை அதாவது வேதாகமத்தை நன்கு அறிந்திருந்தார் என்று எண்ணமுடிகிறது.

இயேசுவின் அப்போஸ்தலர்கள் அறிவாற்றல் அற்றவர்கள்; பண்பற்றவர்கள் என்பது வெள்ளிடைமலை. ஆனால் கிறிஸ்துவின் நற்செய்தியை, உலகின் எத்திசைக்கும் பரப்பும் அலுவலைக் கிறிஸ்து இவர்களிடம் ஒப்படைத்தார். இவ் அலுவலைச் சிறப்பாகச் செய்ய அறிவு, ஞானம், திடம்போன்ற நற்பண்புகள் பரிசுத்த ஆவியின் கொடையினால் இவர்களுக்கு அருளப்பட்டது என்று வேதாகமத்தை ஆதாரம் காட்டி சுவாமி கூறுகிறார்கள். பெந்தெகொஸ்தே விழாவன்று, ஆவியின் கொடைகளுடன் பரிசுத்தஆவி, அக்கினி நாக்கு உருவில் அப்போஸ்தலர்மீது இறங்கியதை வேதாகமம் எடுத்துக்கூறுகின்றது.

இறைவன் உலகையும், மனிதனையும் படைத்தார். இறைவன் - மனிதன் உறவு இங்கே ஆரம்பிக்கின்றது. முதல் பெற்றோர் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், இவர்கள் இன்பவனத்தில் என்ன மொழி பேசினர் என்று அடிகள் வினவுகிறார். பல்வேறு மொழிகள் தோன்றியதுபற்றி, பலவித அபிப்பிராயங்களைக் கூறமுடியும். ஆனால் இன்பவனத்தில் ஆதிப் பெற்றோர் பேசிய மொழியே, விண்ணில் தேவதூதர்களும், பாதாளத்தில் கெட்டுப்போன தூதர்களும் பேசியிருக்க வேண்டுமென்று அடிகள் கூறுகிறார்.

விண், மண், கீழ் உலகம் மூன்றிற்கும் தொடர்பிருந்ததாகவும், இவர்களின் நெருங்கிய தொடர்புமூலம் பிறந்தவர்கள் ‘‘தெய்வப் புதல்வர்’’ என்றழைக்கப்பட்டதாகவும் கூறுகிறார். (வளர்ந்து வந்த மனித இனத்தின் பாவத்தையும், பாவநாட்டத்தையும் அறிந்த இறைவன்

பெருவெள்ளத்தினால் அவர்களை அழித்தார்.) ஆனால் நல்வாழ்வு வாழ்ந்த நோவாவும் குடும்பமும் உயிருடன் விடப்பட்டனர். அவர்கள் பல்கிப் பெருகி, உலகை மீண்டும் நிரப்பினர். தலைவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து, மீண்டும் இப்படி ஒரு பெருவெள்ளம் ஏற்பட்டால் மக்களினம் தப்பிப் பிழைக்கவெனவும் இறைவனின் சித்தத்தை எதிர்க்கும் நோக்கமாகவும் பாபேல் கோபுரம் கட்டினர். மூவுலகிற்கும் அதிபதியான இறைவன், இவர்களின் தீய எண்ணத்தை முறியடிக்க, ஒருவரை, மற்றவர் புரிந்துகொள்ளாதபடி, பல மொழிகளைப் பேசும்படி கட்டளையிட்டார். எனவே உலகிற்கு ஒரு பொதுமொழி என்பது அர்த்தமில்லாத ஒரு முயற்சி என்று அடிகளார் கூறுகிறார்.

முதலாம் உலக மகா யுத்தத்தை அடுத்து ஜேர்மனிய நாட்டினரிடம் ஒரு புதிய எண்ணம் உருவாகியது. உலகில் சுத்தமான ஒரு இனம் ஜேர்மனியர்கள். சுத்தமான ஒரு மொழி ஜேர்மனிய மொழி. ஆகவே ஒரே ஒரு மொழி, ஒரே ஒரு தேசம். யூதர்களுக்கு ஜேர்மனிய நாட்டில் இடமில்லை. இப்படியான ஒரு சிந்தனை உருவாகியிருந்ததை அடிகள் அறிந்திருந்தார்கள். அத்துடன் சுதந்திரம் கிடைத்த காலத்தில், இந்தியாவில் ஓர் இயக்கம் உருவாகியது. ஹிந்தி மொழி, இந்தியாவுக்குப் பொதுவான ஒரு மொழி என்று அந்த இயக்கம் வலியுறுத்தியது. இதையும் அடிகள் நன்கு அறிந்திருந்தார்கள். மேற்கூறப்பட்ட இரண்டு “ஆரிய மாயை” (Aryan Myth) களையும் அடிகளார் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. மாறாக, பல்லின மொழி பேசும் மக்களின் கல்வி, கலை, கலாச்சாரம்பற்றி அந்தந்த மொழியின்மூலம் கற்று, அறிந்து பேசுவதன்மூலம் சர்வதேச சமூகத்தை உருவாக்கமுடியும் என்பது சுவாமிகளின் நம்பிக்கை. அடிகளார் பல மொழிக்கொள்கையை ஆதரிக்கிற வராகக் காணப்படுகிறார்.

ஒரு பிள்ளையின் ஆரம்பக் கல்விக்க முக்கியமானது. பாடசாலைகள்

உண்மையான பயிற்சி நிலையங்கள் என்றால் பிள்ளைகள் மிகச் சிறுவர்களாக இருக்கும்போதே, சிறார்களின் பயிற்சிகள் இப்பாடசாலைகளில் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும் என்று சுவாமி விபுலாநந்த அடிகள் கூறுகிறார்கள். இத்தத்துவத்தை அடிப்படையாகவைத்தே 1914ல் புனித மிக்கேல் கல்லூரியில் சிறுவர் பகுதி ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்று “Our Infant Department” தலைப்பில் வரைந்த கட்டுரையில் அடிகள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

அதே கட்டுரையில் ஒரு பிள்ளையின் நல்லொழுக்கக் கல்வி (மறைக்கல்வி) மிகச் சிறுவயதிலேயே ஆரம்பிக்கப்படல் வேண்டும். பிஞ்சு உள்ளத்தில் அவர்களின் எதிர்கால வாழ்க்கையை முறையாகவும், சுலபமாகவும் அமைத்துவிடலாம். இளம் உள்ளத்தில் பதிக்கப்படுவது நிரந்தரமாக அமைந்துவிடும். சிறார்களின் ஆரம்பக்கல்வி மிகக் கவனமாகவும், கண்ணியமாகவும் கையாளப்படல் வேண்டும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஆசான்கள், நல்லொழுக்கமுள்ளவர்களாக பிள்ளைகளுக்கு காட்சியளிக்க வேண்டும். பிள்ளைகளின் ஆரம்பக் கல்வியிலே, மறைக்கல்வி முக்கியமான இடத்தைப்பெறவேண்டும். மறைக்கல்வி அறிவு தீய வாழ்க்கைக்கு ஒரு தடுப்பு மருந்தாக அமைகின்றது என்று அடிகளார் வலியுறுத்துகின்றார்கள். சிறார்களின் கல்வி மறைக்கல்வி பற்றி கிறிஸ்தவர்களும் இத்தத்துவத்தையே வலியுறுத்தி வந்துள்ளார்கள்.

“காணிக்கை செலுத்த வரும் பொழுது, உன் சகோதரனுக்கு உன் மீது மனத்தாங்கல் இருப்பதாக அங்கே நினைவுற்றால், அங்கேயே பீடத்தின் முன் உனது காணிக்கையை வைத்து விட்டு, முதலில்போய் உன் சகோதரனோடு சமாதானம் செய்துகொள். பின்னர் வந்து உன் காணிக்கையைச் செலுத்து” (மத். 5:23, 24) என்று திருநூலில், மத்தேயு எழுதிய நற்செய்தியில் கூறப்பட்டுள்ளது. காணிக்கையோ, பலியோ இறைவனுக்கு முக்கியமில்லை.

ஆனால் அதைச் செலுத்துபவருடைய, உள்ளத் தூய்மையே இறைவனுக்கு அவசியம். ஆம், தூய உள்ளத்தையே இறைவன் விரும்புகின்றார். நல்லவை யாவும் தூய உள்ளத்திலிருந்தே வெளிவரும்.

திருநூலில் கூறப்பட்ட கருத்தை சுவாமி விபுலாநந்தர் அடிகளும் வலியுறுத்தியிருந்ததை அவருடைய கல்லறையில் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும் வாசகம் எடுத்துரைக்கின்றது:

'வெள்ளை நிற மல்லிகையோ வேறெந்த மாமலரோ
வள்ளலடியிணைக்கு வாய்த்த மலரெதுவோ?
வெள்ளைநிறப் பூவுமல்ல வேறெந்த மலருமல்ல
உள்ளக்கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது.....'

இறைவன் உள்ளக் கமலத்தைதான் பக்தர்களிடமிருந்து விரும்புகிறார் என்று கூறுவது எவ்வளவு பொருத்தமாக அமைந்திருக்கிறது!

அடிகளாருக்கே அந்தப் பெருமை

“இசைத்தமிழ் நூலாகிய “யாழ்நூல்” கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்து ஆதரவில், திருக்கொள்ளம் பூதூர்த் திருக்கோயிலில் ஆளுடைப் பிள்ளையார் முன்றிலில் 1947ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 5ஆம் 6ஆம் நாட்களில் இனிது அரங்கேறியது.அடிகளார் கண்டுணர்த்திய கணக்கின்படி புதிதாய் அமைக்கப்பட்ட முளரியாழ், சுருதி வீணை, பாரிசாத வீணை, சதுர்தண்டி வீணை ஆகிய இசைக்கருவிகள் அனைவரின் பார்வைக்கும் வைக்கப்பட்டன. வீணை வித்வான் க. பொ. சிவானந்தம்பிள்ளை அவர்கள் சங்கராபரணம், அரிகரம்போதி, பந்துவராணி, மாயாமாளவகௌளை, கானமூர்த்தி, காயகப்பிரியா, தவளாம்பரி முதலிய இராகங்களைப் பாரிசாத வீணையிலும், சதுர்தண்டி வீணையிலும் இசைத்துக் காட்டினார். பின்னர் சுருதி வீணையில் பண்டைத் தமிழிசையில் காணப்படும் 7 பெரும் பாலைகளைக் கிரகசுரம் மாற்றி இசைத்துக் காட்டினார்.அடிகளார் துறவொழுக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தும் தாய்மொழியாம் தமிழ்மொழிக்குச் சிறந்த பணிகள் புரிந்தார். பண்டைத் தமிழர் கண்டுணர்ந்த யாழினை மீண்டும் தமிழகத்துக்கு வழங்கிய பெருமை அடிகளாருக்கு மட்டுமே உரியதாகும்.”

— சங்கீத வித்துவான் டாக்டர். பி. டி. செல்லத்துரை, சே.ச.
M.A., B.T., Dip. Music, D.Lit.
(தென்னக இசையியல். பக்கம் 399-400.)

இசைத்தமிழ் வளங் கண்ட அருட்டிரு விபுலாநந்த அடிகளார்

டாக்டர் ஞானாம்பிகை குலேந்திரன்

B.A. (Hons.), M.A., Ph.D.

இசைப் பேராசிரியர்,

தலைவர், இசைத்துறை, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர் 613 005.

இயல்வளங் காணேம் இசைவளங் கேளேம் என்றுமுன் இரங்கிய தமிழர் துயரொழிந் துவப்பா ராகவித் தோன்றல் துறவற நெறிதலை நின்றே மயர்வறத் தெளிந்தி ராயிரம் யாண்டாய் மறைந்தொழி யாழ்த்திறங் கண்டென் துயர் தவிர்த் துவந்தான் எனத்தமிழ் முன்னை தொல்வெழில் பெற்றுள முவந்தான்

தமிழின் இயல் வளம், இசை வளம், நாடக வளம் எனும் முத்தமிழ் வளத் தையும் உலகோர்க்கு எடுத்து இயம்பிய தவத்திரு விபுலாநந்த அடிகளாரின் பெருந் தொண்டினை இவ்வாறு பாராட்டி மகிழ்ந்தவர் அடிகளாரின் மாணவருள் ஒருவரான திரு. க. வெள்ளைவாரணனார்.

பழந்தமிழருடைய சலை வளம், நாகரிகச் சிறப்பு ஆகியவற்றின் மேன்மை களைத் தமிழரே உணர்ந்திராத ஓர் இழிநிலையை எண்ணி மனம் நொந்த விபுலா நந்த அடிகளாரின் அருள் உள்ளத்தின் வெளிப்பாடே யாழ்நூலாகும். இந்நூலில் தாம் 10 ஆண்டுகளாக மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சியினால் மிக நுட்பமாகக் கண் டுணர்ந்த பழந்தமிழ் இசைபற்றிய முடிவுகளை அழகுறக் கோவைப்படுத்தி இயற்றி யுள்ளார்.

இந்நூல், சிலப்பதிகாரத்தில் அரங்கேற்று காதையில் சொல்லப்பட்ட யாழ் ஆசிரியன் அமைதி கூறும் இருபத்தைந்து அடிகளுக்கு இயைந்த ஒரு விளக்கவுரையாக அமைந்துள்ளதெனினும், பழந்தமிழிசை தொடர்பான பல துறைகளுக்குரிய ஓர் ஒப்புயர்வற்ற ஆராய்ச்சி நூலாகத் திகழ்கின்றது.

பழந்தமிழிசை மரபு கூறும் யாழ்நூல்

தமிழ்மொழி இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலும் இன்னும் அழியாச் சிறப் புடன் இலக்கியத்திலும் பேச்சு வழக்கிலும் விளங்கிவருகின்றது. இதேபோலத் தமிழ் இசையும் குன்றாத பொலிவுடன் அழியா மரபாகப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் தொடர்ந்து விளங்கிவருகின்றது. ஒலியியல் அடிப்படையில் எவ்வாறு தமிழ்மொழி மயங்கா மர பாக உள்ளதோ அதேபோன்று இசையின் இலக்கண அடிப்படையிலே தமிழிசையும் அசையா மரபாகப் பிழையா மரபாக ⁽¹⁾ இன்றளவும் விளங்கிவருகின்றது.

இதனை விளக்கு முகமாக 'யாழ்நூல்' ஏழு இயல்களாகப் பின்வருமாறு அமைக்கப்பட்டுள்ளது:

(அ) பாயிரவியல்: இவ்வியலில் ஏழிசை நரம்புகளின் தமிழ்ப் பெயர்களும், முறையும், அவற்றின் ஓசைகளும் அவற்றிற்குப் பிற்காலத்தோர் வழங்கிய பெயர் களும் கூறப்பட்டுள்ளன. பழந்தமிழிசையைப் 'பண்' என்று அழைக்கப்பெற்ற பெயர்க்

காரணம் பாடும் இசைக்கும் உள்ளத்து உயர்வுகளுக்கும் மெய்ப்பாடுகளுக்கும் உள்ள தொடர்பு, பழந்தமிழர் தெய்வத்தை முன்னிலைப்படுத்திப் பாடிய தேவபாணி, பரிபாடல் ஆகிய இசைப் பாடல்களின் சிறப்புக்கள், இவற்றைப் பாடிய பாணர்கள் பற்றிய செய்திகள், அவர்களது குரலிசை வளம், மீட்டிய கருவியிசை வளம், யாழ்க் கருவியின் தெய்வ நலம் ஆகிய பற்பல செய்திகள் இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இவை தொடர்பான செய்திகள் பழந்தமிழ் இலக்கியம் மற்றும் இசைத் தமிழ் இலக்கண நூற் சான்றுகளோடு, வடமொழி இசை இலக்கண நூற்றரவுகளை ஒப்பிட்டு நோக்கி விளக்கப்பட்டிருப்பது சிறப்பாகும்.

(ஆ) யாமூறுப்பியல் : இவ்வியலில் பழந்தமிழர் பயின்ற வில் யாழ், பேரியாழ், மகரயாழ், சீறியாழ், செங்கோட்டியாழ், சகோடயாழ் முதலான நரம்பிசைக் கருவி வகைகளும் அவற்றின் உறுப்புக்களும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

(இ) இசை நரம்பியல் : பழந்தமிழர் கண்டறிந்த ஏழு இசைகளின் பிறப்பு முறை, நரம்பின் முதலிசையைச் சார்ந்து தோன்றும் வழி இசைகள் இசை நரம்புகளின் சிற்றெற்றலை மற்றும் பேரெல்லை, இசை நரம்புகளின் ஏழு தானங்கள், பன்னிரு வீட்டிலும் இசை நரம்புகள் நிற்கும்முறை ஆகியவை இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

(ஈ) பாலைத்திரிபியல் : பழந்தமிழிசை மரபில் பாலை என்னும் சொல்வழக்கு விளக்கப்பட்டு, ஏழ் பெரும்பாலைகளை மூன்று கிரமங்களினும் நிறுத்தும் வகையும், மூன்று கிரமங்களிலும் பாலைகளைக் கருவியிலே தோற்றுவித்தலும் முதலான செய்திகள் இவ்வியலில் கூறப்பட்டுள்ளன. சகோட யாழ்க்கருவிக்கு இசைகூட்டும் வகை விளக்கியிருப்பது இவ்வியலின் தனிச் சிறப்பாகும்.

(உ) பண்ணியல் : பழந்தமிழர் பாடிய இசைகள் பண்கள் என்று அழைக்கப் பெற்றன. சூடாமணி நிகண்டு, பிங்கலத்தை, சேந்தன் திவாகரம் முதலான இசைத் தமிழ் இலக்கண நூல்களின் துணைகொண்டு நூற்றுமூன்று பண்கள் பற்றிய விளக்கம் இவ்வியலில் தரப்படுகின்றது. பண் பெயர்கள், நூற்றுமூன்று பண் வரிசையில் அவ்வவற்றின் எண் இடங்கள் ஆகியவை கூறப்பட்டுள்ளன. சிலப்பதிகாரத்தின் ஆய்ச்சியர் குரவையில் காணும் முல்லைப் பண்ணும் வேனிற் காதையில் காணும் மருதப் பண்ணும் இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. பழந்தமிழிசை மரபிற்கும் வடநாட்டிசை மரபிற்கும் இடையே அமைந்த தொடர்பு இவ்வியலில் விளக்கியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

(ஊ) தேவாரவியல் : பண்களின் இசை அமைதிகளை விளக்கமுயன்ற அடிகளார் தேவாரப் பண்ணிசைகளைத் துணைக்கொள்கிறார். ஓதுவார் மூர்த்திகளால் வழிவழிப் பாடப்பெற்று வரும் 23 பண்ணிசைகளுக்கு நேரான கருநாடக இசை இராக முறைகளைக்கொண்டு தேவாரப் பண்களுக்கு இசை இலக்கணம் வரைய முயன்றுள்ளார் அடிகளார். தேவாரக்கட்டளை யாப்பமைதி இவ்வியலில் அழகாகத் தரப்பட்டுள்ளது. சாரங்க தேவர் இயற்றிய சங்கீத ரத்னாகரம் என்னும் வடமொழி இசை இலக்கண நூலில் கண்ட சில தேவாரப் பண்களுக்கு விளக்கமும் இசை அமைதியும் இவ்வியலில் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

(எ) ஒழிபியல் : பழந்தமிழர் கண்ட இசைக்கணிதம், சுருதிகள், தாள அமைதிகள் மற்றும் பல்லவக் கிரந்த மொழியில் எழுதப்பெற்ற குடுமியாமலைக் கல்வெட்டுக் கூறும் பழந்தமிழிசை மரபு முதலான செய்திகள் இவ்வியலில் இடம்பெறுகின்றன.

யாழ் நூலாரின் ஆராய்ச்சித் திறன்

பல ஆயிரம் ஆண்டுகளாக மறைந்துகிடந்த கலைச் செல்வத்தைத் தமிழ் மக்கள் மீட்டும் பெறும் வகையில் எழுதப்பட்ட யாழ்நூல் உயர்ந்த ஆராய்ச்சித் திறன் கொண்ட ஒரு நூலாகும். இந்நூல் ஆராய்ச்சியினைச் செய்வதற்குத் தாம் கைக்கொண்ட முறையினைப்பற்றி அடிகளாரே தமது நூலின் முடிவுரையில் இவ்வாறு கூறியிருப்பது மனங்கொளத்தக்கது.

“மனத்தின் எண்ணி மாசறத் தெரிந்து கொண்டு இனத்திற் சேர்த்தியுணர்த் தல் வேண்டும்” என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியது இவ்வாராய்ச்சிக்கு வழிகாட்டியாயமைந்து நின்றது”.(2)

இக்கூற்றினை நிலைநிறுத்து முகமாக யாழ்க் கருவியின் இலக்கணம் பத்துப் பாட்டினுள் நான்கு பாட்டுகளில் தனித்தனியே உரைக்கப்பட்டுள்ளதென்றும் ஓரிடத்தில் காணப்படாத சிறப்பியல்பு மற்றோரிடத்தில் கூறியவற்றால் தெளிவுபடுகின்றது என ஓர் எடுத்துக்காட்டை அடிகளார் கூறியிருப்பது அவரது உயர்ந்த ஆராய்ச்சித் திறனை உணர்த்துகிறது.

அந்நாள் செந்தமிழ்ச் செல்வர்களாக விளங்கிய தமிழ்வேள் உமாமகேசுவரம் பிள்ளை, மகாமகோபாத்தியாய சாமிநாதையர், மகாவித்வான் ரா. இராகவையங்கார், பல்கலைப் புலவர் கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை முதலானோர் அடிகளாரின் ஆராய்ச்சித் திறனை அவ்வப்போது மெச்சியும் பாராட்டியும் மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள். யாழ்நூல் வெளியீட்டினை இவர்கள் ஆர்வத்தோடு எதிர்நோக்கியிருந்தார்கள் எனலும் செய்தியை அடிகளாரே தமது நூல் ஒழிபியலிலுள்ள முடிவுரையில் கூறியிருப்பது கண்டு இன்புறற்பாலது.

அடிகளார் அடிச்சுவட்டில் ஆராய்ச்சிகள்

1947ஆம் ஆண்டு யாழ்நூல் கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் சார்பில் வெளியிடப்பெற்றது. இந்நாள் முதல் தமிழிசையின் பழம்பெரும் வளம்குறித்த சிந்தனைகள் தமிழுள்ளங்களில் தோன்றத்தொடங்கின. 1949ஆம் ஆண்டு சென்னை தமிழிசைச் சங்கத்தாரால் பண்ணாராய்ச்சி மாநாடு சிறப்புறத் தொடங்கப்பெற்றது.

“தமிழிசை மிகத் தொன்மை வாய்ந்தது. இந்நாட்டில்தான் பண்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வளம்பெற்றிருக்கின்றன..... அவையெல்லாம் இன்று சரியாக ஆராயப்படாமல் இருக்கின்றன. இந்தத் தறையிலே ஆபிரகாம் பண்டிதரும் விபுலாநந்த அடிகளாரும் உழைத்து நமக்கு வழிகாட்டியுள்ளார்கள்..... பண் ஆராய்ச்சியின் முன்னோடிகளாக இருந்து நல்ல வழிகாட்டியருளிய தஞ்சை ஆபிரகாம் பண்டிதர் அவர்களையும், யாழ்நூல் கண்ட பேராசிரியர் சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்களையும் நன்றி உணர்வோடு நினைந்து அவர்களுக்கு அஞ்சலி செலுத்தக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்”(3)

பண் ஆராய்ச்சி மாநாடு தொடங்குவதுபற்றி அன்றைய (1949) தமிழிசைச் சங்கத் தலைவராக விளங்கிய டாக்டர் ஆர். கே. சண்முகம் செட்டியாருடன் கலந்துரையாடியபோது பேரறிஞர் ம. ப. பெரியசாமித் தூரன் கூறிய இக்கூற்று மெய்மொழியாகும்.

கடந்த நாற்பத்திரண்டு ஆண்டுகளாக ஆண்டுதோறும் மார்கழித் திங்களில் பண்ணாராய்ச்சி மாநாடு நடைபெற்றுவருகின்றது. இசைப் பேரறிஞர்கள், இயற்றமிழ்ப் புலவர்கள், மொழி வல்லுநர்கள், ஓதுவார் மூர்த்திகள் ஆகிய பல்துறைத்

தமிழ் அறிஞர்கள் இப்பண்ணாராய்ச்சிக் கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டு இசைத்தமிழ் தொடர்பான பல அரிய கருத்துக்களைத் தக்க ஆதாரங்களோடு தெளிவுபடுத்திவருகின்றனர். கருநாடக இசையின் இராக முறைக்குத் தமிழர் கண்ட பண் இசைகள் தான் மூலம் என்னும் கருத்து இவ்வாராய்ச்சி மகாநாடுகளில் ஆணித்தரமாக வலுப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. இதனால் பண்ணிசையின் தொன்மை நிலைநிறுத்தப்பட்டுத் தேவாரம், திவ்வியப்பிரபந்தம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு முதலான தெய்வத் தமிழ்ப் பாடல்களின் பழமைமிகு இசைகள் மீட்டெடுத்துப் பாதுகாக்கும் அரிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. பழந்தமிழிசை வழிவந்த கருநாடக இசை உருப்படிக்களின் பழம்பெரும் இயலிசைச் சிறப்புகள் இத்தமிழிசை மாநாடுகளில் ஆராயப்பட்டுவருகின்றன.

1981ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 15ஆம் நாளன்று “தேமதுரத் தமிழோசை உலகமெலாம் பரவச்செய்யும் வகை”யில் தஞ்சையில் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்று தோற்றுவிக்கப்பெற்றது. தமிழ்க் குறிக்கோள் காத்துச் செயற்படும் இப்பல்கலைக் கழக இசைத்துறையில் தமிழிசை ஆராய்ச்சிகள் கடந்த பத்து ஆண்டுகளாகச் செம்மையுற நடைபெற்றுவருகின்றன.

அடிகளார்க்கு நன்றி

இசைக்கலை என்பது பலர் கருதுவதுபோல் ஒருகாலத்துத் திடீரெனப் படைக்கப்பட்டதொன்றல்ல. அது நாளுக்கு நாள் சிறுகச் சிறுகப் பண்படுத்தி வளர்க்கப்பட்ட கலைச்செல்வமாகும். இந்த வகையில் இசைக்கலையை வளர்த்து வளம்படுத்தியதில் தமிழர்க்குரிய பங்கும் பெருமையும் மறந்தும், மறைக்கப்பட்டும் போன ஒரு காலகட்டத்தில், தமிழர் கலைநுட்பப் பெருமைகளை மீண்டும் உருவாக்கி உலகத் தார்க்கு அளிக்கும் செயற்றிறம் மிக்கவராக விளங்கியவர் அருட்டிரு விபுலாநந்த அடிகளார். ஒருமுறை இழந்த பெருநிதியத்தை மீண்டும் இழக்காத வகையில் அருட்டிரு அடிகளார் காட்டிய வழியில் நன்றிக்கடனோடு முன்னோக்கிச் செல்வது எமது கடமையாகும்.

பார்வை நூல்கள்

1. சிலப்பதிகாரம் : அரங்கேற்றுகாதை 36வது அடி, வேனிற்காகை 31வது அடி.
2. யாழ்நூல் : ஒழிபியல், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கம், தஞ்சாவூர், 1974, பக்கம் 396.
3. பண் ஆராய்ச்சியும் அதன் முடிவுகளின் தொகுப்பும் : முன்னுரை, தமிழ் இசைச் சங்கம், ராஜா அண்ணாமலை மன்றம், சென்னை, 1974.

சிந்தனை மொழிகள்

அன்பிற்குப் பிறப்பிடமும் அறிவிற்குச் சிறப்பிடமுமான ஈசனிடம் சென்றவருடைய அவதார தினத்தை நாம் கொண்டாடுவதால், நம் மனமும் அப் பெரியாருடைய ஞானத்தையும் ஆனந்தத்தையும் அடைய முயலுகிறது.

— சுவாமி விபுலாநந்தர்.

பிறந்த மண்ணுக்கு பெருமை சேர்த்தவர்

— மாஸ்டர் சிவலிங்கம்.

1959ம் ஆண்டு நான் தமிழ் நாட்டிலே வேடிக்கைச் சித்திரம் பயின்று கொண்டிருந்தேன். மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த திரு. இரா. பத்மநாதன் அவர்களும் தமிழகத்தில் சினிமா நிறுவனம் ஒன்றிலே கடமையாற்றிவந்தார். நாங்கள் இருவரும் சென்னை - தேனாம்பேட்டையில் ஒரு வீட்டில் தங்கியிருந்தோம்.

சனி, ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் நாங்கள் இருவரும் அறிஞர்கள், கலைஞர்கள், கலையுலகப் பிரமுகர்கள் ஆகியோரைச் சந்தித்து உரையாடி மகிழ்வதைப் பொழுது போக்காகக்கொண்டிருந்தோம்.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை பிரபல கலைஞர் ஓளவையடி. கே. சண்முகம் அவர்களுடைய இல்லத்துக்குச் சென்று, நாடகக்கலைபற்றி உரையாடிக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது மோட்டார்க்கார் ஒன்று வந்து திரு. சண்முகம் அவர்களுடைய வாயிலிலே நின்றது. திரு. சண்முகம் அவர்கள் குதித்தெழுந்து, இரு கரங்களையும் தலைக்குமேலே கூப்பியபடி வாயிலை நோக்கி ஓடினார்.

நாங்கள் மெதுவாக எழுந்து எட்டிப்பார்த்தோம். பிரபல அறிஞர் மு. வரதராஜன் அவர்கள் மலர்ந்த முகத்துடன் காரிலிருந்து இறங்கிக்கொண்டிருந்தார். கலைஞர் சண்முகம் அவர்கள் அறிஞர் வரதராஜனாரை அன்புடன் வரவேற்று உள்ளே அழைத்துவந்தார். நாங்களும் அன்னாருக்கு பணிவாக வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக்கொண்டோம்.

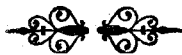
“இவர்கள் இருவரும் இலங்கையைச் சேர்ந்த அன்பர்கள்... தமிழகத்தில் தங்கியுள்ளனர்...” என்று எங்களை வரதராஜனாருக்கு அறிமுகம்செய்து வைத்தார் திரு. சண்முகம் அவர்கள். “அட்டே! அப்படியா?” என்று கேட்டபடி வணக்கம் தெரிவித்துவிட்டு அமர்ந்துகொண்டார் மு. வ.

“இந்த அன்பர்கள் இலங்கையிலே மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்தவர்கள்...” என்று கூறத்தொடங்கினார் திரு. சண்முகம். ‘மட்டக்களப்பு’ என்ற சொல்லைக்கேட்டதும் துள்ளி எழுந்தார் வரதராஜனார்.

‘என்ன! மட்டக்களப்பா...! வித்தகன் விபுலாநந்த அடிகளார் அவதரித்த புண்ணிய பூமியைச் சேர்ந்த அன்பர்களா இவர்கள்...?’ என்று உணர்ச்சி ததும்பக்கூறியபடி, எங்கள் இருவரையும் அன்போடு அணைத்துக்கொண்டார் மு. வ. அவருடைய கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்துகொண்டிருந்தன.

விபுலானந்த அடிகளாருக்கு, தமிழகத்திலே பேரறிஞர்கள் மத்தியிலேயுள்ள மதிப்பை நினைந்து பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தோம். அடிகளார் அவதரித்த மட்டக்களப்பில் பிறந்ததால் நாங்களும் பாக்கியசாலிகளானோம். பேரறிஞர் வரதராஜனார் அன்போடு அணைக்கும் பாக்கியம் பெற்றோம்.

தான் பிறந்த மட்டக்களப்புக்கு கடல் கடந்த நாட்டிலே பெருமை தேடித்தந்த விபுலாநந்த அடிகளாரின் மகிழ்ச்சியை எண்ணி எண்ணி உள்ளம் பூரித்தோம்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் நோக்கில் பாரதியார்

பெ. சு. மணி,

எழுத்தாளர் - பாரதி ஆய்வாளர், சென்னை.

தமிழ் மொழிக்குப் புத்தெழுச்சி, புதிய நடை, புதிய வழி, புதிய நோக்கு முதலானவற்றை வழங்கிய மகாகவி பாரதியார், தமிழ்ப் புலவர் மரபை ஏற்றிப் போற்றியவர்.

இந்தப் பேருண்மையைத்தான் சுவாமி விபுலாநந்தர், “பழமையில் வேரூன்றிப் புதுமையிற் பூத்துக் குலுங்கும் தரு மகாகவி பாரதி” என்று தமது இலக்கியச் சுற்றத்திலே சுட்டிக் காட்டுவாராம்.¹

தமிழக வரலாற்றின் தொன்மைச் சிறப்பை முதன்முதலில் ஒருவாறு வரையறுத்து எழுதப்பட்ட ஆங்கில நூல், “1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழகம்” என்பதாகும். இது 1904 இல் வெளிவந்தது. ஆனால் கட்டுரைத் தொடராக ‘தி மெட்ராஸ் ரிவ்யூ’ என்னும் இதழில் 1895 முதல் 1801 வரையில் வெளிவந்தது. இதை எழுதியவர் இலங்கைத் தமிழறிஞரான திரு. வி. கனகசபைப்பிள்ளை (1855-1906). இந்நூல் காரணமாகத் தமிழ்ப் பெருங்குடியின் சீர்மிகு தொன்மையைக் குறிப்பிட வந்த பாரதியார், “1800 வருஷங்களுக்கு முன்பாகவே” என்னுஞ் சொற்றொடரை ஆண்டுள்ளார் எனக் கூறலாம். 1807இல் ‘இந்தியா’ வார இதழொன்றில் ‘வீரத்தாய்மார்கள்’ என்னுந் தலையங்கத்தில் ஆளப்பெற்ற சொற்றொடர் தான் முன் கூறப்பட்டது.

அறிஞர் கனகசபைப்பிள்ளை தனது நூலின் இறுதியில், “மேலை நாடும் கீழை நாடும் இணைந்ததால் உண்டான புது நாகரிகத்தைப் பின்பற்றி பேராசையின்றி சாதிமத வேறுபாடுகளைக் களைந்து... அறிவியலில் (Science) துறையை சீராக்கி... புத்தம் புதிய வாழ்வுக்கு வேண்டிய வளம் பெருக்கும் நல்ல கருத்துக்களை... வெறும் ஆவேச உணர்ச்சி வகையில்லாது செயல் துறையில் புகுத்தி நாடு வாழ நல்வழி காட்டுவார்களாக” என்றும் வலியுறுத்தினார்.. இவர் அவாவியதை மகாகவி பாரதியாரும் சுவாமி விபுலாநந்தரும் செய்து காட்டினர்.

பாரதி புகழ் பரப்பிய முன்னோடி

1922 முதல் 1924 வரையில் சென்னையில் இராமகிருஷ்ண மடத்தில் இருந்து விட்டு 1925இல் இலங்கை திரும்பினார் சுவாமி விபுலாநந்தர். பரம்பரைத் தமிழ்ப் புலவர் மு. நா. சுந்தராமிக் கவிராயர், மகா வித்துவான் சோழவந்தான் அரசன் சண்முகனார் ஆகியோர் “வந்தே மாதர மந்திரச் செய்யுள்கள்” இயற்றினர். இவை மதுரை ‘விவேக பாணு’ என்னும் இலக்கிய இதழில் நவம்பர் 1906இல் வெளிவந்தன. தமிழ்ப் புலவர்கள் தேசிய நோக்குடன் செய்யுள்கள் இயற்றத் தொடங்கியதை “ஓர் முக்கியமான அறிகுறி” எனக் குறிப்பிட்டு, இறைவனுக்கு நன்றி யறிதலை வெளியிட்டார்.⁽²⁾ “கல்வித் தாய்க்கு மட்டுமே” தொண்டு புரிந்தோர், “பூமித் தாய்க்குத் தொண்டு” புரிய வந்ததை உளமார வரவேற்றார் பாரதியார். தமிழ்ப் புலமையிலே “ஸ்வதேச பக்தி” என்னும் “புது நெருப்பு” கனன்று ஒளிர

வேண்டும் என பாரதியார் விரும்பியதை அவர் அக்டோபர் 18, 1907இல் பெரும் புலவர் மு. இராகவையங்காருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் அறிகின்றோம்.

மகாகவியின் இந்த எதிர்பார்ப்புடன் அவர் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்ட இராம கிருஷ்ண இயக்கத்தின் வழியாகவும் மகாகவியின் புகழ் பரப்பியதில் சுவாமி விபுலாநந்தர் முதன்மைச் சிறப்பைப் பெற்றார். “யாழ்ப்பாணத்தில் முதன்முதற் பொது மேடைகளிற் பாரதியைப் பற்றிப் பேசிய கல்விமான் சுவாமி விபுலாநந்தரே” என்னும் முதற் சிறப்புக்குரியவரானார்.⁽³⁾

சுவாமி விபுலாநந்தரின் வாழ்க்கை வரலாற்று நூலொன்றில் “பாரதி அன்பர்” என்னுந் தனித் தலைப்பில் கூறப்பெற்றுள்ள ஒரு செய்தி வருமாறு: “அடிகள் தேச அன்பர் மட்டுமல்லர்; பாரதி அன்பருங் கூட. பாரதியென்றால் அடிகளுக்கு ஒரு புத்துணர்ச்சி பூத்துவிடும். அவர்தாம் தமிழன்; வீரத்தமிழன்; தேசியக்கவிஞன்; தமிழகத்தை தட்டி எழுப்பிய வீரன்” என்றெல்லாம் வீர முழக்கம் செய்வார்”

1925 - இல்

பிரிட்டன் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டங்களத்தின் உள்ளே நின்று கவிதை வாணைச் சுழற்றிய மகாகவியை சுவாமி விபுலாநந்தர் 1925 முதற்கொண்டே அதுவும் இராமகிருஷ்ணர் இயக்கத் துறவி என்னும் நிலையிலும், ஏற்றிப்போற்றத் தொடங்கிவிட்டார்

1925 - இல் மாணவர்களை - திருகோணமலை இந்துக் கல்லூரி மாணவர்களை - பாரதியார் பாடல்களைப் படிக்குமாறு சுவாமி விபுலாநந்தர் தூண்டினார்.

1925 ஏப்ரல் 28 - இல் கீரிமலையில் நடைபெற்ற மாணவர் மாநாட்டுக் கருத் தரங்கில் சுவாமி விபுலாநந்தர், “தேசிய இலக்கிய மறுமலர்ச்சி” என்னும் தலைப்பில் உரையாற்றினார் - தேசிய இலக்கியமே, தமிழில், மகாகவி பாரதியிடமிருந்தே தொடங்கியதல்லவா? ஆகவே, அன்று மகா கவியையும் அவருடைய கவிதைகளையும் அறிமுகப்படுத்தினார், சுவாமி விபுலாநந்தர்.⁽⁵⁾ இதே ஆண்டில் அவர் பல ஊர்களில் நிகழ்த்திய சமய, இலக்கியச் சொற்பொழிவுகள் பற்றிய விபரங்கள் கிடைத்தால் மகா கவியின் வரலாற்றுப் பாத்திரத்தை மேலும் அறிந்துகொள்ள வாய்ப்பேற்படும்.

1926 - இல்

புறச்சான்றாக இல்லாமல் அகச்சான்றாகவே சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஏற்றம் மிகு செந்தமிழ் நடையிலேயே மகாகவியின் புகழ் பரப்பும் முதற்சான்று 1926 - இல் கிடைக்கின்றது.

கொழும்பு விவேகானந்த சபையின் மாத வெளியீடாகவந்த ‘விவேகானந்தன்’ என்னும் இதழில் 1926 - ம் ஆண்டு ஆவணியில், ஆசிரியர் உள்ளக் கிடக்கை என்னும் கட்டுரை வெளிவந்தது. இந்தக் கட்டுரையில் இந்து மதத்திற்கு வரைவிலக்கணம் கூறவந்த சுவாமி விபுலாநந்தர், மகாகவி பாரதியார் பாடல் ஒன்றில் இருந்து விளக்கியுள்ளார். இந்து மதம்பற்றி கூறும் தத்துவ நூல்கள் பல இருக்க, ஞானியர்கள் பலர் இருக்க சுவாமி விபுலாநந்தர் மகா கவியின் விளக்கத்தை எடுத்தாண்டுள்ளது கூர்ந்து உற்றுநோக்கத்தக்கது.

மகாகவியின் பெருமையை, பொதுமக்கள் அறியவில்லையே என வீர விளக்கு வ. வே. சு. ஐயர் வருந்தியதுண்டு. “ஆழ்வார்களுடைய பிரபந்தங்களைப் பொறுக்கி

எடுத்தப் புசுழ்பெறுட்டடி செய்த எம்பெருமானார்போல் பாரதியாருடைய கவிதையை எடுத்தக்காட்ட மனிதர்கள் இல்லையே” என வ. வே. ச. ஐயர், பாரதியாருடன் புதச்சேரியில் வாழ்ந்த காலத்தில் (1910 - 1918) வேதனையுற்றதாக யதுகிரி அம்மாள் தமது 'பாரதி நினைவுகள்' என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

ஆழ்வார்களுக்கு, எம்பெருமானார் வாய்த்ததுபோல, மகாகவி பாரதியாருக்கு, சுவாமி விபுலாநந்தர் வாய்த்தார். வ. வே. ச. ஐயர் சுட்டிக்காட்டிய குறையை நிறைவுறச் செய்தார். சுவாமி விபுலாநந்தர் - பன்மொழிப் புலவர், பல் சமய - சாத்திர விற்பன்னர், திக்கெல்லாம் புகழ்கொண்ட இராமகிருஷ்ண இயக்கத் துறவி, "என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்; தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே" என்னும் இலட்சிய வாழ்க்கையினர்; இன்னோரன்ன பற்பல சிறப்புகளைக் கொண்ட சுவாமி விபுலாநந்தர், இந்துமதம் என்றால் என்ன என்பதற்கு மகாகவியின் சுருத்தை ஆதாரமாகக் காட்டி விளக்கினார். சமய - தத்துவ நோக்கில் சுவாமி விபுலாநந்தர் மகாகவி பாரதியை ஆன்மீக பீடத்தில் அமர்த்திய முதல்பெரும் சான்றோனாவார்.

"தென்னாட்டில் ஊற்றெடுத்த அன்புப்பெருக்கு வடநாட்டிற் பரவிய வரன்முறை என்ற தலைப்பில் விபுலாநந்தர் எழுதியிருக்கும் கட்டுரையைப் படிப்போர் அவரது அகன்ற பார்வையை அறிந்துகொள்வர். முற்கால, இடைக்கால ஞானிகளை மட்டுமன்றி இரவீந்திரநாதாகூர் போன்ற ஞானக் கவிஞரையும் அநுபவித்தணர்ந்தவர் விபுலாநந்தர். பாரதியாரை மிகவும் முற்படப் பாராட்டித் தமிழலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தியவர்களில் ஒருவர் விபுலாநாதர். (6) இவ்வாறு கலாநிதி க. கைலாசபதி எடுத்துரைத்ததும், இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது. சுவாமி விபுலாநந்தர் மேற்கோளாகக் காட்டிய பாரதியார் பாடல் 1919-இல் காரைக்குடி இந்து மதாபிமானச் சங்கத்தின்மீதான வாழ்த்துக் கவிதையைச் சார்ந்ததாகும். காரைக்குடி இந்து மதாபிமானச் சங்கம் 1917-இல் நிறுவப்பெற்றது.

மகாகவியின் வாழ்த்துக் கவிதையில் ஏழு பாடல்கள் உள்ளன - முதல் மூன்று பாடல்களை சுவாமி விபுலாநந்தர் இந்துமதத்தின் வரைவிலக்கணமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

1925 ஆவணி மாத 'விவேகாநந்தன்' இதழில் 'ஆசிரியர் உள்ளக்கிடக்கை' என்னும் பகுதியில் சுவாமி விவேகாநந்தரின் அவதார மகிமையைப்பற்றி விண்ணொருக்குமிடத்தில் இந்துமதம்பற்றி அறியவேண்டும். எனக் குறிப்பிடுகிறார். "இத்தகைய சீவிய சரிதத்தை யாம் ஒரு சிறிதாவது அறிந்துகொள்ள வேண்டுமாயின் இந்துக்களாகிய யாம் கைக்கொண்டொழுகும் சமயத்தைப்பற்றித் தெளிவாகவும் வரையறையாசவும் அறிந்துகொள்ளுவது முதற்கண் இன்றியமையாததொன்றாகும்." இவ்வாறு கூறிவிட்டு, பிறகு "கவிவாணரும் உத்தம தேசாபிமானியுமாகிய சுப்பிரமணிய பாரதியார் இவ்வுண்மையை வற்புறுத்தி" என நிறுத்தி மகாகவியின் மூன்று பாடல்களை எடுத்தாள்கிறார், சுவாமி விபுலாநந்தர்.

பாடல்களின் முடிவில் "இந்துமதத்துக்கோர் வரைவிலக்கணங் கூறுகின்றார்" எனச் சாற்றுகின்றார். (7) அந்தப் பாடல்கள் வருமாறு:

- (1) மண்ணுலகின் மீதிலே யெக்காலும்
அமரரைப்போல் மடிவில் லாமல்
திண்ணமுற வாழ்ந்திடலா மதற்குரிய
உபாயமிங்கு செப்பக் கேளீர்.
நண்ணியெலாப் பொருளினிலு முட்பொருளாய்ச்
செய்கையெலாம் நடத்தும் வீறாய்த்
திண்ணியநல் லறிவொளியாய்த் திகழுமொரு
பரம்பொருளை யகத்திற் சேர்த்து,

- (2) செய்கையெலா மதன்செய்கை நினைவெல்லா
மதனினைவு தெய்வ மேநாம்
உய்கையுற நாமாகி நமக்குள்ளே
யொளிர்வதென உறுதிகொண்டு
பொய், கயமை, சினம், சோம்பர், கவலை, மயல்,
வீண்விருப்பம், புழுக்கம், அச்சம்,
ஐயமெனும் பேயையெலாம் ஞானமெனும்
வாளாலே யறுத்துத் தள்ளி
- (3) எப்போது மானந்தச் சுடர் நிலையில்
வாழ்ந்துயிர்கட் கினிது செய்வோர்
தப்பாதே யிவ்வுலகி மமரநிலை
பெற்றிடுவார் சதுர்வே தங்கள்
மெய்ப்பான சாத்திரங்க ளெனுமவற்றா
லிவ்வுண்மை விளங்கக் கூறும்
துப்பான மதத்தினையே ஹிந்துமத
மெனப்புவினோர் சொல்லு வாரே.

இந்த மூன்று பாடல்களை எடுத்தாண்டதுடன், பின்வரும் பொழிப்புரையையும் வரைந்து, பாரதியார் கவிதையின் விரிவுரையாளராகவும் தம்மைப் படைத்துக் கொண்டார், சுவாமி விபுலாநந்தர்.

“இப்பூவுலகத்திலே தேவரைப்போல மூப்புநோய் மரணமின்றி வாழ்ந்திருக்கலாம். இது நிச்சயமான உண்மை. இதற்குரிய உபாயத்தைச் சொல்வோங் கேட்பீராக. எப்பொருளினும் உட்பொருளாய், எல்லாத் தொழில்களையும் செய்துமுடிக்கின்ற அளப்பரும் வலிமையாய், அறிவொளி வடிவமாகத் திகழுகின்ற பரம்பொருள் ஒன்றுளது. அப்பரம் பொருளை உள்ளத்திலிருத்தி, அதன்வசப்பட்டு நின்றலாலே நம்வசமிழந்து செய்கையெல்லாம் அதன் செய்கை, நினைப்பதெல்லாம் அதன் நினைவு, நம்முளே உண்மைப் பொருளாக விளங்குகின்ற தெய்வமே நாம் என்று மெய்ஞ்ஞானத்தால் உணர்தல் வேண்டும். அங்ஙனமுணர்ந்து, ஞானமாகிய வாளைக் கரத்திலேந்தி, நம்மை ஏழை மக்களாக்கும் பொய், கயமை, சினம், சோம்பல், கவலை, மயல், வீண்விருப்பம், புழுக்கம், அச்சம், ஐயம் என்னும் பேய்களையெல்லாம் வெட்டி வீழ்த்தி, எஞ்ஞான்றும் ஆனந்தத்தோடு வாழ்ந்து எல்லாவுயிர்கட்கும் இனிது செய்தல் வேண்டும். இத்தகைய தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வாழ்க்கையை அடைதற்குரிய உபாயங்களை நான்கு வேதங்களாலும் சாத்திரங்களாலும் எடுத்தியம்புகின்ற ஆற்றல் சான்ற சமயத்தையே இந்துமதமென உலகத்தார் கூறுவர்.” (8)

தமது கவிதையை, “ஓரிரண்டு வருஷத்து நூற்பழக்கமுள்ள தமிழ் மக்களெல்லோரும் நன்கு பொருள் விளங்கும்படி” யாக எழுதிய பாரதியார் கவிதைக்கு சுவாமி விபுலாநந்தர் பொழிப்புரை வழங்கினாரென்றால், அது ‘பண்டிதர் பாணி’யால் அன்று; மகாகவியின் ஆழ்ந்திருக்கும் கவியுளத்தை - அதன் ஒப்பற்ற மேன்மையை - பறைசாற்றிடவேயாகும்.

“பாரதி பாடல்” - விபுலாநந்தர் ஆய்வு

இலங்கையில் பாரதிபற்றிய ஆய்விலே முனைந்தவர்கள் சிலர் சற்றுக் காலம் கழித்தே 1982 - இல் சுவாமி விபுலாநந்தரின் “பாரதி பாடல்” என்னும் ஆய்வை (1926) கவனித்திருக்கின்றார்கள்.

என்னுடைய “பாரதியாரும் தமிழ்ப் புலவர்களும்” என்னும் நூல் 1981-இல் வெளிவந்தது. இதில் ‘பாரதி பாடல்’ கட்டுரையில் இருந்து பின்வரும் பகுதியைக் குறிப்பிட்டேன்:

“சங்கச் செய்யுட்களுள்ளே செறிந்துகிடக்கும் காதலின்பத்தையும் வீரமேம்பாட்டையும் யாவருமெளிதிலுணர்ந்துகொள்ளற்பொருட்டு இலகுவான நடையிலமைந்த இன்னிசைத் தமிழ்ப் பாடல்களாற் சொல்லவல்ல கவிவாணர் தமிழ்நாட்டுப் பேரூபகாரிகளாவர். இத்தகைய கவிவாணருள் முதல் வைத்தெண்ணப்படும் தகைமை சான்றவர் ஸ்ரீமான் சுப்பிரமணிய பாரதியார். தமிழ் செய்த தவப்பயனாயுதித்த பாரதியார் தமது இன்னிசைப் பாடல்களினால் தமிழ்நாட்டுக்கும், தமிழ்மொழிக்கும் அளத்தற்கரிய பேரூபகாரத்தைச் செய்திருக்கின்றார்.” (9)

16-6-82 தேதியிட்டு கலாநிதி க. கைலாசபதி எனக்கு எழுதிய கடிதத்தில், “நிற்க, பக். 100 - 101 - ல் சுவாமி விபுலாநந்தர் மேற்கோள் காட்டியிருக்கிறீர்கள். அந்த மேற்கோள் எங்கிருந்து பெறப்பட்டது என்று குறிப்பிடவில்லை. அதனை ஆராய்தற்கு எனக்கு மூலம்பற்றிய விபரம் தேவை. தயவுசெய்து தருக” என எழுதியிருந்தார். இதே மேற்கோளை கலாநிதி க. கைலாசபதி ‘மல்லிகை’ பாரதி மலரில் (மே, 1982) எடுத்தாண்டுள்ளார். ஆகவே, விபுலாநந்தரின் ‘பாரதி பாடல்’ பற்றிய ஆய்வு சற்று காலம் கழித்தே ஆய்வாளர்களின் கருத்தைக் கவர்ந்துள்ளது என்பது தெளிவாகின்றது.

‘பாரதி பாடல்’, கட்டுரை முழுவதையும், ஆகஸ்ட், 1982-இல் வெளிவந்த என்னுடைய “அறிஞர்கள் பார்வையில் பாரதி” என்னும் நூலில் வெளியிட்டேன். (10)

‘பாரதி பாடல்’ இரு பகுதிகளாக ‘விவேகாநந்தனி’ல் வெளிவந்தது. முதல் பகுதி 1926-இல் ஆனி மாத இதழில், இரண்டாம் பகுதி புரட்டாதி - ஐப்பசி இதழில் வெளிவந்தது. 1903-இல் தோன்றிய விவேகாநந்த சொசைட்டியின் மாத இதழான விவேகாநந்தன் 1925 முதல் வெளிவந்தது. சுவாமி விபுலாநந்தர் முதல் இரு ஆண்டுகளுக்கு அதன் ஆசிரியராகவிருந்தார். கொழும்பில் “சுப்பிரமணிய பாரதியும் கவிதைத் திறமையும்” என்னும் பொருளில் சுவாமி விபுலாநந்தர் இரண்டு மணி நேரம் சொற்பொழிவாற்றியதாகவும் ஒரு குறிப்பு ‘விவேகாநந்தன்’ இதழில் (1926 வைகாசி) வெளிவந்துள்ளது.

“ஆற்றல் நிறைந்த செஞ்சொற் புலவர்களால் அமைக்கப்பட்ட பாடல்களுக்கு உயிருண்டு, வலிமையுண்டு” என்பதை விளக்கவந்த விபுலாநந்தர் பிரான்சு நாட்டு தேசியப் பாடலையும், பங்கிம் சந்திரரின் வந்தே மாதரம் பாடலையும் குறிப்பிட்டு விட்டு, பாரதி பாடல்களை ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொண்டார்.

சங்ககாலப் பாக்களின் மேன்மையையும், தொன்மையையும் சுட்டிக்காட்டி, பாரதியார் கவிதைகளை சங்ககாலக் கவிதை மரபுடன் இணைத்து பின்வருமாறு விளக்குகின்றார், பாரதி ஆய்வாளர் விபுலாநந்தர்:

“இரண்டு கோடி தமிழ் மக்களுக்கும் புத்துயிரையும் புதிய ஆற்றலையும் தந்து உலகத்திலுள்ள ஏனைய மக்கட்டொகுதியினரோடு ஒப்புறவிருத்தி உயர்வினையளிக்கும் நீர்மையவாகிய சங்கச் செய்யுட்கள் தொன்மையவாதலின் கற்றோர்க்கு அன்றி மற்றோர்க்குப் பயன்படாவாயின. சங்கச் செய்யுட்களுள்ளே செறிந்துகிடக்கும் காதலின்பத்தையும் வீரமேம்பாட்டையும் யாவருமெளிதிலுணர்ந்துகொள்ளும்பொருட்டு இலகுவான நடையிலமைந்த இன்னிசைத் தமிழ்ப் பாடல்களாற் சொல்லவல்ல கவிவாணர் தமிழ்நாட்டுக்கும் பேரூபகாரிகளாவர். இத்தகைய கவிவாணருள் முதல் வைத்

தெண்ணப்படும் தகைமை சான்றவர் ஸ்ரீமான் சுப்பிரமணிய பாரதியார். தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயனாயுதித்த பாரதியார் தமது இன்னிசைப் பாடல்களினால் தமிழ்நாட்டுக்கும், தமிழ்மொழிக்கும் அளத்தற்கரிய பேருபகாரத்தைச் செய்திருக்கின்றார். இவரது பாடற்றொகையாகிய கருவூலத்தினுட் புகுந்து கடுமணிகள் சிலவற்றினை எடுத்துக்காட்டுவதற்கெண்ணினோம்.”

“கலைமகளுடைய அனுக்கிரகத்தைப் பெற்ற உத்தமப் புலவரென்பதற்கு எட்டுணையேனுமையமில்லை” என மகாகவியைப் புகழ்ந்து, அவருடைய “பாடல் களை பொருள்நோக்கி ஆறு வகைகளாகப் பிரித்துக்கொள்ளலாம். பாரதமாதா, கண்ணன், பராசக்தி, பாரத வீரன், பாரத மக்கள், குமரவேள் ஆகிய பாட்டுடைத் தலைவரைப் பரவுகின்ற இன்னிசைப் பாடல்கள் சிலவற்றை இம்முறையே வைத்து ஆராய்வோம்” எனத் தமது ஆய்வினைத் தொடங்குகிறார், சுவாமி விபுலாநந்தர்.

மகாகவியின், சூர்யஸ்தோமம், அக்னிஸ்தோமம், சோமதேவன் புகழ், யாகப் பாட்டு, வேள்விப்பாட்டு முதலானவை “வேத சம்ஹிதைகளின் நடையையும் பொருளையுஞ் சார்ந்து நிற்பன” என மதிப்பிட்டு மகாகவியின் இலக்கிய பீடத்தை உயர்த்திக் காட்டுகிறார் சுவாமி விபுலாநந்தர்.

“நெஞ்சினையுருக்கும் நீர்மைசான்ற கண்ணன் பாட்டு” கவிதைத் தொகுதியை விரிவாக, ஆழமாக ஆய்வுசெய்துள்ளார், விபுலாநந்தர்.

“கற்றறிந்தாருக்கு ஏற்றது கலித்தொகை மாத்திரமன்றி கண்ணன் பாட்டும் என்று துணிந்து கூறியவர் எமது அடிகளார்” என்று கலாநிதி க. கைலாசபதி சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். ‘கண்ணன் பாட்டு’ தொடர்பான அவர் ஆய்வையும், அவர் எடுத்தரைக்க பிறர் கேட்டு எழுதியுள்ளதையும் சேர்த்து நோக்கும்பொழுது, கலாநிதி க. கைலாசபதியின் சாற்றுவரையின் பேருண்மை ஒளிவீசுகின்றது.

“கண்ணன் - எனது சற்குரு” என்னும் கவிதையின் பின்வரும் பாடல் “புதிய தொரு சித்தாந்தத்தை நிறுவுவது” என்று எடுத்துக்காட்டி, பாரதி ஆய்வில் புதிய பார்வை கண்டார், விபுலாநந்தர்.

சித்தத்திலே சிவம் நாடுவார் — இங்கு
சேர்ந்து களித்துல காளுவார் — நல்ல
மத்த மதவெங் களிறுபோல் — நடை
வாய்ந்திறு மாந்து திரிகுவார் — இங்கு
நித்த நிகழ்வ தனைத்துமே — எந்தை
நீண்ட திருவருளால் வரும் — இன்பம்
சுத்த சுகந்தனி யாநந்தம் — எனச்
சூழ்ந்து கவலைகள் தள்ளியே

“ஞான மார்க்கத்தை இச்செய்யுள் நலம்பெறக் கூறும்” என்று விபுலாநந்தர் குறிப்பிடுவதும் சிந்திக்கத்தக்கது. ஏன் எனில் ‘கண்ணன் பாட்டு’க்கு, இரண்டாம் பதிப்பில் வ. வே. சு. ஐயர் எழுதிய முன்னுரையில் (1919) “இந்தக் கீர்த்தனங்களைப் பரபக்திக்குப் பேரிலக்கியமாகக் கொள்ளவேண்டியதில்லை. ஆசிரியர் இந்நூலில் கவி என்கிற ஹோதாவில்தான் நம்மிடம் வருகிறார் என நினைக்கவேண்டும்” என எழுதியிருப்பதையும் நோக்கவேண்டும்.

வ. வே. சு. ஐயர் கூற்றுக்கு, மறுப்பாக அமைவதுபோல் உள்ளது. விபுலாநந்தரின், “புதிய சித்தாந்தத்தை நிறுவுவது”, “ஞான மார்க்கத்தை இச்செய்யுள் நலம்பெறக் கூறும்” என்னும் சீரிய கருத்துகள்.

கண்ணன் பாட்டு, ‘‘பரபக்திக்கு பேரிலக்கியமாக’’ விபுலாநந்தர் கருதியது போலவே, பிராமணநல்லாத இயக்கமான ‘ஜஸ்டிஸ்’ கட்சியின் பிரசார ஏடான ‘திராவிடன்’ நாள் இதழும் கருதியுள்ளது. பாரதி அவதார மகிமையை முன்னுணர்ந்த பாலிக நெல்லையப்பர் 1917-இல் ஆவணியில் கண்ணன் பாட்டை முதன்முதலில் வெளியிட்டார். ‘திராவிடன்’ இதழில் அதே ஆண்டில் செப்டம்பர் 1-இல் மதிப்புரை வெளிவந்தது. இதன் ஒரு பகுதி வருமாறு:

‘‘இப்பாடல்கள் பக்திமார்க்கப் பாட்டுக்களுக்கே ஒரு புத்துயிர் கொடுத்து அவற்றில் பக்திநலம் பெருக்குகின்றன... வங்காளத்துக்கு ஸ்ரீ ஜயதேவ ஸ்வாமிகளின் கீத கோவிந்தம் எவ்வாறு புத்துயிர் கொடுத்ததோ, இங்கிலாந்துக்கு நியூமன் புலவரின் (Lead Kindly lights) - ‘‘நீயே யெனையேலாய் நெறியுதவாய் அருட்சோதி’’ - என்னும் பாடல் எவ்வாறு இன்னும் மேலைத் தேசங்களில் தெய்வீக ஒளிபரப்பி நிற்கின்றதோ அவ்வாறே இந்நூலும் நம் தமிழருக்கு புத்துயிருட்டி தலைமுறை தலைமுறையாக அவர்களுக்கு அருட்சோதியாய் தெய்வநெறிகாட்டி நிற்கும் என்பது எமது கொள்கை. (11) ‘‘கண்ணன் பாடல்கள், வேத உண்மையின் உபநிஷத்துக்களே’’ என பாரதி அறிஞர் திருலோக சீதாராம் பிரகடனப்படுத்துவதும், விபுலாநந்தரின் கருத்திற்கு அரண் செய்கின்றது. (12)

குருசுஷத்திரப் போர்க்களக் கண்ணன், மகாகவியை ஆட்கொண்டதுபோலவே மதுராபுரி கண்ணனும் ஆட்கொண்டதை ‘கண்ணன் பாட்டு’ காட்டுகின்றது. ‘கன வென்ன கனவே’ என்னும் பாடலில் ‘‘மணி வண்ணனை ஞான மலையினைக் கண்டேன்’’ என்று பாடியவரல்லவா, மகாகவி. கண்ணன் பாட்டில் பதினைந்து கோணங்களில், கண்ணனை ஆத்மதரிசனம் செய்கின்றார், பாரதியார். ‘கண்ணன் - என் சற் குரு’வில், கண்ணன்:

‘‘ஞானியர் தம் இயல் கூறினேன் -- அந்த
ஞானம் விரைவினில் எய்துவாய் -- என்று
தேனில் இனிய குரலிலே -- கண்ணன்
செப்பவும் உண்மை நிலை கண்டேன்’’

என அருளுரை கூறியதாகவும் பாரதியார் இசைக்கின்றார்.

விபுலாநந்தர் மேலும் சில பாடல் வரிகளை மேற்கோள்களாகக் காட்டிச் சென்று, ‘‘என்று வருகின்ற செய்யுட் பாகங்களெல்லாம் தொன்றுதொட்டு வருகின்ற அத்துவித நிலையைப் புலப்படுத்துகின்றன’’ என்றும் விளக்கமளிக்கின்றார். ‘‘சாந்தம் சிவம் அத்தைதம்’’ என்று ஆத்மஞான இலக்கணத்தைக் கூறும் மண்டூகிய உபநிடதக் கருத்தையும் விபுலாநந்தர் கருத்தோடு இணைத்துச் சிந்திக்கலாம்.

‘பாரதியார் பாடல்’ கட்டுரையை பின்வருமாறு முடிக்கின்றார்:

‘‘தஞ்சமுலகினில் எங்கனுமின்றித்
தவித்துத் தடுமாறி
பஞ்சைப் பறையனடிமை புகுந்தேன்
பாரமுனக் காண்டே
ஆண்டே - பாரமுனக் காண்டே’’

எனக்கூறி உலகிலுள்ள துன்பம் நோய் மிடியினால் வருந்திய ஆன்மா ஆண்டவனுடைய அடிக்கமலத்தில் வீழ்வது, அடைக்கலம் புகுவது நெஞ்சினையுருக்கும் நீர்மை தென்பதை யாவரும் மறுத்துரையார்.’’

“உழவர் ஓதை, மதகு ஓதை
உடைநீர் ஓதை தண்பதங்கொள்
விழவர் ஓதை சிறந்து ஆர்ப்ப
நடந்த எல்லாம் நின்கணவன்
திருந்து செங்கோல் வளையாமை
அறிந்தேன் வாழி காவேரி”

என்று பாடிவிட்டு “வில்லிணையொத்த புருவம் வளைத்தனை வேலவா என்ற பாரதி பாடலையும், உழவர் ஓதை மதகு ஓதை என்ற சிலம்பின் அடிகளையும் எடுத்துக் காட்டி பாடல்களைச் சந்தம், தாளம், ஓசை நயம், எதுகை, மோனை என்பவற்றையெல்லாம் தொடர்புபடுத்தி விளக்குவார். (13)

பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் ஒரு தமிழ்க் கட்டுரையில் விபுலாநந்தர், பாரதி புகழ் பரப்பிய நற்பாங்கை பின்வருமாறு நவீனரீதியில்:

“சுப்பிரமணிய பாரதியார் எழுதிய பாட்டுக்கள் யாவும் மிகுந்த உணர்ச்சியுடன் முன்னேற்றமான கருத்துக்களைப் பொதிந்துள்ளனவாய் இருந்ததாலும், இலக்கண இலக்கியங்களைக் கற்றறிந்த பண்டிதர்கள் அவை பழைய யாப்பமையோடும் தமிழ் மரபோடும் முற்றுப் பொருந்தாமையின் உண்மையான தமிழ்க் கவிதைகளல்ல என வெறுத்தனர். அப்பாடல்களுக்குரிய மேலான சிறப்பையும் கொடுக்க மறுத்தனர். ஆனால் அடிகளார் அண்ணாமலை நகர் அடைந்தபோது அங்கு பாரதி கழகம் என்ற ஒரு சங்கமும் கூட்டி அப்பாட்டுக்களை இசையறிந்த புலவரைக் கொண்டு இசையுடன் பாடுவித்தார். அதன் பின்னரே பாரதியார் புகழும் பாட்டுக்களும் தமிழ் நாடகங்களும் பரவின. தேடாதிருந்த பாரதியாரைத் தமிழ்லகம் கனம் பண்ணவைத்த பெருமை விபுலாநந்த அடிகளுக்கே உரியதாகும்.”(14)

இங்கு ஒரு செய்தியை நினைவு கூரவேண்டும். அதாவது, ஓர் இயக்கமாக பாரதி பாடல்களைப் பரப்புவதற்குத் திட்டமிட்டு பாடுபட்டது ‘பாரதாசிரமம்’ என்னும் அமைப்பாகும். இந்தத் தேசபக்திப் பிரசார அமைப்பு 1921 இல் ‘வீரமுரசு’ சுப்பிரமணிய சிவா அவர்களால் நிறுவப்பெற்றது.(15) இந்த அமைப்பின் சார்பில் தான் 11-9-24 இல் திருவல்லிக்கேணியில் பாரதி நினைவுநாள் முதன் முதலில் கொண்டாடப்பட்டது. பிற்காலத்தில் ‘கல்கி’ எனப் புகழ்பெற்ற ‘கல்கி’ நா. கிருஷ்ணமூர்த்தி இந்தக் கூட்டத்தில் பாரதி பாடல்களைப் பாடினார். கடலங்குடி நடேச சாஸ்திரிகள் எம். எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர், திரு. வி. க., பரவி - நெல்லையப்பிள்ளை, வி. எம். சாஸ்திரி என்னும் தெலுங்கர் ஆகியோர் பேசியதற்குப் பிறகு சுப்பிரமணியசிவா பேசினார். அவர் பேச்சின் ஒரு பகுதி வருமாறு:

“பாரதி விஷயத்தில் ஜனங்களுக்குள் ஓர் உற்சாகம் உண்டுபண்ண வேண்டும் என்ற என்னுடைய அவா ஒருவாறு இன்று பூர்த்தியாகிவிட்டது... என்னுடைய மதமாகிய பாரதியை மதத்துக்கு பாரதியின் நூல்களை உபநிஷத்துப்போல் கருதுகின்றேன். எனது பையன்களுக்குப் பாரதியின் நூல்களைக் கட்டாய பாடமாக வைத்திருக்கின்றேன். நான் கட்டவிருக்கும் பாரதமாதா கோயிலில் பாரதிக்கு ஒரு விக்கிரகம் வைக்கப்போகின்றேன். பாரதி கூட்டமென்று ஒரு கூட்டம் கிளம்பவேண்டுமென்பது என்னுடைய ஆவல்.”

“1920 முதல் 1934 வரை “ஸ்ரீ பாரதாசிரமம்”, “தேசபக்த சமாஜம்”, “தமிழ்நாடு இளைஞர் படை”, “பாரதி பஜனை சமாஜம்” ஆகிய ஸ்தாபனங்கள் மூலம் தமிழ்நாடு முழுவதும் பாரதி தேங்களைப் பாடிப் பரப்புப் பாக்கியம் பெற்ற

றேன்” என மதரை சோரவந்தான் நீதிவாஸ வரதர் ஒரு கட்டுரையில் கூறியுள்ளார்.⁽¹⁶⁾ தெருத்தெருவாக கிராமம் கிராமமாக இவ்வாறு பாரதி பாடல்கள் இசையுடன் பாடப்பட்டு வந்துள்ளன.

ஜனாப் ஏ. எம். ஏ. அஸீஸ், தமது அனுபவத்தை பின்வருவாறு பகிர்ந்துள்ளார்:

“1944ம் ஆண்டிலே கண்டியில் மருதமலைய மாளிகை (Mount Airy Bungalow) யகத்தே, பன்னிரண்டு நாட்கள் வரை சுவாமியவர்களை விருந்தினராக வைத்துபசரிக்கும் பெரும்பேறு எனக்குக் கிடைப்பதாயிற்று. கண்டியிலே அவர்கள் “வரகவி பாரதியார்” என்னும் பொருள்பற்றி நிகழ்த்திய பிரசங்கம் இன்னும் என் நினைவிலுள்ளது. தமிழிலே எளிய நடையில் பாட்டுக்களை இயற்றியவருள்ளே பாரதி தலை சிறந்தவர் என்பதையல்ல, தேசிய உணர்ச்சியும் சேதாபிமானமும் பொங்கும்படி கவிதை எளிமை சார இயற்றியவர் பாரதி என்பதையே யாம் நினைவுகொள்ள வேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கூறினார். பாரதியார் சிற்சில சொற்களை எடுத்து உபயோகித்த செம்மையை வடிவாக எடுத்துக் காட்டினார்கள். ஒவ்வொன்றுக்கும் பற்பல உதாரணங்களை எடுத்துக்காட்டி “கவிஞனுள்ளம்” இதுவேன விளக்கினார்கள்”.⁽¹⁷⁾

“வாழ்கின்ற கவிதை”

க. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தமது ஆங்கில நூலொன்றில் சுவாமி விபுலாநந்தரின் பாரதி திறனாய்வு உரை ஒன்றை - மிக முக்கியமாகப் பேருரை ஒன்றை பாரதி நெஞ்சங்கள் எண்ணி எண்ணி மகிழ்ந்திட விபரித்துள்ளார்.⁽¹⁸⁾

மட்டக்களப்பு புனித மைக்கேல் கல்லூரியில் தலைமை ஆசிரியர்கள் மாநாடு ஒன்று நடைபெற்றது. மூன்று பேருரைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன. மறைந்த தந்தை சேஸ்டி (Rev. Fr. Cassidy), திரு. சாண்டர்ஸ் (Mr. Sanders), சுவாமி விபுலாநந்தர் ஆகியோர் முப்பெரும் சொற்பொழிவாளர்கள். மூவர்க்குரிய தலைப்புக்கள் முறையே வருமாறு: “Liberal Education - A way to a fuller Life”, “The magic of numbers”, “Poetic beauty and appreciation”.

சுவாமி விபுலாநந்தர் தமது தலைப்பின்கீழ் “Living Poetry” என்பது பற்றி உரையாற்றினார். சங்ககாலக் கவிஞர்கள், இளங்கோ, கம்பன், மில்டன், ஷேக்ஸ்பியர் முதலான கவிஞர்களின் படைப்புகளை ஆழக் கற்றுணர்ந்த சுவாமி விபுலாநந்தர் தமது உரைக்குத் தேர்ந்தெடுத்த கவிஞர் யார் தெரியுமா? மகாகவி பாரதியார்தான்.

‘கண்ணன் என் காதலன்’ என்னும் மகாகவியின் பாடலை ‘வாழும் கவிதை’ யாக அன்றைய தமது ஆய்வில் நிறுவினார் விபுலாநந்தர். அந்தக் கவிதையின் திப்ப-நுட்பங்களை எல்லாம் விபுலாநந்தர் விளக்கியதை க. கணபதிப்பிள்ளை தமது நூலில் ஆறு பக்கங்களில் விபரித்துள்ளார்.

விபுலாநந்தர் வழக்கம்போல கவிதையை இசைத்து, சொற்கள் உணர்ச்சிகளுக்கு ஏற்ப வன்மையாக, மென்மையாக, இனிமையாக, சந்தையமாக அமைத்த வித்தகத்தையெல்லாம் விண்டுரைத்தாராம். வருணனைகள் அவையோர்முன் காட்சிப்படுத்தப்படும் அளவில் அன்றைய பேச்சு அவையோரைக் கவர்ந்ததாம்.

கவிதை இலக்கணங்களோடு, தத்துவச்செறிவுகளையும் விரித்துரைத்தாராம். அவை முழுவதும் ஒருடலாய், ஒரே ஒரு கண்ணுடனும், செவியுடனும் திகழ்ந்து கலப்பற்ற தூய அமைதியில் தோய்ந்ததாகவும் கூறுகின்றார் கணபதிப்பிள்ளை.

‘காணி நிலம் வேண்டும்’ என்னும் பாடல், விபுலாநந்தரை எப்படியெல்லாம் கவர்ந்தது என்பதையும் கணபதிப்பிள்ளை பிறிதொரு இடத்தில் குறிப்பிடுகின்றார்:

ஐரீஷ் கவிஞர் யீட்ஸின் (W. B. Yeats 1865 - 1939) பின்வரும் கவிதையை “காணி நிலம் வேண்டும்” என்னும் கவிதையுடன் ஒப்பிட்டு பாவ சமாதியில் ஆழ்ந்து விடுவாராம் விபுலாநந்தர்.

I will arise and go now, and go to Innisfree
 And a small cabin build there
 Of clay and wattles made
 Nine bean rows will I have there,
 And a hive for the honey bee
 And live alone in the bee-loud glade.
 And I shall have some peace there, for peace comes dropping slow
 Dropping from the veils of the morning to where the cricket sings;
 There midnight's all a glimmer, and noon a purple glow
 And evening full of the linnets wing.
 I will arise and go now, for always night and day
 I hear lake water lapping with the sounds by the shore,
 While I stand on the roadway, or on the pavement gray,
 I hear it in the deep heart's core.

இவ்வாறே எச். பெல்லாக் (H. Bellac 1870 -) என்னும் ஆங்கில எழுத்தாளரின் பின்வரும் கவிதையையும், காணி நிலத்தோடு ஒப்பிட்டு மெய்மறந்த கவி தானுபவத்தில் திளைப்பாராம் விபுலாநந்தர்.

‘I never get between the pines
 But I smell the Sussex air;
 Nor I ever come on a belt of sand,
 But my home is there,
 And along the sky the line of the Downs
 So noble and so bare.
 ‘If I ever become a rich man,
 Or if ever I grow to be old;
 I will build a house with deep thatch
 To shelter me from the cold’.

‘காணி நிலம் வேண்டும்’ பாடலின் பின்வரும் பகுதி முன்னிரு கவிதைகளுடன் சிந்தனை, உன்னுறை, உணர்ச்சி ஆகியவற்றுடன் ஒத்துள்ளதாகவும் கூறப்படுகின்றது.

‘தூணி லழகிய தாய் - நன்மாடங்கள் துய்ய நிறத்தினதாய்,
 அக் காணி நிலத்திடையே,
 ஓர் மாளிகை கட்டித்தர வேண்டும்.
 பத்துப் பன்னிரண்டு தென்னைமரம் பக்கத்திலே வேண்டும்.
 முத்துச் சுடர்போலே நிலாவொளி முன்பு வர வேண்டும்
 கத்தும் குயிலோசை அங்கேவந்து காதிற்பட வேண்டும்
 என் சித்தம் மகிழ்ந்திடவே
 நன்றாயினந் தென்றல் வர வேண்டும்.’

இராமகிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலைகளில் பாரதி பாடல்கள்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் இலங்கையில் இராமகிருஷ்ண மிஷன் பொறுப்பில் உள்ள கல்விக்கூடங்களை நிருவகித்த காலத்தில் முதல் வகுப்பு தொடங்கி எட்டாம் வகுப்பு வரையில் பாரதி பாடல்களைப் பாடத்திட்டத்தில் சேர்க்கவைத்தார். “பாரதி பாடல்களைச் சொல்லுங்கள், பாலர்கள் முன்னேற வழி கிடைக்கும்” என்கூறி பின்வருமாறு உதாரணப் பாடல்களைத் தேர்ந்தெடுத்துத் திட்டமும் போட்டுக் கொடுத்தார்.

1ம் வகுப்பு

“செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே - இன்பத் தேன் வந்து பாயுது காதினிலே”

2ம், 3ம், 4ம் வகுப்பு

“காக்கை கிறகினிலே நந்தலாலா - நின்றன் கரிய நிறந் தோன்றுதையா நந்தலாலா”

5ம் வகுப்பு

“பகைவனுக் கருள்வாய் - நன்னெஞ்சே பகைவனுக் கருள்வாய்”

6ம் வகுப்பு

“வீரசுதந்திரம் வேண்டி நின்றார் பின்னர் வேறொன்று கொள்வாரோ?”

7ம் வகுப்பு

“சொந்த நாட்டிற் பரர்க்கடிமை செய்தே தஞ்சிடோம் - இனி - யஞ்சிடோம்”

8ம் வகுப்பு

“வாழ்க நிரந்தரம் வாழ்க தமிழ்மொழி வாழிய வாழிய வே”

“வில்லினை யொத்த புருவமும் ளைத்தனை வேலவா...”

“சொல்ல வல்லா யோ? கிளியே சொல்ல நீ வல்லாயோ?”

“முப்பதுகளின் ஆரம்ப நாட்களிலேயே பாரதி வரலாறும் அவர் கவிதைகளும் இலங்கைப் பள்ளிக்கூடப் பாடப் புத்தகங்களில் சேர்க்கப்பட்டுவிட்டன. கல்வி அதி காரியாயிருந்த யாழ்ப்பாணம் தி. சதாசிவ ஐயரே எழுதிப் பாட நூல்களில் சேர்த்திருத்தார்.”⁽²⁰⁾ இவ்வாறு சோ. சிவபாத சுந்தரம் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1921 - இல் யாழ்ப்பாணத்தில், அக்காலத்தில் கல்வித்துறைத் தலைவராக விருத்த எவான்ஸ்துரை என்பவரால் 1921 - இல் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் நிறுவப்பட்டது. இச்சங்கத்தின் கௌரவச் செயலாளராக சதாசிவம் ஐயர் பணியாற்றினார். அவ்வமயம் மானிப்பாய் இந்து கல்லூரியில் ஆசிரியராகவிருந்த பண்டிதர் மயில்வாகனர் (சுவாமி விபுலாநந்தர்) இந்தச் சங்கத்தின் தோற்றத்திற்கு உதவினார்.

பாரதியார் கழகம்

இந்திய தேசிய விடுதலைப் போராட்டக் காலத்தில் பல்கலைக் கழக வளா கத்திற்குள்ளேயே போர்க்களக் கவிஞன் பாரதியைக் கற்க ஓர் இலக்கிய அமைப்பை நிறுவிய நக்கீரத் தமிழர் சுவாமி விபுலாநந்தர்.

“1932-ம் ஆண்டில் அடிகள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் பாரதியார் கழகம் (Bharati Study Circle) என்ற பெயரில் ஒரு கழகத்தைத் தோற்றுவித்தார். அப்புலவரின் பாக்களைக் குறித்து அடிகளின் தலைமையில் மாணவர், திங்களுக்கு இருமுறை சொற்பொழிவு ஆற்றுவதுண்டு.” (21) இந்த அரிய வரலாற்று உண்மைச் செய்தியை, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் சுவாமி விபுலாநந்தரிடம் சிறப்புக் கலை பயின்ற மாணவர்களில் ஒருவரான தமிழறிஞர் பூ. ஆலாசுந்தரஞ் செட்டியார் 1948-இல் விளக்கியுள்ளார். இதே செய்தியை பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை 1969-இல் எடுத்துக்காட்டியுள்ளதையும் முன்பு கண்டோம்.

இந்த பாரதி இலக்கிய அமைப்பின் சார்பில் 2-2-1932-இல் சுவாமி விபுலா நந்தர் தலைமையில் நடைபெற்ற சிறப்புக் கூட்டத்தில் நாவலர் எஸ். சத்தியமூர்த்தி பி. ஏ., பி. எல். அவர்கள் மகாகவியின் திருவுருவப் படத்தைத் திறந்துவைத்து உரையாற்றினார்.

சுவாமி விவேகாநந்தர், காந்தியடிகள், மகாகவி பாரதியார் ஆகியோரை ஒருங் கிணைத்துப் போற்றியவர், சுவாமி விபுலாநந்தர். விடுதலைப் போராட்ட உணர்வில் அஞ்சாநெஞ்சினர் சுவாமி விபுலாநந்தர் என்பதற்கு ஒரு சான்றைப் பார்ப்போம்.

1933-ஆம் ஆண்டு அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் பட்டமளிப்பு விழா விற்கு அன்றைய சென்னை மாநில ஆளுநர் வருகின்ற சமயத்தில் பேராசிரியர்கள் இல்லங்களைப் பிரிட்டிஷ் யூனியன்களின் கொடிகள் பறக்கவிடப்பட்டன. ஆனால், சுவாமி விபுலாநந்தர் இல்லத்தில் மட்டும் அந்த ஏகாதிபত্য ஆதிக்க ஆட்சிக்கொடி பறக்கவில்லை. பறக்கவிடப்பட்டதோ இந்திய தேசிய காங்கிரசின் மூவண்ணக் கொடி. காவல் துறையினர் அச்சுறுத்தினர். சுவாமிகள் இருப்பிடத்தைச் சோதனையிட்டனர். இவற்றிற்கெல்லாம் சுவாமி விபுலாநந்தர் அஞ்சவில்லை. இந்த மதிழ்ச்சியில் மூவண்ணக்கொடி சுதந்திரக் காற்றிலே அசைந்தாடியது. கீழே இறக்கப்படவில்லை. வணங்கத்தக்க இந்த வீர நிகழ்ச்சியைப் போற்ற பாரதி தமிழ் உதவுகின்றது. 1937 அக்டோபர், 16-இல் பெரும் புலவர் மு. இராகவையங்காருக்கு “புறநானூற்றுப் பாணன்” எனப் புகழப்பெற்ற மகாகவி எழுதிய கடிதத்தின் பின்வரும் தமிழைக் கொண்டு சுவாமி விபுலாநந்தரைப் போற்றுவோம்.

“தங்கள் பாண்டித்தியத்தை நான் புகழவில்லை. அதனை உலகமறியும். தங் களுடைய பரிசுத்த நெஞ்சிலே எழுந்திருக்கும் ‘ஸ்வதேச பக்தி’ என்ற புது நெருப் பிற்குத்தான் நான் வணக்கம் செய்கிறேன்.”

பாரதியை அறியாத ஒரு தமிழ் மகன் இருப்பதைக்காண சுவாமி விபுலாநந தருக்குப் பொறுக்கவில்லை. ஒருசமயம் திருக்கோணமலையில் உள்ள இந்துக் கல்லூரி யால் நிகழ்ந்த பாரதி விழாவில் ஒருவர் பாரதியைப்பற்றி அறிந்தார். ஆனால், அவரோ சில நாட்களுக்குப் பிறகு மீண்டும் அந்தக் கல்லூரிக்கு வந்தார். அந்த ‘ஒருவர்’ பாரதி படத்தைப் பார்த்துவிட்டு ‘இவர் யார்?’ என சுவாமி விபுலாநந்தரிடம் கேட்டார். பாரதியை நினைவில் நிறுத்தத்தவறிய அவர்மீது துறவியாக இருந்தும் சுவாமி விபுலாநந்தர் சற்றே சீற்றமடைந்தார். “அவர்தாம் கவி அரசன் பாரதி. தமிழகத்தை உய்விக்கவந்த தெய்வம் என்று சற்றுக் கடுகடுத்த குரலில் கூறினார். (22)

பாரதியைப் பின்பற்றுவோம் - விபுலாநந்தர் அழைப்பு

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்த காலத்தில் சுவாமி விபுலாநந்தர், "Journal of the Annamalai University" - இல் (1932 அக்டோபர்), "The Development of Tamilian Religious Thought" என்னும் அற்புதமான வரலாற்று நெறியுடன் ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார். இந்தக் கட்டுரையின் முடிவில், மகாகவி பாரதியாரின் உலகம் தழுவிய சமய சமாச நெறியின் மாண்பினைக் குறிப்பிட்டு, அதைப் பின்பற்ற வேண்டும் எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

மகாகவியை விடிவெள்ளியாக, அடிப்படையிலே ஒரு சமயநெறிக் கவிஞராக, ஏழைகளிடம் - தாழ்த்தப்பட்டவர்களிடம் எல்லையற்ற அன்பு கொண்டவராக, வருணிக்கின்றார். பழந்தமிழ் இனிய இலக்கியத்தின் உள்ளங்கவரும் பாடல்களைப் போன்றனவற்றை கண்ணன் பாட்டிலே காண்கிறோம் என்று நினைவுறுத்துகின்றார். பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில், உள்ள கொற்றவைத் துதிப் பாடல்களைக் காட்டிலும் பாரதியாரின் சக்திப் பாடல்கள் சிறந்தன எனச் சாற்றுகின்றார். பாரதியின் நெஞ்சையள்ளும் இன்னிசைப் பாடல்களும், தேசபக்திப் பாடல்களின் கம்பீரத் தொனியும் மக்களைக் கவர்ந்தன என்றும் உணர்த்துகின்றார். பாரதி, மானுடன் முழுவதையும் ஒரு காட்சியாகக் காண்பவர். வடக்கு - தெற்கு, பிராமணர் - தாழ்த்தப்பட்டவர், படித்தவர் - படிக்காதவர் ஆகியோரை ஆரத்தழுவும் உலகக் கவிஞன் பாரதி, வாழ்க்கையைப்பற்றிய அவருடைய ஆரோக்கியமான பார்வை உலகம் தழுவியது என்றும் விளக்குகிறார் விபுலாநந்தர்.

"பெருஞ் சிறப்புவாய்ந்த பண்பாட்டைப் பெற்றுள்ள தமிழ் மக்கள் பாரதியை இரு கண்களாகக்கொண்டு உலகத்தைப் பார்ப்பார்களாக. அண்மைக்கால கவிஞனான பாரதி குறுகிய மனப்பான்மையும், அற்பமான சமூக சம்பிரதாயங்களையும் கடந்தவனாய் உயர்ந்து நிற்கின்றார். அவர் முன்னேறிச்செல்லும் வழியே தெய்வீக உணர்விற்கு நம்மை அழைத்துச்செல்வது. சத்தியம், சிவம், சுந்தரம் ஆகியனவற்றின்மூலமே அந்தத் தெய்வீக உணர்வுதான்." இவ்வாறு விபுலாநந்தர் தமது ஆய்வுக் கட்டுரையை முடித்து மகாகவியின் "விசுவரூப தரிசனத்தை"யும் கண்டய்ய அழைக்கின்றார். இந்தத் தமிழாக்கத்தில் அறிவதைவிட மூலத்தில் மேலும் அறிந்து வழிநிற்போம்.

"The gloom that overshadowed the country during the past four centuries is slowly passing away and a new dawn is in sight. The harbinger of the approaching dawn is our latest poet *Subrahmanya Bharathi*. He is essentially a religious poet. With religious mysticism he combines an unbounded love for the poor and the downtrodden. The poems that he addresses to Kannan (Sri Krishna) are as sweet and soul-stirring as any that we meet with in ancient literature; the hymns to Shakti are grander than the old hymns addressed to Korraivai. The charm of his lyrics, and the dignified tone of his patriotic songs have endeared him to his people. The healthy outlook on life underlying his poems has a universal appeal. He views humanity as a whole and stands ready to embrace the North and the South, the East and the West, the Brahman and the outcaste as well as the educated and the illiterate. May the Tamil people, the inheritors of a glorious civilisation, view the world with the eyes of Bharathi.

their latest poet and rising above narrow sectarianism and petty social conventions march on the path that will lead them to the Divine Spirit, which is the source of all goodness, beauty and truth” (23)

விபுலாநந்தரில் பாரதியைக் காணும் அளவிற்கு, விபுலாநந்தர் நோக்கில் பாரதியார் அமைகின்றார் என்பதே அவருடைய பாரதி பணியின் தன்னேரில்லாச் சிறப்பாகும்.

வாழ்க விபுலாநந்தர் — வாழ்க பாரதியார்!

குறிப்புகள்

1. VIPULANANDA - A BIOGRAPHY, THE MAN AND HIS ACHIEVEMENTS - First Edition, 1991 - K. Kanapathipillai, B.A., F.R.G.S. - Colombo - P. 160.
 2. 'இந்தியா' - நவம்பர் 24, 1906.
 3. பாரதி பன்முகப் பார்வை - பக். 187.
 4. விபுலாநந்த அடிகள் - 1966 - மறுபதிப்பு - டி. ரி. செல்வநாயகம் - சைவ சித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழகம் - சென்னை - பக். 93.
 5. பாரதி பன்முகப் பார்வை - பக். 187.
 6. "ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதையில் பாரதியின் தாக்கம் - சில குறிப்புகள்" 'ஞானபண்டிதம்' - கொக்குவில் ஞானபண்டித வித்தியாசாலை வைர விழா மலர் - ஜூன், 1982.
- விபுலாநந்தர் உள்ளம் - முதற்பதிப்பு, 1976 - தொகுப்பாசிரியர் ச. அம்பிகை பாகன், பி. ஏ. - விபுலாநந்த அச்சகம், புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம் - பக். 38
8. மேற்படி நூல் - பக். 39.
 9. பாரதியாரும் தமிழ்ப் புலவர்களும் - முதற் பதிப்பு, 1981 - பெ. சு. மணி - பூங்கொடி பதிப்பகம் - சென்னை - பக். 10.
 10. அறிஞர்கள் பார்வையில் பாரதி - முதற்பதிப்பு, 1982 - தொகுப்பாசிரியர், பெ. சு. மணி - மணிவாசகர் நூலகம் - சென்னை 1 - பக். 1-9.
 11. 'திராவிடன்' - தமிழ் நாளிதழ் - சென்னை - செப்டம்பர் 1, 1917 (சனிக் கிழமை) - பக். 2.
 12. புதுயுகக் கவிஞர் - 1981 - திருலோகசீதாராம் - ஸ்ரீ புவனேஸ்வரி பதிப்பகம், சென்னை - பக். 88.
 13. அடிகளார் படிவ மலர் - முதற்கூறியது - பக். 35.
 14. அடிகளார் படிவ மலர் - பக். 46.

15. பாரதாச்ரமம் பற்றி விரிவாக அறிய, பார்க்கவும் 'வீரமுரசு' - சுப்பிரமணிய சிவா - 1984 - பெ. ச. மணி - நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் - சென்னை 2 - பக். 169-188
16. 'பாரதி புதையல்' - பாகம் 3 - 1975 - நா. அ. பத்மநாபன் - பக். 273.
17. "யான் அறிந்த விபுலாநந்த அடிகள்" - ஈழமணி, விபுலாநந்தர் நினைவு மலர் - 1948 - கொழும்பு - மலர் 1, இதழ் 2 - பக். 71.
18. திரு. க. கணபதிப்பிள்ளையின் முற்கூறிய நூல் - பக். 96-97.
19. அடிகளார் படிவ மலர் - பக். 36-37.
20. கண்ணன் என் கவி - இரண்டாம் பதிப்பு - 1981 - கு. ப. ராஜகோபாலன், பெ. கோ சுந்தரராஜன் (சிட்டி) - பக். 12.
21. "தமிழ்ப்பேராசிரியர் விபுலாநந்தர்" - பூ. ஆலாலசுந்தரஞ் செட்டியார் - ஈழமணி, விபுலாநந்தர் நினைவு மலர் - பக். 21.
22. விபுலாநந்த அடிகள் - இரண்டாம் பதிப்பு - 1966 - டி. ரி. செல்வநாயகம் - பக். 95.
23. Journal of the Annamalai University - Vol. I, No. 2, 1932 - P. 214.

மனிதன் தனது சொந்த முயற்சியினாலும், புத்தகக் கல்வியினாலும் பாச நீக்கமெய்தி, உண்மை ஞானத்தை அடையமுடியாது. நிலத்தில் நின்று மேன் மாடிக்குக் குதித்துவிடமுடியாது. பற்றுக்கோடாகிய ஏணியைப் பற்றிப் படிப் படியாக ஏறவேண்டும். "பற்றுக் பற்றற்றான் பற்றினை அப்பற்றுப் பற்றுக் பற்று விடற்கு" என்று பெரியோர் கூறிய உண்மையைச் சிந்திக்கவேண்டும். ஞான குருவையோ, ஞான குருவினால் உணர்த்தப்பட்ட இஷ்ட தேவதையை யோ பற்றுக்கோடாகக் கொள்ளவேண்டும். சார்ந்ததன் வண்ணமாகத் தோன்றும் பரிங்குபோன்றது நமது ஆன்மா. காமமாதியவற்றைப் பற்றி நிற்கும் போது அவையாகத் தோன்றும்; சிவத்தைப் பற்றினாற் சிவமாகத் தோன்றும்.

- சுவாமி விபுலாநந்தர்.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் இலக்கிய நோக்கு

வ. சுவசுப்பிரமணியம், B. A.

தமிழ் மக்களின் முன்னேற்றத்திலும் தமிழ் வளர்ச்சியிலும் சுவாமி விபுலாநந்தர் கொண்டிருந்த தீவிரம் நிறைந்த ஆர்வம் மிகப்பரந்த தன்மைகொண்டது. யவன உரோம ஆங்கில இலக்கியங்களில் அவர் கொண்டிருந்த பெருமதிப்பு தமிழிலக்கியங்கள்மீது அவருக்கிருந்த மதிப்பிலும் குறைவானதாயில்லை. தமிழினத்தின் முன்னேற்றத்தை மனித முன்னேற்றத்தின் ஒரு அம்சமாகவே அவர் கருதினார். தமிழினம் தன்னை வளர்த்துக்கொண்டு மனித சமுதாயத்திற்குத் தனது பங்களிப்பை நல்க வேண்டுமென அவர் கருதினார். மேலை நாடுகளிலிருந்து எப்பொழுதும் பெறுபவர்களாயில்லாமல் அம்மக்களுக்கு நாம் கொடுப்பதற்கும் தகுதியுடையவர்களாக நம்மை உயர்த்திக்கொள்ளவேண்டும் என அவர் ஆசைப்பட்டார். தமிழினத்தின் பண்டைப் பெருமை, தமிழ்மொழியின் சிறப்பு, தமிழ் இலக்கியங்களின் தூய தன்மை என்பவற்றை அடிக்கடி அடிகளார் வற்புறுத்தியதற்குக் காரணம் தமிழினம் தனது பெருமையை மீண்டும் நிலைநாட்டி அதன்மூலம் உலக சமுதாயத்திற்கு உதவவேண்டுமென்ற விருப்பமாகும்.

அவரது பரந்த இலக்கிய அறவும் அதலுந்து எழுந்த இலக்கிய நோக்கும் மிகுந்த பெறுமதியும் தனித்துவமும் வாய்ந்தவை. நமது பாரம்பரியம், நமது பண்பாடு நமது இலக்கியமரபு என்பவற்றை இலக்கியத்தின்மூலம் கட்டிக் காக்கவேண்டும் என்பது அவர் கருத்து. மேலைநாட்டில் வளர்ந்துவிட்ட விஞ்ஞானக் கருவூலங்களைத் தமிழ்மொழி பெற்றாகவேண்டும். அதற்காக நமது மரபுகளை விலைபேசவேண்டிய அவசியமில்லை என அவர் கருதினார்.

ஒரு சமூகத்தின் வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஏற்புடைத்தாக இலக்கியங்கள் தோன்றுகின்றன என்று இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். அடிகளார் மேலும் ஒரு கருத்தை முன்வைக்கிறார். வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஏற்புடைத்தாக இலக்கியங்கள் படைக்கப்படுவதுடன் இலக்கியங்கள் படிக்கப்படவும் வேண்டும் என்கிறார். 1922ஆம் ஆண்டு இந்தியாவில் மகாத்மா காந்தியின் தலைமையில் சுதந்திரப் போர் வெகு தீவிரமாக நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது அடிகளார் எழுதிய மேற்றிசைச் செல்வத்தில், "இயல்பில் திரிபுபட்ட காஞ்சியும் பாடாணும் ஒழிய ஏனைய ஆண்தன்மைக்குரிய வாகை, தும்பை முதலிய புறப்பொருட்பகுதிகள் மறைந்து ஒழிந்துவிட்டன. கவிநய இனிமையையும் பிற இனிமையையும் தருகிற அகப்பொருள் நறவினை உண்டு, மதுவுண்டு மயங்கிய வண்டைப்போலச் செயலின்றிக் கிடந்தோம்; அடிமைத்தன்மையும் வந்தெய்திற்று. ஐயோ! இந்நிலைமை இனி வேண்டாம். வீரத்தையும் ஆண்மையையும் தருகிற புறப்பொருளை நாடுவோம்" என எழுதுகிறார். சோழராட்சியில் வெள்ளம், தீவிபத்து, கொள்ளைநோய், யுத்தம் போன்ற விபத்துக்கள் ஏற்படுங்காலங்களில் செயல்திறனைத் தூண்டும் பாரத வாசிப்பு நடந்தது இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது.

மீண்டும் அதே மேற்றிசைச் செல்வத்தில் எழுதுவது: "நமது நாட்டில் சுற்று வல்லோர் என்றிருப்போர்தாமும் புறநானூற்றைப் படிப்பதில்லை. நேற்றும் இன்றும்

வெளிவந்த பிழை பொதிந்த சீர் செட்ட நாவல்களே நமது சிறுவர் செவிக்கு உணவாகின்றன." 1922ஆம் ஆண்டளவில் தமிழில் வெளிவந்த நாவல்களெவை (கருங்குயில் குன்றத்தக் கொலை, மஞ்சள் அறையின் மர்மம்... போன்றவைதான் அக்கால நாவல்கள்) 1922ஆம் ஆண்டு தமிழன் நாவல்களைப் படித்துக்கொண்டு "பொழுது போக்கக்" கூடிய காலமா! இவற்றை உணராமல் கடைசி வாக்கியத்தை வைத்துக் கொண்டு சுவாமி நாவல்களுக்கு எதிரி என்று தீர்ப்பளிக்கும் பெரி"வர்களும் உளர்.

தமிழ் இலக்கியங்களைப் பொறுத்த அளவில் அவற்றின் மதிப்பீடு கீழைநாட்டுப் பண்பிலிருந்து தோன்றி வளர்ந்த விமர்சனங்களோடு பொருந்தியதாக இருக்க வேண்டுமென்பது அவர் கருத்தெனத் தெரிகிறது. மக்கள் வாழ்க்கை அவர்களது நாகரிகம் கலைகள் எல்லாமே ஆத்மிய முன்னேற்றத்தின் கருவிகளாக இருக்கவேண்டுமென்பதுதான் கீழைநாட்டுக் கலைபற்றிய பாரம்பரியக் கோட்பாடாகும். இதனை ஓட்டி சுவாமி விபுலாநந்தர் வாழ்க்கையிலும் கலைகளிலும் தெய்விகத்தின் தூய அம்சங்களை வற்புறுத்தினார்.

கடவுள், வாழ்க்கை, கலை என மூன்றும் இயைந்து இணைந்து நிற்கும்போது மானிடம் பூரணப் பொலிவோடு விளங்குகிறது. அதவே அதன் வெற்றியுமாகும். இத்தகைய ஆத்மிய வெற்றியைப் பெற்ற மகான்களில் விபுலாநந்த அடிகளும் ஒருவர்.

அடிகளார் கடவுள்தன்மை, வாழ்க்கைநலம், கலைத்திறன் என்பவற்றை ஒரே அளவு கோலால் அளந்து பார்க்கிறார். அந்த அளவு கோலை ஒரு சூத்திர வடிவில் அமைத்துக்கொண்டு பல சந்தர்ப்பங்களில் பிரயோகிக்கிறார். அச் சூத்திரம் "உண்மை அழகு செம்மை" என்பது. இது சுவாமி விபுலாநந்தர் அமைத்துக்கொண்ட சொந்தக் சருத்து அல்ல. உபநிஷதங்களில் காணப்படும் இக்கொள்கையை பண்டைக்கிரேக்க தத்துவஞானிகளும் அறிந்திருந்தனர். ஜோன்கீத்சு போன்ற ஆங்கிலப் பெரும் புலவர்களும் காந்தியடிகளும் இக்கருத்தைத் தீவிரமாக ஆதரித்தார்கள்.

உபநிடதங்கள் கடவுளை (பிரமத்தை) 'தத்ஸத்' எனக் குறிப்பிடுகின்றன. 'அது சத்தியம்' என்பது பொருள். அது சத்தியப் பொருளாயிருப்பதால் அழகுடையதாகவும் நன்மையுடையதாகவுமிருக்கிறது. மேலும், அது அறிவுமயமானது, ஆனந்தமயமானது என்றெல்லாம் உபநிடதங்கள் அதனை வருணிக்கின்றன. மாற்றமடையாத ஒன்றை (பிரமத்தை) இவ்வாறு வருணிக்கும்போது சொற்களெல்லாம் (நமது வசதிக் காக அமைந்தவை) ஒரே தன்மையைத்தான் குறிப்பிடுகின்றன. இதனை அடிகளார் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்: "மனநீர்மை மூன்றாயினும் மனம் ஒன்றே. ஆதலினாலே உண்மை அழகு செம்மை என்பன தம்முள்ளே ஒப்புடையவாயின. அழகே உண்மை, உண்மையே அழகு; அழகே செம்மை, செம்மையே அழகு; உண்மையே செம்மை, செம்மையே உண்மை. செம்மை, உண்மை, அழகு என்னும் இவற்றை வடநூலார் சீவம், சத்தியம், சுந்தரம் என்பர். ஆங்கில நூலார் Goodnes, Truth, Beauty என்பர்."

கடவுளுக்கும், மனிதனுக்கும், அவனது படைப்புக்கும் இவ்விலக்கணங்களை பொதுவாகக்கொண்டபோதிலும் கடவுளின் இத்தன்மைகள் மனிதனிடமும் பூரணப் பொலிவுடன் விளங்கமுடியாது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இதனாலேயே அடிகளார் இத்தன்மைகளைக் கடவுளுடன் சார்த்திச் சொல்லும்போது பேருண்மை, பேரழகு, வரம்புகடந்த செம்மை என அடைகொடுத்து உபயோகிக்கின்றார்.

கடவுள் தன்மையை உணர்த்தும்போது இச்சொற்களுக்கு எதிரான பதங்கள் இல்லை. மனிதனோ குறைபாடுடையவன். எனவே இந்த நீர்மைகள் அவனைப்

பொறுத்த அளவில் மாற்றுக்குறைந்து காணப்படுகின்றன. ஏனெனில் மனித வாழ்வில் உண்மையும் பொய்யும், நன்மையும் தீமையும், அழகும் அவலட்சணமும் கலந்தேயுள்ளன.

ஒரு இலக்கியப் படைப்பு உண்மை நிறைந்ததாக இருக்குமானால் அது அழகுடைய இலக்கியமாகவும் இருக்கும். ஏனெனில் "உண்மையே அழகு, அழகே உண்மை." கீற்கவின் இவ்வாக்கியத்தையும் அடிகளார் மேற்கோள் காட்டுகிறார். உண்மை கூறும் இலக்கியப் படைப்பு செம்மையுடையதாகவுமிருக்கும்.

உண்மையை உணர்த்தும் இலக்கியம் அழகுடைய இலக்கியம் என்பதனால் அடிகளார் சங்க இலக்கியம், பக்தி இலக்கியம், காவிய இலக்கியம் என்ற பேதமின்றி அவற்றை ஒன்றாகப் போற்றுகிறார். இவை மட்டுமல்ல நவநீத கிருஷ்ணபாரதியின் பாடல்களையும், வெ. ப. சுப்பிரமணிய முதலியார் பாடல்களையும் அவை உண்மையை உணர்த்தும்போது ஒன்றாகக் காண்கிறார். சுப்பிரமணிய பாரதியைப் போற்றுவதற்கும் இதுவே காரணமாகிறது. பாரதிபற்றிப் பல இடங்களில் குறிப்பிட்டு அடிகளார் ஒரு ஆங்கிலக் கட்டுரையில் பின்வரும் பொருள்பட எழுதுகிறார்: "பெருமையித நாகரிகத்தின் வாரிசுகளாகிய தமிழ்மக்கள் இந்த உலகைத் தமது புதுமைக் கவி பாரதியின் நோக்கில் பார்த்து குறுகிய மதசமூக சம்பிரதாயங்களை ஒதுக்கிவிட்டு நன்மை அழகு உண்மை என்ற ஊற்றிலிருந்து மலரும் தெப்பீகப் பாதையில் முன்னேறிச் செல்வார்களாக."

உண்மை அழகு நன்மை என்பன ஒரு கலை வடிவத்தின் அகவழக்குகள் எனலாம். ஆனால் சாதாரண மனிதன் புறவழகுக்குத்தான் முக்கியமளிக்கின்றான். அடிகளார் புறவழகு வேண்டியதில்லை என்ற கருத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை. அகவழகு இருந்தால் மட்டுமே புறவழகுக்குப் பொருள் உண்டு. இல்லையெனில் புறவழகு ஒரு அலங்காரமே.

"நுண்மாண் நுழைபுலம் இல்லான் எழில்நலம், மண்மாண் புனைபாவை அற்று" என்ற குறலில் இக்கருத்தை வள்ளுவர் அழகாக விளக்குகிறார். "நுண்மாண் நுழைபுலம்" அகவழகு, "எழில் நலம்" புறவழகு. குறிப்பிட்ட அகவழகு இல்லாதபோது புறவழகு பொம்மையின் அலங்காரமே.

எந்தக் கலைப்படைப்பில் அகவழகும் புறவழகும் ஒன்றாக அமைந்து கிடக்கிறதோ அது ஒரு உன்னதமான கலைப்படைப்பாகிறது. அகவழகும் புறவழகும் அமைந்த சுவீதையை யார் படைக்கின்றானோ அவனே மகாகவி.

இவ்விடத்தில் காந்தியடிகளின் ஒரு கருத்தையும் பார்க்கலாம். சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஓஸ்கார் வைல்ட் (Oscar wild 1854-1900) என்ற ஆங்கில எழுத்தாளர் இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்தார். இவருடைய எழுத்துக்கள் ஆங்கில மக்களிடையே சிறந்த வரவேற்பைப் பெற்றிருந்தன. இன்றும் அவர் சிறந்த ஒரு ஆங்கில எழுத்தாளராகப் போற்றப்படுகிறார். அத்தகையவரைப்பற்றிய காந்தியடிகளின் கருத்து இது: "இக்காலத்து சிறந்த இலக்கிய ஆசிரியர்களில் ஒருவர் இவர் என்று கூறுகிறார்கள்: இது எனக்கு உடன்பாடல்ல. ஓஸ்கார் வபில்ட் உயர்ந்த கலையைப் புறவடிவில் மட்டுமே கண்டிருக்கிறார். இதனாலேயே அவர் ஒழுங்கினத்தைக்கூட அழகுபடுத்திக் காட்டி அதில் வெற்றியும் பெற்றுவிட்டார்....."

முழுமுதற் கலைஞனின் படைப்பாகிய பிரபஞ்சத்தையோ, உயர்ந்த கலைஞனின் படைப்பையோ மனமானது ஊடுருவி நோக்கும்போது அங்கு காணப்படும் உண்மை அழகு செம்மை என்பவற்றை ஒன்றாகக் காண்கிறது. மனம் புலன்கள் வசியாக

வெளியேறும்போது இவற்றைத் தனித்தும் காண்கிறது. இதனை அடிகளார் பின்வருமாறு விளக்குகிறார்: “மனமானது வெளிப்பட்டுத் தோன்றுமிடத்து அறிவு, இச்சை, துணிவு என முத்திறப்பட்டு நிற்குமென்பது மனநூலார் கண்ட முடிவு. அறிதல், இச்சித்தல், துணிதல் என்னும் முத்திறச் செயலும் தெளிவு, இனிமை, உறுதி என்னும் குணங்களை அவாவிநிற்பன. இவை முறையே உண்மை, அழகு, நன்மையென்னும் குணிகளைச் சார்வன.” மனம் உள்முகமாக குணம், குணி என்ற பேதமின்றி நோக்குகிறது. வெளிப்பட்டுத் தோன்றும்போது குணம் வேறு குணி வேறாக நோக்குகிறது. அதாவது உண்மை, அழகு, செம்மை என்ற குணங்களைத் தனித்தனியாக உணர்கிறது. இதனை சுவாமி விபுலாநந்தர் “உண்மை உணர்த்தும் நூல்கள் பூத பெளதிக விஞ்ஞான நூல்களும் தருக்க நியாய தத்துவ நூல்களும்; அழகுணர்த்துவ இசை ஓவிய நூல்கள்; நன்மை உணர்த்துவ அறநூல்கள்; உண்மை, அழகு, நன்மை ஆகிய உணைத்தும் உணர்த்துவ நல்லிசைப் புலவரளித்த இலக்கிய நூல்கள்” என வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறார். மேலும் முத்தமிழுள் இயற்றமிழானது உண்மையினையும், இசைத் தமிழானது அழகினையும், நாடகத் தமிழானது செம்மையினையும் சிறப்புற வெளிப்படுத்திக் காட்டுவன” எனவும் விளக்கத் தருகிறார். இதனையே இன்னொரு வகையாக சங்க இலக்கியங்களில் உண்மையும், பக்திப்பாடல்களில் அழகும், காவியங்களில் செம்மையும் மிக்கு நிற்கின்றன எனக் கூறலாம்.

ஒரு இலக்கியத்தின் சிறந்த சருத்து, மகத்தான இலட்சியம் என்பவற்றை அதன் அகவழகாகக் கொள்ளலாம். பொருத்தமான வீறுகொண்ட சொல்லாட்சி, இசை, தாளம், வடிவம் என்பன இலக்கியத்தின் புறவழகைத் தருவன. ‘பொருள் குறித்து எழுந்த சுவையினால் மாத்திரமன்று பாவினகத்து எழுத்துக்கள் அமைந்து நின்ற தாள விகற்பங்களினாலும் கவிஞர் தமது உள்ளக் குறிப்பினை வெளிப்படுத்துவர்’ என்று அடிகளார் கூறுகிறார்.

எழுத்தொலிகள் மனித உணர்ச்சிகளோடு தொடர்புற்று நிற்பதை சிறந்த கவிதைகளில் காணலாம். வீரம், கோபம் என்ற உணர்ச்சிகளை வெளியிடும்போது கவிதைகளில் வல்லொற்று மிகுந்து நிற்பதும் மென்மையான உணர்ச்சினை வெளியிடும் கவிதைகளில் லகர மகர வகரங்கள் மிகுந்து நிற்பதையும் காண்கின்றோம்.

சுவாமி அவர்கள் 1940 ஆம் ஆண்டில் தமிழ்ப் பொழிவில் எழுதிய “லகர வெழுத்து” என்ற கட்டுரைக்குத் தோற்றுவாயாக, மொழி நூல் வல்ல ஆங்கில பண்டிதர் சேர் றிச்சார்ட் பேஜட் உலக மொழிகளுக்கெல்லாம் பொதுவாயுள்ள எழுத்தொலிகளை ஆராய்ந்து கண்ட முடிவினைச் சுருக்கமாகக் குறிப்பிட்டபின், பின்வருமாறு எழுதுகிறார்: “நமது மொழியிலே இவ் வெழுத்தானது (லகரம்) ஒல்கியும் ஒசிந்தும் இயங்குகின்ற இயக்கத்தினையும், அவ்வியக்கங் காரணமாகப் பிறந்த ஒலிக்குறிப்பினையும், மென்மையையும் மலர்ச்சியும் இயைந்த பல்வேறு பொருள்களையும் குறித்து நிற்குமென்பது ஆன்றோர் வழக்கினால் அறியக்கிடக்கின்றது.”

இதற்கு உதாரணமாக தேவாரம் காவியங்கள் என்பவற்றில் உள்ள கவிதைகளையும் பாரதியின் ‘சொல்ல வல்லாயோ-கிளியே’ என்ற கவிதையையும் எடுத்துக் காட்டியபின் அடக்கத்துடன் தமது “ஈசனுலக்கும் மலர்” என்ற கவிதையையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேலே குறிப்பிட்டுள்ள ஆங்கிலக் கட்டுரையில் “...பாரதியின் இசைப்பாடல்களின் வசீகரமும் அவரது தேசாபிமானப் பாடல்களின் வீறாந்த தொனியும் தமிழ் மக்களின் பாராட்டைப் பெற்றது. அவரது பாடல்களின் அடிநாதமாக விளங்கும்

வாழ்க்கைபற்றிய ஆரோக்கியமான பார்வை அகில உலகிற்கும் அவர் விடுக்கும் விண்ணப்பமாகும்” என்று கூறும் அடிகளார் பாரதி கவிதையில் காணப்படும் அகவழகையும் புறவழகையும் போற்றுகிறார்.

பழமையைப் போற்றும் அவர் புதுமையைப் பாராட்டத் தவறியதில்லை. அடிகளாருடைய காலம் நாவல், சிறுகதை என்ற இலக்கிய வடிவங்கள் தமிழில் புதிதாக அறிவிக்கப்பட்டு பரீட்சார்த்தமாக வெளியாகிக்கொண்டிருந்த காலம். இருபதாம் நூற்றாண்டில் முன்னரைப்பகுதியில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக ஓரளவு சிறப்பான நாவல்களும் சிறுகதைகளும் தோன்றிய காலம். சுவாமிஜியின் இலக்கிய நோக்கில் பாரதி வெற்றி கண்டதுபோல் எதிர்காலத்தில் நாவல்களும் சிறுகதைகளும் பெரும் வெற்றியைப் பெறலாம்.

சுவாமி விபுலாநந்தர் இலக்கியத்தில் அகவழகுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தார். அகவழகுடன் புறவழகும் சேர்ந்தள்ள கவிதைகளை அவர் பெரிதும் போற்றினார். அகவழகுகளை எடுத்துக்காட்டியதுபோல் புறவழகுகளையும் தாமே ரசித்து மற்றவர்களும் ரசிக்கும்படி செய்தார். பாரதியைப் போற்றிப் புகழ்ந்து அதன் மூலம் தாம் புதுமையை வரவேற்பதில் முன்னோடியாக விளங்கினார். உண்மை, அழகு, செம்மை என்ற இலக்கணங்கள் வாய்ந்த இலக்கியங்களை பழமை, புதுமை என்ற பேதமின்றித் தம்மால் போற்றமுடியும் என்பதை உணர்த்தினார்.

குறிப்புகள்:

மேற்றிசைச் செல்வம் - சுவாமி விபுலாநந்தர்.

கவ்யம் சால்பும் - சுவாமி விபுலாநந்தர் கட்டுரை.

Journal of the Annamalai University Vol I No 2 1932 - சுவாமி விபுலாநந்தர் கட்டுரை.

லகர வெழுத்து - சுவாமி விபுலாநந்தர் கட்டுரை.

காந்திஜி எழுதியதும் பேசியதும் - மாணவருக்கு.

சுவாமிகளுக்கும் எனக்கும் உண்டான தொடர்பு ஏழாண்டுகளுக்கு மேற்பட்டது. சுவாமிகளுடைய பேச்சுத் திறமும், பாவன்மையும், நயமாக உரையாடுந் தன்மையும் என்னுள்ளத்தைக் கவர்ந்துகொண்டன. இதுவரையில் துறவிகளோடு தொடர்பு கொள்ளாதிருந்த யான் சுவாமிகளுடைய உயர்ந்த துறவு நிலையைக் கண்டு தொண்டனானேன். தொண்டு செய்வது மாத்திரமல்ல, அத்தொண்டிலே உண்மையான விருப்பமும் மிகுந்தவனானேன்..... சுவாமிகளிடத்தில் பழகப் பழக மிகுந்த தெளிவும் உயர்ந்த இன்பமுமே நான் கண்டேன்.

— கோலூர் ஜமீந்தார, பெ. ராம. ராம. சிதம்பரஞ் செட்டியார்.

ஈழமணி - 1948.

SWAMI VIPULANANDA, THE SANNIYASIN, SAINT AND SCHOLAR

S. Ampalavanar, B.Sc.

Former Principal, Shivananda Vidyalaya.

I had the good fortune and the privilege of living in a room adjoining that of Swami Vipulananda in his Sivapuri Ashram in Batticaloa for over a decade, during the formative years of the Ramakrishna Mission activities in East Ceylon. By his side, I had always felt the "Pebble against the Himalaya" feeling. However, he has been uniformly treating me as his equal in all personal matters. He opened up new horizons before me enlarging my ideas and ideals. Hence it is with a deep sense of eternal gratitude and humility that I recollect a few incidents in the life of this great saint, a truly noble being and a profound scholar.

I met the Swami for the first time in my mid teens when I was a student in Jaffna preparing for my Cambridge Senior. The occasion was the visit of Mahatma Gandhi. There was a milling crowd of Jaffna residents on the railway platform, all wearing Khaddar nationals and Gandhi caps. The ladies too appeared in plain sarees, perhaps as a mark of respect to the sufferings of the freedom fighters of India. The only exception was Swami Vipulananda. He was in his usual ochre coloured dress. To my eyes, he looked every inch a prince. The compartment crawled to a halt where the Swami stood. He opened the door and the Mahatma stepped out - a frail little man, bare headed, bare bodied and dressed in white Khaddar up to his knees and tucked

up farmer style, but emanating a golden radiance.

A human ring of locked hands was formed instantly around both which inched its way to the exit. They were then lead to an open car surrounded by a sea of human heads. The Mahatma kept standing on the floor and a flash of smile lit his face as his palms met in salutation. Then time stood still and ecstasy took over. The volunteers, all dressed in white Khaddar pyjamas and Gandhi caps started a sort of tribal dance. Slogans of "Mahatma Gandhiki Jai", Inqulab Sindhabad and "Haro Hara" rent the air. Jaffna became truly inebriated at its first sip of the cup of independence.

The visitors were accommodated in a large house near the clock tower. This was followed by a civic reception. The translation of Mahatmaji's speech in Tamil was rendered by a senior advocate of the Jaffna Bar. A few inaccuracies were noted by Gandhiji. He stopped the translation and summoned a person who was in charge of the mobile Khadi Sales unit and the collection of coins for the Harijan Fund to take over. The interpretation was perfect. Subsequently, I heard that the person was none other than the great Sri Rajagopalachari.

Later in the day, Mahatmaji addressed the Hindus of Jaffna in the hall of Vaideeswara Vidyalayam. The translator was Swami Vipulananda.

Longer pieces of the speech were translated by him. The hall was full and overflowing. There was pin-drop silence as eloquence matched with eloquence in perfect harmony and precision and the audience including the honoured guest sat enthralled. In fact Gandhiji gave a bit of his mind regarding what he had heard about the mismanagement of certain Hindu Temples in the North. These scenes in the life of Swami Vipulananda have left a lasting imprint in my memory

Swami Vipulananda was, no doubt, the most outstanding personality of his time in Ceylon. His natural talents, academic attainments, both in Tamil at the Madurai Academy and in the graduate study of science and mathematics at the University of London, the respect and regard he had earned from one and all, by the dedication and efficiency as head of a leading Hindu College in Jaffna, opened numerous options for a bright and prosperous career in life. The heights of success and glory, pomp and fame and honour and wealth were within his easy reach, in fact, knocking at his door. He had never faced failure or any disappointments or frustrations. No gloom or sorrow or conflicts ever descended on his brow. His personality was attractive. A charming smile always played on his red lips revealing inner harmony and calm. In spite of all these natural gifts, what made him to choose the hard life of a sannyasin and take the vows of poverty? An answer to this question is beyond ordinary human understanding. Was this transformation a drastic change or a gradual process? It was quite possible that the ideals of the Ramakrishna Monastery founded by Swami Vivekananda on the banks of the Ganges at Belur and

which had won world-wide admiration, had exerted a powerful influence on his mind. Perhaps, the teaching of Sri Ramakrishna that service to man as a veritable manifestation of God, could lead one to liberation and could have struck an inbuilt sympathetic chord in him. However it is known that during this period, he came in contact with Swami Sharvananda whose knowledge of Vedanta philosophy was unparalleled and who was then the head of the Madras Ashram. Swami Sharvananda was a magnetic personality and his discourses were drawing crowds in Madras. It is believed that this contact helped Swami Vipulananda to make up his mind. Swami Sharvananda later visited him in Batticaloa in the early thirties and delivered a few lectures in the Vivekananda Hall.

The first step on the way to Sannyas is initiation which is a simple ceremony where the Guru would give the aspirant a Mantram which is usually a short phrase beginning with the sound AUM and a holy name suitably arranged. He would also give some advice as how the initial pitfalls of spiritual life should be avoided and the Mantram should be repeated as Jepam several hundred times a day during the hours of meditation. This is followed by taking the vows of a Brahmacharin. The rituals involved here are also simple but it marks the beginning of a period of specialised training in discipline, self control, humility and the traditions of the monastic order under the watchful eyes of the senior monks of the order. However, a new name is given to the aspirant, a new dress in white and the head shaven except for a small tuft of hair at the back. The Brahmacharin name of Swami Vipulananda

was Prabodha Chaithanya - meaning awakened consciousness. On the successful completion of this period which may take four to five years, the aspirant would reach the gates of Sannyas or total renunciation. In this case the Sannyas was according to the Puri School of the Vedantic Monastic Order which was introduced to Sri Ramakrishna by his teacher of Vedanta, Tota Puri. This was the hardest and the severest of the Dasnami ascetic orders organised by Sri Sankaracharya in the 8th century A. D. on the decline of Buddhism and Jainism in India. The preparations for taking the final vows of Sannyas are as exacting through and executed with the meticulous care as any eminent surgeon would do to a patient prior to a heart transplant. Longer and longer hours of meditations and jepams, vigils, fastings, appropriate rituals and purification baths in the cold waters of the Ganges at the dead hours of the night would follow one after the other for several days. The aspirant would be invested with a sacred thread and eventually asked to abandon it to remove all shades of caste, status and prejudice. He would have to mentally cut off all links with the past, to perform the shraddha ceremonies by offering oblations, rice balls and sesame to the spirits of his ancestors, to throw the sacred thread and the remaining tuft of hair into the Homa fires of his Guru, to perform his own funeral rites and exist only as a disembodied spirit for a time. He would finally be transformed into a new being and take a new rebirth. The Guru would then begin the final ordination ceremonies at the end of which, he would administer the vows of Sannyas. After the presentation of the insignia of sadhuhood i. e. the saffron dress, the water carrier and the

begging bowl. The Guru would bestow on the aspirant a new name: Vipulananda - which means: one who finds bliss in the divine gift of the intellect. He would then bless him and address him with much love and feeling in words that have come down in the great traditions of his order and full of Power which may be paraphrased as follows:

Dear son: It is only through God's Grace, we obtain the three rare advantages of human birth, the longing for liberation and a wise Guru. However, there are those who, having got these three, are so deluded that they do not struggle for liberation. Such men are suicides. They clutch the unreal and destroy themselves. This life is a great chance. Don't go for glass beads and leave a mine of diamonds. Seek for the highest and you shall reach it.

May you work only to do good. May your lips speak only benediction to all. May your hands do only good work. May your mind think only good thoughts. May your body be a blessing wherever you go. Cut your bonds and links. Let the sky be your roof and the grass your bed and what chance may bring be your food. Go beyond Maya's veil, pain and pleasure, till the soul is released. Nor I, Nor thou, dear son! Thou art That. Om Tat Sat.

Convinced of the correctitude of his changing the course of his life, the aspirant would take his begging bowl, worship his Guru and emerge from the sacred premises to beg for his first meal and break his long fast

by the sacred river. A group of friend relations and devotees with eyes moistened by the poignancy of the occasion would be waiting to have dharsan and greet the new born sadhu, so resplendent in the majesty of Sannyas and the modesty of the mendicant. He would bless them all and went his lonely way begging for his food in the lanes and bye-lanes of Belur, a place made so holy by the footprints of thousands of new Sannyasins of the Ramakrishna Sangha. This incident is the most touching and the most towering achievement of Swami Vipulananda and should be remembered for ever as a shining example for the youth of this country.

Fortunately, Swami Vipulananda was able to take his Sannyas from the greatest living Guru of his time namely Swami Shivananda, a direct disciple of Sri Ramakrishna and lovingly called by the Master himself as "Mahapurishi" for the sheer purity of his character and depth of spiritual attainments. He was the only son of a distinguished advocate of the Calcutta Metropolitan bar and himself a great devotee of Sri Ramakrishna. Swami Vivekananda, on his return from America, had asked Mahapurushi Maharaj to go to Colombo to preach Vedanta. His talks here were so popular and successful that two of his students established Vedanta centres in Sydney and Wellington. He was the President of the Ramakrishna Mission from 1922 to 1934 and it was during this period that the Mission's ideals made a phenomenal spread all over the world, attracting the admiration of the best minds in all countries. He had a special liking for Swami Vipulananda and that was why the Swami bestowed the name

of his Guru to Shivananda Vidyalaya and to his ashram Shivapuri.

When Swami Vipulananda returned to Ceylon, he took over the management of the Jaffna Vaideeswara Vidyalayam and started an Orphanage attached to it. Numerous appeals then came to him requesting his assistance for organising Hindu educational activities in the Eastern Province. Having made adequate arrangements for running the Vidyalayam, he transferred the orphanage to Trincomalee and took over the management of the Hindu English School. The Trincomalee devotees offered him a house to accommodate the ashram and the orphanage. Two students of this institution later joined the monastic order of the mission. It was here that the Swami erected his first school building. It was a large prayer hall devoted to the worship of the universal symbol AUM which was beautifully carved in golden colour against a background of the rays of the sun. The hall was opened by Governor Manning in the presence of a large and distinguished gathering. Many Swamis from Madras had come for this meeting and one of them was Swami Avinashananda, a scholar and journalist who was an assistant editor of the Madras "Hindu" and compiled the three volumes of the Cultural Heritage of India issued by the Mission in the Sri Ramakrishna Centenary year. This Swami stayed behind to help Swami Vipulananda. At the opening function, Swami Vipulananda made an eloquent speech on the Vedantic Ideals of Education which the governor's party listened with rapt attention. It was, indeed, a great day for the Hindus of Trincomalee. It was here that a young, promising and capable Inspector

of Irrigation resigned his job and his bright prospects in a Government Service career to follow the Swami's footsteps as a Sannyasin. After taking Sannyas, he became a devoted and trusted assistant of the Swami for many years.

In the Batticaloa District the cry "Hindu schools for Hindu children" seemed to have taken some root as a result of the visit of Sister Avabamiya, an American disciple of Swami Vivekananda in 1920. She created great enthusiasm among the Hindu young men of that time to start Hindu schools in every Hindu village. Y. M. H. A. s sprung up all over the district and Hindu schools were built on a shramadana basis. The opposition was powerful and had the backing of the foreign rulers. Most of them started tottering for the want of funds to pay even a minimum allowance to teachers. They remained unrecognised. In this situation, Swami Vipulananda came into the scene and persuaded the Ramakrishna Mission to take them all under their management. The move made the schools become eligible for the government grants necessary for their survival. One of them was Shivananda Vidyalaya at Kalladi-uppodai. The orphanage too was transferred to a new building in the land adjoining the Vidyalaya.

Swami Vipulananda had a great longing to invite one of the direct disciples of Sri Ramakrishna to Ceylon during his life time. At the time he began his educational work, there were only two left. Swami Akhandananda was the president and Swami Vijnananda was the vice-president. In 1934, he succeeded in making Swam. Vijnanandaji accept the invitation. It

was no doubt an act of great compassion. The vice-president agreed to come here in his old age to give his blessings and encouragement to the workers and devotees. Prior to his joining the monastic order he was a brilliant engineer in government service in charge of a division in North India. Practically all the buildings and engineering works in Belur Math were planned and executed by him. When he came to Ceylon, the magnificent temple of Sri Ramakrishna, which is one of the most imposing structures in Calcutta and created by him was nearing completion. When he came to Batticaloa in 1931, I had just joined the staff of Shivananda Vidyalaya. It was then a small school in the wilderness that was Kalladi-uppodai with just 150 pupils and 7 teachers. There was just one hall with two small rooms inside and 3 class rooms. The school was facing opposition from various vested interests and was often a subject of ridicule.

One evening in January 1934, a party of ten Swamis arrived in two cars from Colombo via Pottuvil. Among them was Swami Vijnananda, an elderly person, tall and handsome, looked a veritable patriarch and a rishi wearing several ochre coloured overcoats one over the other. The party had to be accommodated at the Vidyalaya which was located in a desolate place, full of mosquitoes and devoid of all decent facilities. Swami Vipulananda undertook to look after the Senior Swamis and I was asked to see to the wants of others. However, we did our best to make their stay bearable. He was accorded a civic reception by the Batticaloa Urban Council and the party was taken in a procession to the Vivekananda Hall for a public meeting. The

Swami spoke with great feeling to a large crowd of devotees and friends about the ideals of the mission. They stayed for two days. The next morning, I saw that Swami Vijnananda had stepped on to the sand opposite to his room. He was in an exalted mood with his face lit up with a smile. Facing the eastern sky which was assuming a wonderful beauty, he raised both his hands as if in benediction and said that this institution would Grow, Grow and Grow. This unexpected and wonderful sight would be one of my cherished memories.

From then on, the growth of the Vidyalaya was phenomenal. More buildings were added. A well equipped science laboratory named the Vijnananda laboratory and an excellent library were provided. The residential section was enlarged. Examination results and sports attainments were most encouraging. There was a four-fold increase in attendance, and a more competent staff was appointed. The institution raced to Grade One over several hurdles far ahead of the older schools in the province. Recognition was also given to the Principal by his nomination to the Statutory Councils of Education for a period of twelve years. The number of Tamil schools under the Mission almost doubled during this period. The Students' Home earned the reputation as the best run orphanage in Ceylon. Many a visitor was charmed by its religious atmosphere, the tidiness and beauty of its surroundings and the quality of the training imparted to them. Two more students of institutions joined the monastic order. The impact of the visit of this great direct disciple of Sri Ramakrishna still lingers in the atmosphere of Ramakrishnapuram. Even a casual visitor will not fail to feel a contact with an inner source of peace.

An important event in the life of Swami Vipulananda was his pilgrimage to Mount Kailas. To Hindus, the call of the Himalayas is irresistible. The entire region from Kashmir to Arunachala Pradesh encompassing the great Himalayan Range is a mass of terrestrial holiness. It is the ambition of all holy men and sadhus to go to these areas and practice meditation. It is spotted with places of deep religious significance. To mention a few (all above 10000'), Badrinath, where the sage Vyasa dictated the Maha-Bharatha to Lord Ganesha; Kedar-nath, the residence of Lord Siva; Yoshimath, where Sri Sankarachariya performed tapas under the Kalpatharu tree, still existing; Amarnath, the abode of Eternity with its resplendent cosmic pillar - The Ice Lingam, Gangothri, Yamunothri and Gaumukh the sub-glacial origins of holy Ganges. Beyond the Himalaya is the Kailas range and further beyond this, is the great Tibetan plateau in which stands the majestic Mount Kailas (22000'), the abode of Lord Siva, the great Meditating Ascetic overlooking the beautiful lake Manasarovar which means made out of the mind of the Lord to provide water for the rishis engaged in penance and prayer on its shores. No guide maps were available for this region of wilderness. In the absence of foot paths, several pilgrim parties have lost their way and only their bones were discovered many decades later. In fact the area was never properly surveyed or mapped till it was photographed from space in 1976 by the Landsat satellite. The map drawn by the Swedish explorer Sven Hedin left several areas unfilled. To the devout, Mount Kailas is the physical manifestation of Meru, the mountain of salvation, the navel of the universe

and the very lotus of existence. The holiest of holy mountains and Manasarovar, the holiest of holy lakes. Geographically, it is where the four great rivers of India originate. To the Tibetan Lamas, it was the residence of Yogi Milrepa, a 13th century mystic who is said to have had extraordinary spiritual powers. To all seekers of salvation, it is a powerful lodestone that draws to itself all devout pilgrims. But it is the hardest of all pilgrimages. It would take four months to go on foot from the nearest railway station to reach the Kailas area and to do the circumbulation (Parikarama) of the mountain (30 miles) and the lake (50 miles). There were several routes available. But Swami Vipulananda's party had chosen the hardest: Katgodam, Almora, Garbyang, Lipu Lekh Pass (14000'), Taklakot, to the shores of Manasarovar and beyond to Mount Kailas. There was an intense speculation based on some papal records that a long lost Christian Civilisation was found on the shores of lake Manasarovar. Several attempts were made by the Jesuits to trace this community and all of them ended in disaster and not a single member of these expeditions came back alive. For Swami Vipulananda it was a risky undertaking. He had to cross over two of the highest mountain ranges in the world; the Himalayas and the Kailas. He did not have the minimum life-saving equipment to overcome altitude sickness which could often be fatal; nor did he take the essential warm clothing to withstand the severe cold except for a sweater and a monkey cap. The haulage facilities were hopelessly inadequate. The foot paths were never smooth. They were just splintered sharp rocks often made slippery by rain and snow. Visibility was poor

often a matter of yards. Roaring sound of avalanches were ahead and avalanches behind. The only protection he had was his total surrender at the feet of the Great Lord of Kailas.

The Kailas mountain is a huge jet-black granite tetrahedron with its peak perpetually covered with brilliantly silver snow. Its reflection in the deep blue and calm waters of Manasarovar is a fantastic sight. The changing hues of sunrise and sunset would bestow on the landscape a heavenly beauty elevating the mind to a plane of bliss and erasing off the exhaustions of the journey. The Parikaramas would be very tiring but for this experience. The Swami seemed to have been greatly sustained by continuously reciting the Thiru Kailasa Pathikam.

He had taken with him a small box camera and brought back some snaps of the holy mountain from different angles and other scenes. They had all come out very well as good as with any expensive equipment. These were turned into lantern slides and using an old type of projector and a carbide lamp, the Swami used to go to the villages on invitation and deliver illustrated lectures about the pilgrimage. It was my good fortune and pleasure to accompany the Swami on these trips as the operator of this simple but tricky instrument. More than that it was a source of sheer joy to listen to his Kailash lectures to the rural folk, men, women and children. His voice would change a little, and his eyes brighten up as if in some bhava, as he spoke of the greatness of the Lord of Kailas and tried to convey the depth of his experience in the language that would be intelligible to his audience.

A point he mentioned casually is worth recording. An accurate longitude line taken in a southerly direction (thedhana) from the top of Mount K-ilas between the two guardian peaks would pass through Sri Konesar Temple in Trincomalee and the Kataragama shrine in the south and then meet no other land mass till it joins the South Pole in the Antarctica. When I mentioned this at a meeting at Trincomalee, a devotee of Sri Konesar who is also very knowledgeable in the Hindu Shastras, promptly replied that this was mentioned by Thirumoolar in Thirumanthiram. The significance of this positioning lies in the womb of history. The Swami returned from this arduous pilgrimage in a physically weak condition and thereafter he never regained his normal health but developed a weakness causing a slight stoop in his left side.

Swami Vipulananda was a multi-dimensional genius of the calibre of the post Renaissance greats like Leonardo de Vinci. It would be futile to do justice to his contributions to several disciplines. However, some aspects of his interests should be mentioned. His forte was education and, true to his mission's ideals, the basic objective was to bring out the perfection already in man. To achieve this, he combined the ideals of the ancient Gurukula with the scheme of 'profitable activities' envisaged in the Wardha system of Gandhiji. And it worked very successfully. The alumni in later life turned out to be admirable assets to society. He placed great emphasis on health and physical development and introduced the Yogic system for the first time in Ceylon. The Swami set a personal example by himself performing these exercises with

batches of students. He chaired the Madras Government Committees on Tamil studies and on Tamil Scientific Terms. His recommendations were fully implemented in South India. His assignments as Professor of Tamil in the Annamalai and Colombo Universities were brief. However, he was held in high esteem by the students and faculties for his talents, scholarship, his concern for their welfare and spirit of independence. I understand that these assignments were singularly unique as he became the first occupant of the chair of Tamil in the history of the two universities.

The Swami had an undying interest in mathematics and science. He would ask me to work out some novel series and groups in accordance with Fermat's theorems and Euler's Laws of Thought and in Helmholtz's theory of harmonics. Later on, I discovered that these were relevant to the musical theories developed in the Yal Nool. His approach to science was often pragmatic. For sometime, we both laboured to make a self-trimming coconut oil lamp to give a flame of increased luminence. Other investigations were a smokeless firewood hearth and an odourless commode to give colourless effluents only. Paper making from waste paper and straw was a great success. During the war time paper scarcity, our unit was able to meet the propaganda needs of all the candidates in the parliamentary elections in E. P. The installation of the electric power plant was a major successful venture. It was the primary aim of the Swami to get the students involved in all these activities. The boy who learnt to maintain our small diesel plant and its switch board later be-

came a controller of the main hydro-electric system in Ceylon and the paper centre enthusiast set up an industry in Colombo to make motor car necessities as an import substitution venture and earned the appreciation of the government. Later, he transferred his factory to the more lucrative Madras market.

The Swami would take the same meals as were given to the orphan children and sat with them whenever he was in the premises. Every meal started with a 'Brahmatpanam' and ended with 'Jais' to Sri Gurumaharaj, Holy Mother and Swamiji. He was never a recluse and he took great pleasure in entertaining his guests, friends and brother monks. His guest list would include some of the top leaders of all communities and from all walks of life. They would relish his frugal and simple meal served on plantain leaves in a classroom. The only extra would be some curd. Often he would enjoy taking some of us to his sister's house in Karativu for a meal. She would be taken by surprise. But she was endowed with remarkable culinary talents and a meal of rice and several curries would be served with motherly affection. Her hospitality is unforgettable.

The night sky at Kalladiuppodai was an amateur astronomer's paradise. Owing to the absence of glare, dust and mist, many telescopic objects become easy naked eye ones. Blurbs of light from distant nebulae which have taken many millions of years to reach us could be identified. These lights create an awareness of the immensity of the universe. Meteor shower displays, binaries and variables are seen in perfect regularity. The Swami would join me in watching these wonders

and the patterns of the sky which are full of Greek and Arabian legends. Swami would give the corresponding Hindu legends taken from the Tamil classics. I have noted these in my star atlas. To encourage me, he would say that Astronomy was the purest of sciences.

I would like to refer now to some unusual incidents which I have noted in the life of Swami Vipulananda. He had a way with plants, birds and animals and a rapport with them which would defy normal explanation. The shady and fruit trees which adorn the landscape of Ramakrishnapuram were planted by him. He would say that one could make them to grow and sprout leaves in that hostile surroundings only by talking to them daily. He was fond of Jasmine plants. There were several varieties in and around the shrine and Shivapuri spreading their fragrance throughout the day and night. In the early hours of the dawn, he would converse with them and especially with the lovely blue lotus in the water pond that beautified Shivapuri's quadrangle.

At a meeting, one afternoon at Shivapuri attended by Tamil pandits and teachers he was speaking emotionally about the greatness of Bharathi's poetry in the chapter on the songs of the Kuyil, at a certain stage he lifted his hand and raising his magnetic voice said "Padu Kuyilai." And behold a large cuckoo flew into the foliage of the Margosa tree just opposite and broke into a rapturous song and sang her heart out for full five minutes. The Swami sat in silence absorbed in the bird's fantastic performance and the audience was dumb-founded.

The mystery of the singing fish has never been unravelled. The town folk always viewed this phenomenon with a sense of dread, as something supernatural and were scared to venture on a risky boat to listen to these sounds owing to the numerous cases of accidental drownings around the rock near the Kalladi bridge. I heard these notes for the first time from the safety of the side path after the Kalladi bridge was opened. But on the many occasions I had to cross the Kalladi ferry with the Swami in an out-trigger boat after a late meeting in town, I have heard these notes in full volume, very loud and clear like the performance of a Kaffiring a beat group. Perhaps these (supposed to be) crustaceans were sensitive to his presence in their habitat. I understand that he has paid a handsome tribute to these creatures in the Yal Nool.

By a close observation of Swami Vipulananda's decision making process on weighty or even hum-drum matters, one becomes aware of a hot line of communication with his Guru or his Guru's Guru. To the direct disciples of Sri Ramakrishna, the "Living Presence" of their master was always there to guide them in all matters however trivial. The firm belief in the reality of this concept permeates the whole of the Ramakrishna Order and Swami Vipulananda was no exception. The clearance for the hazardous and dangerous pilgrimage to Tibet might have come from this source. But I would like to refer here to a more mundane incident. In 1938 the Swami had to face a law suit in the Jaffna district court. A well known Hindu resident had sued him claiming compensation for some ambiguity in

the conveyancing of a land belonging to Vaideeswara. The Swami had made three appearances in the court and on the fourth, the plaintiff's lawyer was preparing to move for a further postponement. The D. J. was annoyed and asked the Swami whether he had any objection to the plaintiff withdrawing the case. The Swami said none and the case was discharged with costs. I think that the Swami foresaw this outcome as he did not seek any legal assistance. I would like to enlarge on this aspect of his life but fear getting entangled in the web of unknowing and go beyond my depth.

I am not competent to offer any critical appreciation of the literary works of Swami Vipulananda. But I have read and reread his translation of Swami Vivekananda's works in Tamil issued by the Madras Centre in eight volumes. These form a treatise on the tenets of Hinduism suitable for the modern world. The language and style are simple, easy and enjoyable. There is nothing pedantic. His rendering of the dialogue between Mahasay Durga Charan, Nag, the foremost lay disciple of Guru Maharaj and Swami Vivekananda, when they met each other after a lapse of time at the Belur Math, is a soul-stirring masterpiece of Tamil prose, likewise his translation of "The Song of the Sannyasin" is unparalleled in the literature of asceticism. About the Yal Nool, his original intention was the quantification of the Tamilian musical experience in terms of advances made in this field in contemporary Mathematics and science. This should be delved into by research workers. For the ordinary man, it is a work of a solitary genius like the 'Principia' of Newton or the 'Relativity' of Einstein to be admired from a distance.

It is also true that Swami Vipulananda did make a big contribution to the discovery of the poetical genius of Bharati. The Tamil patriots, who were inmates of Arabindo Ashram at Pondichery, had just a glimpse of his greatness. But there was an organised opposition to him from the prosody-bound but influential pundit groups in Tamil-Nadu. Swami Vipulananda overcame this vested interest by his lectures in the Halls of the Annamalai University. It was only after this that Bharathi's works ran into several editions and even Government sponsored inexpensive editions.

As an orator, the Swami had no equal in the entire Tamil speaking world of his time. His voice had a unique intonation that would cast a spell on the audience. His spoken Tamil was phonetically perfect which left a lingering effect on one's ears. To listen to him was truly an elevating experience which for the want of a better term may be called "Honey Rain." It is a pity that the compact disc technology had not made its appearance at that time, to preserve the rich quality of his voice and to safeguard the fidelity of Tamil intonation from the onslaught of corroding influences.

Subsequent to his Kailas pilgrimage and the ceremonial release of Yal Nool in Tamil Nadu, his health was on the decline. He became weaker and weaker and sought treatment in Colombo. I saw him just a few days before his mahasamadhi at the Colombo ashram. His eyes and face showed a fresh outlook as he recognised me. Raising himself up on his bed in spite of his weak condition he said, "shall we go home" expressing a wish to get back to Shivapuri. The matter

was conveyed to the President Maharaj who spoke to the late Mr. A. M. K. Kumaraswamy who was the Registrar of the University of Ceylon and a devotee of Swami Vipulananda. He came to the ashram within a few minutes and it was decided that owing to the lack of proper medical facilities in Batticaloa, the move at that critical stage would be inadvisable. While waiting for a decision, I stood alone in prayer by his side. He was sleeping calmly and his breathing appeared so regular and effortless. However, I came away with the picture of a magnificent and noble vessel sinking quietly with its lights dimming one by one. Two days later he attained mahasamadhi in deep meditation so close to the relics of his great Master and listening to the chant of 'Hari Om Sri Ramakrishna' by his monastic brothers standing all around him. The news of his demise cast a gloom all over South Asia. All the newspapers in Sri Lanka displayed his portrait in the front page and paid tributes to his scholarship, attainments and his example of selfless service.

It was an act of great generosity on the part of the Ramakrishna Mission to have approved the internment of his remains at a spot close to the Shivapuri Ashram and under the banyan tree where he used to sit and watch his students at play. The remains were brought to Batticaloa by train, taken in a procession to the Vivekananda Hall and from there to the Shivapuri Ashram in the afternoon. The funeral was the biggest in the history of Batticaloa. Thousands came from all parts of the province and formed long queues to pay their last respects. It was past midnight when the casket was moved to the

graveside. The grave was a deep one over seven feet in depth. All sides and bottom were built in concrete and plastered in ochre coloured cement and a bottom layer of sacred ash and camphor, an ingredient used in embalming techniques of ancient times. In the early hours of the morning and at the end of the funeral rites performed by the president Swami and other monks present, the body was slowly lowered to the bottom layer to the shouts of "Guru Maharajiki Jai" by the students and devotees. Everyone present was asked to sprinkle a handful of sacred-camphor mixture and several groups sang devotional songs as the grave got filled. It was several hours after dawn, that the final concrete slab was laid and suitably plastered. There were poor feedings for several days after the internment and daily poojas were performed at the graveside by the students in the evenings.

I would like to quote here a reference made in the biography of Swami Virajananda who was the president of the Ramakrishna Mission at the time of the mahasamadhi of Swami Vipulananda. This biography is an approved record of the growth of the Ramakrishna Mission from 1890 to 1957, and compiled by the Head of the Vedanta Society of California under the title "The Story of an Epoch."

"The sad news came in late July that Swami Vipulananda had died in Colombo, Ceylon on July 20th at the age of fifty five. That Swami was an outstanding Tamil scholar and had done pioneer work by starting several schools in Ceylon. He was the author of a number of books in Tamil inclu-

ding a work on South Indian Music. In University circles, he was highly esteemed. He had served as Professor of Tamil and Oriental Studies in the Annamalai University in Tamil Nadu and in the closing years of his life he was Honorary Professor of Tamil in the Ceylon University. From January 1940 to December 1941, he was the editor of the Prabuddha Bharata and he had served for several years as editor of the Order's Tamil Monthly, Ramakrishna Vijayam. Translation of several volumes of Swamiji's Complete Works was another signal achievement of this Swami. The passing from this life of such a brilliant monk of the order made the president Swami exceedingly sad.

Thus passed away on 20th July, 1947, a truly outstanding personality at the prime of his life, a rare sannyasin, a remarkable saint and a brilliant scholar.

The question of erecting a suitable memorial hall next to the tomb was not mooted till an invitation was sent to one of Swami's close friends and admirers, the Hon'ble Mr. T. S. Avinashalingam, Minister of Education, Madras to lay the foundation stone. The response of Mr. Avinashalingam, who was himself a great devotee of Sri Ramakrishna, was spontaneous and he laid the foundation stone in July 1948. A part of the funds were raised on the initiative of the famous comedian of the South Indian Film World Kalaivanar N. S. Krishnan and Associates. To the Swami, N. S. K. was to some extent, as Girish Chandra Ghosh was to Sri Guru Maharaj. They came to Batticaloa and gave two

grand open-air performances at their own expense. The proceeds were left in custody of a Memorial Building Committee with the late Swami Natarajananda as chairman. The committee worked hard with great dedication and the Hall was opened in 19:6 along with a properly constructed tomb over the grave covered with a marble slab on which was engraved the famous "Jasmine Poem" of the Swami in praise of the Lord.

Now that the Swami is no more among the living in our planet, the obvious question is, where then could he be? The question is pertinent but the answer can only be second hand.

There could be no question that the Swami was a true Gnani, an illumined soul, in whom the ceaseless current of "I am, I am, I am" has stopped a long time ago. There could also be no question that the endless cycle of "Birth, Death, Rebirth" has

also stopped with his Mahasamadhi on 20.7.1947.

According to my understanding which is mostly Sri Ramakrishna centered: "These Great Ones Never Die."

Their 'Living Presence' is always there where their great ideals of true knowledge, devotion, goodness and love prevail.

Their abode is the Ramakrishna Loha in accordance with the principle of "Eternal Companions."

Let us on this memorable day of the centenary of the Swami, offer our humble prayers, adorations and meditations seeking his guidance and directions to condition ourselves, our homes, our institutions and our society not only to produce educated, cultured and useful citizens but also a few Vipulanandas.

1. "I am mailing you, Sir, a book named "Imitation of Christ" written by a Christian Sannyasin. It is a wonderful book. One is astonished to find that such renunciation, Vairagya, and Dasya-Bhakti have existed even among the Christians. Probably you may have read this book before; if not, it will give me the greatest pleasure if you will kindly read it."

— From a letter written by Swami Vivekananda.
see Complete Works of Swami Vivekananda,
Vol. VI, p. 209 (Mayavati Memorial Edition,
Jan. 1989).

2. "To obtain Bhakti, seek the company of holy men who have Bhakti, and read books like the Gita and the "Imitation of Christ. Always think of the attributes of God."

— Complete Works of S. V Vol. VI, p. 123.

ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர் - சில நினைவுகள்.

R. கந்தையா, B.A.

இளைப்பாறிய அதிபர்,
அன்பகம், கொக்குவில்.

“பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலையடுக்கத்துக் குமரிக்கோடுங் கொடுங் கடல் கொள்ள,” எஞ்சிய தமிழ்நாடு மிகவும் பழமையினது. அத்தகைய தமிழ் நாட்டுக்கு அருகிலுள்ள இலங்கையும் புராதன வரலாறுகளுடையது.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமேல் சரித்திரமுள்ள இலங்கையில் தமிழர்களும், சிங்களவர்களும் பின்னிப் பிணைந்து வாழ்ந்தும் வருகின்றார்கள். தமிழர்கள் பெரும்பாலும் இந்துக்களாகவும், சிங்களவர்கள் பெரும்பாலும் பௌத்தர்களாகவும் இன்றும் காணப்படுகின்றனர். இந்துக் கோயில்களும், புத்தர் தாது கோபங்களும், விகாரைகளும் நாடு முழுவதிலும் பரந்து இருப்பதையும் பார்க்கலாம். மொழியால் வேறுபட்டாலும் சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் ஒன்றித்தும் வாழ்ந்தனர். அரசர்களின் சிங்காசனம் ஏறும் ஆசையால், மக்களிடையே சண்டைகளும் ஏற்பட்டன. புத்தமதம் சில வகைகளில் இந்து மதத்திலிருந்து பிரிந்தமையால், கலை, கலாச்சாரம், வாழ்க்கை முறைகளில் ஒற்றுமைகளும் இருந்தன.

16ம் நூற்றாண்டில் போத்துக்கீயரும், பின்னர் ஒல்லாந்தரும் இலங்கையின் கரையோரங்களைக் கைப்பற்றி ஆண்டனர். முந்நூறு ஆண்டுகளாகச் சிங்களவர்களும் தமிழர்களும் அடிமைகள்போல வாழ்ந்தனர். 18ம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலேயர் வரவால், அரசியல் ஒருமைப்பாடும், சிறிது சுயாதீனங்களும் கிடைத்தன. என்றாலும், மொழி, மதம், கலை, கலாச்சாரங்கள் மாறியதுடன் மக்கள் அடிமைப்போக்குடையவர்களாகவும் இருந்தனர். எல்லாவற்றிலும் ஒரு அலட்சியமும் இருந்தது. “உண்டு. உடுத்து ஏதோவகையால் வாழ்ந்தால்போதும்,” என்ற மனப்பான்மைகளும் வளர்ந்தன. நாடு ஒரு மறுமலர்ச்சியை நாடி நின்றது. 19ம் நூற்றாண்டில் தென்னிலங்கையில், பௌத்த குருமாரான ஸ்ரீ குணானந்த தேரோ, ஸ்ரீ சமங்கல தேரோ, ஸ்ரீ அனகாரிக தருமபாலா போன்றவர்களால் ஒரு எழுச்சி உண்டாக்கப்பட்டது. சிங்களமும் பௌத்தமும் மறுமலர்ச்சி பெற்றன. இதைத் தொடர்ந்து பிரம்மஞான சங்கத்தலைவர், கேணல் ஒல்கொட் சிங்களநாடு முழுவதும் இந்த வளர்ச்சி தொடரப் பெரிதும் உதவினர்.

வட பகுதி யாழ்ப்பாணத்திலும் ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் என்ற பெரியார் தமிழும், சைவமும் வளர மிகவும் கஷ்டப்பட்டு முயற்சிகள் செய்தார். முஸ்லீம்களுக்கு உதவியாக ஸ்ரீ சித்திலெப்பையும் இக்காலங்களில் எழுதிவந்தார். கிழக்கு மாகாணம் இவ்விதமான ஒரு மாற்றமடைய 20ம் நூற்றாண்டாகியது. ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர் மட்டக்களப்பு, திருகோணமலைப் பகுதிகளில் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சங்க ஆதரவில் பல பாடசாலைகளை அமைத்து இப்பணியில் ஈடுபட்டமை நினைவுகூரத்தக்கதாகும்.

பயிற்றப்பட்ட ஆங்கில, விஞ்ஞானப்பட்டதாரியான திரு. மயில்வாகனம் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதருமாவர். கருவில் திருவுடையரான மயில்வாகனம் தாய், தந்தையரிடமிருந்தும், குருக்களான ஸ்ரீ வைத்திலிங்க தேசிகரின் மூலமும் சைவமும், தமிழும் நன்கு கற்றுப் பெரும் புலவரானார். ஸ்ரீ குஞ்சித்தம்பி உபாத்தியாயர் நல்ல ஆரம்பக் கல்வியாசிரியர் - அவரும் சென். மைக்கேல் பள்ளி வண. பீதா

பொனெல் அவர்களும் கணிதம், விஞ்ஞானம் நன்கு அறியவும், திறமைகொள்ளவும் உதவினர்.

மட்டக்களப்பில் சில காலம் ஆசிரியராக இருந்தபின், திருமயில்வாகனம் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆசிரியப் பணியில் ஈடுபட்டார். யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஆறுமுக நாவலருக்குப் பின் பல சைவத் தமிழ்ப் பாடசாலைகளை உண்டாக்கிவந்தது. தனிப்பட்டமுறையில் சில தனசந்தர்களும், சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கமும் நாடெங்கிலும் சைவத் தமிழ்ப் பாடசாலைகளை அமோகமாக வளர்த்தனர். யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியை நடத்தும் சபை பல உயர்தர இந்துக் கல்லூரிகளை நாடெங்கிலும் ஆரம்பித்தது. சைவ பரிபாலன சபை அச்சுக்கூடமும், இந்துப் பத்திரிகைகளையும் தொடக்கின. தமிழையும் சமஸ்கிருதத்தையும் வளர்க்க 1921 வரை ஆரிய - திராவிட பாஷாவிருத்திச் சங்கமும் தோன்றியது. இச்சங்கம் பண்டித பரிசேஷிகளையும் நடத்தியது. பண்டிதர் மயில்வாகனம் B. Sc. பண்டிதர் பரிசேஷிகளாகவும், சைவத் தமிழ் வளர்க்கும் ஆசிரியர்களாகவும் யாழ்ப்பாணத்தில் பிரபல்யமானார். அதனால், மாணிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி அதிபருமாயினர்.

நற்குணமும், கல்வி அறிவும், பலவித திறமைகளும் கொண்ட பண்டிதர் மயில்வாகனம் அவர்களுக்குத் தொண்டும் துறவு வாழ்வும் இயல்பாகவே அமைந்திருந்தன. ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர் பெயரால் சுவாமி விவேகானந்தரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட “ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ண சங்கம்,” அவருக்குக் கவர்ச்சியளித்தது. அதிபர். பதவியும், யாழ்ப்பாண வாழ்க்கையும் விட்டுச் சென்னை சென்றார். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண தேவரின் நேர்சீஷ்யரான சுவாமி சிவானந்தரின் உபதேசமும் பெற்று, ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தரானார். சுவாமிகளின் கல்வித் தகைமைகளையும், ஆர்வங்களையும் நன்கு உணர்ந்து, ஸ்ரீராம கிருஷ்ண விஜயம் (தமிழ்) வேதாந்த சேசரி (ஆங்கிலம்) ஆசிரியர்களாகவும் பண்களை ராமகிருஷ்ண சங்கம் சுவாமிகளிடம் கொடுத்தது.

மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம்போல் சென்னையும் தமிழ்நாடும் சுவாமிகளை நன்கு விளங்கின. ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தரவின் புலமையும், வன்மையும், எழுத்து பேச்சுத் திறமைகளும், தனித்தன்மைகளும் பல அறிஞர்களின் பாராட்டுகளைப் பெற்றதெனலாம். சேர் C. P. இராமசாமி ஐயர், ஸ்ரீ சக்கரவர்த்தி இராஜகோபாலாச்சாரியார், டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் போன்ற பேரறிஞர்களும் மதிக்க வாழ்ந்தனர். சென்னையில் கலைச்சொல் அகராதி ஒன்றின் தேவையை உணர்ந்த ராஜாஜீ, சுவாமிகளையும் அப்பணியில் ஈடுபடச் செய்தனர். அக்காலத்தில் பெரும் தமிழ்ப் புலவர்களான R. P. சேதுப்பிள்ளை, பண்டிதமணி கதிரேசன் செட்டியார், ராகவ ஐயங்கார், வெங்கடாசாமி நாட்டார், சோம சுந்தரபாரதி, சுப்பிரமணிய முதலியார் போன்ற பலரும் சுவாமிகளை மதித்தனர். சிதம்பரத்தில், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டபொழுது ஸ்ரீமத் சுவாமி விபுலாநந்தர் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். மிக விரைவில் அங்கும் தன் தனித்தன்மைகளையும் திறமைகளையும் சுவாமிகள் காட்டியதாக அறிகிறோம்.

‘பண்டிதர், வித்வான்கள் சிலர் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதியாரின் பாடல்களை அவ்வளவுக்கு மதிக்கவில்லை, என அவதானித்த சுவாமிகள் பல்கலைக் கழகத்தில் ‘பாரதி மன்றம்’ ஒன்று அமைத்து பாரதியாரின் பாடல்களை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். ஸ்ரீ பாரதியாரின் “நெஞ்சையள்ளும் சிலப்பதிகாரம்” சுவாமி விபுலாநந்தருக்கும் நெஞ்சை அகலாத ஒரு காப்பியமாகும். அதைப் படித்துச் சுவைத்த பொழுதுதான் அரங்கேற்று கதையில் சில வரிகள் சுவாமிகளின் மனதை உறுத்தின. “இளங்கோ அடிகள் சொல்லினாற் புனைந்த சித்திரத்தினை, அக்காலத்திலிருந்த திறமைவாய்ந்த ஓவியன் அமராவதியில் கல்லினாற் புனைத்திருக்கிறான். அவ்வோவியத்திலே சகோடயாழ் உருவத்தை, இன்றும் நாம் காணலாம். இக்கருவி இன்று மொருமுறை பேசாதோ!” என்று அங்கலாய்த்த சுவாமிகள், அம்முயற்சியில் பெரி

தும் ஈடுபட்டார். கணிதமும், விஞ்ஞானமும் தமிழ்ப் புலமையுடன் கலந்த இசை நுணுக்கங்களை ஆராய்ந்தன. சுவாமிகளின் 'யாழ் நூல்' மிகவும் அரிய ஆராய்ச்சி நூல். தமிழர்களுடைய 1800 ஆண்டுகளுக்கு முந்திய நாகரீகத்தை உலகுக்குக் காட்டக்கூடியது. அந்த 'சகோட யாழ்' வரிசையில் ஏனைய இசைக் கருவிகளும் ஆராயப்படவேண்டும். கணிதமும், விஞ்ஞானமும், முத்தமிழும் கைவந்த அறிஞர்களால் ஏனையோரால் 'யாழ் நூல்' விளங்குவது மிகவும் கஷ்டமாகும். அழகான பாயிரத்துடன் கூடிய இந்நூல் இன்னும் ஆராயப்பட்டால் சுவாமிகளின் நினைவு எக் காலமும் அழியக்கூடியதல்ல.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து, சுவாமிகளின் இலங்கை வரவும் முக்கியமாக ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சங்கத்தின் கல்விப் பணிக்கு மிக ஊக்கம் அளித்தது. கிழக்கு மாகாணத்தில் பல பாடசாலைகள் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண சங்க முகாமையில் இயங்கின, சங்கப் பொது முகாமையாளராகச் சுவாமிகளும் பணி தொடங்கினார். மட்டக்களப்பில் சிவாநந்த வித்தியாலயமும் ஆணைப்பந்தியும், திருகோணமலையில் இந்துக் கல்லூரியும் உயர்தரப் பாடசாலைகளாயின. யாழ்ப்பாணத்திலும் திரு. நாகமுத்து உபாத்தியாயர் நடத்திய பள்ளி ஸ்ரீ வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயமானது, வண்ணார் பண்ணை சிவன்கோவில் மட்டத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'மாணவரில்லமும்' சிவாநந்தாவுக்கு அருகில் கல்ஷடி-உப்போடையில் நிறுவப்பட்டது. புலவர்மணி பெரிய தம்பிப்பிள்ளையும், ஸ்ரீ அருணாசல தேசீகரும், K. கணவதிப்பிள்ளை, V. நல்லையா, S. அம்பலவாணர்போன்ற ஆசிரியர்களும் சுவாமிகளுக்கு மட்டக்களப்பில் பெரிதும் துணைபுரிந்தனர் - யாழ்ப்பாணத்திலும் டாக்டர் S. சுப்பிரமணியமும், கலைப்புலவர் க. நவரத்தினமும், க. அம்பிகைபாகன் K. வைரமுத்து, T. சீனிவாசகம் போன்ற ஆசிரியர்களும் வைத்தீஸ்வர வித்தியாசாலை வளர்ச்சியில் ஊக்கங்காட்டினர்.

அக்காலங்களில் இலங்கைக் கல்விமுறை கொடும்பிலிருந்து, ஒரு வித்தியாகர்த்தர்மூலம் நிர்வகிக்கப்பட்டது. சுவாமிகளும் கல்வி ஆலோசனைச் சபையிலிருந்து தொண்டாற்றினார்கள். புதுப் பாடசாலைகளை அரசாங்கமே தேவைநோக்கி அமைத்தன. நன்கொடைபெறும் பாடசாலை தொடக்குவதில் பல கஷ்டங்களும் இருந்தன. யாழ்ப்பாணத்தில் 1936 வரை ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சங்கத்துக்குரிய சொந்தக் காணியில் ஒரு பாடசாலை ஏற்படுத்தும் நிலைமை உருவாகியதைச் சுவாமிகளே தமது பேச்சுகளில் குறிப்பிட்டுள்ளார். "சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கம் பல பாடசாலைகளைத் தொடக்கிவருவதாலும், நாவலர் காலத்தைத் தொடர்ந்து பல சலைத் தமிழ்ப் பாடசாலைகள் யாழ்ப்பாணத்தில் வளர்ந்தமையாலும் ஸ்ரீ வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்துடன் இருக்க விரும்பினோம். கொக்குவில் தபாலதிபர் இ. தம்பித்துரை அவர்கள் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண குருதேவரின் பெயரால் சொந்த நிலத்தில் ஒரு பாடசாலையை அமைக்கும்படி வேண்டினார். அவரையும் அவருடைய நியாயங்களையும் மறுக்கமுடியவில்லை, எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்போதைய ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சங்க கொழும்புத் தலைவர் சுவாமி அசங்கானந்தாவும், சுவாமி கேதாரேஸ்வரானந்தாவும் பாடசாலை விஷயங்களை ஊக்குவித்தனர்." 1938ல் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சைவ வித்தியாசாலை என்ற பெயருடன் ஒரு பாடசாலை சுவாமி விபுலாநந்தரால் கொக்குவில்லில் திறந்துவைக்கப்பட்டது. டாக்டர் S. சுப்பிரமணியமும், திரு. சு. நடேசபிள்ளையும், கலைப்புலவர் நவரத்தினமும் பல பெருமக்களும் ஆசி கூறவும், சுவாமிகள் குழிந்தைகளுக்கு ஏடு தொடக்கிவைத்தார்.

அந்தக்காலத்தில் சுவாமிகளும், யாழ்ப்பாணம் வரும் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணசங்கச் சுவாமிகளும் பாடசாலையில் அமைந்திருந்த ஆசிரமக் கொட்டிலில் தங்குவது வழக்கம் - ஒருமுறை கொடும்பிலிருந்து வித்தியாகர்த்தர் திரு. றொபிசனும் இங்கு வரவு தந்து சுவாமிகளின் பாடசாலையைப் பார்வையிட்டு மகிழ்ந்தார் - பாடசாலைக்குப் பெயர் வைக்கும்பொழுது சுவாமிகள் 'சைவ' என்ற சொல்லைவைக்க வேண்டுமெனக்

சூறியதை மறக்கமுடியவில்லை. 'ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண வித்தியாசாலை' என்னும் பொழுது 'சைவ சித்தாந்தம்' பேசும் யாழ்ப்பாணத்தில் பலர் சுவாமி விவேகாநந்தர் பரப்பிய வேதாந்தத்தையும் ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சங்கம் பரப்பிவிடுமோ எனக் கூறுவர். "ஸ்ரீ ராம கிருஷ்ணபரமஹம்சர் எல்லாச் சமயக் கொள்கைகளையும் ஏற்று வாழ்ந்தவர். ஒரு மனிதன் எந்தச் சமயக் கொள்கையை அநுசரிக்கிறானோ, அந்தச் சமயக் கொள்கையை, அவன் நன்கு அனுஷ்டிக்கத் துணைசெய்வதே ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சங்க நோக்கமாகும். அந்தக் கொள்கையின் பேரிலேயே யாழ்ப்பாணத்தில் சைவமும் வளர்ப்போம். சிங்களம், தமிழ், முஸ்லீம் பிள்ளைகளுக்காக, பெளத்தம், இந்து, கிறிஸ்துவம், முஸ்லீம் சமயங்களையும் கிழக்கு மாகாணத்தில் படிப்பித்தும் வருகின்றோம்." ஆங்கில மொழியையும், சிங்கள மொழியையும், தமிழையும் பிள்ளைகள் நன்கு கற்கவும் எங்கள் பாடசாலைகள் உழைத்துவருகின்றன," எனக் கூறியவை, சுவாமி களுடைய கல்விக்கொள்கைகளை நினைவூட்டுகின்றன. அவை இலங்கைக்கு மிகவும் ஏற்றவையாகவும் இருந்தன.

சுவாமி விபுலாநந்தர் யாழ்ப்பாணத்தில் இரண்டு பாடசாலைகளையும் நன்கு நடத்தியதுடன் நிற்கவில்லை. மட்டக்களப்பில் பிறந்தாலும், பல பாடசாலைகளை அங்கு அமைத்தாலும், பண்டிதர் மயில்வாகனம் B Sc. ஆக யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்து, கல்வித் தொண்டுகள் செய்ததும், சுவாமி விபுலாநந்தராகப் பல பணிகள் புரிந்ததும் இன்றைய தமிழ் உலகம் அறிதல் நல்லது. ஆரிய - திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கப் பணிகளில் சுவாமிகளின் பங்கு நிறைய இருந்தது. சுவாமிகளுடைய ஆலோசனைகளுடன் 'கலா நிலையம்' என்ற ஒரு தமிழ் ஆரசய்ச்சி நிலையமும் 1931 வரை வண்ணார் பண்ணையில் நிறுவப்பட்டது. ஆ. தி. பா. விருத்திச் சங்கம் பருவத்துக்கு ஒரு சஞ்சிகையாக "கலாநிதி"யை வெளிப்படுத்தியதுபோல, கலாநிலையமும் "ஞாயிறு" என்ற மும்மாத இதழையும் அச்சடித்தது. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த பல புலவர்களும், பண்டிதர்களும், அறிஞர்களும், இந்தியாவிலிருந்து வருவிக்கப்படும் சிறந்த கல்விமான்களுடன் கூடிப் பழைய புதிய தமிழ் நூல்களையும், தமிழர் வரலாறுகளையும், கலை, கலாச்சாரங்களையும் ஆராய்ந்தனர். கலா நிலையக் கூட்டங்களிலும், கலாநிதி, ஞாயிறு சஞ்சிகைகளிலும் இந்த ஆராய்ச்சிகள் வெளியாயின.

சிதம்பரத்தில் அண்ணாமலையிலிருந்த காலங்களிலேயே சுவாமிகள் சிறப்பு அங்கத்தவராகவும், ஆலோசகராகவும் விளங்கினர். சுவாமிகளுடைய அன்பர்களும், நண்பர்களும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிகளின் பல ஆசிரியர்களும் கலா நிலையக் கூட்டங்களுக்கு வருவார்கள். பரமேஸ்வராக் கல்லூரி அதிபர் சு. நடேசபிள்ளை தலைவராகவும், கலைப் புலவர் க. நவரத்தினம் செயலாளராகவும், சுவாமி விபுலாநந்தர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர், கலாநிதி ஐசாக் தம்பையா போன்ற அறிஞர்கள் சிறப்பு அங்கத்தவர்களாகவும் ஆலோசனைகள் வழங்கினர். சுவாமி உருத்திர கோடஸ்வரர், முதலியார் சிற்றம்பலம், வழக்கறிஞர் நாகலிங்கம், நியாயதூரந்தரர் கனகநாயகம், 'ஹன்டி' பேரின்பநாயகம், முதலியார் செ. சின்னத்தம்பி, A. E. தம்பர் போன்ற பல அறிஞர்களும் கலா நிலைய ஆதரவாளர்களாக இருந்தனர்.

கலாநிலையக் கூட்டங்கள் பெரிய கல்வி விரிவிரைகளாக அமைந்தன. மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் கூட்டங்களில் நிரம்பி வழிந்தனர். யாழ்ப்பாணத்தில் கூட்டங்களுக்கும், கல்விமான்களுக்கும் அக்காலத்தில் குறைவில்லை. ஆ. தி. பா. விருத்திச் சங்க விசேட கூட்டங்களும் வைத்தீஸ்வராவிலும் இந்துக் கல்லூரியிலும் நடப்பதுண்டு. அங்கும் சுவாமி விபுலாநந்தராவும், சுவாமி ஞானப்பிரகாசகர், வித்வான் குணசையா, பண்டிதர் மகாலிங்கசுவம், வித்வான் சுப்பையாபிள்ளை, பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளை போன்ற அறிஞர்களும் மேடையில் அறிவுரை கூற அமர்ந்திருப்பதுண்டு. சுவாமிகள் மட்டக்களப்பைப்போல யாழ்ப்பாணத்தையும் மிகவும் நேசித்தனர். ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலருக்கு அஞ்சலி கூறுமிடத்து, யாழ்ப்பாணத்தின்

பெருமைகளைக் கூறத் தவறவில்லை. அப்பாடலில்

“தொல்லியல் வழுவாச் சைவநூற் புலவர்
நூநெறித் தமிழு ரையாளர்
நல்லியற் புலவ ரிசைதரும் புலவர்
நாடக நவீற்றிய புலவர்
சொல்லியற் றொகை நூல் வான நூல் தருக்கந்
தோமறு கணித நூன் முதலாம்
பல்கலைப் புலவர்க் குறைவிட மாகிப்
பரந்திசை யெய்தும் யாழ்ப் பாணம்” எனக்கூறித் தமது ஈடு

பாடுகளையும், பெருமதிப்பையும் காட்டுகிறார் எனலாம். சுவாமி விபுலாநந்தாவை யாழ்ப்பாணம் என்றும் நினைவுகூரும். யாழ்ப்பாணம் சுவாமிகளுக்கு இரண்டாந் தாயகமாகும். யாழ்ப்பாணம் அறிஞர் கூட்டம் சுவாமிகளை என்றும் மறக்கமுடியாது.

சுவாமி விபுலாநந்தர் மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, யாழ்ப்பாணப் பகுதி களில் பல பாடசாலைகளை அமைத்துக் கல்வித் தொண்டாற்றினார். பொது முகாமை யாளராகவும் கல்வி ஆலோசனைச் சபை அங்கத்தவராகவும் சில ஆண்டுகள் பணி யாற்றினாலும் இலங்கையின் கல்வி முறை அவருக்குத் திருப்தியளிக்கவில்லை. குடியேற்ற நாடுகளுக்காக இங்கிலாந்தும் மக்காலேப் பிரபுவும் வகுத்த கல்விக் கொள்கை கள் விகிதர்களையும், சிறு உத்தியோகத்தர்களையும் ஏகாதிபத்திய வளர்ச்சிக்கு உதவ உண்டிக்கப்பட்டதென்பதை சுவாமிகள் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். இலங்கையின் மறு மலர்ச்சிக்கு ஏற்ற கல்வி முறை வேண்டும் - வடக்கு, கிழக்குப் பகுதிகளுக்கு ஏற்ற ஒரு கல்வி கொடுக்கப்படல் வேண்டும். கல்லடி-உப்போடையில் சிவாநத்தா வித்தி யாலயத்துக்கருகில் சிவபுரியில் சுவாமிகள் புதுக்கல்விக் கொள்கைகளை நன்கு சிந் தித்துள்ளார்.

வேத, உபநிஷத்துக்காலக் குருகுல முறையையும், மேல்நாட்டுச் சிந்தனையாளர் களையும் இணைத்து நோக்கினார். இந்தியாவில் ஸ்ரீ ரவீந்திரநாத் தாகூரும், மகாத்மா காந்தியும் வகுத்த கல்வித் திட்டங்களையும் நன்கு படித்தவர். “விஞ்ஞானத்தையும் தொழில் நுட்பங்களையும் இவற்றுடன் புகுத்தி, ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சங்கப் பாட சாலைகளில் பரீட்சித்தாலோ” என ஆவலும் கொண்டார். சிவபுரியில் இருந்து அவர் கண்ட நல்ல கலைகளைல்லாம் நனவாகியதாகக் கூறமுடியாது. கல்லடி-உப் போடை மாணவரில்லப் பிள்ளைகளுக்கு விவசாயம், தொழிற் பயிற்சி, சமய, சமூக, அரசியல் விவகாரங்களை நடத்தும் சில பயிற்சிகள், கொடுக்கப்பட்டன. மாணவர் இல்லச் சூழல்களும் ‘றுரகம்’ விவசாயப் பண்ணையும் இன்னும் சுவாமி விபுலாநந்தாவை நினைவுபடுத்துகின்றன. சிங்கள, தமிழ், முஸ்லீம் மாணவர்களையும் உயர்தரப் பாட சாலைகளில் ஒருமித்துப் படிக்கவைப்பதில் வெற்றிகண்டார். சிங்களம், தமிழ், ஆங் கிலம் பிள்ளைகளுக்கு நன்கு கற்பிக்கவும் பௌத்தம், இந்து, கிறிஸ்துவ, இஸ்லாம் சமயங்களை அறிந்து அனுஷ்டிக்கவும், உயர்தரக் கல்லூரிகளில் வசதிகள் செய்யப் பட்டன. சுவாமிகளின் கணித, விஞ்ஞான அறிவும், சைவத் தமிழ்ப் பண்பும், ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சங்கத் தொடர்புகளும் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணப் பாடசாலைகளில் ஒரு பெரிய சக்தியாக அக்காலத்தில் விளங்கின.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண சங்க பாடசாலைகள் பல விபுலாநந்த சுவாமிகளின் நேர் மேற்பார்வையால் மிக நன்கு மதிக்கப்பட்டதை அக்காலங்களில் பலரும் பாராட்டி னர். முத்தமிழ் வித்தகராகிய சுவாமிகள் பல கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். ‘பிரபுத்த பாரதா’ என்ற சிறந்த சஞ்சிகையிலும், வேதாந்த கேசரியிலும் ஆங்கிலத்தில் தமிழ் பெருமைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விஜயம், கலாநிதி, ஞாயிறு போன்றவற்றிலும் தமிழில் பல கட்டுரைகள் வந்தன. ஆறுமுக நாவலர், நீராமகனிர், ஆங்கில வாணி, பூஞ்சோலைக் காவலன் போன்ற அழகான பாடல்களும் வெளி வந்துள்ளன. மதங்க சூளாமணியும், யாழ் நூலும் தமிழ் அன்னைக்கு சுவாமிகள்

அளித்த அருங்கலங்கள் எனலாம். ஆறுமுக நாவலரில் யாழ்ப்பாணப் பெருமைகடளக் கூறிய சுவாமிகள் நீரரமகளிரின் வருகைக் காட்சியைக் கூறுமிடத்து தமது மீன்பாடும், தேன்பாயும் நாட்டின் சிறப்பைக் கூறுகின்ற பெருமை நோக்கற்குரியது, சுவாமிகளின் மனத்திரையில்,

“சீரார் குணதிசையைச் சேர்ந்து வளர்புகழும்

ஏரால் இயன்ற செந்நெல் இன்சுவைத் தீங்கன்னகொடு

தெங்கினிளநீரும் தீப்பலவினள்ளமிர்தும்

எங்குங்குறையாத இயலுடைய நன்னாடு

மட்டக்களப்பென்னு மாநா” என்ற வரிகள் ‘பெற்ற தாயும் பிறந்த

பொன்னாடும்’ துறவிகளையும் பற்றுக்கொள்ளவைக்கும் பான்மையதெனக் காட்டி நிற்கின்றன. அந்த நூதனக் கற்பனைக் கன்னிகள்மூலமாக தமிழர்களுடைய பழைய தாயகமான குமார்க்கண்டத்தையும், ஈழநாட்டையும் தொடர்புபடுத்திப் பாடல் தொடர் கிற விந்தை, சுவாமிகளின் மனப்பான்மையையும், வெள்ளத்தால் அழிந்த தமிழர் பெரு நிலப்பரப்புகளின் சிறப்புக்களையும் சுட்டுகின்றனபோலும் - நீரர மகளிர் கூறு கிறார்கள்

“பொன்னின் கபாட்புரத்துறைவோம்; மாவலிநீர்

தன்னில் படிந்து சமனொளியைக் கும்பிடுவோம்

ஆடுவோம் பாடுவோம் ஆராதகாதலினால்

வாடுவோம் பின்னர் மகிழ்வோம் நகை புரிவோம்,” என்ற வரிகளால்

வெள்ளப் பெருக்கால் அழிந்த கபாட்புரத்தையும், இன்றும் இலங்கை மாவலி நீரும் - சிவனொளி பாதமும் தொடர்புறும் வகையையும் ஊன்றிச் சிந்திக்கவேண்டும், சிலப் பதிகாரத்திலும், சங்க நூல்களிலும் ஊறி, மில்ரன், ஷேக்ஸ்பியர், ஷெல்லி, பைரன் போன்ற புலவர்களை அளவளாவி, கம்பன், காளிதாசன் கற்பனைகளை இரசித்து, ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பாரதியைப் போற்றிய சுவாமிகளின் படைப்புகள் மிகவும் நவீனமானது. அவருடைய பாடல்கள் மிகவும் இனிமையானவை, சிந்தித்து நயக்கத்தக்கவை, யாரும் படித்து இன்புறக்கூடியவையாகும் - ‘யாழ் நூல்’ இசை நூலென்பர். அதனுடைய பாயிரம் சிறந்த இலக்கியமாகும். கணிதம், விஞ்ஞானம், தமிழ் அறிவு, இசை நுணுக்கங்கள் அறிந்தவர்கள், யாழ் நூலை மிகவும் போற்றுவார்கள். தமிழர்களுடைய இசையெல்லாம், உயிர் பெற்றுச் சகோட யாழும் பேசவும் வேண்டும். ‘மதங்க குளாமணி’ தமிழர்களுக்கு நாடகக் கலையை உணர்த்த எழுதப்பட்ட தெனலாம். ஷேக்ஸ்பியரின் வெனிஸ்வர்த்தகன், யூலியஸ்சீசர், றோமியோ யூலியற் மூலமாக இரக்கம், வீரம், காதல் என்ற சிறந்த மனிதப் பண்புகளைக் காண்கின்றோம். சுவாமிகள் தமிழில் அவற்றைத் தந்தவரிகள் ஆங்கிலத்தில் அந்நாடகங்களைக் கற்றவர்களும் வியக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளன. “வானின்றிழியும் மழைத் துளி போலக் கொடுப்போர் எடுப்போர் எனுமிருவொரையும் அடுத்துக் காப்பது அன்புசால் இரக்கம்,” என்று பேசியா கூறும் இரக்க சிந்தனைகளும், “இன்னலும் யானும் பிறந்ததொரு தினத்தில்” என யூலியஸ்சீசர் மனைவிக்குக் கூறும் வீரமும், “செம்மலர் முகத்தில் சேர்ந்தன மெல்விரல், மெல்விரல் மேலது ஓர் வியன்பூம் பட்டுடை, பட்டுடை செய்தவம் யான் செய்திலனே” என றோமியா பிதற்றும் காதல் மொழிகள் மிகவும் நோக்கத்தகுவன. நாடகங்களின் நோக்கம் என்ன, எவ்வித பயனை அளிப்பன, எவ்விதம் நாடகங்கள் அமைக்கலாம்” என வழிகாட்டுவனவாகும் “தமிழில் முத்தமிழ்க் காப்பியம் ‘சிலப்பதிகாரம்’ ஒன்றுதான். அதுவும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கு முன்னையது. சுந்தரம்பிள்ளையின் மனோன்மணியமும், மறைமலை அடிகள் தமிழில் தந்த சாகுந்தலமும், நாடகங்களைப்பற்றிய ஒரு அறிவை வளர்க்கப் போதாது” என்பதைச் சுவாமிகள் நன்கு உணர்ந்தார். “யாழ்நூல்” இசை உலகுக்கு உரிய ஒரு நூலாகவும் மதங்ககுளாமணி நாடக அறிவு வளர்க்கும் நூலாகவும் சுவாமி விபுலா நந்தரை என்றும் தமிழர் நினைவுகொள்ளச் செய்வனவாகும். ❖

புலவரைப் போற்றிய புலவன்

வே. கணபதிப்பிள்ளை

முன்னாள் கல்வி அதிகாரி.

‘யாமறிந்த புலவரிலே கம்பனைப்போல் வள்ளுவர்போல் இளங்கோவைப்போல் பூமிதனில் யாங்கணுமே பிறந்ததில்லை’ என முப்பெருங் கவிஞர்களையும் முடிமேல் வைத்துப் போற்றிப் பெருமைகொண்டான் வரகவி சுப்பிரமணிய பாரதி.

அத்தகைய பாரதிக்குத் தமிழ்ப்பண்டிதருலகம் வழங்கிய சான்றிதழென்ன? அவனை ஒரு கவிஞனாகக்கூட மதிக்க அவர்கள் தயாராயிருக்கவில்லை. பாரதியின் கவியுள்ளத்தை அன்னார் கண்டிலர்; அல்லது கண்டும் அங்கீகரிக்க மறுத்தனர். பாரதியின் ஆக்கங்களை உயர்ந்த இலக்கியங்களின் வரிசையில் வைத்து மதிப்பளிக்க அவர்கள் ஆயத்தமாயிருக்கவில்லை; மாறாக, ‘அவன் ஒரு பாமரரின் கவி’ என்ற அளவிலேயே அன்னாருடைய மதிப்பீட்டுத் தராசில் பாரதி எடையிடப்பட்டான். தமிழகத்துப் பண்டிதருலகம் பாரதிக்கு இட்ட விலங்கிலிருந்து அவனை மீட்டெடுக்க வந்த இரட்சகனே ஈழத்து விபுலாநந்தன். பாரதியின் விடுதலை உணர்ச்சிவேகமாகிய உந்து சக்தியினாலெழுந்த சுதந்திரக் கவிதைகளின் கருப்பொருளாய் மிளிர்ந்த வீரக்கனலையும், தெய்வப் பாடல்களிற் கனிந்து நின்ற பக்தித் தண்ணளியையும் கண்டு வியந்த விபுலாநந்தன், பாரதிக்காகக் குரல்கொடுக்கப் புறப்பட்டான். பண்டிதர்களின் மன்றங்களிலும் பல்கலைக்கழக அரங்குகளிலும் பாரதிபாடல்களுக்குப் பக்குவமான விளக்கம் கொடுத்ததுடன், அவற்றில் பொதிந்து விளங்கிய கவியுள்ளத்தையும் வெளிக் கொணர்ந்து காட்டினான். திருத்தக்கதேவரின் சீவகசிந்தாமணியடிகளிற் காணும் நயத்தகு கற்பனை ஒழுங்கு, இளங்கோவின் சிலப்பதிகார அரங்கேற்று காதை தரும் நளிமையான கலையம்சங்கள், கம்பன் இராமகாதையிற் காட்டும் கவின்மிகு வனப்புகள், வில்லிபாரதத்திற் காணும் சொற்சுவை பொருட்சுவைகள், என்பவற்றைப் பாரதியின் எளிமையான கவிதைகளிலும் காணமுடியும் என நிறுவிப்போந்த பெருமை எமது ஈழத்து முத்தமிழ் வித்தகரையே சார்வதாகும்.

1945ம் வருடம், தமது தவக்குழந்தையாகிய சிவாநந்த வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியர், உயர்வகுப்பு மாணவர், மற்றும் பிரமுகர்கள் கலந்துகொண்ட இலக்கிய மன்றத்துக் கலையரங்கிலே ‘இலக்கிய நயம்’ பற்றி உரையாற்றிய அடிகளார், பாரதியின் வேலன் பாட்டை எடுத்துக்கொண்டு,

“வில்லினை யொத்த புருவம் வளைத்தனை, வேலவா - அங்கோர்

வெற்பு நொறுங்கிப் பொடிப்பொடி யானது, வேலவா!

சொல்லினைத் தேனிற் குழைத்துரைப் பாள்சிறு வள்ளியைக் - கண்டு

சொக்கி மரமென நின்றனை தென்மலைக் காட்டிலே”

எனும் முதலாவது பாட்டை இசையுடன் பாடி, ‘சொல்லினைத் தேனிற் குழைத்துரைப் பாள்சிறு வள்ளியை’ என்னுமடியிற் பொதிந்துள்ள இலக்கிய நயத்தை விளக்கியபோது, கேட்டோரனைவரும் தூயதமிழின்பத்தில் திளைத்து உணர்ச்சிவசப்பட்டனர். சுவாமிகள் தமிழ்மொழிக்கே தனிச்சிறப்பைக் கொடுக்கும் முகரத்தை உச்சரிப்பதைக் கேட்கும்போது, அதற்காகவே அவரின் திருவாய் அமைந்ததோ என வியக்கத்தோன்றும். அன்றும் அவர், மேற்குறித்த வரியிலுள்ள ‘குழைத்து’ எனும் பதத்தை வாய் நிறைய உச்சரித்தது இன்னும் காதுகளில் ரீங்காரமிட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. தொடர்ந்து,

‘பல்லினைக் காட்டிவெண் முத்தைப் பளித்திடும் வள்ளியை’,
‘கிள்ளை மொழிச்சிறு வள்ளி யெனும்பெயர்ச் செல்வத்தை’,
‘துள்ளிக் குலாவித் திரியுஞ் சிறுவன மாணைப்போல்’

எனும் அடிகளையும் பதம் பிரித்துக் காட்டி விளக்கி, கவிநயம் ஊட்டி, இறுதியில்.

ஆறு சுடர்முகங் கண்டு விழிக்கின்ப மாகுதே - கையில்
அஞ்ச லெனுங்குறி கண்டு மகிழ்ச்சியுண் டாகுதே
நீறு படக்கொடும் பாவம் பிணிபசி யாவையும் - இங்கு
நீக்கி அடியரை நித்தமுங் காத்திடும் வேலவா!

என்று முடித்தபோது, கதிரைமலையிலோ தணிகைமலையிலோ கூடியிருந்த பக்தர் கூட்டமாகமாறிப் பரவசமடைந்த இலக்கிய அன்பர்கள், பாரதியின் உயரிய கவியுள் ளத்தைப் பண்டிதர்களிலுங் கூடுதலாகவே அனுபவித்து மகிழ்ந்தனர்.

செந்தமிழ்ப் பாவலன் பாரதியைப் போற்றி அவனுக்குரிய இடத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்த புலவனாக விபுலாநந்த அடிகளாரைக் கண்ட நாம். தமக்கிருந்த ஆங்கில இலக்கியப் புலமையினூடாக செக்சிற்ரியார், மில்ரன், உவில்லியம் வேட்ச்வர்த், கீற்ஸ், ஷெல்லி, டைரன், ரெனிசன் போன்ற கவிஞர் பெருமக்களின் கவிதையின்ப மாகிய கடலிற் குளித்துச்சேர்த்த முத்துக்களை, ‘பரந்துபட்ட தமிழிலக்கியம் என் னும் பரவையினுள்ளே’ தாம்பெற்ற உயரிய நவமணிகளுடன் ஒப்பிட்டு, கவிஞர்கள் எத்தேசத்தவராயினும், எம் மொழிச்சூரியவராயினும், சிந்தனையால் உயர்வுற்று ஒன்று பட்டு நிற்கும் நீர்மையரே எனச் செப்பும் ஒப்பியல் வல்லுநராகவும் அவரைக் காண் கின்றோம். தாம் பெற்ற இன்பத்தைத் தமிழர் யாவருமே பெறவேண்டும் எனும் உயரிய நோக்கில் சிறந்த கவிதைகள் பலவற்றைச் செந்தமிழில் வடித்துத் தந்துள்ளார். உண்மையில் அவை, மொழிபெயர்ப்புக்களாக மட்டுமின்றி, தமிழிலேயே, எழுதப் பெற்ற மூலக்கவிதைகளாகக் கொள்ளத்தக்க வகையில் உயிர்த்தடிப்புடன் மிளிரும் சிறப்பு அடிகளாரின் மேதாவிலாசத்துக்கே உரியதாகும். சாதி-மத-மொழி வேறுபாடு களும் குரோதங்களும் மலிந்து காணப்படும் இந்நாட்களில், அத்தகைய குறுகிய மனப் பாங்குகளிலும் காழ்ப்புணர்ச்சிகளிலும் சிக்கிக்கொள்ளாது, ‘கலை கலைக்காகவே’ எனும் கோட்பாட்டின் விளக்கமாகக் குன்றென உயர்ந்துநின்ற விபுலாநந்தப் பெரு மகனாரின் சால்பு எத்துணைச் சிறப்புடையது! ‘சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோ’லாகவே அவர் இலக்கிய உலகில் பவனி வந்திருக்கிறார்!

ஆங்கிலக் கவிதைகளைத் தமிழில் வடித்த அடிகளார், ஒரு சாதாரண மொழி பெயர்ப்பாளனாக மட்டும் விளங்காமல், மூலக்கவிதையின் பொருட்சிறப்பை நன்கு புரிந்துகொண்டு அதையே தூயதமிழில் வழங்கியிருக்கிறார். எடுத்துக்காட்டாக ஒரு சிலவற்றைக் காண்போம்:

செகமெலாம் போற்றும் செக்சிற்ரியரின் ‘ஜூலியஸ் சீசர்’ நாடகத்துடல், சேருக்கெதிராகச் சதித்திட்டம் தீட்டியோரில் ஒருவனாகிய சிம்பர் என்பான், தனது சகோதரனுக்காக மன்னிப்புக்கோரிச் சீசர் முன்னிலையில் முழந்தாளிட்டு வேண்டதல் விடுத்தபோது, மாமன்னன் சீசர் தனது கடைசி மூச்சு விடுவதற்குச் சற்றுமுன் கூறு வதாக அமைந்த:

“I could be well mov'd if I were as you;

.....
But I am constant as the northern star,
Of whose true - fix'd and resting quality
There is no fellow in the firmament.
The skies are painted with unnumber'd sparks, -

They are all fire, and everyone doth shine ;
But there's but one in all doth hold his place :
So in the world, - ' tis furnish'd well with men,
.....

Yet in the number I do know but one
That unassailable holds on his rank,
Unshak'd of motion: and that I am he,

எனும் அருமையான கருத்துப் பகுதியை, நமது முத்தமிழ் வித்தகர், கொஞ்சதமிழிலே நெஞ்சகலாவண்ணம் வமத்துத்தரும் மேதாவிடாசத்தை நோக்குவோம்:

“.....
நும்போல் வேனெனின், நும்மொழிக்கு இசைவேன்;
வானகம் மினிரும் மீனினம் அனைத்தும்
தற்குழ்ந் தசையத் தானசை வின்றி
நிலைபெறு துருவன் நிலைமைகண் டிலிரோ?
வான்மீன் அனையர் மாநில மாந்தர்;
துருவன் அனையன் ஒருவனீங் குளனால்;
அவன்தான் யான்என அறிகுவீர், புகன்ற
மொழியிற் பிரியேன்; பழியொடு படரேன்;
மலைவீழ் வெய்தினும், மனம்வீழ் விலனே”

செகப்பிரியனின் கருத்துக்கு எவ்வகையிலும் தாழ்ந்து விடாதவாறு, நமது தமிழ்ப் பிரியனாகிய அடிகளாரின் கருத்து அமைதிபெற்று மினிர்வதை யார்தான் மறுக்க முடியும்? வானத்து மீன்களின் மத்தியில் துருவநட்சத்திரம் உயர்வுபெற்று விளங்குவதை ஏனைய சாமானியர் மத்தியில் சீசர் உயர்வுற்று விளங்குவதுடன் ஒப்பிட்டுச் சொல்லும் சீர்மையும், அவனுடைய நேர்மையைக் குறிப்பிடுதற்கு ‘புகன்றமொழியிற் பிரியேன்; பழியொடு படரேன்; மலைவீழ்வெய்தினும், மனம்வீழ் விலனே’ என வரும் கருத்தாமும் மிக்க வரிகளும் நாம் நினைந்து நினைந்து மகிழ்வதற்கேற்றவை.

இவ்வாறே, தனது மனைவி கல்பூர்ணியாவின் கோழைத்தனத்தைச் சீசர் எள்ளி நகையாடுவதாக அமைந்த,

Cowards die many times before their deaths,
The valiant never taste of death but once.....
.....”

என வரும் அடிகளுக்கு,

“அஞ்சினர்க்குச் சதமரண மஞ்சாத நெஞ்சத்
தாடவனுக் கொருமரண மவனிமிசைப் பிறந்தோர்
துஞ்சுவரென் றறிந்திருந்தும் சாதலுக்கு நடுங்குந்
துன்மதிமு டரைக்கண்டாற் புன்னகைசெய் பவன்யான்”

என வரும் தமிழாக்கமும் மிகப் பிரசித்திபெற்றவை.

ஜோன் கீற்ஸ் எனும் பெயர்பெற்ற ஆங்கிலக் கவிஞன் இவ்வுலகில் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளே (1795 - 1821) வாழ்ந்து மறைந்தான். எனினும் அவனுடைய பெரும்புகழ் இன்றும் உலகெல்லாம் எதிரொலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அவன் மறைந்து 170 ஆண்டுகளாகிவிட்டபோதிலும், அவனுடைய கவிதைகளில், கூடிய பரிச்சயமில்லாதவர்களைக்கூட அவனையிட்டுச் சிந்திக்க வைத்திருக்கிறார் விபுலாநந்த அடிகள். அவனுடைய நூற்றாண்டு விழா லண்டன்மாநகரில் 1922ல் கொண்டாடப்

பெற்றபோது, நமது அடிகளார், வையப்புகழ்கொண்ட அக்கவிஞர் பெருமகனுக்குக் காணிக்கை செலுத்தும் நோக்குடன் நீண்டதொரு கவிதை யாத்து அனுப்பியிருக்கிறார்:

“ திருமலி அழகுடைச் செழுப்பொருள் தானே
உவகை நீர்மையது; ஆங்கவ் வுவகை
பன்னாட் கழியினும் கழியா இயல்பிற்
றண்டா இன்பந் தந்து நிற்பதுவே
எனமுதல் நிறீஇய இன்னிசைச் செய்யுள்
மன்னுறு மகிழ்வினை வழங்கி அணிமிகும்
செஞ்சொற் பொதிந்த செவ்விய நடையினது;

.....

..... எனத் தொடங்கி,

கீற்சின் புகழ்பெற்ற கவிதைப் படைப்புக்களின் சாராம்சம், வனப்பு என்பவற்றைச் சுருக்கமாகக் கூறி, தொடர்ந்து,

“

நித்திலந் தருவ திலங்கைத் தீவென,
வித்தக உரைத்தனை; விண்ணாட் டமிழ்தம்
புரையுமெய்ச் சுவைபொதி உரைநடைச் செய்யுள்
பலவா யமைத்தனை; நலநா நுகர்ந்தோம்.
பல்லா யிரங்கா வதத்தினுக் கிப்பால்
உள்ளோம் ஆயினும், உன்னுரை கேட்டு
மகிழ்ச்சி எய்தினம்; மதுவிரி நறுமலர்
அவிழ்ந்து புகற்போது அளிகளுக்கு உணவும்
பாங்கு சென்றோர்க்குப் பரிமள வாசமும்,
தந்து வீயுந் தன்மையைப் போல
ஐயைந் தாண்டின் அகில நீத்தனை,
நீ போய்,
நூறாண்டு கழிந்தன எனினும் நின்மொழி
இன்றலர் நறுமலர் என்ன நின்றது;
அதனால்,

ஆங்கில மொழிசெலும் அனைத்துநா டர்க்கும்
களங்கமில் களிப்பினைத் தந்து,

கிளர்ந்து விளங்குமாற் கீத்களனும் பெயரே” என அவர் கவிதை நிறைவுறுகிறது. மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அதன் முதல் நான்கு வரிகளும், கீற்சின் நான்கு பாசங்களைக்கொண்ட பிரபல காவியமாகிய ‘எண்டிமியோன்’ (Endymion-Book 1) என்பதன் முதற்பாசத்தின் முதல் மூன்று வரிகளுமாகிய:

“A thing of beauty is a joy for ever:

Its loveliness increases; it will never

Pass into nothingness.....” என்பதன் தமிழாக்கமாகும்.

‘A thing of beauty is a joy for ever’ என்பது இடைநிலை வகுப்புகளில் ஆங்கிலம் கற்கும் மாணவர்க்குகூடப் பரிச்சயமான ஒரு தொடராகும். ஓளவையாரை நினைத்தவுடன் மாணவர்க்கு ‘அறஞ் செய விரும்பு’ எனுந் தொடர் ஞாபகம் வருவதுபோல, கீற்சின் மேற்படி வரியும் மாணவருக்கு நன்கறிந்த, அறிந்திருக்கவேண்டிய ஒன்றாகும். ‘நித்திலந் தருவ திலங்கைத் தீவென’ என அடிகளார் குறிப்பிட்டிருப்பது, கீற்சின் மற்றொரு நெடுங்கவிதையாகிய ‘இசபெல்லா’ (Isabella) என்பதன் 15ம் பாடலின் முதலாம் வரியை நினைவூட்டுவதாகும். அடிகளார் கீற்சின் கவிதைக்

கடலிற் குளித்து விலைமதிப்பற்ற முத்துக்களைப் பெற்று மகிழ்ந்தது பிரதான காரணமாயிருப்பினும், ஆங்கிலநாட்டுக் கவிஞனொருவன் இலங்கை நாட்டின் முத்துக்களைத் தனது காவியத்தில் எடுத்தாண்டு மதிப்பளித்ததற்கு நன்றியுணர்வினைக் காட்டுதலாகவும் அவர் லண்டன்மாநகர் விழாவுக்குக் கவிதை புனைந்து அனுப்பினார் எனக் கொள்ளினும் மிகையாகாது.

பெரும்புலவராகிய எங்கள் விபுலாநந்த அடிகளாற் போற்றிப் புகழப்பட்ட புலவர்களுள் முக்கியமானவர்களின் வரிசையைத் தங்கத்தமிழ்க் கவிஞன் சுப்பிரமணிய பாரதியுடன் ஆரம்பித்த நாம். கட்டுரையை வங்கப்பெரும் புலவன் ரவீந்திரநாத தாகூருடன் நிறைவுசெய்வது பொருத்தமானதாகும். பாரத அன்னை ஈன்றெடுத்த அருந்தவப்புதல்வராகிய அவருடைய ‘‘கீதாஞ்சலி’’ அவருக்கு நோபல் பரிசை ஈட்டிக் கொடுத்தது. நமது அடிகளார் ஷேக்ஸ்பியரைச் ‘செகப்பிரியர்’ ஆக்கியதுபோல், ரவீந்திரநாத தாகூரை ‘‘வங்கத்துதித்த செங்கதிர் வேந்தர்’’ என இலக்கிய நயம்பட அழைத்தார். தமது கட்டுரையொன்றில் இப்பெயர் ஆக்கத்துக்கு அடிகளார் தரும் விளக்கம்: ‘‘ரவி’’ என்னும் வடமொழி தமிழிற் ‘செங்கதிர்’ என வழங்கும், விண்ணவர் தலைவனாகிய இந்திரனைத் தொல்லாசிரியர் ‘வேந்த’ என வழங்கினார். ‘ரவீந்திரர்’ தமிழ் வழக்கிற் ‘செங்கதிர் வேந்தர்’ ஆவார்.’’ அவருடைய அமரத்துவம் பெற்ற ‘‘கீதாஞ்சலி’’ நான்காவது கவிதையின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு (‘‘Gitanjali’’ – First Edition : 1912) வருமாறு:

‘‘ Life of my life, I shall ever try to keep my body pure,
Knowing that thy living touch is upon all my limbs.
I shall ever try to keep all untruths out of my thoughts,
Knowing that thou art that truth which has kindled the light of
reason in my mind.
I shall ever try to drive all evils away from my heart
and keep my love in flower,
Knowing that thou hast thy seat in the inmost shrine of my heart.
And it shall be my endeavour to reveal thee in my actions,
Knowing it is thy power gives me strength to act.’’

இதோ, தாகூரின் குரலில் வித்தகன் விபுலாநந்தன் பேசுவதைக் கேளுங்கள் :

‘‘என்னுயிர்க் குயிரே! யேழையே னுடல
மெங்கணு நின்றிருப் பரிசம்
மன்னிய துணர்ந்தே யுடலினைத் தூய்தா
வைத்திருக் குஞ்செயன் மறவேன்.
துன்னுமென் னுளத்தி லறிவொளி பெருக்குஞ்
சுடர்நிக ருண்மைநீ யதனால்
இன்னல்செய் பொய்யி னெண்ணமே புகாம
லென்றுநான் முயன்றகற் றிடுவேன்’’

‘‘கோயிலாய் நீயென் னிதயமே கொண்ட
குறிப்பினை யுணர்ந்துளே னதனால்
தீயன யாவு மகற்றியே யுளத்திற்
செவ்விதா மன்பல ரமைப்பேன்.’’

மேயநின் னருளே வலிமையை யளிக்கும்
விதத்தினை யுணர்ந்தபான் மையினால்
நேயமாய்ச் செய்யுங் கருமங்க ளனைத்தும்
நின்னியல் புணர்த்தி நின்றனவே”

வங்கக் கவிஞரின் சிந்தனையை எங்கள் தங்கத் தமிழடிகளார் பக்திச்சுவை கமழத் தந்திருக்கும் பான்மை, பயிறொறும் பயிறொறும் பரவசமுட்டுவதாகும். மணி வாசகமோ அல்லது அருட்பாவோ என எண்ணவைக்கும் சொல்லாட்சியும் பொருட் செறிவும் எங்களை மெய்சிலிக்க வைக்கின்றன. தமது இலட்சியக் கல்விநிலையத் துக்குச் ‘சிவா நந்த வித்தியாலயம்’ என்று தமது ஞானகுருவாகிய சுவாமி சிவாநந்த மஹராஜின் பெயரைச் சூட்டி மகிழ்ந்த விபுலாநந்த அடிகளார், அதை ஈழத்துச் ‘சாந்திநிகேதனம்’ என அழைத்து அதற்குரிய புறச்சூழலையும் கல்விச் சூழலையும் திட்டமிட்டு வகுத்து வைத்தமை அவருக்குக் கவியரசர் தாகூரின்மீதும் அவர்தம் கவிதையின்மீதுமிருந்த ஈடுபாட்டிணைக் காட்டுவதாயுள்ளது.

இதுகாறும் கூறியவற்றால், விபுலாநந்த அடிகளாராகிய புலவர், ஏனைய மொழிப் புலவர்களின் உயர்ந்த இலக்கியங்களைத் தாம் போற்றி ரசித்ததோடமையாது, ‘பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாஸ்திரங்கள் தமிழ்மொழியிற் பெயர்த்தல் வேண்டும்’ எனும் வரகவியின் வாக்குக்கேற்ப அவற்றுள் பலவற்றைத் தூயதமிழ்க் கவிதைகளாகவும் ஆக்கித்தந்து சென்றிருக்கிறார் என்பது ஓரளவிற் காட்டப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே, தமிழ்ப் புலவர் பலரின் உயரிய ஆக்கங்கள் பற்றி மற்றோரறிய வேண்டும் எனும் நோக்குடன் ஆங்கிலக் கட்டுரைகள் வடித்துப் பிரசுரித்திருக்கிறார். யாழ்நூலைக்கூட னீரையில் ஆங்கிலத்தில் பெயர்க்கவேண்டுமெனும் தமது ஆவலை, அந்நூல் அரங்கேறிய அன்றே வெளியிட்டிருக்கிறார். அவ்வெண்ணம் நிறைவேறத் தமிழர்களாகிய நாம் கொடுத்துவைக்கவில்லை. அப்பாரிய பணியையும், மற்றைய பிரபல ஆங்கிலப் புலவர் களாகிய மில்ரன், ஷெல்லி, பைரன், உவில்லியம் வேட்ஸ்வேர்த், ரெனிஸன் போன்றோரின் கவிதைகள் தொடர்பான விமரிசனங்கள், ஆய்வுகள், நயங்கள் போன்றவற்றையும் நம் வருங்காலச் சந்ததிக்காகப் பிரசுரித்து, விபுலாநந்த அடிகளாருக்குத் தார்மீகக் கடமை செய்யவேண்டியது நம் அனைவரது பொறுப்புமாகும். ‘வித்தக முனிவன்பேரால் முத்தமிழ்ச் சேவை செய்வோம்’ என்பது நமது குறிக்கோளாக அமைவதாக! விபுலாநந்தக் குயிலின் இன்னிசை தமிழர் உளமாகிய தோப்புக்களில் என்றென்றும் ஒலிப்பதாக!

கீயது செய்யாத உடற்றுய்மை, தீங்கு குறியாத கவலையறியாத மனத் தூய்மை, பொய்யுணராத அறிவுத்தூய்மை, பக்தி நீங்காத உயிர்த்தூய்மை வேண்டும். தன்மை, ஈரமுடைமை, உயிர்களிடத்தே இரக்கமுடையமை, கஷ்டத் தால் வாடாத தழைவுள்ளம் வேண்டும். நல்லறிவாளரால் நல்லனென்று குறித் துணரப்படுகிற புகழொளி, மெய்யறிவு, இறைவனையன்றி அறியாத அறிவொளி, சூழ்விருப்பார்க்கு வழிகாட்டும் தெய்வ ஒளி வேண்டும். அந்தத் தவமுதல்வன் தக்ஷணாமூர்த்தியின் தான் நிழலிலே வீற்றிருக்கும் பெருவாழ்வு, சிவ வாழ்வு வேண்டும். (தழைவுள்ளம் - வளமைபொருந்திய மனம்)

— சுவாமி விபுலாநந்தர்.

விபுலாநந்த அடிகளாரும் நவநீதகிருஷ்ண பாரதியாரும்.

இரா. வை. கணகரத்தினம், M. A.
கிரேட்ட விரிவுரையாளர் (இந்துப் பண்பாடு)
தமிழ்த்துறை, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்.

நன் இருளில் மட்டுநகர்க் கடலகத்து நீர்மகளிர் நயந்துவந்து
தெள்ள தமிழ் இசையிறற்க் குறுமுனிபோல் தன்னுட்ப திறத்தினாலே
உள்உளமும் காண்பரிதாய்க் கரந்தொழிந்த யாழ்தனை உலகிற்கீந்த
வள்ளல்விபு லாநந்த அடிகளேனும் குருநாதன் வாழி மாதோ.

(பண்டிதமணி க. சு. நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார்)

ஈழநாட்டின் கிழக்குப் பகுதியிலே கலையுணர்வுமிக்க தமிழ் மக்கள் நிறைந்து
வாழும் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் அமைந்த காரைதீவிலே 1892 னூ வைகாசி
மீ 3ந் திகதி (1) சாமித்தம்பி விதானையாருக்கும், கண்ணகையம்மையாருக்கும் மக
னாகப் பிறந்தவர் அடிகளார். நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார் தமிழ்நாட்டிலேயுள்ள
மணல்மேட்டுக்குடிக் கனித்தாயுள்ள கரவிட்டங்குடி என்னும் ஊரைச் சேர்ந்த முத்
தமிழ்ப் புலவராகிய சுப்பிரமணிய பாரதியாருக்கு கிருஷ்ணபுரத்தில் இளைய புதல்வ
ராக 1889 னூ பங்குனி மீ 1ந் திகதி பிறந்தவர்.(2) பாரதியார்க்கு மூன்றாண்டு
இளையவர் அடிகள். ஆயினும் அடிகளாரின் புலமையைப் போற்றினார் பாரதி.

பாரதியார், சர்க்கரை இராமசாமிப்புலவர், பண்டிதர் கோபாலையர், பின்னத்
தூர் நாராயணஜயர், சோழவந்தான் சண்முகனார் முதலான பெரும் புலவர்க
ளிடத்தே கல்வி பயின்றவர். பெரும்புலவர். சிலகாலம் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்தில்
திருமுறை ஆராய்ச்சித் துணைவராய் விளங்கியவர். வயதிலும் அறிவிலும் முதியவ
ரான பாரதி அடிகளாரை 'அடிகளேனும் குருநாதன் வாழி மாதோ' எனப்
போற்றியிருப்பது அடிகளார்மீது பாரதி கொண்டிருந்த அன்பின் பேருக்கத்திற்கும்,
புலமையைப் போற்றும் பண்பினுக்கும் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அமைகின்றது
எனலாம்.

தமிழ்நாட்டைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட பாரதி, 1917ஆம் ஆண்டு ஐப்பசி
மாதம் 1ந் திகதி வள்ளல் இராமநாதன் துரை அவர்களின் அழைப்பின்பேரில்
ஈழநாட்டிற்கு வந்தவர். இராமநாதன் கல்லூரியிலும், பரமேஸ்வராக் கல்லூரியிலும்
தலைமைத் தமிழ்ப் பண்டிதராக விளங்கியவர். உலகியல் விளக்கம் (1922) புத்திளஞ்
செங்கதிர், செழுங்கதிர்ச் செல்வம், பறம்புமலைப்பாரி, பாரதியம் (1948) முதலியன
எழுதியவர். ஒரு மாணவ பரம்பரையை உருவாக்கியவர். இந்நாட்டைப் புகுந்த இட
மாகக் கொண்டவர். பாரதி தேகவியோகம் அடையும் வரையும் ஈழநாட்டிலே புக
முடன் வாழ்ந்தவர். பாரதி யாழ்ப்பாணத்தை அடைந்த காலப்பகுதியிலேதான்
அடிகளாரும் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் சென்றார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

அடிகளார் யாழ்ப்பாணத்தை அடைந்தபொழுது, அவர் கேட்பிறிஜ் சீனியர்
தேர்வு (1918), பொதுக்கலை விஞ்ஞானத் தகுதித் தேர்வு, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப்
பண்டிதர் தேர்வு (1916) முதலானவற்றுள் சித்தியும், கொழும்பு அரசினர் ஆசிரியர்

பயிற்சி (1911-12), விஞ்ஞான ஆசிரியர் பயிற்சி (1915) ஆகியவற்றில் பயிற்சியும் பெற்றிருந்தார். அத்துடன் மட்டக்களப்பு சென் மைக்கல் கல்லூரி, கொழும்பு பொறியியற் கல்லூரி (1917) ஆகியவற்றில் ஆசிரியராகவும் பணிபுரிந்திருந்தார்.

இந்நிலையில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் இக்காலப்பகுதியில் (1900 - 1925) தமிழ்ச் சைவக் கல்விப் பாரம்பரியத்தின் போக்கினையும் இங்கு மனங்கொள்ளல் அவசியம். இக்காலப்பகுதி நாவலரவர்கள் விதைத்த விதைகள் வேரூன்றி முளை கொண்டு அறுவடைக்கு ஆயத்தமாகிய காலப்பகுதியாகும். நாவலரவர்களின் மாணவ பரம்பரையினர் நாவலரவர்களின் இலட்சியங்களை முன்னெடுத்துச் சென்ற காலம் சுவாமி விவேகானந்தர் வருகையும், நாவலரவர்கள் சைவப்பிரகாச சமாசீயம் (1854), சைவப்பிரகாச சமாசம் (1875) முதலான சமய நிறுவனங்களை அமைத்து, சமூக - சமயப் பணிக்கு நிறுவனங்களின் அவசியத்தை வற்புறுத்திக் காட்டிச் சென்றதற்கமைய, நாவலரவர்களின் மாணாக்கர்கள் சைவ பரிபாலன சபை (1889), கிறிஸ்து மத கண்டன சபை, இந்து வாலிபர் சங்கம், தமிழ்ச் சங்கம், செந்தமிழ் பரிபாலன சபை (1918), சைவ சித்தாந்த சமாஜம், விவேகானந்த சபை, சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கம் முதலான சபைகளைத் தாபித்து, அவற்றின்மூலம் பாடசாலைகளை அமைத்தல், நூல்களை எழுதுதல், பதிப்பித்தல், வெளியிடுதல், பிரசங்கம் செய்வித்தல், பிறமத கண்டனம் செய்தல், பத்திரிகை வெளியிடுதல் முதலான செயற்பாடுகள் மூலம் சைவ சமய விருத்தியில் அயராது உழைத்தவந்தனர். பிறிதோர் வகையாகக் கூறின் இக்காலம் சைவசமயிகள் விழிப்படைந்த காலம்; சைவ சமய வளர்ச்சியின் மறுமலர்ச்சிக் காலம்; சைவம் பிற மதங்களுடன் போட்டியிட்டு வளர்ச்சி பெற்ற காலம். இச்சூழ்நிலையில் அடிகளாரின் வருகையும், பாரதியாரின் வருகையும் இந்நீரோட்டத்துடன் கலந்து சைவசமய வளர்ச்சிக்குப் புதிய உத்வேகத்தைக் கொடுத்த தோடு அமையாது, அவர்களது வாழ்விலும் சிந்தனையிலும் புதிய அத்தியாயத்தைத் தோற்றுவித்தன எனலாம்.

அடிகளாருக்கு யாழ்ப்பாணப் பாரம்பரியம் புதியதொன்றல்ல.⁽⁴⁾ அடிகளாருக்குத் தமிழ்க் கல்வியை புகட்டியவர்கள் நாவலரவர்களின் பரம்பரையிலும், நாவலரவர்களின் மாணவரின் பரம்பரையிலும் வந்தவர்களேயாவர். குறிப்பாகப் புலோலி பொ. வைத்திலிங்க தேசிகர், நல்லூர் சிற்-கைலாசபிள்ளை (1867-1916), தென்கோவை பண்டிதர் ச. கந்தையா (1880-1958), வதிரி. சி. தாமோதரம்பிள்ளை (1867-1921) ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம்.⁽⁵⁾ ஒருவகையில் அடிகளார் யாழ்ப்பாணம் வருவதற்கு முன்பாகவே அவரின் புகழ் இவ்வாசிரியர்களின்மூலம் இக்குடாநாட்டிலே பரவியிருத்தல்வேண்டும் எனக் கருதுவதில் தவறில்லை. இந்நிலையில் பல்வகை ஆற்றல்களையும் பெற்றிருந்த நல்லாசிரியரான அடிகளாரை யாழ்ப்பாணத்துச் சைவசமயிகள் சைவசமயத்தை வளர்த்துச்செல்வதற்கு அவரின் பங்களிப்பினை வேண்டி நின்றதில் எவ்வித வியப்புமில்லை. அதேபோன்று நல்லாற்றல்மிக்க தமிழ் ஆசிரியர்களிடத்துப் பயின்று, திருவாவடுஹை யாதினத்தால் போற்றப்பெற்ற பாரதியின் ஆற்றல்களையும் யாழ்ப்பாணத்துச் சைவத் தமிழ் மக்கள் பயன்படுத்தத் தவறவில்லை. யாழ்ப்பாணத்தில் சைவம் தமிழ் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சியின்பொருட்டு நடைபெறும் கூட்டங்களில் பிரதம சொற்பொழிவாளர்களாக இவர்கள் இருவரும் விளங்கினர். இதனாலே அடிகளாரும் பாரதியாரும் ஒருவரையொருவர் அறிமுகமாக்கி சைவம், தமிழ் ஆகியவற்றின் வளர்ச்சியின்பொருட்டும் தம்பொருட்டும் இணைந்து செயற்படவேண்டிய சூழ்நிலை உருவாகிற்று. பாரதி தமக்கும் அடிகளாருக்கும் ஏற்பட்ட முதற் சந்திப்பினைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார்.⁽⁶⁾

“1917ம் ஆண்டு ஐப்பசி மாதம் 1ம் திகதி புதன்கிழமை நான் இராம நாதன் கல்லூரித் தமிழாசிரியர் பதவியை மேற்கொண்டேன். ஏறக்குறைய

இரண்டு திங்கள் கழிந்த பின்னர், அக்காலத்தில் நடந்து வந்த இந்து வாலிபர் சங்கத்தின் சார்பாக யாழ்ப்பாணத்து வண்ணார் பண்ணையிலே பன்றிக் கோட்டுப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் பக்கத்திலே உள்ள ஒரு சிறு மணையிலே தேவாரத் தெரிவு ஒன்று நிகழ்ந்தது. அதற்கு யானும் அழைக்கப் பெற்றேன். அத்தெரிவின் முடிவிலே எம்மை ஒரு சொற்பொழிவு செய்யுமாறு அக்கூட்டத்தார் கேட்டுக்கொண்டனர். தமிழும் தமிழரும் என்னும் பொருளுரை ஒன்றை எடுத்துரைத்தேன். அதனை அவையிடத்து இருந்து கேட்ட மயில்வாகனனார் எனது பொருளுரை பற்றி மிக வியந்து ஒரு குறிப்புரை நிகழ்த்தினார். அதிலிருந்தே அடிகட்கும் எனக்கும் நட்பு ஊற்றெடுத்துப் பெருகத் தொடங்கிற்று. அவர் மட்டக்களப்பிலே காரைதீவு என்னும் ஊரிலே உள்ளவர் என்றும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பண்டிதர் என்றும் ஆங்கில ஆசிரியர் பயிற்சிக் கழகத்தில் தேர்ச்சி பெற்றவர் என்றும் விஞ்ஞான பண்டிதர் என்றும் யான் அறிந்து கொண்டேன்.

இயல்பாகவே தமிழ்மொழியையும் தமிழ்ப் புலவரையும் நன்கு மதிக்காது ஆங்கிலம் கற்றோரையே நன்கு மதித்துவருவதும் அக்கால வழக்காறு. அடிகள் ஆங்கிலப் புலமையோடு தமிழ்புலமையும் பெற்றிருந்ததினால் அவர் நண்பைக்கொண்டு என்னுடைய கருத்துக்கள் பாட்டுக்கள் முதலியவைகள் உலக மதிப்பிற்குரியதாகும் என எண்ணிய யான், தமிழ்ப் புலமை ஒன்றாலேயும் நன்கு மதிப்புப் பெறலாம் என எண்ணி பதனளித்தேன். இவ்வெண்ணம் கொண்ட எனக்கு அடிகளின் நட்புக் கிடைக்கப்பெற்றமையால் யான் எய்திய ஆனந்தம் அளப்பரியது.''

இந் நூற்றாண்டின் முதற் காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் வாழ்ந்த கந்திரர்கள் தாம் வாழும் சூழ்நிலைக்கடைய ஒன்றாக இணைந்து தம்முள் தமிழ், ஆங்கில இலக்கியம், இலக்கணம், சமயம், தத்துவம், கலை முதலான துறைகள்பற்றி கலந்துரையாடுவதை ஒரு பொழுதுபோக்காகக் கொண்டிருந்தனர். பொழுது போக்காகக் கொண்டிருந்த இவ்வாய்வியல் வட்டம் காலப்போக்கில் சிறந்த நல்லறிஞர்களைத் தோற்றுவித்தமை இந்நூற்றாண்டில் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். எடுத்துக்காட்டாக பண்டிதமணியைத் தோற்றுவித்த ஈரப்பலாச் சங்கத்தையும் அடிகளார் குடிக்கொண்டிருந்த கந்தர்மடம், மருதனாமடம் இவ்வகளையும் குறிப்பிடலாம். சிறப்பாக மருதனாமடத்தில் அமைந்திருந்த அடிகளாரின் இல்லத்தை இங்கு நினைவுகூர்வது பொருத்தமுடையதாகும். 1920ஆம் ஆண்டு மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி அதிபர் பொறுப்பினை அடிகளார் ஏற்றுக்கொண்ட பொழுது, மருதனா மடத்தில் இருந்த ஒரு அழகிய வீட்டினைத் தனது இல்லிடமாகக் கொண்டிருந்தார். அது பாடசாலை நேரம் தவிர்ந்த ஏனைய நாட்களில் பல்வகை அறிஞர்களும் கூடும் கலா நிலையமாக அமைந்துற்றுது. அங்கு யோக சுவாமிகள், வே. வயிரமுத்து ஆசிரியர், அளவெட்டி மயில்வாகனனார், பண்டிதர் மகாலிங்கசுவாமி, நவநீதகிருஷ்ண பாரதி முதலானோர்கள் கூடி தமது ஆக்கங்களையும் பிறரது ஆக்கங்களையும் விமர்சனத்துக்கு எடுத்துக்கொண்டதோடு ஏனைய தமிழ்-ஆங்கில நூல்களையும் கலாவிமர்சனத்துக்குட்படுத்தினர். இச்சூழ்நிலையில்தான் பாரதி தனது தனிநிலைச் செய்யுட்களை ஆக்கி விபுலாநந்தருக்கும் பிறருக்கும் பாடிக்காட்டி வந்தார். பாரதியின் பாடல்கள் அடிகளாராலும் ஏனைய கலா ரசிகர்களாலும் நன்கு வரவேற்கப்பட்டு புகழாரம் சூட்டப்பெற்றன. புகழ்புகழோடு அமையாது அப்பாடல்களை அரங்கேற்ற வேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தி வந்தார். தனது நண்பரான வயிரமுத்து ஆசிரியரைக்கொண்டு அப்பாடல்களைப் பிரதி செய்வித்து செந்தமிழ்பத்திரிகையில் கொண்டுவர ஆவன செய்தார்.

மருதனா மடத்திலே தெருக்கரையில் உள்ள ஓர் இல்லத்திலே யோக சுவாமிகள், விபுலாநந்த அடிகள், வே. மகாலிங்க பண்டிதர் ...முதலிய பலரும் நாள்தோறும் பலநாழிகை அளவும் ஒருங்குகூடித் தமிழ் நலங்களைப் பற்றி உரையாடி ஆராய்ந்து வருவது வழக்காறு. இடையிடையே யான் இயற்றிய பாடல்களை உரைப்ப அவர் மகிழ்தலும் வழக்கமாயிருந்தது. சில காலத்தின் பின்... மயில்வாகனனார் இப்பாடல்களைத் திரட்டி ஒரு நூலாக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவாராயினர்.''

என அடிகளாரின் பெருந்தன்மையை நன்றியோடு பாரதி நினைவுகூர்வது இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கதாகும்.

அடிகளார் ஆங்கில மொழியிலும் அதன் இலக்கியத்திலும் சிறந்த பயிற்சி மிக்கோராய் விளங்கியபொழுதும், தமிழ் மொழியிலும் அதன் வளர்ச்சியிலும் ஈடுபடும் ஆர்வமும் உடையவராக விளங்கினார். தமிழ் மொழியில் புலமையுடையோரை மதித்தார். அவர்களின் வளர்ச்சிக்காக புதிய பாதைகளைத் திறந்து வழிகாட்டினார். நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார், புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை, நல்லதம்பிப் புலவர், பேராசிரியர் க. கணபதிப்பிள்ளை முதலானோர்கள் அடிகளாரின் வழிகாட்டலினாலே தத்தம் இலக்கியத் துறையில் உயர்நிலை பெற்றவர்கள் ஆவர். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் அடிகளாரின் ஆற்றலையும் உயர்ந்த உற்சாகத்தையும் பின்வருமாறு போற்றுவது செய்வார். (9)

''அடிகளார் சங்க நூல்களைக் கற்றுத் தெளிந்த பேரறிஞன். தமிழிலக்கணங்களை ஆராய்ந்தறிந்த பேரறிஞன். உரைநடை எழுதுவதில் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவர். சிறந்த கவிபுனையும் பேராற்றல் மிக்கவர். அன்றியும், தாம் ஆங்கில மொழி மூலம் கற்றறிந்த பூதநூல், வேதியல் நூல் முதலியவற்றின் நுண்பொருள்களைக் கற்றோரும் மற்றோரும் எளிதில் அறியக்கூடியவண்ணம் தூய தமிழில் எடுத்து விளக்குவதில் வல்லுநர். பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்களையும் இலக்கியங்களையும் தமிழ்மொழியில் பெயர்த்துத் தமிழுக்கு ஆக்கம் தேடித்தந்த பெரும் பேரறிஞர்.

இத்தகைய பேரறிஞர் தம்மொழிக்குத் தாமே தொண்டு செய்வதோடு அமையாது வேறுபல அறிஞர்களையும் ஊக்குவிக்கும் பெருங்குணம் படைத்தவர். புத்தம்புதிய நூல்கள் பல தமிழ்மொழியில் எழுதுதல்வேண்டும் என்பதே அடிகளாரின் வேண்டவா. அதற்காகத் தம்மாலியன்றவற்றை எல்லாம் செய்துவந்தார். நன்மாணாக்கர் பலரை நாடெங்கிலும் உருவாக்கினார். தாம் முயலும் துறைகளில் பணியாற்றும் புலவர்களுக்கும் நூலாசிரியர்களுக்கும் ஊக்கமளித்தார்.''

அடிகளார், பாரதியாரின் ஆற்றல்களை ஈழநாடு அறியும் வகையில் அறிமுகப்படுத்தவும் செளரவிக்கவும் விழைந்தார். 1920ஆம் ஆண்டு மட்டக்களப்பில் நடைபெற்ற தமிழ்விழாவொன்றுக்கு சொற்பொழிவாற்றுவதற்காக பாரதியாரை அழைத்தார். அங்கு சென்ற பாரதி அப்பகுதியின் பல்வேறு பிரசங்கங்களை ஆற்றி அங்குள்ள கல்விமான்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றார். அவர்களுள் வித்துவான் பூபால பிள்ளை, சைவப்புலவர் கா. அருணாசலதேசிகர், இராசநாயக முதலியார் முதலியோருடன் கொண்ட நட்பு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். (9) 1925ஆம் ஆண்டில் அடிகளார் திருகோணமலையில் இராமகிருஷ்ணர் காட்டிய வழிநின்று சமூக - சமய ஊழியம் புரிந்துவந்த காலத்தில் பாரதியாரை அங்கும் அழைப்பித்து அவரது ஆற்றலைப் பிறர் அறியும்படி செய்து சிறப்பித்தார். அடிகளாரின் உயர்ந்த பண்பினை, இன்

னோரன்ன சிறப்புக்களைப் பெறுதற்கு யான் அருகன் அல்லாவிடினும் இவற்றுக்கு அடிசுளே காரணம் என யான் இன்றும் அன்றும் என்றும் நினைத்து வருகின்றேன்... அந்தோ! இவ்வாறு செய்வார் வேறுயார் உள். முன்னை நற்றவம் இருந்ததால் (10) என பாரதியார் நன்றியோடு இதயபூர்வமாக நினைவுகூர்வது ‘‘நன்றி மறப்பது நன்றல்ல’’ என்ற மகா வாக்கியத்தின் உயர்ந்ததன்மையை எமக்குப் புலப்படுத்துவதாய் அமைந்துவிடுகின்றது எனலாம்.

அடிகளார் பாரதியாரின் பாடல்களைக் கேட்டு மகிழ்வதோடு நின்றுவிடாது அவற்றை நூலுருவமாக்கி உலகிற்கு அளிக்க முயன்றார். தமது நண்பரும் கலாரசிக வட்டத்தின் அங்கத்தவர்களுளொருவருமாகிய எஸ். வைரமுத்து அவர்களைக்கொண்டு பாரதியின் பாடல்களைத் தொகுத்து செந்தமிழ் பத்திரிகையில் வெளியிடும்படி தூண்டினார். அடிகளாரின் வேண்டுகளின்பேரிலும் பாரதியின் பாடல்களில் கொண்டிருந்த ஆர்வத்தின் விளைவாகவும் எஸ். வயிரமுத்து பாரதியின் பாடல்களைத் தொகுத்துத் ‘‘தனி நிலைச் செய்யுட்கோவை’’ என்று பெயர்கொடுத்துத் ‘செந்தமிழ்’ பத்திரிகையில் பிரசுரித்து வந்தார். (11) செந்தமிழ் பத்திரிகையின்மூலம் பாரதியின் கவிதைகளைப் படித்த தமிழ் அறிஞர் குழாம் அப்பாடல்களின் சிறப்பைப் பாராட்டவே செய்தனர். பேராசிரியர் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள், ‘செந்தமிழில்’ வெளியிட்டுவரும் தனிநிலைச் செய்யுட்கோவைப் பகுதிகளை நான் பலமுறையும் ஊன்றி வாசித்து இன்புற்றிருக்கின்றேன். அவற்றிற் காணப்படுகின்ற உயர்தர செய்யுட்களியற்றும் வன்மையுடையார் இக்காலத்தும் உளராதல் தமிழுலகு செய்த தவப்பயனையாம்’’ (12) என சிறப்பித்துக் குறிப்பிட்டனர்.

பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள் வித்துவான் ச. பூபாலபிள்ளைக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில் ‘‘இந்நூலையும் உரையையும் ஒரு மாணாக்கன் சிரமமெடுத்துக் கவனமாகக் கற்பானேல் அவன் கோடி நூல்களைக் கற்றுக்கொடும் அறிவினை ஒருங்கு சம்பாதித்துக் கொள்வான் என்பதில் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. அதுபற்றியே இந்நூல் வெளிவருதலை ஆவலோடு எதிர்பார்க்கின்றேன்’’ (13) என்று குறிப்பிட்டிருப்பது இந்நூலின் சிறப்பையும் இந்நூல் வெளிவர வேண்டியதின் முக்கியத்துவத்தையும் உணர்த்தி நிற்கும்.

வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள், வித்துவான் ச. பூபாலபிள்ளைக்கு இச்செய்யுட்களுக்கு உரையெழுதுதல் முக்கியம் என்பதை உணர்த்துவதற்கு முன்பாகவே அடிகளார், பூபாலபிள்ளையைக் கொண்டு பாரதியின் தனிநிலைச் செய்யுட்களுக்கு உரையெழுதும்படி பணித்திருந்தார். அடிகளார் அவரை உரை எழுதும்படி வேண்டுவதற்குப் பல்வேறு காரணங்கள் அடிப்படையாக அமைந்திருந்தன. பூபாலபிள்ளை மதுரைத் தமிழ்சங்க வித்துவான் வல்வை இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியர் ச. வைத்திலிங்கம் பிள்ளையின் மாணாக்கர். சீமந்தினி புராணம் (1804) விநாயகர் மான்மியம் (1805) தமிழ் வரலாறு (1926) தோத்திரக் கோவை (1923) முதலான நூல்களின் ஆசிரியர். ஏற்கனவே தனிநிலைச் செய்யுட் கோவையைப் படித்துச் சுவைத்தவர். ஒரு பொழுது பாரதியிடம், பிள்ளையவர்கள் தனிநிலைச் செய்யுட்கோவையை விந்து அதற்கு உரைவகுக்கப் போவதாகக் கூறியவர். அப்பாடல்களில் அதிக ஈடுபாடு காட்டியவர். தமிழர் வரலாற்றிலும் சங்கச் செய்யுட்களிலும் ஆர்வம் மிகுந்தவர். இவை போன்ற சிறப்பான காரணங்கள் பிள்ளையவர்களிடம் காணப்பட்டமையால் அடிகளார் பிள்ளையவர்களைப் பாரதியின் செய்யுட்களுக்கு உரையெழுத வேண்டினர் எனலாம்.

அடிகளார் துறவு மேற்கொள்வதற்கு முன்பாகவே (1922) பாரதியின் தனிநிலைச் செய்யுட் கோவையினை அதன்பொருள் அமைதிக் கேற்ப அறநெறிப்பலம்,

பொருணேறியிடல், இன்பநேறியிடல் என மூன்றாகப் பகுத்து, உலகியல் விளக்கம் எனப் பெயரிட்டு, ஒரு நூலாக்கினார். இந்நூல் யாழ்ப்பாணம் கிளவ் அச்சுயந்திர சாலையில் (Clough Printing Works) பதிப்பிக்கப்பெற்று 1922ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. அடிகளார் பதிப்பாசிரியர் என்னும் வகையில் சங்கப் புலவர் திருவடி வாழ்த்து, கடவுள் வாழ்த்து, பதிகம் என்னும் மூன்று குறிப்புகளைத் தமிழினில் எழுதியுள்ளார். பாரதியின் கவிதைச் சிறப்புக்களை உலகோர் அறியும் வகையில் அழகிய ஆங்கில நடையில் Krishna Bharathi's Poems என்னும் ஒரு விமர்சனக் கட்டுரை எழுதியுள்ளார். அடிகளார் இந்நூலினை மிகவும் சிறப்பாகப் பதிப்பித்து வெளிப்படுத்துவதில் காட்டிய மிகுந்த அர்வத்தையும் பாரதியின்மேல் கொண்டிருந்த மதிப்பையும் அடிகளார் பாரதிக்கு எழுதிய பின்வரும் கடிதம் (14) மூலம் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

Manipay Hindu College,
Manipay 16th Feb.

அன்பான ஐய,

இங்கிலீஸ் முகவுரை முற்றுப்பெற்றுவிட்டது. அழகாக அமைந்திருக்கின்றது. நான்கு பக்கங்களில் முடியும். அடுத்த வாரமே அச்சிடலாம்.

1922.

S. Mylvaganam.

பதிகம் நூலில் இடம்பெறும் எழுபது செய்யுட்களும் உணர்த்தும் பொருள் பாவினைச் சுருக்கமாகக் கூறுவதாய் அமைவது 'சங்கப் புலவர் திருவடி வாழ்க' எனும் பகுதியில் நூலாக்கியோன் மரபு, நூல் நுதலிய வழி, எல்லை, பெயர், யாப்பு, நுதலிய பொருள், கேட்போர் பயன் என்னும் விடயங்கள் மூலம் நூலின் சிறப்பினை விதந்துரைப்பார். இந்நூல் எதன் வழிவந்த தென்பதனை அடிகளார் 'சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்த அறிவின் மிக்கோர் அருளிச் செய்த எட்டுத் தொகையும் பத்துப் பாட்டும் பதினெண்கீழ்க் கணக்கும் என்னும் இத்தொடக்கத்தனவற்றை நன்காராய்ந்த புலமையினான் அவற்றுட் பொன்போற் பொதிந்துகிடந்த பொருள் சிலவற்றை இந்நாண்மாந்தரியற்கையோடொட்டி எடுத்தோதலின் இந்நூல் சங்கத் தமிழ் நூலன் வழிவந்ததாமென்பது' எனச் சிறப்பித்துக் குறிப்பிடுவார்; அடிகளார் நூலின் அமைப்பினை திருக்குறளை மனங்கொண்டே அமைந்தனர் என்பதில் இருவேறு கருத்துக்கு மிடமில்லையெனலாம். இந்நூல் தொகை விரியாப்பினால் ஆக்கப்பட்டதாக அடிகளார் குறிப்பிட்டபோதும் அதனை விரித்துக்கூறின் அகவற்பாவினால் ஆக்கப்பட்டது எனலாம். அகவற்பாவால் பாடுவதன்மூலம் தாம் கருதும் கருத்துக்களைத் தமக்கு இயல்பாகப் பாடக்கூடிய வகையில் இயைந்துகொடுக்கும் பண்பினை இவ்வாப்பு கொண்டிருப்பதே பொருளமைதிக்கு முக்கியம் கொடுக்கும். கவிவாணர் அதனைக் கையாள்வதற்குக் காரணமென்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இதற்கு பாரதி விதிவிலக்கல்ல.

இந்நூலின் சிறப்பு நோக்கிச் சிறப்புப்பாயிரம் அளித்தோரில் திருவாவடுதுறை யாதீன வித்துவான் சே. ரா. சுப்பிரமணியக் கவிராயர், மகிபாலன்பட்டி, பண்டிதமணி மு. கதிரேச செட்டியார், புன்னாலைக்கட்டுவன் மகாவித்துவான் சி. கணேசையர், புலோலி வி. குமாரசுவாமிப் புலவர், மட்டுவில் ம. வே. மகாலிங்க சிவம் முதலானோர்களின் சிறப்புப்பாயிரம் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது. இந்நூல் வெளிவந்த பிற்பாடு அதன் சிறப்பு நோக்கி ஆசிரியர், பதிப்பாசிரியர், உரையாசிரியர் ஆகியோரைப் பல புலவோர்கள் வாழ்த்திப் போற்றி நின்றனர். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டிதர்களான க. ஹரிஹர ஐயர், சி. இராமநாத ஐயங்கார், புதுவை வீ. துரைச்சாமி முதலியார், சைவசித்தாந்த வித்தகர் சு. நல்லசாமிப்பிள்ளை

சு. நடேசபிள்ளை, நாவலர் க. சோமசுந்தரப்புவலவர், மட்டக்களப்பு வே. சுப்பிரமணியம்பிள்ளை, கும்பகோணம் ஊ. சா. வெங்கட்ராமையர், பண்டிதர் இராசையனார், ம. செல்வநாதமுதலியார், செ. வெ. சுயம்புலிங்கம், செந்தமிழ் ஆசிரியர் நாராயண ஐயங்கார், அ. கோபாலையர், சைவப் பெரியார் சு. சிவபாதசுந்தரம், மு. இராகவையங்கார், முதலானோர்கள் அவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். (15)

பல நூல்களின் ஆசிரியரும், இலங்கை ஆரிய திராவிடபாஷாவிருத்திச் சங்கப் பரீட்சகரும், பாரதியின் மதிப்புக்குரிய ஆசிரியருமான அ. கோபாலையர் உலகியல் விளக்கத்தை வாழ்த்திப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுவார். (16)

“முடிமுதற் கடவுளும் அக்கடவுளினருள் பெற்ற புலவர்களுங் குழுமிப் பாட்டு முரையுஞ் செய்து பயின்ற நந்தமிழ் மொழியை நன்கு கற்பாரும் புதிய நூல் செய்வாரும் அருகிவருமிக் காலத்தில் ஸ்ரீ நவநீத கிருஷ்ண பாரதியார் தோன்றி ‘உலகியல் விளக்கம்’ என்னுமிந் நூலைச் செய்திருப்பது தமிழிலுக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியை விளைப்பதாகும். இந்நூல் அறம் பொருள் இன்பமென்னும் மூன்று பொருட்களையும் வெளிப்படையாகவும், வீட்டைக் குறிப்பாகவும் இக்காலத்திற்கேற்றபடி யெடுத்துரைத்து நவநாகரிக மென்னும் அநாகரிகப் படுகுழியில் வீழும் சிற்றறிவினரைத் தெருட்டிச் செல்கின்றது, இதன் பாக்கள் யாவும் ஓசையும் பொருளும் சிறந்து விளங்குந் தன்மையனவாயிருக்கின்றன. அவற்றுள்ளும் ஈற்றிலுள்ள ஐந்து செய்யுட்கள் ஐந்திணை வளமுரைப்பனவாய்ப் பல அரிய விடயங்களைத் தம்முட்கொண்டு மிளிக்கின்றன.

இந்நூலுக்கோரழகிய உரையை இயற்றி உபகரித்தவர், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து வித்துவானும், ஈழமண்டலத்து மட்டுநகர் வாசியுமாகிய ஸ்ரீமான் ச. பூபாலபிள்ளையாவார். பாக்களின் பெருமைக்குத் தக்கபடியே உரையுமமைந்திருக்கின்றது. இவ்வுரைநடை பாக்களின் பதப் பொருள்களைத் தெளிவாக விளக்கியும் ஆங்காங்குப் பொதிந்துகிடக்கும் நுண்பொருள்களையும் முடிபுகளையும் எடுத்துக்காட்டியும் செல்லுதல் மிகவும் பாராட்டற்பாலதாம்.

இந்நூலான ஆகையான பெயர் முதலியவற்றையெல்லாம், நூலின் தொடக்கத்திற் பதிப்பாசிரியர் எடுத்து இனிது விளக்கியிருக்கின்றார். அவரோ ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பூரண பாண்டித்தியம் பெற்று வேறுசில மொழிகளும் பயின்று விளங்கும் ஸ்ரீமத் பண்டித மயில்வாகனவாராவார். இப்பெரியாரைப் பதிப்பாசிரியராகப் பெற்ற இந்நூலின் பெருமையை யாராலெடுத்துரைக்கற்பாலதோ! இந்நூலுமுரையும் ஈசனருளால் என்று நின்று நிலவுக.”

பாரதியின் உலகியல் விளக்கம் வெளிவந்த காலப்பகுதியில் அடிகளார் துறவு பூண்டவிட வடநாட்டில் வாழ்ந்துவந்தார். அடிகளார் இவ்வாழ்வைத் துறந்தபொழுதும் பாரதியின் நட்பிணையும் உலகியல் விளக்கத்தின் சிறப்பிணையும் துறக்கவில்லை. இந்நூற்றாண்டில் தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியில் புதிய திருப்பு மையமாக அமையும் இந்நூலின் சிறப்பிணை ஆங்கிலம் படித்த தமிழ்க் கல்விமாண்களும் இத்துறையில் ஆர்வமுடைய பிறரும் அறியும் பொருட்டுத் தாம் ஆசிரியராக இருந்த ‘வேதாந்த கேசரி’ என்னும் ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் இப்பாடல்களை மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டு வந்தார். பாரதியின் இலக்கிய வளர்ச்சியில் அடிகளார் காட்டிய ஆர்வமும் பங்கும் நட்பின் வழிவந்ததென்று சொல்வதைவிட தமிழ்மொழி பல்வகை ஆற்றல்களையும் பெற்றுத் துலங்கவேண்டுமென்னும் பெருவிருப்பதால் ஏற்பட்டதென்றே

கூறுதல் வேண்டும். பாரதியும், அடிகளார் தம்பொருட்டு காட்டிய நல்லெண்ணத் திற்கு நன்றியோடு நினைவுகூரத் தவறவில்லை. “அடிகள் பலவகையினும் பயன் கருதாது என்னைச் சிறப்புச் செய்தமைக்கு யான் அவரை எழுமைக்கும் மறப்பே னல்லேன் என்றும் நினைந்துருகி நையும் உள்ளமுடையேன்” (17) என பாரதி மன முருகி நன்றியினை நினைவுகூர்வது அவரது உயர்ந்த உள்ளத்தைக் காட்டி நிற்கும்.

அடிகளார் துறவு பூண்ட நிலையிலும் பாரதியை அவரது பணியில் ஈடுபடத் தூண்டினார். உலகியல் விளக்கம்போல் பல பாடல்களைத் தொடர்ந்து பாடும்படி வற்புறுத்திவந்தார். பாரதியும் பல நூல்களைப் புதிதாகப் படைத்ததோடு, மேலும் பல தனிநிலைச் செய்யுள்களைப் பாடினார். சுமார் நாற்பத்தொன்பது தனிநிலைச் செய்யுள்களைப் பாடியுள்ளார். அவற்றுள் முப்பத்தைந்து பாடல்களுக்கு வித்துவான் ச. பூபாலபிள்ளை சிறப்பான உரையெழுதியுள்ளார். உதாரணத்துக்கு ஒரு பாடலை நோக்குதல் சிறப்புடையதாகும். மன அடக்கம், ஒழுக்கம், நற்சிந்தனை என்பனவே எல்லா நன்மைக்கும் அடித்தளம் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் விளக்கி நிற்கும்.

“பெரும்பிணி களையும் பெறலரு மருந்தினை
விரையின் றென்ன மூக்குவெறுக் கும்மே
நறுச்சுவை யின்றென நாக்குவெறுக்கும்மே
நச்சுக் கனிமிசை நன்னிற மயக்கா
னச்சிக் கண்ணு நலனிழக் கும்மே
வஞ்சங் கரந்து வாய்வழங் கின்சொற்
றஞ்சமாச் செவியே தாழ்ந்தொழியும்மே
யிவற்றுழழி மனனு மிணைந்தழி யும்மே
யாதலி னீவற்றோ டறிவணைந் தாழ்ந்து
சாத லுருமற நட்பவர்
பூதலத் தென்றும் பொருந்தி வாழ்வோரே”

(தனிநிலைச் செய்யுட் பா. 3)

அடிகளார் துறவினை மேற்கொண்டு தமிழகம் சென்றுவிட்டதால் பாரதி, தமது கடமைப்பாட்டிற்கு நன்றி பாராட்ட முடியாதவராய்த் தவித்தனர். 1925 ஆண்டு துறவியாக அடிகளார் யாழ்ப்பாணம் வந்தபொழுது அவரைக் கீரிமலையிலே நீராட்டிவித்து, மாவைக் கந்தனின் தரிசனத்தைப் பெறவைத்தார். பின்னர் துறவி யாகிய அடிகளாரைக் கௌரவிக்கும்பொருட்டு காங்கேசன் துறையிலே பொது மேடையை உருவாக்கி, வீதிகள் தோறும் தோரணங்கள் தொங்கவிடப்பட்டும் பூரண கும்பம் வைப்பித்தும் அவரை யழைத்துச் சென்றார். மேடையிலே பாரதி மாலை யணிவித்தும் வாழ்த்துமடல் பாடிக்கொடுத்தும் கௌரவப்படுத்தினார். (18)

1947 னூ ஆடி மீ 20ந் திகதி அடிகளார் இறைவனின் குஞ்சிதபாத நிழலை அடைந்தபொழுது இரங்கற் பாவினையும் அடிகளாரின் ஒருவருட்ப் பூர்த்தியை நினைவு கூரும் வகையில் “சுவாமி மயில்வாகனனாரும் யானும்” என்ற கட்டுரையையும் எழுதி யாழ்ப்பாண ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் அடிகளார் முத்தி யடைந்து மூன்றாமாண்டினை நினைவுகூர்ந்தபொழுது “விபுலாநந்த அடிகளார் வாழ்த்து” என்னும் பாவினைப் பாடியும் தனது நன்றியறிதலைப் பாரதி வெளிப் படுத்திக்கொண்டார். அவ்வாழ்த்துப் பாவினுளொன்று பின்வருமாறு அமையும்:

சீராம கிருட்டிணனார் ஞானநடை மணியாகுந் சிறப்புக் கொண்டோன்
பாரதி புலனமெலாம் பரம்பொருளாய்ப் பார்த்துவக்கும் பண்பு கண்டோன்
பேராரும் பாவலன் நாவலன் முத்தமிழ்க்கோர் பெருமை தந்தோன்
நேராரும் இலாவிபுலா நந்தனெனும் ஒண்தவத்து நிமலன் வாழி.

(வி. அடிகளார் வாழ்த்து: 2)

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றின் இருபெரும் நதிகள் அடிகளாரும் பாரதியுமாவர். அவை வற்றாத பெருநதிகள். இவ்விருநதிகளுள் அடிகளென்னும் பெருநதி, பாரதியென்னும் நதியினைச் சங்கமப் பகுதியில் தம்மோடு இணைத்து தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றையும், சிறப்பாக ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றையும் செழிக்கச் செய்தமை ஈழநாட்டவர் செய்த தவத்தின் பயன் எனலாம்.

1. பொதுவாக அடிகளாரின் வரலாறுபற்றி கூறவந்த நூல்கள் யாவும் அடிகளார் பிறந்த தினம்பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் அவர் 1892 னூ பங்குனி மீ 27ந் திகதி யென்றே குறிப்பிட்டு வந்துள்ளன. அடிகளார் படிவ மலரும் (1960 பக். 4) அவ்வாறே கூறிச்செல்லும். ஆயினும் வித்துவான் சா. இ. கமலநாதன் 1992 னூ தை மீ 26ந் திகதி தினகரன் வார மஞ்சரியில் "விபுலானந்த அடிகளாரின் பிறந்த தினம்" என்ற தலையங்கத்தில் விபுலாநந்த அடிகளாரின் பிறந்த தினம் 1892 னூ மே மீ 3ந் திகதியென ஆதாரத்துடன் வெளியிட்டிருக்கும் கருத்தினை யாரும் மறுப்பது கடினம்.
2. பாலசுப்பிரமணியம், என். (பதி) உரையாகிரியர் வரலாறு, திருவாசகம் ஆராய்ச்சிப் பேருரை.
3. மேலது நூல்.
4. அம்பிகை பாகன், க. (தொகுப்பு). விபுலாநந்தர் உள்ளம், யாழ்ப்பாணம், விபுலாநந்த அச்சகம், 1976. பக். XX - XXI.
5. மேலது நூல், பக். XXI - XXII.
6. பண்டிதமணி சி. நவந்திகிருஷ்ணபாரதியார் எழுதிய 'சாமி மயில்வாகனனாரும் (விபுலாநந்த அடிகளும்) யானும்' என்னும் கட்டுரையை ஈழமணிப் பத்திரிகையில் (1948, தை - மாசி) விபுலாநந்த நினைவு மலரில் எழுதியுள்ளதாக அறியமுடிகின்றது. ஆயினும் இதன் கையெழுத்துப்பிரதியே இக்கட்டுரைக்கு ஆதாரமாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.
7. மேலது கையெழுத்துப் பிரதி.
8. சற்குணம், எம். அடிகளார் படிவ மலர், 1969. பக். 45.
9. இங்கு மேற்படி பெரியோர்கள் பாரதிக்கு வாழ்த்துப் பாவும் அடிகள் உள்ளிட்ட நிழற்படமும் அளித்துக் கௌரவித்தனர். "சாமி மயில்வாகனனாரும் யானும்."
10. மேலது கட்டுரை.
11. செந்தமிழ்.
12. மயில்வாகனனார், ச. (பதிப்பு) உலகியல் விளக்க விளம்பரம். யாழ்ப்பாணம், கிளவ் அச்சியந்திரசாலை 1922.
13. மேலது நூல்.
14. இக்கடிதத்தைத் தந்துவிய திருமதி பரிபூரணந்தா அம்மையாருக்கு நன்றி கூறிக் கொள்கின்றேன்.
15. மேற்படி பெரியோர்கள் பாடிய சிறப்புப் பாயிரங்களைக் காட்டியவர் திருமதி பரிபூரணந்தா அம்மையாரே ஆவார், நன்றி.
16. மேற்படி அம்மையாரே இவ்வாழ்த்துப் பத்திரத்தையும் பார்வைக்கு உதவினார்.
17. "சாமி மயில்வாகனனாரும் யானும்" (1948)
18. மேலது கட்டுரை.

முத்தமிழ் வித்தகரும் கண்ணகி வழிபாடும்.

கே. கார்த்திகேசு,

இளைப்பாறிய மாநகர ஆணையாளர்.

‘பாலுந் தெளிதேனும் பாகும் பருப்புமிவை நாலுங் கலந்துனக்கு நான் தருவேன் - கோலஞ்செய் துங்கக் கரிமுகத்துத் தூமணியே நீ எனக்குச் சங்கத் தமிழ் மூன்றுந்தா’ என்று கேட்டாள் ஓர் ஓளவைப் பிராட்டி. பாலுந் தேனும் பாகும் பருப்பும் கலந்த சேர்க்கையின் இனிமையிலும் தமிழின் இனிமை மேலானது என்பது இதனால் நன்கு விளங்கும். இதனைத் தமது இளமைப் பருவத்தே உணர்ந்த நம் விபுலாநந்த அடிகளார் இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய மூன்று தமிழையும் துறைபோகக் கற்றுப் பாண்டித்தியம் அடைந்து, முத்தமிழ் வித்தகர் என்னும் சிறப்புப் பெயரையும் பெற்றார்.

தமிழ் அணங்கின் அணிகலன்களான சீவக சிந்தாமணி, குண்டலகேசி, வளையாபதி, மணிமேகலை, சிலப்பதிகாரம் ஆகிய ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழையும் ஒருசேரத் தரும் நூல், சிந்தை அள்ளும் சிலப்பதிகாரமாகும். சமய ஒற்றுமையையும் அக்காலத் தமிழர் வரலாற்றினையும், உரைசால் பத்தினிக்கு உயர்ந்தோர் ஏத்தலும் ஆகிய விழுமிய கருவுலங்களைக் கொண்டதாயும் இறவாப் புகழ்பெற்றுத் தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி போன்று சுவையும் பயனும் தரவல்ல தலைசிறந்த காப்பியமாகவும் சிலப்பதிகாரம் தமிழ் மக்களிடையே உலவிவருகின்றது.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த சிலப்பதிகாரத்திலே மூழ்கித் திளைத்தபடியாற்றான் நமது அடிகளார் இயற்றமிழில் தரம்வாய்ந்த கவிதைகளையும் கட்டுரைகளையும், இசைத் தமிழைக்கூறும் யாழ்நூலையும் நாடகத் தமிழாம் மதங்க சூனாமணியையும் தமிழ்கூறும் நல்லுலகுக்கு அளித்து, சிலப்பதிகாரத்தை இயற்றியளித்த இளங்கோவடிகளின் மறு அவதாரமோவென வியக்கும் வண்ணம் விளங்குகின்றார்.

அடிகளார் தான் பிறந்த மட்டக்களப்புக் காரைதீவிலேயுள்ள கண்ணகை அம்மன் கோயிலுக்கு உரிமைபூண்ட குடிகளில் ஒன்றிலே பிறந்தவர். அதனால் அவரது குடும்பத்தினர் வாழையடி வாழையாகக் கண்ணகை அம்மன் மீது பக்திகொண்டவர்கள். எனவேதான் அவரது தாயாருக்கே கண்ணம்மையார் என்னும் பெயர் வாய்க்கப் பெற்றது. தாயாரும் கண்ணகை அம்மனுக்குத் தொண்டுசெய்யும் பக்தையாகவிருந்த படியால் அடிகளாரும் இளவயதிலே கண்ணகை அம்மனின் தொண்டுகளைச் செய்ய வேண்டியவராயிருந்தார். இதனால் கண்ணகை அம்மன் மீது பயபக்தியுடன் நடந்து கொள்வதோடு அங்கு பாடப்பெறும் கண்ணகை அம்மனின் அகவல், காவியம், குழந்திப்பாடல் என்பவற்றைக் காதாரக்கேட்கக்கூடியதோடு பாராயணமும் செய்வராயினாரென்பர். கண்ணகை அம்மன் மீதுள்ள பக்தி அவருக்குக் கண்ணகியைக் காவியத் தலைவியாகக்கொண்ட சிலப்பதிகாரத்தினை ஆர்வமுடன் பயிலுவதற்கு அடிகோலிற்று. சுவாமி விபுலாநந்தரே இதுபற்றிக் கூறியுள்ளவைகள் இதற்குச் சான்றுபகருகின்றன.

“ஈழநாட்டின் குணபாலிலே எம் முன்னோர்க்கு உறைவிடமாகிய காரேறு தீவிலே கடல்குழ் இலங்கைக் கயவாகு மன்னன் வழிவந்த மன்னர்களாலே நிறுவப்பட்ட பழையமான கண்ணகியார் கோயில் ஒன்று உளது. அதன் வழியாகவும் சிலப்பதிகாரத்தின்மீதுள்ள ஆர்வம் பெருகியது”.

(பார்க்க. இன்றும் பேசும் குரல் - விபுலாநந்தர்)

“சிலப்பதிகாரமே என்னை இசையினுள் ஆழ்த்தியது. எந்த நூலையும் அனுபவித்த எனக்கு அது தேனாகத் தித்தித்தது. தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயனாகத் தோன்றிச் சங்கநூற் செல்வத்தைத் தமிழலகுக்கீந்த அறிவுக்கொடைப் பெருவள்ளும் “பெரும்பேராசிரியர்” “தென்னாட்டுக் கலைச்செல்வர்” “எழுத்தறி புலவர்” என்னும் சிறப்புப் பெயர்களுக்குச் சிறப்பளித்த பெரும்புலவருமாகிய சாமிநாதையர் அவர்கள் சிலப்பதிகாரத்தினை முதன் முறையாக அச்சிட்டது 1892ம் ஆண்டிலேயாகும். அந்த ஆண்டிலேயே நானும் பிறந்தேனாதலினாலே பள்ளியிற் படிக்குங் காலத்திலே மூத்தோர் கையிலே அந்நூற்பிரதியிருக்கக் காண்பதும் என் கையினாலே அதைத் தீண்டுவதும் எனக்குப் பேருவையினைத் தருவதாக இருக்கும். அத்தோடு என் குலதெய்வத்தின் சரிதையுமல்லவா? அதனால் சிலப்பதிகாரத்தை எவ்வளவு இன்பமாகக் கற்க முடியுமோ அவ்வளவு நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து கற்றுள்ளேன். அவ்வப்போது எடுத்துக் கொண்ட குறிப்புகளும் உள. அவற்றை எல்லாம் திரட்டி ஒரு நூலாக ஆக்க நினைத்துள்ளேன். இறைவன் திருவருள் பாலிப்பான் என்றே நினைக்கின்றேன்”. (அடிகளார் படிவ மலர் பக். 120). எனவே சுவாமி விபுலாநந்தர் “முத்தமிழ் வித்தகர்” என்னும் சிறப்புப் பெயரினைப் பெறுவதற்கு அடிப்படைத் தளமாக அமைந்தது கண்ணகி வழிபாடு என்று சொல்வது மிகையாகாது.

இனி இக் கண்ணகி வழிபாடு எப்படி ஆரம்பித்ததென்பதை ஆராய்வோம். கண்ணகி மதுரையை எரித்ததும், பாண்டியன் களவு செய்யாத கோவலனைக் கொலை செய்வித்த பாவத்தைத் தாங்கமுடியாமல் சிங்காசனத்திலிருந்து விழுந்து இறந்ததும், பக்கத்தேயிருந்த பாண்டிமாதேவி கணவன் உயிரைத் தேடிச்செல்பவன்போல் தன் உயிரை மாய்த்துக்கொண்டதும் பலராலும் அறியப்பட்ட செய்திகளாகும். மதுரை எரிந்துகொண்டிருக்கும்போது மதுராபதித் தெய்வம் கண்ணகி முன்தோன்றி நின் கணவனைப் பதினான்கு நாட்களின்பின் தெய்வ வடிவிற் காண்பாய் என்று கூறியதைக் கேட்ட கண்ணகி, வையைக் கரையின் வழியே இரவு பகலாக நடந்து மேற்கு நாடாகிய சேரநாட்டிலேயுள்ள திருச்செங்குன்றம். என்னும் மலையிலே ஏறி, பூ நிறைந்த வேங்கை மரமொன்றின்கீழ் பதினான்கு நாட்கள் கடந்துவிட்டதை உணர்ந்தவளாய் நின்றாள். இந்திரனுடைய தமர்களான வானவர்கள் மலர்நூலிப்போற்ற தெய்வவடிவுடனான கோவலனுடன் வானவூர்தியிலே கண்ணகி ஏறிச்சென்றாள்.

இக்காட்சியைக் கண்ணாலே பார்த்தவர்களான அக்குன்றத்துக் குறவர்கள் தன் தேவியோடு மலைவளங் காணச்சென்றிருந்த சேரமன்னன் செங்குட்டுவனிடம் வியப்போடு கூறினர். அரசன்பக்கத்தேயிருந்த சாத்தனார் என்னும் புலவர் கண்ணகியின் சிற்றத்தால் மதுரையில் நடந்த சம்பவங்களை எடுத்துரைத்தார். கணவனே கண்டதெய்வம் எனப்போற்றிய பாண்டிமாதேவி, கண்ணகி ஆகிய இரண்டு கற்புடைய மாதர்களில் அறக்கற்புடைய கோப்பெருந்தேவியிலும் மறக்கற்புடைய வீரபத்தினியாகிய கண்ணகியிலும் யார் சிறந்தவரென்பதைத் தேர்ந்தெடுக்க முடியாதவனாய் தந்தேவியிடம் வினவினான். “மறுவில் கற்பின் வாணுதல்” என்பதில் திருமுருகாற்றுப்படையிலே உரையெழுதிய நச்சினார்க்கினியர் மகளிர் கற்பை இருவகைப்படுத்தி அறக்கற்பானது ஆறியகற்பு அருட்கட்பெனவும் மறக்கற்பானது, கொடுங்கற்பு, சீறிய கற்பென்றும், அறக்கற்பிற்குச் சான்றாகக் கோப்பெருந்தேவியையும் மறக்கற்பிற்குச்

சான்றாகக் கண்ணகியையும் குறிப்பிடுதல் காண்க. “காதலின் துன்பத்தினைக் காணாது உயிர் துறந்த அரசுதேவியானவள் வர்னசஞ் சென்றாளாதலினால் அவ்வானத்திலே பேரின்பச் செல்வம்பெற்று இன்புறுவாளாக. அவள் அவ்வாறு பேரின்பத்திலே என்றும் நிலைத்து நிற்பாளாக. நமது அகன்ற நாட்டிலே வந்து அடைந்த இப்பத்தினிக் கடவுளை யாம் போற்றி வழிபடுதல் வேண்டும்” என்று இருவரது கற்பையும் மெச்சியவளாய்ச் சாதுரியமாகப் பதில்கூறிக் கண்ணகியை வழிபடுதலுக்குரிய காரணத்தையும் கூறினாள்.

“உயிருடன் சென்ற ஒரு மகள் தன்னிலும்
செயிருடன் வந்தவிச் சேயிழை தன்னிலும்
நன்னுதல் வியக்கும் நலத்தோர் யாரென மாபெருந்தேவி
காதலன் துன்பம் காணாது கழிந்த
மாதரோ பெருந்திரு உவக வானகத்து
அத்திறம் நிற்க நம்நாடு அடைந்தவிப்
பத்தினிக் கடவுளைப் பரவல்வேண்டும்.

— சிலம்ப - காட்சிக் காதை.

இதன்படி கண்ணகிக்கே செங்குட்டுவன் கோயில் எடுப்பித்துக் கண்ணகியை ஒரு துதிபெறுதெய்வமாக ஆக்கிவிடுகின்றான். எனவே கண்ணகியை வழிபாட்டிற்குரிய தெய்வமாக ஆக்கியமைக்குச் சேரமான் தேவியே முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றான்.

செங்குட்டுவன் வஞ்சிமாநகரில் கண்ணகிக்குக் கோயில்கட்டி வழிபாடியற்றியதை அறிந்த பாண்டிய, சோழநாட்டு மன்னரும் கண்ணகிக்குக் கோயில் எடுத்து வேள்வி, விழாவெல்லாம் செய்தனர் என்பதைச் சிலப்பதிகார உரைபெறு கட்டுரைமூலம் அறிகின்றோம். மேலும் கலைக் களஞ்சியம் “செங்குட்டுவன் காலத்தில் கண்ணகிக்குக் கோயில் அமைக்கப்பெற்றதும், இலங்கை முதலிய நாடுகளிலும் கண்ணகி வழிபாடு பரவி இன்றுவரையும் இருந்து வருதலையும் தமிழ் நாட்டிலும் மற்ற நாடுகளிலும் பிற்காலத்தில் பத்தினி வழிபாடு ஒரு சமயமாக வளர்ந்ததையும் பழைய வஞ்சி மாநகராகிய இன்றைய கொடுங்கோளூரில் உள்ள கோயிலின் தெய்வமாகிய பகவதிக்கு ஒற்றைமுலைச்சி என்ற பெயர் இன்னும் வழங்குவதும் கண்ணகி மந்து என்ற பெயருள்ள ஊர் நீலகிரி மலையில் இருந்தலும் தமிழ் நாட்டுப் பெண்களிடையே நீராடல், தலைமயிர் விரித்தல் முதலியன பற்றிச் காணப்படும் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் கண்ணகியின் கதை தமிழ் நாட்டில் நடந்த நிகழ்ச்சி பற்றியதே என்பதையும் சிலப்பதிகாரம் நாட்டில் நடந்த நிகழ்ச்சியை அடிப்படையாகக்கொண்டு அமைந்த கற்பனையே என்பதையும் தெளிவாக்குகின்றது.” என்று கூறுகின்றது.

புத்த சமயம் இந்தியாவிலே மங்கலிட்டதுபோன்று கண்ணகி வழிபாடும் மறைந்துவிட்டதென்றே கூறலாம். தமிழ்நாட்டிலே இன்று கண்ணகி துதிபெறு தெய்வமாகக் கணிக்கப்படுவதில்லை என்பது 1968ல் நடைபெற்ற இரண்டாவது உலகக் கமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டின்போது, அங்கே திருவள்ளூர், கம்பர், ஓளவையார், ஜீ. யூ. போப், கால்டுவெல், பாரதியார், பாரதிதாசன் ஆகியோரின் சிலைகளோடு கண்ணகிக்கும் சிலைவைக்கப்பட்டுள்ளமை கண்ணகி, கோயிலுக்குள் வைத்துப் பூசைசெய்யக்கூடிய தெய்வநிலையிலிருந்து மானிடநிலைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளதென்பதாகும். இது காலத்திற்குக் காலம் ஏற்படும் மாற்றமே. சிலப்பதிகாரம் இயற்றப்பட்ட காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் வழிபடப்பட்ட எத்தனையோ தெய்வங்கள் இன்று வணங்கப்படுவதில்லை. மட்டக்களப்பிலும் சிவன்கோயில்களாக இருந்த சில கோயில்கள் பிள்ளையார் கோயில்களாக மாற்றமடைந்துள்ளமையும் இவ்வாறே. வணிககுலப்

பெண் ஒருத்தியைத் தெய்வமாக வழிபடுவது சைவ சித்தாந்தத்திற்கு ஏற்றதல்லவென்று தவத்திரு ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் எடுத்துரைத்ததால் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலிருந்த கண்ணகி கோயில்கள் இராஜேஸ்வரி கோயில்களாக மாற்றமடைந்துள்ளதாக அறியமுடிகின்றது. முல்லைமாவட்டத்தில் வற்றாப்பளைக் கண்ணகிகோயில் பிரசித்தமாயுள்ளது.

ஆனால் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்தில் கண்ணகி வழிபாடு தொடர்ந்தும் இருந்துவருகின்றது. இதற்குக் காரணம் பத்தினித் தெய்வத்தை மிகவும் பயபக்தியோடு வழிபடும் பௌத்த சிங்கள மக்களின் தொடர்பு மட்டக்களப்பு மக்களுக்கு அதிகமாகவிருப்பதாகும். மட்டக்களப்பு, கண்டி இராச்சியத்தின் ஒரு பகுதியாகப் பலகாலம் இருத்ததும் கண்ணகி கோயில்களுக்குக் கண்டி அரசர்கள் மானியம் வழங்கி வந்ததும் மற்றுமோர் காரணமாகும். கண்ணகை அம்மனை மகிழ்விப்பதற்காக மட்டக்களப்பிலே நடத்தப் பெற்றுவந்த கொம்புமுறித்தல் என்னும் நிகழ்ச்சி மட்டக்களப்பிற்கே உரித்தானதென்று நம் பண்டிதர்கள் பெருமைப்படுகின்றனர். உண்மையில் நம் பக்கத்தில் வர்ழும் சிங்கள மக்களிடமிருந்து பத்தினி வழிபாட்டையும் கொம்பு முறித்தல் நிகழ்ச்சியையும் நாம் பெற்றுக்கொண்டபடியாலும் சிங்கள நாட்டில் இவைகள் இன்னும் இருப்பதாலும் நாமும் கடைப்பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

இலங்கையிலேதான் இன்று பத்தினி வழிபாடு நடைமுறையிலிருக்கின்றது. செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குக் கோயிலெடுத்து வழிபாடு செய்தபோது அப்பெருவிழாவிலே கலந்துகொள்வதற்கு இலங்கையிலிருந்து கயவாகு மன்னன் சென்றிருந்தானென்றும், ஏனைய நாட்டு மன்னர்களுடன் சேர்ந்து தங்கள் நாட்டிலே எடுக்கும் விழாவிலே வந்துதோன்றி எமக்கும் அருள்வாயாக என்று வணங்கிக் கேட்டபோது கண்ணகியும் “தந்தேன்வரம்” என்று அசரீரியாகக் கூறியபோது அதனைக்கேட்டு யாவரும் மகிழ் வெய்தினர் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறுகின்றது.

வலமுறை மும்முறை வந்தனர் வணங்கி
உலகமன்னவன் நின்றோன் முன்னர்
அருஞ்சிறை நீங்கிய ஆரிய மன்னரும்
பெருஞ்சினைக் கோட்டம் பிரிந்த மன்னரும்
குடகக்கொங்கரும் மாளுவவேந்தரும்
கடல்கூழ் இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும்
“எந்நாட்டு ஆங்கண் இமையவரம்பனின்
நன்னாள் செய்த நாளணி வேள்வியில்
வந்துநாக” என்றே வணங்கினர் வேண்டத்
“தந்தேன் வரம்” என்று எழுந்தது ஒருகுரல்.

— சிலம்பு - வரந்தரு காதை.

மேலும் சிலப்பதிகாரத்தின் உரைபெறு கட்டுரையில்,

“அதுகேட்டு கடல்கூழ் இலங்கைக் கயவாகு என்பான் நங்கைக்கு நாள் - பலி பீடிகைக் கோட்டம் முந்துவத்து ஆங்கு அரந்தை கெடுத்து வரம்தரும் இவள் என ஆடித் திங்கள் அகவையின் ஆங்கு ஓர்பாடி விழாக்கோள் பன்முறை எடுப்பமறை வீற்றிருந்து வளம்பல பெருகி பிழையா விளையுள் நாடு ஆயிற்று” என்றும் கூறியிருப்பதால் இலங்கைக்குக் கண்ணகி வழிபாட்டைக் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையை அரசுசெய்த கயவாகு மன்னன் கொண்டுவந்தானென்றே பலர் கருதுகின்றனர். மேலும் பத்தினிக் கடவுள் வழிபாட்டுமுறை (The cult of Goddess Pattini) என்னும் நூலில் கணநாத ஓபயசேகராவென்பவர் இலங்கையிலே முதன்முதலில் பத்தினி வழிபாடு

றாவன்வல்ல என்னுமிடத்தில் அமைக்கப்பட்ட 'கம் மடுவ' என்னும் அலங்கார மண்டபத்தில் நடைபெற்றதெனவும் சேரமான் தனது தலை நோயைத் தீர்ப்பதற்காக வந்து சடங்கு செய்தான் எனவும் கூறியுள்ளார். அஃதன்றி முதன்முதலில் பத்தினிச் சடங்கு நடத்தியவர்களாக கஜபாகு, துட்டகைமுணு, சேரமான் தேவி ஆகியோரின் பெயர்கடும் வழங்குவதாகக் கூறியுள்ளார். (பக்கம் 100) மேலும் சேரமான் அரசன் ஓர் அழகான உருவக் காட்சியைக் கனவுகண்டு காசிப் பிராமணன் ஒருவனை ஆலோசனை கேட்டபோது அது பத்தினித் தெய்வத்தின் காட்சி என்று சொன்னான். அதனால் பத்தினிச் சடங்கு செய்வதற்கு இலங்கைக்கு வந்தான். ஏனெனில் பத்தினி ஒரு பெளத்த தெய்வம். பெளத்த சமயம் இந்தியாவிலே மடிந்துபோனபடியால் பத்தினியின் சடங்குகள் இலங்கையிற் செய்யவேண்டியதாயிற்று என்றும் கூறுகின்றார். (பக். 102) இன்னும் கஜபாகு மன்னன் சோழிபுரத்திலிருந்து பத்தினியின் அணிகலன்களையும் காற் சிலம்பொன்றையும் இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்தான் என்றும் கூறுகின்றார். (பக். 108)

சிங்கள மக்கள் நாத, விஷ்ணு, கத்தரகமதெய்யோ, பத்தினித்தெய்யோ என்னும் நான்கு தெய்வங்களையும் இலங்கையின் காவற் தெய்வங்களாக முக்கியத்துவம் கொடுத்து வழிபாடுசெய்கின்றனர். பத்தினி வழிபாடு, இந்துக்களின் மகோற்சவம் கொடியேற்ற வைபவத்துடன் ஆரம்பமாவதுபோன்று கம்பம்நடும் விழாவுடன் ஆரம்பமாகின்றது. கொடியேற்றியதும் பலவித தெய்வங்களையும் வந்திருந்து மகோற்சவம் முடியும்வரை காவல்செய்யுமாறு குருக்கள் அழைப்பதுபோலவே, கப்புறாளையும் கம்பத்தை நடட்டின் பல தேவதைகளைப் பெயர்சொல்லி அழைத்துப் பத்தினி விழா முடியும்வரை காவலாகவிருந்து அருள்செய்யுமாறு வேண்டுகின்றார். பின்னர் பத்தினித் தெய்வத்திற்குரிய சுலோகங்களைச் சொல்லிப் பயபக்தியுடன் வழிபாடு இயற்றிக் குறிப்பிட்ட காலத்தின்பின் சடங்கை முடித்து காவற் தேவதைகளுக்கும் விடை கொடுத்து ஏகுமாறு வேண்டுகின்றனர். பின்னர் மங்களம், ஜயமங்களம் என்று விழாவினை முடித்துவைக்கின்றனர். பத்தினி வழிபாட்டிற்காக ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட தோத்திரமாலைகள் அவர்களிடமுண்டு. இவைகளின் விரிவுகளை கணநாத அவர்களின் மேற்கூறிய நூலிற் காணலாம்.

மூன்னர் கூறியவாறு, மட்டக்களப்புத் தமிழ் மக்களிடையே கண்ணகி வழிபாடு ஏற்படக்காரணம் மட்டக்களப்பு சிங்கள மன்னர்களின் ஆட்சியின்கீழ் இருந்தபடியாலேதான் என்பது உறுதி. சிங்கள மக்கள் பத்தினியைக் காவற் தெய்வமாக வழிபடத், தமிழ் மக்கள் கற்புத் தெய்வமென்றில்லாது பாண்டியனுக்கு இருந்த மூன்று கண்களிலொன்றை மறைத்துப் பாண்டியனை வதைசெய்வதற்கு மாங்களி உருவிலே தோன்றிய உமையின் ஓர் அவதாரமென்றே கருதிக்கொற்றவை வடிவத்தில் வழிபடுகின்றனர். கண்ணகை அம்மன் என்றாலே பயந்துவிடுகின்றனர். பிள்ளைகள் அழுகின்ற குரல், மா இடிக்கின்ற சத்தம் என்பன கண்ணகிக்குக் கேட்கக்கூடா தென்று கூறுகின்றனர். இதனாற்போலும் அதிகமான கண்ணகை அம்மன் கோயில்கள் ஊரின் ஒதுக்குப்புறத்திலே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. சிங்கள மக்களும் பத்தினியை மூன்று கண்ணுள்ள பாண்டியனை நெருப்பாகக் பிறந்து கொன்றவன் என்பதும், பத்தினி வழிபாட்டின்போது மாங்களியை அம்பால் எய்து விழும்படி காட்டுவதாக ஒரு நிகழ்ச்சியை அவர்கள் செய்துகாட்டுவதும் கவனிக்கற்பாலது. "வைகாசி திங்கள் வருவோமென்று வரிசைக்கிசைந்து வரங்கொடுத்தாள்" என்று சிலப்பதிகாரத்திற்குப் பொருத்த மில்லாத ஒரு காலத்தை மட்டக்களப்பு மக்கள் கண்ணகி குளிர்த்தி நாளாகக்கொள்ள, சிலப்பதிகாரத்திலே கோவலன் கொலையுண்ட மதுரை எரிக்கப்பட்ட ஆடிமாதத்தில் சிங்கள மக்கள் கொண்டாடுவது மிகவும் பொருத்தமாயுள்ளது.

“ஆடித்திங்கள் பேரிருள் பக்கத்து
அழல்சேர் குட்டத்து அட்டமிஞான்று
வெள்ளிவாரத்து ஒள்ளொளி உண்ண
உரைசால் மதுரையொடு அரைசுகேடுறும்”

— சிலம்பு கட்டுரை காதை.

வண்டைநிகரான விழி கண்டைநிக ரானமொழி
வாலைமதிசேர் நுதல் மடந்தையர்கள் கூடி
தண்டிசை வழக்கிதனை மீண்டுசெய் பாண்டியன்
தன்னைளி செய்திடையர் தன்சேரி காப்பாய்
எண்டிசையில் மன்னர் பரிவாரமொடு போடிமார்
இயல்வீரர் மற்றுமுள் ளெல்லோரும் நாளில்
கண்டு பணிகின்ற தொரு காரேறு சோலைவாழ்
கண்ணகையை யனவரத கால மயரேனே”

— கண்ணகை அம்மன் ஊர்குற்றுக் காவியம் 27.

இளவயதிலே தம் குலதெய்வம் கண்ணகியை வணங்கும்போது இப்பாடலைப் பயபக்தியோடு நம் முத்தமிழ் வித்தகர் பாடிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கியிருப்பார் என்பது திண்ணம்.

‘ஆண்மையும் ஆற்றலும் நிறைந்தவனே சமயவுண்மைகளை உள்ளவாறறிய வல்லவன்’ என்பது விவேகானந்த சுவாமிகளின் அருள் வாக்கு. வீரதீரமே மெய்ந்நெறிக்கு அறிகுறி. வீரமில்லாதவனிடத்து ஞானமுகிப்பதில்லை. ஒரு சிறிது உத்ப்பினும் பேடிசைவாள்போற் பயன் தராதுதொழியும். சர்வ வல்லமையுடைய ஆண்டவனுடைய பிள்ளை நாம் என்று அறியும் அறிவே ஆண்மைக்கும் அச்சமின்மைக்கும் அடியாதாரமாகும். ஞானியானவன் ஈசுவரனோடு ஒன்றாய் நிற்குந் தன்மையைச் சதா தியானிக்கிறான்; ஆதலால் அவன் ஆனந்தத்தால் நிறைந்திருக்கின்றான். நிர்ப்பயத்தோடு கூடிய ஆண்மையவனிடங் காணப்படுகிறது. விவேகானந்த சுவாமி ஆண்மைமிக்க சிங்கவேற்றை நிகர்த்திருந்தார். (நிர்ப்பயம் - பயமற்ற தன்மை)

— சுவாமி விபுலாநந்தர்.

இந்துமதம் என்னும் கட்டுரையில்.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் வாழ்க்கை வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள்.

தொகுப்பு: வ. சி.

- 1892ஆம் வருடம் மே மாதம் 03ஆம் திகதி மட்டக்களப்பு காரைதீவில் ஸ்ரீமத். பொ. த. சி. சாமித்தம்பிப் பிள்ளையவர்களுக்கும் திருமதி கண்ணம்மையாருக்கும் பிள்ளையாகப் பிறந்தார். பிள்ளைத் திருநாமம் மயில்வாகனம். எழுத்தறிவித்தவர் திரு. க. குஞ்சித்தம்பி ஆசிரியர்.
- 1901இல் கல்முனை மெதடிஸ்த பாடசாலையில் (லீஸ் ஐயர் பாடசாலை) சேர்ந்தார்.
- 1906ஆம் வருடம் ஜூலை மாதம் 03ஆம் திகதி மட்டக்களப்பு நகரில் உள்ள புனித மைக்கேல் கல்லூரியில் சேர்ந்தார்.
- 1909இல் கேம்பிறிஜ் சீனியர் பரீட்சைக்குத் தோற்றிச் சித்திபெற்றார். அப்பாட சாலையிலே ஒரு ஆசிரியராகவும் அமர்ந்தார்.
- 1911ஆம் வருடம் ஏப்பிரல் மாதம் முதலாம் திகதி மைக்கேல் கல்லூரியிலிருந்து விலகி கல்முனை புனித. மரியாள் ஆங்கில பாடசாலையில் ஆசிரியரானார்.
- 1912 - 1913இல் கொழும்பு ஆசிரியப் பயிற்சாலையில் சேர்ந்து பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரானார். ஆசிரியப் பயிற்சி பெறும்போது கொழும்பில் வாழ்ந்த பண்டிதர் ஸ்ரீமத் தென்கோவை ச. கந்தையாபிள்ளை முதலியார் சிற். கையாபிள்ளை ஆகியவர்களிடம் சில தமிழிலக்கிய நூல்களைப் பயின்றார். இதே காலத்தில் கோதண்ட நியாயபுரி குமரவேள் நவமணிமாலை, கணேச தோத்திர பஞ்சகம், கதிரையம்பதி மாணிக்கப் பிள்ளையார் இரட்டைமணிமாலை, சுப்பிரமணிய சுவாமி இரட்டைமணிமாலை ஆகிய சிறு பிரபந்தங்களை இயற்றினார்.
- 1914ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் முதல் 1915ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம்வரை மீண்டும் மட்டக்களப்பு புனித. மைக்கேல் கல்லூரியில் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராகச் சேவைசெய்தார். அப்பொழுது அப்பாடசாலை தனது பெயரில் வெளியிட்டுவரும் ஆண்டுச் சஞ்சிகையில் Our Infant Department என்ற தலைப்பில் ஒரு கட்டுரை எழுதினார்.
- 1915இல் மேலே குறிப்பிட்ட நான்கு தோத்திர நூல்களும் அச்சில் வெளிவந்தன. இவ்வாண்டில் மார்ச் மாதத்தில் கொழும்பு தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் சேர்ந்து கற்று 1916ஆம் ஆண்டில் “டிப்ளோமா” தராதரம் பெற்றார்.
- 1916 - இதேகாலத்தில் தமிழை நன்கு கற்று - மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கப் பண்டித பரீட்சைக்குத் தோற்றி வெற்றி பெற்றார். இவ்வாண்டில், லத்தீன்மொழிப் புகழ் ராகிய வெர்ஜில் (Vergil) இயற்றிய ஏநேயகாவியத்தின் (Aeneid) இரண்டாம் பரிச்சேதத்தைச் செய்யுள் நடையில் மொழிபெயர்த்து, கதைத்தொடர்பு உட்பொருள் என்பவற்றை வசனநடையில் எழுதி நள வருஷம் ஆனிமாதத்து (ஜூன்-ஜூலை 1916) “செந்தமிழ்” இதழில் பிரசுரிப்பித்தார்.

1917இல் சிலமாதங்கள் கொழும்பு அரசினர் கல்லூரியில் வேதிநூல் ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தபின் யாழ்ப்பாணம் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் வேதிநூல் ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். அப்பொழுது லண்டன் பல்கலைக்கழகப் பரீட்சைக்குத் தேர்ந்றி B. Sc பட்டம் பெற்றார்.

1920ஆம் ஆண்டில் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியின் அதிபர் ஆனார்.

(1917-1922) யாழ்ப்பாண வாசம்.

யாழ்ப்பாணம் விவேகாநந்த சபையைத் தோற்றுவித்தார்.

யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தைப் புனர் நிர்மாணஞ் செய்தார்.

யோகர் சுவாமிகளின் தொடர்பு.

சுவாமி சர்வாநந்தரின் தொடர்பு.

கலாநிலையத்தைத் தோற்றுவித்தார்.

அறிஞர்களும் பொதுமக்களும் கூடிய சபைகளில் தமிழ்த் துறையிலும் சமயத்துறையிலும் பல சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தினார்.

1922 - ஆம் ஆண்டில், துறவுபூணும் சுருத்துடன் சென்னை மயிலாப்பூர் ஸ்ரீராம கிருஷ்ணமடத்தை அடைந்தார். அங்கு சிலகாலம் பண்டிதர். சா. மயில்வாகனர் B. Sc. என்ற பெயருடன் வாழ்ந்து தமிழ்ப்பணியும் சமயப்பணியும் புரிந்துவந்தார். சு. நவந்தகிருஷ்ண பாரதியின் 'உலகியல் விளக்கம்' என்ற நூலைத் தமது முடிவுரையுடன் வெளியிட்டார். சென்னை ஸ்ரீராமக்கிருஷ்ண சங்கம் நடத்திவரும் வேதாந்த கேசரி (ஆங்கிலம்) ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம் (தமிழ்) ஆகிய பத்திரிகைகளின் ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். இப்பத்திரிகைகளிலும் 'செந்தமிழ்' 'தமிழ்ப்பொழில்' போன்ற இதழ்களிலும் அவரது பல துறைகளைச் சார்ந்த கட்டுரைகள் வெளிவந்தன. இவ்வாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் ஸ்ரீராமக்கிருஷ்ண சங்க விதிகளுக்கமைய பிரமச்சரிய விரதம் பூண்டார். அப்பொழுது குரவரிட்ட பெயர் "பிரபோதசைந்யர்" என்பது. குரவர் விதித்த ஞான நூல்களைக் கற்றார். சமயப் பணியும் தமிழ்ப்பணியும் தொடர்கிறது.

1924ஆம் ஆண்டு சித்திரா பூரணையன்று சுவாமி சிவாநந்தரிடமிருந்து சந்நியாசம் பெற்றுக்கொண்டார். அப்பொழுது அருட்குரவரிட்ட தீக்ஷாநாமம் சுவாமி விபுலாநந்தர் என்பது. ஜூன் மாதத்தில் இந்த இளந்துறவியின் மட்டக்களப்பு விஜயம் பல இடங்களில் பக்திபூர்வமான வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்து 23ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழாவில் பெரும்புலவருட் பெரும் புலவர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் தலைமையில் "நாடகத் தமிழ்" பற்றிச் சொற்பொழிவு செய்தார். டிசெம்பரில் சுவாமி சர்வாநந்தரோடு திருகோணமலைக்கு விஜயம் செய்தார்.

1925 - மார்ச் மாதத்தில் மக்களின் அழைப்பினை ஏற்று காலி, நாவலப்பிட்டி, கண்டி, மாத்தளை, ஹற்றன் முதலிய ஊர்களுக்குச் சென்று சமயச் சொற்பொழிவாற்றினார். ஏப்பிரல் மாதத்தில் சங்கப் பணிகளை ஏற்றுக்கொண்டு திருக்கோணமலைக்குவந்து தங்கினார். மேமாதம் 28ஆம் திகதி காரைதீவு, ஆரைப்பற்றை, மண்டூர், புளியந்தீவு (ஆனைப்பந்தி), ஈச்சந்தீவு ஆகிய இடங்களில் இருந்த சைவப்பாடசாலைகளையும் இதனையடுத்து திருக்கோணமலை நகரில் இருந்த இரு பாடசாலைகளையும் ஸ்ரீராமக்கிருஷ்ண சங்கத்தின் சார்பில் கையேற்றுக் கொண்டார். இதன்பின் மட்டக்களப்பு ஆனைப்பந்திப் பாடசாலையில் தங்கியிருந்துகொண்டு சங்கப்பணிகளை நிறைவேற்றிக்கொண்டிருந்தார். அகஸ்டி

மாதத்தில் மீண்டும் மலையக விஜயம் கண்டி, நாவலப்பிட்டி ஆகிய ஊர்களிலும் கொழும்பிலும் சொற்பொழிவு செய்தார்.

1926 - அடிகளாருடைய “மதங்களுளாமணி என்னும் ஒரு நாடகத்தமிழ் நூல்” என்ற நூல் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்தாரால் வெளியிடப்பட்டது. (செந்தமிழ்ப் பிரசுரம் 51) பெப்ரவரி மாதம் 16ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணம் வைத்தியேஸ்வர வித்தியாலயத்தை ஸ்ரீராமக்கிருஷ்ண சங்க இலங்கைக் கிளையின் சார்பில் சுவாமி பொறுப்புேற்றுக்கொண்டார். யாழ்ப்பாணம் விவேகாநந்த வித்தியாலயப் பொறுப்பிணையும் ஏற்றுக்கொண்டார். தொடர்ந்து கிராமங்கள்தோறும் புதிதாகச் சைவப் பாடசாலைகள் அமைக்கும் முயற்சியிலீடுபட்டார். மார்ச் 24ஆம் திகதி கொழும்பு விவேகாநந்த சபையின் வேண்டுகோளை ஏற்று கொழும்பு நகரில் விவேகாநந்த வித்தியாலயத்தைத் திறந்துவைத்தார். கொழும்பு விவேகாநந்த சபை வெளியிட்டுவரும் ‘விவேகாநந்தன்’ என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் பதவியை ஏற்றுக் கொண்டு ‘ஆசிரியர் உள்ளக் கிடக்கை’ என்ற தலைப்பில் பல பொருள்பற்றி சுருக்கமாக கட்டுரைகளை வெளியிட்டார். (1926 - 1927 ஜூன்) மாதத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் மாணவரில்லத்தை ஆரம்பித்தார்.

1927 - ஆகஸ்டு 27ஆம் திகதி கண்டிச் சைவ மகாசபை ஆண்டு விழாவினைத் தலைமை வகித்து நடத்தினார். இவ்வாண்டின் இறுதிப்பகுதியில் ஸ்ரீராமக்கிருஷ்ண சங்கத்தின் தோற்றம், அமைப்பு, நோக்கங்கள், பணிகள் என்பவற்றை விளக்கும் “இலங்கை ஸ்ரீராமக்கிருஷ்ண சங்கம்” என்ற பிரசுரத்தை வெளியிட்டார். இலங்கைக்கு விஜயம்செய்த காந்தியடிகளை யாழ்ப்பாணம் மாணவர் காங்கிரஸ் சார்பில் வரவேற்றார்.

1929 - ஏப்பிரல் மாதம் 29ஆம் திகதி சிவாநந்த வித்தியாலயம் திறக்கப்பட்டது. நவம்பர் மாதத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த மாணவரில்லத்தைச் சிவாநந்த வித்தியாலயத்துக்கு மாற்றினார்.

1931 - ஜனவரி மாதத்தில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார்.

1932 - மீண்டும் ஸ்ரீராமக்கிருஷ்ண சங்கப் பாடசாலைகளின் முகாமையாளர் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டார்.

1933 - மார்ச் மாதத்தில் நடைபெற்ற கரந்தைச் தமிழ்ச் சங்கத்தின் 22ஆம் ஆண்டு விழாவிற்குத் தலைமைவகித்தார்.

1935 - டிசெம்பர் 29, 30, 31ஆம் திகதிகளில் சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் முப்பதாம் ஆண்டு நிறைவு விழாவை ஒட்டி திருவண்ணாமலையில் நடைபெற்ற சைவர் மகாநாட்டில் தலைமை வகித்தார்.

1936 - பெப்ரவரியில் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் ஆதரவில் அப்பல்கலைக் கழக பட்டிமண்டபத்திலே (Senate House) ஆங்கிலமொழியில் ஆறு விரிவுரைகள் செய்தார். அவை வருமாறு:

22ஆம் திகதி - “யாழ்ப்பாணன்”

24ஆம் திகதி - “தமிழிசை”

25ஆம் திகதி - “சிலப்பதிகார அரங்கேற்றுக்கதை”

27ஆம் திகதி - “ஏழாம் நூற்றாண்டிலும் அதற்குப் பின்னரும் இருந்த தமிழிசை”

28ஆம் திகதி - 'பழந்தமிழகத்தின் சிற்பாசாரிகள்'
28ஆம் திகதி - 'பரிசனவேதி'

இச்சொற்பொழிவுகளை 'இந்து' (The Hindu) ஆங்கில நாளிதழ் முழுமையாகப் பிரசுரித்தது. செப்ரெம்பர் 20ம் திகதி சென்னை மாகாணத் தமிழர் சங்கத்தின் ஆதரவில் சென்னை பச்சையப்பன் கல்லூரி மண்டபத்தில் நடைபெற்ற கலைச் சொல்லாக்க மகாநாட்டில் தலைமைதாங்கி 'கலைச் சொல்லாக்கம்' என்ற பொருள்பற்றி சொற்பொழிவாற்றினார்.

1938 - கைலாய யாத்திரை. 18-7-38இல் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரவையின் சிறப்புக்கூட்டத்தில் பண்டிதமணி. மு. கதிரேசச் செட்டியார் தலைமையில் 'எனது கயிலாய யாத்திரை' என்றும் பொருள்பற்றிச் சொற்பொழிவு செய்தார்.

1939 - கல்முனை நகரத்தில் நடைபெற்ற ஆசிரியர் விடுமுறைக் கழகத்திற்குத் தலைமை தாங்கி 'இலக்கியம் கற்றலும் இலக்கியச் சுவையில் ஈடுபடலும்' என்னும் பொருள்பற்றிச் சொற்பொழிவு ஆற்றினார்.

1939 - ஆவணித் திங்கள் 3ஆம் நாள் அல்மோரா மாயாலதித் தவப்பள்ளிக்குப் புறப் பட்டார்.

1940 - ஸ்ரீராமகிருஷ்ண சங்கம் வெளியிட்டுவரும் 'பிரபுத்தபாரத' என்ற ஆங்கில சஞ்சிகையின் ஆசிரியப்பதவியை ஏற்றார். (1940 - 1941)

1942 - 01-08-1942இல் மதுரை முத்தமிழ் மகாநாட்டில் இயற்றமிழ் பகுதிக்குத் தலைமைவகித்து 'இயலிசை நாடகம்' என்னும் பொருள்பற்றிச் சொற்பொழிவு செய்தார்.

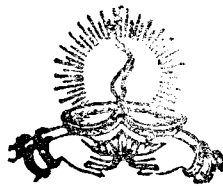
1943 - இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் (முதல்) தமிழ்ப் பேராசிரியராக நியமிக்கப் பட்டார்.

1947 - பதினான்கு ஆண்டுகள் இசையாராய்ச்சி செய்ததன் பயனாக எழுந்த 'யாழ்நூல்' என்னும் பெருநூலை எழுதிமுடித்தார். ஜூன் மாதம் 5ஆம், 6ஆம் திகதிகளில் திருக்கொள்ளம் பூதூர்த் திருக்கோயிலிலே ஆளுடைய பிள்ளையார் திருமுன் னிலையில் 'யாழ்நூல்' அரங்கேறியது. ஜூலை மாதம் 20ஆம் திகதி ஞாயிற்றுக் கிழமை இரவு 01-15 நிமிஷத்தில் (சர்வசித்து வருஷம் ஆடி மாதம் 3ஆம் திகதி சனிக்கிழமை இரவு, பூர்வபக்க துதியைத் திதியில், ஆயிலிய நட்சத்திரத்தில்) அருட்சோதியில் கலந்து மறைந்தார்.

ஓம் தத் ஸத்

சுவாமி விபுலாநந்த நாமம் வாழ்க.

(இது ஒரு கால வரையறவேயன்றி அவரது அரும்பணிகள் முழுவதையும் அடக்கிய தொகுப்பன்று.)

விபுலாநந்த அடிகளாரது தமிழ் உணர்வுபற்றிய ஓர் ஆய்வு.

கலாநிதி சி. மௌனகுரு,
தலைவர் - நுண்கலைத் துறை,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

முன்னுரை

1942ம் ஆண்டிலே மதுரையில் நடைபெற்ற இயற்றமிழ் மாநாட்டுக்குத் தலைமை தாங்கித் தலைமைப் பேருரை நிகழ்த்திய விபுலாநந்த அடிகளார் பின்வருமாறு கூறினார் :

இரண்டரைக் கோடியென்னும் எண்ணினராகிய நம் தமிழ்க் குலத்தார் அனைவரும் பசியும், பிணியும், பகையும் நீங்கிப் பொருட் செல்வமும், செவிச் செல்வமும், அருட்செல்வமும் ஏற்ற பெற்றியெய்தப் பெற்று மண்ணக மாந் தர்க்கு அணியெனச் சேறந்து வாழ்வார்களாக. (1)

பந்தபாசங்களைத் துறந்து மனுக்குலத்துக்குச் சேவை செய்யத் துறவிக்கோலம் பூண்ட விபுலாநந்தர், தமிழ்க் குலத்தவர் பசியும், பிணியும் நீங்கி பொருட் செல்வம் முதலிய செல்வம் பெற்று வாழவேண்டுமென்று கருதுவதும், 'நம்' தமிழ்க் குலம் என உள்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மையில் கூறுவதும் ஏனைய சமூகங்களை விட, தமிழ்ச் சமூகம் மேலாக வாழவேண்டும் என்று அவாவுவதும், துறவு பூண்ட போதிலும், தமிழையும், தமிழர் சமூகத்தையும் துறக்காத விபுலாநந்தரின் உள்போக்கையும் தமிழ்ப்பற்றை விடாத மனப்பாங்கையும் காட்டுவனவாயுள்ளன.

1948ஆம் ஆண்டில் விபுலாநந்தர் மறைவையொட்டி திரு. க. க. முருகேசு பிள்ளையை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த ஈழமணி விபுலாநந்த நினைவு மலரில் விபுலாநந்தர் பற்றிக் கூறவந்த கவியோகி சுத்தானந்த பாரதியார் பின்வருமாறு கூறுகிறார் :

சங்கத் தமிழ் கேட்கவேண்டுமானால் இருவரிடம் கேட்கவேண்டும். ஒருவர் பெரும் பேராசிரியர் சாமிநாதர், மற்றொருவர் விபுலாநந்தர். நான் அவர்களைப் பார்த்து இருபத்திரண்டு ஆண்டுகளாயின. ஆனால் அக்காலத்தில் அவர் உடல் மெலிந்தே வந்தது. தமிழ்த் துடிப்பு வலுவாய் இருந்தது. அந்தத் துடிப்பு இன்று பல்லாயிரம் தமிழர் நெஞ்சில் முரசடிக்கும். அடிகளார் பலருக்குத் தமிழ் வெறியேற்றினார்கள். (2)

துறவியான அடிகளார் தமிழ்ப்பற்றும் சமூகப்பற்றும் மிக்கவர் மாத்திரமன்று, தமிழர் நெஞ்சில் முரசடிக்கும் வகையில் தமிழ் வெறியேற்றியவராகக் கவியோகியால் வர்ணிக்கவும்படுகிறார். துறவுக்கோலம் பூண்ட அடிகளாரைத் தமிழ் பற்றிக்கொண்டது. தமிழைத் துறக்கமுடியாத துறவி விபுலாநந்தர். பந்தபாசங்களையும், சொந்த பந்தங்களையும், சுகபோகங்களையும் துறந்தவரால் ஏன் தமிழ்மொழியைத் துறக்க முடியவில்லை? விபுலாநந்தரின் தமிழ்ப்பற்றுக்கான காரணங்கள் என்ன? எவ்வாறு அவர் எழுத்துக்களை இத்தமிழ் உணர்வுபாதித்தது? என்பனபோன்ற வினாக்களுக்கு

விடைகாணுதல் விபுலாநந்தரின் எழுத்துக்களைப் புரித்துக்கொள்ள உதவும். அதற்கான ஒரு முயற்சியே இக்கட்டுரையில் மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றை நோக்குகையில் தமிழ்மொழிபற்றிய வார்த்தைப் பிரயோகங்கள் உணர்ச்சிகரமானதாகவே காணப்படுகின்றன; சிவனுடன் தமிழைத் தொடர்புபடுத்துவதில் (இறையனார் அகப் பொருள் உரை) இருந்து தமிழை எல்லை யறு பரம் பொருளாக்கி, (சுந்தரம்பிள்ளை) அதனைத் தாயாக (பாரதியார்) வணங்கு மளவுக்குத் தமிழுணர்வு தமிழ்ப் புலவர்களை ஆட்கொண்டிருந்தது.

தமிழ் உணர்விற்கான காரணம்

இத்தகைய தீவிரமான தமிழுணர்ச்சி தமிழ் இனத்திற்கு ஏற்பட்ட காரணம் யாது? தமிழின் பெருமைகளைக் கூறியது மாத்திரமன்றி அதனை ஏனைய மொழிகளைவிட உயர்த்தித் தாயாகக் கருதும் நிலை ஏன் வந்தது? இதற்கான காரணத்தைத் தமிழர்களின் வரலாற்றிலேதான் தேடமுடியும்.

கிறிஸ்தாபத்திலிருந்து ஒரு சிறிய கணக்கெடுத்துப்பார்ப்பின் 1900 வருட வரலாற்றில் ஏறத்தாழ 1400 வருடங்கள் தமிழர் அந்நிய ஆட்சியின்கீழ் இருந்தமையே தமிழர் வரலாறாக இருக்கிறது. தமிழரை, களப்பிரர், பல்லவர், நாயக்கர், இஸ்லாமியர், ஆங்கிலேயர் போன்ற அந்நிய இனத்தினரே ஆண்டுள்ளனர். பல்லவர் நாயக்க மன்னர்கள் தமிழருடன் கலந்து தம்மைத் தமிழ் மக்களாகத் தோற்றம் காட்டினும் அடிப்படையில் அவர்கள் அந்நியர்களே.

அந்நியராட்சியின் கீழ் நீண்டகாலம் வாழும் ஓர் இனம் தன் தனித்துவத்தைக் காப்பாற்ற நினைத்தல் இயல்பு. அங்கப் பாதுகாப்புணர்வின் ஒரு வெளிப்பாடே தமிழுணர்வாகப் பிரதிபலித்தது எனலாம்.

தமிழுணர்ச்சி கொப்பளித்த பல்லவர் காலம், நாயக்கர் காலங்களில் அந்நிய ராட்சி மாத்திரமல்ல வடமொழித் தாக்கமும் தமிழிற் பெருமளவு ஏற்பட்டது. பல்லவர் காலத்தில் தமிழை வளம்படுத்த உதவிய வடமொழி, நாயக்கர் காலத்தில் தமிழை ஒதுக்கிவிடுமளவுக்குச் செல்வதனையும் காணலாம். எனவேதான் பல்லவர் காலத்தில் வடமொழி தமிழ்மொழி சமரசமும், நாயக்கர் காலத்திலும் அதன் பின்னரும் வடமொழி தமிழ்மொழிச் சண்டையும் தமிழ்ப் புலவர்களின் பாக்களில் இடம்பெறலாயின. வடவர் ஆதிக்கம், ஆங்கிலமொழி ஆதிக்கம் அபரிதமாகக் காணப்படும் இருபதாம் நூற்றாண்டில் தமிழுணர்ச்சி மேலும் கொப்பளிப்பதை இதன் பின்னணியிற்றதான் விளங்கிக்கொள்ளமுடியும்.

அரசியல் அதிகாரத்திற்கான போராட்டத்தின் ஒரு வெளிப்பாடே தமிழ் மொழிப் பாதுகாப்புப் போராட்டமுமாகும். பல்லவர் காலத்தில் போராட்டத்தின் முன்னணி வீரர்கள் சம்பந்தரும், அப்பரும். நாயக்கர் காலத்தில் குமரகுருபரரும் பரஞ்சோதி முனிவரும், ஆங்கிலேயர் காலத்தில் சுந்தரம்பிள்ளையும், பாரதியும், பாரதி தாசனும். இவர்கள் அனைவருமே தமிழ்மொழியை, தமிழ் உணர்வை முன்னிறுத்தி அவ்வுணர்வுக்கத்தில் தமிழர்களை அந்நியத்திற்கு எதிராக அணிதிரட்ட முயன்றனர். அந்நியராக இங்கு வந்தோர் சாதாரண மக்களல்ல. வந்தவர்கள் ஆள்பலமும், அதிகார பலமும், பண்பலமும்மிக்க நிலவுடைமையாளர்கள். அவரை எதிர்த்து மக்களின் ஆதரவுடன் தம் அதிகாரம் நிலைநிறுத்த முயன்றோரும் தமிழர் மத்தியில் இருந்த ஆள்பலமும் அதிகார பலமும் பெற்ற நிலவுடைமையாளர்களே. இரு அதிகார வர்க்கத்திற்கிடையே நடைபெற்ற போரில் மக்களை அணிதிரட்டும் ஆயுதமாக, வலிமை வாய்ந்த ஆயுதமாகத் தமிழ் திகழ்ந்தது.

சமூகத்தின் அடிக்கட்டுமானத்தில் (Basic Structure) உள்ள வர்க்கங்களுக்கிடையே அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற முனைகின்ற வர்க்கப்போரே வரலாற்றினை இயக்குகின்றது என்பது ஒரு கொள்கை. இவ்வர்க்கப்போரில் மேற்கிளம்புகின்ற மேற்கட்டுமானத்தைச் (Super Structure) சேர்ந்தவையே கலை, இலக்கியம், தத்துவம் என்பவை.

வணிக வர்க்கத்தினரின் சமயமான சமணத்திற்கு எதிராக நிலவுடைமையாளரின் சமயமான சைவத்தை நிலை நிறுத்த எழுந்தபோரே சமண சைவப் போராக வெளிக்கிளம்பியது. இதில் சைவம் தனக்கு ஆதரவாகத் தமிழை இணைத்துக்கொள்கிறது. (3)

ஆங்கிலேயரான வணிகருக்கு எதிராகவும், அவர் மதமான கிறிஸ்துவத்திற்கெதிராகவும், தமிழ் நிலவுடைமையாளர் தொடுத்த போரில் சைவம் முனைப்பாகச் செயற்பட்டது. சைவத்தோடு தமிழை இணைத்து சைவமும் தமிழும் என்ற கோஷமும் முனைப்பாயிற்று.

தமிழ் உணர்வும் தமிழ்த் துறவிகளும்

இத்தகைய ஓர் அந்நிய எதிர்ப்புப்போரில் துறவிகளும், சமயத் தலைவர்களும் முன்னிற்பது வரலாற்றியற்கை. சிறப்பாகத் தென்னாசியாவில், குறிப்பாக ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் மத ஸ்தாபனங்களும் அதன் தலைவர்களும் மிக வலிமை வாய்ந்த சக்தியினராவர். ஆத்மீகத்திலிருந்து அரசியல் வரை அவர்கள் செல்வாக்கு அளப்பரியது. தமிழர்களும் இதற்கு விதிவிலக்கன்று.

சமணத் துறவியான இளங்கோவுகள் தமிழ்ப்பற்று மிக்கவராயிருந்தார். சமயத் தலைவர்களான சம்பந்தர், அப்பர், மாணிக்கவாசகர் தமிழ்மீது பற்றுமிக்கோரே. குமரகுருபரர், பரஞ்சோதி முனிவர்போன்ற சமயத் தலைவர்களும் தமிழ்மீது உணர்ச்சிபூர்வமான பற்றுடையோரே. இராமலிங்க சுவாமிகள் சமூகப்பற்றுமிக்கவராயிருந்தார். “ஓத்தாரும் உயர்ந்தாரும், தாழ்ந்தாரும் எவரும் ஒருமை உளராகி உலகியல் நடத்தவேண்டும்” என்று பிரசாரம் செய்தார்.

இவர்கள் அனைவருமே ஒரு பார்வையில் அனைத்தும் துறந்த துறவிகள். சொத்து, சுகம், பந்தம், பாசம் அனைத்தையும் துறத்தலே துறவியின் முதற்படி. பற்றுக்களை அகற்றியவர்கள் இவர்கள். பற்றற்றான் பற்றினைப்பற்றப் பற்றுக்களை அகற்றிய இவர்கள், தமிழ்ப்பற்றை மாத்திரம் அகற்றமுடியாதவரானார்கள். துறத்தலுக்கு மாறாக தமிழ்மீது பாசமிக்கவரானார்கள். தமிழே அவர்களின் சொத்தாயிற்று. எவ்வளவு ஒதுங்கிச் சென்றாலும் நிஜ உலகின் யதார்த்த வாழ்வின்னியுயாரும் தப்பிச்சென்றுவிட முடியாது என்பதற்குப் பின்னடப் பிரமாணமான உதாரணங்கள் இவர்கள்.

வாழையடி வாழையெனவந்த இத்திருக்கூட்டத்தின் வழியில் துறவியான விபுலாநந்தரும் இணைந்துகொண்டார். தமிழைத் துறக்காத துறவியானார். தம் முன்னோர்களின் தமிழுணர்வினியு விபுலாநந்தர் பல வகைகளில் மாறுபடுகின்றார். விபுலாநந்தரின் தமிழ் உணர்வு பாரம்பரியச் சொத்தாயினும் அவரது காலச் சூழல் அவர் தமிழுணர்வையும், அதன் போக்கையும் நிர்ணயித்த வலுவான காரணிகளுள் ஒன்று. விபுலாநந்தரின் காலச் சூழலை அறிதல்முலம் அவரின் தமிழுணர்வின் மூலவேர்களை அறிந்துகொள்ளமுடியும்.

19ம் நூற்றாண்டுத் தமிழுணர்வுக்கான பின்னணிகள்

ஆங்கிலேயரது ஆட்சி இலங்கையிலும், இந்தியாவிலும் 19ம் நூற்றாண்டில் ஆங்கிலம் படித்த மத்தியதர வர்க்கத்தினரை உருவாக்கிவிட்டது. ஆங்கிலரது முத

லாளித்துவப் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் தமிழ்ச் சமூகத்தின் அதிகார அடுக்கு முறை அமைப்பை (hierarchy) மெல்ல மெல்ல மாற்றலாயின. இதனால் ஆங்கிலம் கற்றவர்களும், நிலவுடைமையாளர்களுமான பிராமணரல்லாதார் ஆதிக்கம் தமிழ் நாட்டில் ஏற்படலாயிற்று. இலங்கையிலும் ஆங்கிலம் கற்ற பிராமணரல்லாத உயர்வகுப்பினிற் கணிசமானோர் கிறித்தவர்களாயினர். கல்வி, மதமாற்றும் கருவியாயிற்று. கல்வியுலகிலும், நிர்வாக உலகிலும் ஆங்கிலம் கற்ற கிறித்தவராதிக்கம் நிலவியது.

ஜஸ்டிஸ் கட்சியின் தோற்றம்

பிரமாண ஆதிக்கத்திற்கு எதிராக வேளாளர் எழுச்சியின் பிரதிபலிப்பாகவே மறைமலையடிகளானோரால் சைவ சித்தாந்தம் தமிழர் மதமாகக் கூறப்படுகிறது. (4) தத்துவ உலகில் தமிழர் மதமாகச் சைவ சித்தாந்தமும், இலக்கிய உலகில் தமிழர் இலக்கியங்களாக எட்டுத்தொகை பத்துப்பாட்டும், தேவார, திருவாசகங்களும் கூறப்பட, அரசியல் உலகில் தமிழர் நலன் காக்கும் அரசியல் கட்சியாக ஜஸ்டிஸ் கட்சி தோற்றம் பெறுகிறது. தமிழர் கட்சி என்பதனைவிடத் திராவிடர் கட்சி என்பதே அதற்குப் பொருந்தும். ஏனெனில் பிரமாணரின் ஆதிக்கத்தின் தாக்கத்திற்குள்ளான தென்னாட்டு முக்கியஸ்தர்கள் பலர் அதனுள் இருந்தனர். இக்கட்சிக்கு ஈ. வெ. ராமசாமி நாயக்கரின் ஆதரவு இருந்தது. 1925ல் காங்கிரஸிலிருந்து பிரிந்து திராவிடக் கழகத்தைத் தொடங்கிய திராவிட இயக்கத்தின் தந்தையெனக் கருதப்படும் ஈரோடு வெங்கடப்பன் இராமசாமியான ஈ. வே. ரா. தெலுங்கர் என்பது இங்கு நினைவுகூரற்குரியது.

இலங்கையில் ஆங்கிலக் கிறித்தவர்கட்கு எதிராக ஆறுமுகநாவலர் போன்றோர் சமய இலக்கிய உலகிலும், இராமநாதன் போன்றோர் அரசியல் உலகிலும் செயற்படுகின்றனர். சைவத்தோடு தமிழை இணைத்துச் சைவமும் தமிழும் என்ற கோட்பாட்டை நாவலர் முன்வைத்தார். சாதியமைப்பில் முன்னணியில் நின்ற வேளாளரே இத்தமிழ் உணர்வை ஆரம்பத்தில் ஈழத்தில் முன்னெடுத்தனர். இவ்வகையில் 20ஆம் நூற்றாண்டின் தமிழ்த்தேசியவாதம் தமிழ் நாட்டிலும் ஈழத்திலும் சைவத்தைத் தன்னுடன் இணைத்து சமூகத்தின் உயர் நிலையில் வாழ்ந்த வேளாளர் நலன் காக்கும் வாதமாக உருக்கொண்டது.

எனினும் தமிழ்நாட்டுத் தமிழ்த் தேசிய வாதத்தில் இன்னொரு பண்புமுண்டு. தமிழ்நாட்டில் வேளாளர் தவிர்ந்த முதலிமார், நாயடு, நாடார், வன்னியர் போன்ற வகுப்பினர்கள் - இன்னொரு வகையில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் அல்லாதவர்கள் - ஆங்கிலம் கற்றதுடன், ஆங்கிலரின் பொருளாதாரக் கொள்கை காரணமாக பொருளாதார பலமிக்கவரானமையினால் பிராமண ஆதிக்கத்தினின்று தம்மை விடுவிக்கத் திராவிடப் பண்பாட்டை பெரிதுபடுத்தினார்கள்.

சாராம்சத்தில் தமிழ்நாட்டுத் தேசிய வாதத்தின் ஒரு கிளை பிராமண ஆரிய எதிர்ப்பாகவும், இன்னொரு கிளை பிராமணர், வேளாளர் அல்லாதார் பிராமண ஆதிக்க நிலையினின்று திராவிடப் பண்பாட்டுப் பெருமைபேசி பிராமண ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுவிக்கப் பிரயத்தனம் செய்யும் முயற்சியாகவும் வளர்ச்சியுற்றது.

இலங்கையில் தமிழ்த் தேசிய வாதம் கிறிஸ்தவ மதத்திற்கு எதிரானதாகவும், சைவப் பெருமை பேசி கிறிஸ்தவ மதத்திலிருந்தும் அவர்தம் ஆதிக்கத்திலிருந்தும் தம்மை விடுவிக்கும் தன்மைகொண்டதாகவும் வளர்ச்சி பெற்றது.

இவ்வண்ணம் வளர்ச்சி பெற்ற தமிழ்த் தேசிய வாதத்தின் தொடர் வளர்ச்சி சுவாரஸ்யமானது.

தமிழ்நாட்டின் தமிழ்த் தேசிய வாதம் திராவிடர் தனித்துவம் பேசியதிலிருந்து, தமிழர் தனித்துவம் பேசும் தன்மைக்கு மாறி பின் மாநில சுயாட்சிக்குரிய அதி காரங்களைப் பெற்று தமிழன் தமிழனை ஆளவேண்டும் என்ற போக்குடையதாக விருந்தது.

இலங்கையில் தமிழ்த் தேசிய வாதம் பின்னாளில் சிங்கள பௌத்த எதிர்ப் பியக்கமாக மாறி, தமிழர் தமிழரை ஆளும் தனிநாடு கோரும் போக்குடையதாக விரிந்தது.

தமிழ்த் தேசிய வாதத்தின் மையக் கருதுகோள் தனித்துவத்தையே வலியுறுத் தியது. தமிழர் தத்துவமாகச் சைவ சித்தாந்தை மறை மலையடிகளும், ஆறுமுக நாவலரும் கொள்ள, சுயமரியாதைக் கழகத்தினர் திருக்குறட் கருத்துக்களைக் கொண் டனர். பிராமணரல்லாதாருக்கிடையே நிலவிய உள் முரண்பாடுகளின் வெளிப்பாடே இது. இது தனியான ஆராய்வுக்குரியது.

தமிழரின் தனித்துவத்தை அரசியல் வடிவமாக ஆக்கும் வளர்ச்சிக்கு 18ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்தே அடித்தளமிடப்பட்டது.

பண்டைய இலக்கியங்களின் பதிப்பு முயற்சிகள்

பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களை ஏட்டு வடிவினின்று எழுத்து வடிவிற்குக் கொணர்ந்த இம்முயற்சி 18ஆம் நூற்றாண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்டுவிட்டது. சிறப்பாக சச்சு இலக்கியப் பதிப்பும், குறிப்பாக ஏனைய இலக்கியப் பதிப்புகளும் தமிழ்த் தனித்துவத்தை வெளிப்படுத்தும் ஆதாரபூர்வமான கருத்துக்களை முன்னணி வீரர் சுட்டு அளித்தன. உ. வே. சாமிநாதையர், சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை ஆகி யோர் முயற்சிகள் இவ்வகையில் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கவை. இவர்களுள் தமிழகத் தவரும், ஈழத்தவரும் அடங்குவர். ஈழத்தில் இவ்விலக்கியங்களை, குறிப்பாக சைவ இலக்கியங்களை ஆறுமுக நாவலர் சைவ எழுச்சிக்கு ஓர் ஆயுதமாகப் பாவித்தார். கந்தப் புராணமும், திருவிளையாடற் புராணமும், பெரிய புராணமும் மக்கள் மயப் படுத்தப்பட்டன. தமிழ் நாட்டில் சுயமரியாதைக் கழகத்தினர் சங்க இலக்கியங்கள், திருக்குறள் என்பவற்றைப் பெரிதுபடுத்திப் பேசினர்.

கால்டுவெல்லின் ஒப்பிலக்கணம்

தமிழர் தனித்துவம் பேசிய தமிழ் ஆராய்ச்சியாளருக்கு உற்சாகம் தந்த ஆய்வு ஒன்று 1856இல் நூலாக வெளிவந்தது. அதுவே கால்டுவெல் பாதிரியார் எழுதிய திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் (A Comparative Grammar of the Dravidian Languages) என்ற நூலாகும். 'தமிழ் ஆராய்ச்சியின் முதல் தலைமுறையின் தனி நபராக விளங்குபவர் இவர்' (5) என்று A. V. சுப்பிரமணியர் ஐயர் இவரைக் கூறுவர்.

மாக்ஸ் முல்லர் போன்றோர் திராவிடலின் தனித்தன்மையை ஏலவே கூறி யிருப்பினும் முழுமையான ஆராய்ச்சி நோக்குடன் கூறிய முதல் நூல் இதுவே. திரா விட மொழி வட மொழியினின்று வேறானது, தனித்து இயங்கவல்லது என்று ஆணித்தரமாக நிறுவிய இவரை திராவிட மொழி அறிஞர் எல்லாக் காலத்திலும் நன்றியுடன் போற்றுவர் என்பர் பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளையவர்கள். (6)

“திராவிட மொழிகள் அனைத்திலும் உயர்தனிச் செம்மொழியாக நிலை பெற்று விளங்கும் தமிழ், தன்னிடையே இடம்பெற்றிருக்கும் சமஸ்கிருதச் சொற்களை அறவே ஒழித்துவிட்டு உயிர் வாழ்வதோடு அவற்றின் துணையை ஒரு சிறிதும் வேண்டாமல் வளம் பெற்று வளர்வதும் இயலும்” (7)

என்பது கால்டுவெல் கூற்று. தமிழின் தனித்துவம் வேண்டி அதற்கான இயக்கங்களை ஆரம்பித்தோருக்கு இவ்வாராய்ச்சி வரப்பிரசாதமாயிற்று. பிற்காலத் தமிழ் ஆராய்ச்சியைக் கால்டுவெல் கொள்கைகள் வெகுவாகப் பாதித்தன.

சிலப்பதிகாரப் பதிப்பு

இத்தமிழ்த் தேசிய உணர்வு என்ற நெருப்புக்கு நெய்யாக அமைந்தவற்றுள் சிலப்பதிகாரப் பதிப்பும் ஒன்றாயிற்று. 1892இல் உ. வெ. சாமிநாதையரால் சிலப்பதிகாரம் பதிப்பிக்கப்படுகிறது. ஐயருக்கு முன்னாலேயே சுப்பராயச் செட்டியாரும் (1872) ஸ்ரீனிவாச ராகவாச்சாரியும் (1876) புகாரீக் கண்டத்தை மட்டும் முறையே மூலமாகவும் உரையுடனும் வெளியிட்டிருந்தனர். உ. வே. சாமிநாதையர்தான் நூல் முழுவதையும் உரையுடன் பதிப்பித்தார்.

1892இல் சிலப்பதிகாரம் பதிப்பிக்கப்பட்டபோது அக்காலப்பகுதியில் அது நன்கு அறியப்படவில்லை. பின்னாளில் இது ஆராய்ச்சியாளரைப் பெரிதும் கவர்ந்தது. குறிப்பாக வி. கனகசபைப்பிள்ளை (1895-1906) பெ. சுந்தரம்பிள்ளை ஆகியோர் சிலப்பதிகாரத்தைப் பெருமளவு பயன்படுத்தினர். கனகசபைப் பிள்ளையின் 1800 ஆண்டு களுக்கு முற்பட்ட தமிழகம் தமிழ் உணர்வுமிக்க ஆராய்ச்சியாளருக்கு முன்மாதிரியாயிற்று.

சிந்துவெளி நாகரிகம் கண்டுபிடிப்பு

கால்டுவெல்லின் ஒப்பிலக்கணம் ஆராய்ச்சி தந்த திராவிட உணர்வைச் சிலப்பதிகாரப் பதிப்பு இன்னும் வேகமூட்டியது. பண்டைத் தமிழ் நூற்பதிப்புகள் தமிழ் முணர்வுத் தீயை விசிறும் காற்றாடிகளாயின. தமிழ்த்தேசிய வாதத்திற்கு இவை ஓர் அறிவியற் பின்னணியைத் தந்தன. இந்த உணர்வை மேலும் ஆதாரமூர்வமாக்கியது 1925இல் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சிந்துவெளி நாகரீகம். ஆரியர் வருமுன்னரே இந்தியாவில் முன்னர் ஒரு நாகரிகம் இருந்தது என்றும், அது கி. மு. 3000-1500க்கு மிடைப்பட்டதென்றும் கூறப்பட்டது. அது திராவிடரின் நாகரிகம் என்ற கருத்தை பாதர் ஹெரஸ் முன்வைத்தார். இப்புதைபொருட் சான்று தமிழ் ஆராய்ச்சியாளருக்கு மேலும் உற்சாகம் தந்தது. தமிழினம் பண்டைய இனம்; தனித்துவமான இனம்; ஆரிய இனத்தினின்று மாறுபட்ட இனம்; ஆரியர் வருமுன்னரேயே பெருநாகரிகம்பெற்று வாழ்ந்த இனம் என்று சொல்ல தமிழ் ஆராய்ச்சியாளருக்குக் கிடைத்த துருப்புச் சீட்டாகியது சிந்துவெளி நாகரிகக் கண்டுபிடிப்பு.

ஆரிய நாகரிகத்திற்கு மறுதலையாகத் தமிழர் நாகரிகத்தையும், தமிழர் உயர்வையும் நிறுவ முயன்றனர் தமிழ் அறிஞர் பலர். பூரணலிங்கம்பிள்ளை (1806-1917) சுப்பிரமணியபிள்ளை, மறை மலையடிகளென்ற வேதாசலம்பிள்ளை, கே. என். சிவராஜபிள்ளை, ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, ஓளவை துரைசாமிப்பிள்ளை, சோமசுந்தரப்பிள்ளை, எஸ். பவானந்தபிள்ளை போன்ற பிள்ளைமார் அளவிலும் வடிவத்திலும் பிராமணத்துவேசத்தையும் தமிழ்த் தூய்மையையும் பேணினர்.

வி. கோ. சூரிய நாராயண சாஸ்திரியார் தமிழ் நாடக் கலைபற்றி நாடகவியல் என்ற நூலில் சூத்திர நூல் ஒன்று யாத்தார். ஏபிரகாம் பண்டிதர் தமிழ்சையை விளக்கி கர்ணாமிர்தசாகரம், கர்ணாமிர்த சாகரத் திரட்டு என்ற நூல்களை வெளியிட்டார். சரித்திர ஆசிரியர்களாக இருந்தோர்கூட இத்தகைய பின்னணிகளின் செல்வாக்கிற்குள்ளாயினார் என்பதற்குப் பின்வரும்கூற்று சான்றாகும்:

தமிழ்நாட்டின் பெருமையே பெருமை... எத்தனையோ ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தென்னாட்டில் மக்கள் வசித்து வந்தனர். தென்னாட்டிலிருந்து தமிழ் நாகரிகம் உரோமபுரிக்கும், கிரேக்க நாட்டிற்கும், பரவியது. இன்னும் தக்கணபீட பூமியைச் சேர்ந்த வேட்டுவர் என்ற குறிஞ்சி நில மக்கள் யவன தேசத்திற்குச் சென்று தங்கள் அரசை நிலை நிறுத்தித் தங்கள் பெயரையும் அந்நாட்டிற்குக் கொடுத்தனர். (8)

இந்திய வரலாற்றை மட்டுமின்றி, மேனாட்டு வரலாற்றையும் ஓரளவு அறிந்திருந்த, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் வரலாற்றாசிரியராயிருந்த பி. ஆர். ஆர். தீஷீதர் கூசாது தமிழ் மக்கள் யவன தேசத்திற்குச் சென்று தங்கள் அரசை நிறுவினர் என்னும்பொழுது, ஐரோப்பிய வரலாறு அர்த்தமற்றதாகி விடுகிறது'' (9) என்பர் கைலாசபதி.

இத்தகையதொரு தமிழ் உணர்ச்சி மீதூரப்பெற்ற சூழலில், இப்போக்கே பிரதான போக்காகத் தலைதூக்கிய சூழலில் விபுலானந்தர் தோன்றுகிறார். எனவே இதற்குள் விபுலானந்தர் புகுந்துவருவது சரித்திரத்தின் தவிர்க்க முடியாத நிலையாயிற்று.

இப்போக்கிற்கு மறுதலையான இன்னொரு போக்கும் இருந்தது. அதுவே தமிழ் மொழி தனித்துவமான ஒன்று அன்று. அது வடமொழியினின்று தோன்றியது என்ற போக்காகும். வடமொழியே தமிழை வளர்த்தது என்று இக்கொள்கையினர் வாதித்தனர்.

இரண்டு உணர்ச்சி முனைகளுக்கும் இடையில் நின்று நிதானமாக. அறிவுவழி நின்று தமிழர் வரலாற்றை, இலக்கியங்களை ஆராயும் போக்கும் இக்காலத்தில் இருந்தது. பேராசிரியர் வையாபுரிப்பிள்ளை போன்றோரின் ஆய்வு இதற்கு உதாரணங்களாகும்.

இம்மூன்று போக்கிலும் முதலாவது போக்கில்வரும் ஆய்வுகளே பிரபல்யமாயின. அக்கால கட்டத்தில் தோன்றி வளர்ந்த அக்காலச் சமூக உறவுகளுக்கும், ஆதிக்கச் சக்திகளுக்கும் அது உவப்பானதாக இருக்கவே அத்தகையோரே தமிழ் அறிஞர்களாகவும், அத்தகைய ஆய்வுகளே தமிழ் ஆராய்ச்சி எனவும் கணிக்கும்- ஒரு செல்வாக்குமிக்க போக்கு உருவானது. இந்த அகண்ட பின்னணியில் விபுலானந்தரைப் பொருத்திப் பார்க்கையில் அவரின் தமிழுணர்வின் மூலவேர்களையும், தனித்துவத்தினையும் கண்டுகொள்ளலாம்.

களவியல் உரைகாரர் வழியில் விபுலானந்தர்

விபுலானந்தர் தமிழ்மொழியை இறையனார் களவியலுரைகாரரின் வழியில் நின்றே ஆரம்பத்தில் நோக்குகின்றார்.

''இறையனார் களவியலுரையில் தரப்பட்டுள்ள சங்கம் பற்றிய கட்டுக்கதை தமிழை இந்துசமயப்படுத்துவதற்கான, முக்கியமாக அதனைச் சைவ மரபின் ஓரங்கமாக ஆக்குவதற்கான ஒரு முயற்சியாகும்.'' (10)

என்பர் கா. சிவத்தம்பி சமண பௌத்த மதங்களை சைவ வைஷ்ணவ மதங்கள் குரோதத்துடன் எதிர்த்துப் போராடிய ஒரு காலத்தில் இக்கதை உருவாகியிருக்கலாம் என்பது ஆராய்வாளர் கருத்து ''சமணரின் திராவிட சங்கத்திற்கு மறுதலையாக உருவாக்கப்பட்ட கருத்துருவே தமிழ்ச் சங்க ஐதீகம்'' என்ற கருத்தை எம் சேஷிகிரி சாஸ்திரி (1894) தொடக்கம் சோ. கேசவன்வரை (1980) பல்வேறு ஆதாரம் காட்டி நிறுவியுள்ளனர். சமணரோடு தொடர்புற்றிருந்த தமிழை, சைவத்தோடு

இணைக்க சைவத் தமிழ் மக்கள் செய்த முயற்சியைப்போலவே தமிழ் நாட்டில் வாழ்ந்த பௌத்த தமிழர்களும் தம்மதத்தோடு இணைக்கமுயன்றுள்ளனர். வீரசோழிய ஆசிரியரான புத்தமித்திரனார் மகாயான பௌத்த பிரிவினைச் சார்ந்தவர். அவர் தமிழை அவலோகீஸ்வரரே அகத்தியருக்கு உபதேசித்தார் என்கிறார்.

‘ஆயும் குணத்து அவலோகி தன்பக்கல் அகத்தியன் கேட்டு ஏயும் புவனிக்கு இயம்பியதன் தமிழ்’ (வீரசோழியம் - பாயிரம்)

இதன்படி தமிழருக்கு அகத்தியன் தந்த தமிழ், அவலோகீஸ்வரர் தந்ததாகும். அகத்தியனைத் தமிழ் முனியாகக் காணும் சைவரும், பௌத்தரும், அவருக்குத் தமிழ் உரைத்தவர் யார் என்பதில் தத்தம் மதவழி நிற்பதனைக் காணுகிறோம். வீரசோழிய ஆசிரியரின் கூற்று ஒரு வகையில் தமிழைச் சிவனுடன் தொடர்புபடுத்தியதற்கான பதில் குறிப்பாகும்.

தமிழைத் தத்தம் இறைவர்களே வளர்த்தனர் என்ற கருத்து, சமயச் சண்டைகள் உக்கிரமாக நடைபெற்ற அக்காலத்தில் இருத்தல் இயல்பே. உண்மையில் மொழியென்பது மனித இன வளர்ச்சியோடு உருவாகியதாகும். தம்கருத்துக்களைப் புலப்படுத்த தம் நடைமுறைக்கூடாக மனிதன் உருவாக்கிய அற்புதமான சாதனமே மொழி. இம்மொழிக் கண்டுபிடிப்பு மனித வரலாற்றில் ஒரு பாய்ச்சலாகும். வளர்ச்சியூடே அவன் அனுபவம்பெற அவ்வனுபவத்தின் விளைபொருளாகவே இலக்கியங்களும் அதைத் தொடர்ந்து இலக்கணங்களும் உருவாகின. இத்தகைய விஞ்ஞானபூர்வமான கருத்து இன்று நிறுவப்பட்டதன் அந்தவகையிலேயே ஆராய்வுகளும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. தமிழ் ஆராய்ச்சி குழந்தை நிலையிலிருந்த அக்கால கட்டத்தில் சமயச் சார்பான ஐதீகங்கள் தமிழ்பற்றித் தோற்றுவிக்கப்படுகின்றன. இந்த ஐதீகங்கள் இன்று மிகச் சிலரையே பிடித்திருப்பினும் அன்று பெரும்பாலான தமிழ் அறிஞர்களைப் பிடித்திருந்தது.

1894 இலிருந்து சங்கம் பற்றிய மறுதலையான ஆராய்வுக் கருத்துக்கள் எழலாயின. ரொபட் கால்டுவெல சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை (1881) வி. கோ. ஆரிய நாராயணசாஸ்திரி (1870-1903) போன்றோர் வித்தியாசமான கருத்துருவங்களை இலக்கிய வரலாற்றில் வைத்த ஒரு சூழலிலேதான் சபாபதி நாவலரின் திராவிடப் பிரகாசிகை (1899) வெளிவருகிறது. தமிழைச் சைவம் சாராத நோக்கில் விளங்குவதற்குத் தன் எதிர்ப்பினைத் தெரிவிக்கும் வகையில் சபாபதி நாவலர் தமிழ் இலக்கண, இலக்கியம், மெய்யியல் பாரம்பரியங்களை சைவ சித்தாந்தியாக நின்று எடுத்து விளக்குகின்றார்.

சபாபதி நாவலரின் கருத்துக்கள் பிற்காலச் சைவத்தமிழ் அறிஞர்களின் கருத்துக்களைப் பெரிதும் பாதித்தன. தமிழ் நாட்டில் ஆளும் வர்க்கமாகும் முயற்சியில் வேளாளர் போராடி வந்த இச்சூழலில், தமிழரின் தத்துவமாக சைவமே முன்னிறுத்தப்பட்ட பின்னணியில் சபாபதி நாவலரின் கருத்துக்கள் சமூகச் செல்வாக்குப் பெற்றமை ஆச்சரியமன்று. விபுலானந்தர் தொடக்கம் பண்டிதமணி வரையுள்ள சமயச் சார்புமிக்க அறிஞர் அனைவரும் இக்கருத்துக்களின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டவர்களே.

அன்பினைந்திணையுரை என்னும் தன் கட்டுரையில்⁽¹¹⁾ விபுலானந்தர், சபாபதி நாவலர் கருத்துக்களை அடியொற்றியே செல்கிறார். இறையனார் களவியல் என்னும் நூலை இறையனே செய்தான் என்பதும். சிவனின் மகனாகப் புராணத்திற் கூறப்படும் முருகனே மூங்கைப்பிள்ளையான உருத்திரசன்மனாக வந்து, தன் மெய்ப்பாட்டினால் நக்கீரர் உரையே சிறந்த உரை எனத் தீர்ப்புக் கூறினான்’ என்பதும் விபுலானந்தர் கருத்துக்களாகும்.

மாணிக்கவாசகப்பெருமான் ஐந்திணைக் கோவையை முற்றுவிக்க, அதனைத் திருச்சிறும்பலமுடையார் தமது அருமைத் திருக்கரத்தினால் எழுதித் தந்தார் என்ற சமயம் சார் கர்ண பரம்பரைக் கதையினையும் இக்கட்டுரையினில் விபுலாநந்தர் கூறுகிறார். (12)

இங்கு இறையனார் களவியலுரை ஐதீகத்தினை ஏற்றோர் மரபு நின்று தமிழைச் சிவனுடனும் முருகனுடன் தொடர்புபடுத்துவோர் கருத்துடன் ஒருவகையில், சைவத் தமிழ் மரபுவழிக்கருத்துடன் விபுலாநந்தர் உடன்படும் பண்பினைக் காணுகின்றோம்.

சங்க இலக்கிய அகப்பொருள் மரபினை சைவ தத்துவக் கண்கொண்டு நோக்கும் போக்கு சபாபதி நாவலரிவிருந்து வேகமாகக் கிளைவிடுகிறது. உலகியற் காதலுக்கு பேரின்ப விளக்கமளிக்கும் இப்போக்கு, வரலாற்றுக்கூடாக வளர்ந்து வந்தமைக்கு வலுவான காரணங்களுண்டு. பௌத்த சமணரின் அற ஒழுக்கக் கருத்துக்கள் சமூகத்தில் மிகச் செல்வாக்குப்பெற, உலகியல் சார்ந்ததும், பண்டைய நெறிமுறைகளுமான அக, புற வாழ்க்கை முறைகள் இரண்டாம் பட்சமாகக் கருதப்பட்டன. இந்நிலையில் அவற்றிற்கு ஆன்மீக விளக்கமும், தெய்வத்தன்மையும் ஏற்றுதல் மூலமே அவற்றை மீண்டும் மக்கள் மத்தியில் ஏற்றுக்கொள்ள வைக்கவும், உயர்நிலையில் வைக்கவும் முடியும். தாசிகள் மத்தியில் 19ஆம் நூற்றாண்டில் சீரழிந்து சதுராட்டம் என்ற பெயர்பெற்று இருந்த பரதநாட்டியத்தை ஆன்மீக நெறி நின்று விளக்கி இறையனுபவத்துடன் இணைத்து, உன்னத கலையாகப் பரவுச்செய்த ருக்மணி அருண்டேல் முயற்சிகளோடு ஒப்பிடுகையில் அகம்புற ஒழுக்கங்கள் ஆத்மீக நெறிவிளக்கம் பெறவேண்டியிருந்த அவசியத்தைப் புரிந்துகொள்ளலாம். உலகியற் காதலை ஆன்மீகக் காதலாகக் காட்டும் முயற்சிகள் பல்லவர் காலத்திலே நடைபெறுகின்றன. கோவை, உலா, மடல் என்னும் இலக்கிய வடிவங்களைக் கையாண்டு, இறைவன் மீது காதல் கொள்ளும் காதலியர்களாகத் தம்மை உருவகித்து ஆழ்வாரும் நாயன்மாரும் பாடல்கள் பாடுகின்றனர். இறை பக்தியைப் பரப்ப பண்டைய அகத்திணை ஒழுக்கம் இங்கு கையாளப்பட்டது. இந்தப் பின்னணியிலேயே காதல், இறை அனுபூதிக்கூடாக விளக்கமுற்றது. அகத்திணை மரபும் இவ்வாறே விளக்கப்பட்டது. பிற்காலத்தெழுந்த சமய அனுபூதி நெறிகளைக்கொண்டு முற்காலத்தெழுந்த இலக்கியக் கருத்துக்களை விளக்குதல் வரலாற்று முரணுள் அடங்கும் என்பது ஒரு புறமாக, அவ்வண்ணம் விளக்குதல் ஒரு குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தின் ஒரு வரலாற்றுத் தேவையாக அமைந்த விட்டது என்பதனைத் தான் நாம் இங்கு தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். வணிக வர்க்கத்தினரான சமணருக்கு எதிராக, நிலவுடமையாளரான வேளாளரும், பிராமணரும் முன்னின்று நடத்திய சமயப்போரில் சைவம் புது உருவும், புதுப்பொலிவும் பெற்றது. உலகியலையே சமயத்தின் அத்திவாரமாக்கினர் சைவ நாயன்மார். சமணரால் வெறுக்கப்பட்ட ஆடலும், பாடலும், காதலும், வாழ்க்கையும் சைவரால் ஏற்கப்பட்டன. புது விளக்கம் தரப்பட்டன. இவ்வரலாற்றுத் தேவையினைச் செய்தோர் மரபில் விபுலாநந்தரும் இணைந்து கொள்கிறார்.

தனது பொருணூற் சிறப்பு என்னும் கட்டுரையில் தமிழ் அகப்புற இலக்கணத்தைச் சித்தாந்த மரபினின்று அவர் விளக்குவதைக் காணலாம்.

“இனி நுண்மதித் தமிழ் மாந்தர் வீட்டியல் கூறிய மரபினையாராய்வாம். சிந்தையும் மொழியும் செல்லாநிலைமைத் தாகிய வீடு இலக்கண வகையாற் கூறுந்தரத்தன்று. வீடு கூறிய ஏனைய மொழி மாந்தரும், அதனைக் காரண வகையாலும் எடுத்துக்காட்டுவகையாலும் கூறினரேயன்றிச் சொல்லுக்கடங்காப் பேரின்பத்தைச் சொல்லுக்கடக்க முயன்றாரல்லர். காரணவகையாற் கூறுமிடத்து பெருந்திணையானும், காஞ்சித் திணையானும் கூறப்படும். பின்பு அனுபவ வகையாற் கூறுமிடத்து அகத்திணை அன்பு மார்க்கமாகும். புறத்திணை அறிவு மார்க்கமாகும்: (13)

அகத்திணை, புறத்திணை என்ற பொருள் மரபினைப் பண்டைய புலவர் பாடியது வீட்டின் இயல்பைக் கூறவே என்பது விபுலாநந்தர் கருத்தென்பதற்கு மேற்போந்த வாசகம் சான்றாகும்.

மனமொழி மெய்களாலறிய ஒண்ணாப் பேரின்பப் பொருளை, யாண்டும் வெளிப்படையாகக் கூறுவது இயலாததொன்றாதலின் ஆசிரியர் குறிப்பாக உணர்த்தியது மரபாயிற்று. (14)

என்கிறார் விபுலாநந்தர். சமயச் சார்பினை இலக்கியத்தில் ஏற்றியதன் தர்க்கரீதியான விளைவாகவே தம்மதம் சாராத, ஏனைய இலக்கியங்களைப் புறம் தள்ளும் போக்கு பல சைவத் தமிழ் அறிஞர்களிடம் காணப்படலாயிற்று. சைவ இலக்கியங்களை மாத்திரமே சிறந்த இலக்கியங்களாகக் கொண்ட ஆறுமுகநாவலர் போன்றோர் சிலப்பதிகாரம், கம்பராமாயணம், சீவக சிந்தாமணி போன்ற நல்ல இலக்கியங்களுக்கு அதிகளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் விட்டதனையும் இதன் எதிர் விளைவாக பிராமண, புராண எதிர்ப்பியக்கத்தில் முன்னணியில் நின்ற அண்ணாதுரை, கருணாநிதி போன்றோர் பெரிய புராணம், கந்தபுராணம், கம்பராமாயணம் ஆகிய காவியங்களை ஆசிரியர் ஆதிக்கத்தைக்கூறும் தமிழர் எதிர்ப்பு நூல்கள் என்று விளக்கமளித்து எரிக்க முயன்றமையையும் நினைவு கூருகையில் தீவிர ஒரு பக்கச்சார்பு, தமிழுக்கு எத்துணை தீமையை ஏற்படுத்தும் என்பது புலனாகின்றது.

சைவ சித்தாந்த நெறிநின்று தமிழ் மொழியையும், இலக்கியத்தையும் விளக்கினோரின் செல்வாக்கிற்குள் ஆரம்பகாலத்தில் அடிகளார் உட்பட்டிருந்தார் என்பதனைச் சிவன் எழுதிவைத்த இறையனார் களவியலும், மணிவாசகர் கூறச் சிவன் எழுதிய திருக்கோவையாரும் தமிழரின் வேதங்கள் என்றும், அவை சிறிய நூல்களாக நின்று வீட்டியலை விளக்கி நிற்பன என்றும் கூறுவதிலிருந்து தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

இக்கட்டுரைகள் அடிகளார் 1920களில் எழுதிய கட்டுரைகளாகும். அப்போது விபுலாநந்தருக்கு வயது 32. 1899 இல் வெளிவந்த சபாபதி நாவலரின் திராவிடப் பிரகாசிகைக் கருத்துக்கள் அக்கால கட்டத்தில் தமிழ் நாட்டிலும், ஈழத்திலும் வாழ்ந்த சைவத்தமிழ் அறிஞர்கட்கு ஊக்கமும், உற்சாகமும் தருவனவாயிருந்ததுடன் அவர்கள் மீது செல்வாக்கும் செலுத்தியது. இரண்டு நாடுகளிலும் தம் இளமைப்பருவத்தைக் கழித்த விபுலாநந்தர் இக்கருத்துக்களால் பாதிக்கப்பட்டிருந்தல் இயல்பே. மரபுவழியாக வந்த சமயம் சார்ந்த தமிழ் உணர்வுக் கருத்து விபுலாநந்தரின் ஆரம்ப எழுத்துக்களிற் காணப்படுகிறது என்பதே நாம் இங்கு மனம் கொள்ளத்தக்கது.

இத்தகைய கருத்துக்கள், அவரது பிற்கால எழுத்துக்களிற் காணப்படாமையும், சித்தாந்தக் கூட்டுக்குள் நின்று வெளிப்பட்டு சகல உலக இலக்கியங்களையும் மனித இலக்கியமாகக் காணுகின்ற போக்கு அவரது பிற்கால கட்டுரைகளிற் தோற்றம் பெறுவதையும் காணுகையில் சபாபதி நாவலர், ஆறுமுகநாவலர் போன்றோரின் சைவத் தமிழ் இலக்கிய மரபினின்று விபுலாநந்தர் பிற்காலத்தில் மாறுபட்டுவிட்டமை புலனாவதுடன் விபுலாநந்தரின் வித்தியாசமான போக்கும் தெரிகிறது.

திராவிட நாகரிகத்தைத் தமிழ் நாகரிகமாகக் காணும் முயற்சி

கால்டுவெல் பாதிரியாரின் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் எனும் நூல் சமஸ்கிருத மொழியினின்றும் வேறான ஒரு மொழி, இந்தியாவில் ஏற்கெனவே வழங்கி வந்தமையை உறுதி செய்தது. ஆரியரிலிருந்து வேறுபட்ட ஓர் இனத்தினர் இந்தியாவில் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்ற ஊகத்தை இது தந்தது. இந்த ஊகத்தை மேலும் உறுதிப்

படுத்தியது சிந்துவெளி அகழ்வாராய்வு. சிந்துவெளி அகழ்வாராய்வு கண்டுபிடிக்கப்படுவதற்கு முன்னர் ஆரியரே இந்தியாவின் பூர்வீக குடிகளென்றும் ஆரிய நாகரிகமே இந்திய நாகரிகம் எனவும் கருதப்பட்டது. ஆனால் சிந்துவெளி அகழ்வாராய்வு இக்கருத்துக்களைத் தகர்த்தெறிந்தது. ஆரியர் வருவதற்கு முன்னர் கி. மு. 3500 ஆம் ஆண்டிலேயே வட இந்தியாவில் (இன்றைய பாகிஸ்தான்) ஒரு நகர நாகரிகம் இருந்ததெனவும் அது திராவிடர் எனும் சாதியாருக்குரியது எனவும் சேர் ஜோன்மார்சல், ஹீராஸ் பாதிரியார் ஆகியோர் நிறுவினர். திராவிட மொழிகளிலிருந்து வந்த திருந்திய மொழிகளாக தென்னிந்தியாவில் வழங்கிய தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகியவற்றைக் கூறி அதனிடையே ஒப்பியல் ஆய்வினை ஏற்கெனவே காட்டுவெல் மேற்கொண்டிருந்தமையினால் சிந்துவெளியில் வாழ்ந்த திராவிடர் இந்தியாவின் தென்னாட்டு மக்களே என்ற கருத்து உருவாயிற்று. அப்படியாயின் தென்னாட்டிலிருந்த மக்கள் முன்னர் எங்கிருந்தனர்? என்ற வினாவும் பிறந்தது. வடக்கேயிருந்து ஆரியரால் கலைக்கப்பட்டு இவர்கள் தென்னாடு வந்தனர் என்ற கருத்து இதிலிருந்து பிறந்தது. இதன் இன்னொரு விளைவாக, தென்னாடு இருந்து வடக்கே சென்று தம் நாகரீகம் நிறுவினர் திராவிடர் என்ற கருத்தும் உருவாயிற்று. இவ்வண்ணம் திராவிடர்களின் மூலம் பற்றிய ஆய்வுகள் தொடங்கலாயின. திராவிடரின் மூலத்தை ஆராயப்புகுந்த ஆராய்ச்சியுலகம் இரு பிரிவினரைக் கொண்டிருந்தது. ஒரு பிரிவினர், மத்திய ஆசியாவின் வந்த கூட்டத்தினரே திராவிடர்கள். இவர்கள் தெற்கு நோக்கி பயணம் செய்து இந்தியாவில் திராவிட நாகரீகத்தைத் தோற்றுவித்தனர் என்றனர். இன்னொரு பிரிவினர், தென்னிந்தியாவில் வாழ்ந்த இனத்தினரே திராவிடர். அவர்களின் வடக்கு நோக்கிய பயணமே சிந்துவெளி நாகரீகத்தைத் தோற்றுவித்தது என்றனர், இந்த வாதப் பிரதிவாதங்கள் இன்றளவும் உள்ளன.

சிந்துவெளி நாகரிகத்தினைத் திராவிட நாகரிகம் என ஏற்ற எச். ஆர். ஹால் அதனை சுமேரிய பபிலோனிய நாகரிகத்துடன் ஒப்பிட்டார். ஹிராஸ்பாதிரியார் திராவிட மக்கள் சுமேரிய நாட்டில் குடியேறி இருக்கலாம் என்று குறிப்பிடுகிறார். Story of Chaldees, Vedic India எனும் நூல்களை இயற்றிய Razuzine எனுமறிஞர், செமித்தியர் வருகையின் முன்பழைய பாயிலோனியாவில் வாழ்ந்த சுமேரிய அக்கதியருக்கும் இந்தியாவின் வடமேற்குப் பாகங்களிலும் வாழ்ந்த திராவிட மக்களுக்குமுள்ள தொடர்பு சிறப்பு வகையானது என்கிறார். சால்டியாவின் பழைய நகரமாகிய ஊர் என்னுமிடத்திலே கி. மு. 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்த ஒரு மனையினுள்ளே தென்னிந்தியத் தேக்கமரத்தண்டொன்று கண்டெடுக்கப்பட்டதாக இவர் கூறுகிறார்.

British Association என்னும் ஆராய்ச்சிக் கழகத் தலைவராகிய சேர். ஜோன் ஈவான் "மனித சாதியாரின் தொட்டில் தென்னிந்தியாவாயிருக்கலாம்" என்று கூறினார். இவ்வண்ணம் ஆரியருக்கு முந்திய ஒரு நாகரிகம் இந்தியாவில் இருந்தது என்பது சிந்துவெளிக் கண்டுபிடிப்பாளரால் நிறுவப்பட்டதுடன் அதனை மிகப் பண்டைய நாகரிகங்களான சுமேரியா, பபிலோனிய நாகரிகங்களுடன் தொடர்புபடுத்தும் முயற்சியும், தென்னிந்திய மக்களுடன் தொடர்புபடுத்தும் முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்பட்டன. தென்னிந்தியாவுடன் இந்நாகரிகத்தைத் தொடர்புபடுத்திய அறிஞர் கருத்து விபுலாநந்தருக்கு உடன்பாடான கருத்தாகும். தென்னிந்திய திராவிட நாகரிகத்தைத் தமிழருடன் தொடர்புபடுத்தும் முயற்சிகளில் விபுலாநந்தர் ஈடுபடுகிறார். விபுலாநந்தர் தமிழ் ஆராய்ச்சியாளரேயொழிய சரித்திர ஆராய்வாளர் அல்ல என்பதை நாம் இங்கு மனம்கொள்ளல்வேண்டும். தம் கருத்துக்களையும் ஊகங்களாகவே அவர் முன்வைக்கிறார். இவை ஆராயவேண்டியவை என்பதை அவரே ஒப்புக்கொள்கிறார். ஆக விபுலாநந்தர் செய்ததெல்லாம் திராவிடர் என்று கூறப்பட்ட இனத்தினை தமிழருடன் தொடர்புபடுத்தியதும், ஒருபடி மேற்சென்று தமிழரே திராவிடர் எனக் கூறியதுமாகும்.

உலக புராணம் எனும் கட்டுரையில் திராவிடர் பரம்பலைப்பற்றி கல்கத்தாவினினு வெளிவந்த New Review லில் ஹிராஸ் பாதிரியார் தரும் கருத்துக்களை வரிசைப்படுத்தித்தரும் விபுலானந்தர் ஓரிடத்தில்

“மேலே நாம் திராவிடர் என வழங்கிய குலத்தினை தமிழர் என்றே சொல்லலாம். கன்னடம், தெலுங்கு மலையாள மொழிகளும் அவற்றை வழங்கும் மக்களும் தமிழிலும், தமிழரிலும் இருந்துதோன்றிய காரணத்தினாலே பண்டைச் சரித்திரத்திலே திராவிடமென்பது தமிழேயாம். ஆரியர் வருமுன் இந்தியா முழுவதிலும் பரவியிருந்தவர் தமிழரே” (15) என்று கூறுகிறார்.

தமிழின் வேறுபட்டதாய் அதைக் காட்டிலும் மிகத்தொன்மை வாய்ந்ததாயுள்ள ஒரு பண்டைமொழி இருந்திருக்க வேண்டும் என்றமொழி நூன் முடிவை நோக்கியே கால்டுவெல் பாதிரியாரின் பார்வை இருந்தது. திராவிடமொழிகள் அனைத்திலும் உயர்தனிச் செம்மொழி தமிழ் எனக்கூறிய பாதிரியார் தமிழினினுதான் ஏனைய மொழிகள் தோன்றின என்றாரில்லை. பின்னாளில் தமிழில் இருந்துதான் கன்னடம் மலையாளம், தெலுங்கு தோன்றின என்ற கருத்தை உணர்ச்சி மீ தூரப் பாடினார் பேராசிரியர் சந்தரம்பிள்ளை. அந்தக் கருத்து காலச் சூழ்நிலை காரணமாக செல்வாக்குமிக்க கருத்தாயிற்று. விபுலானந்தரும் அக்கருத்தின்பால் ஈர்க்கப்பட்டார்.

திராவிடருடன் தமிழைத் தொடர்புபடுத்துவது மாத்திரமல்ல தமிழ்தான் திராவிடம் என்ற கருத்தும் விபுலானந்தருக்கு இருந்தது.

தமிழரது நாகரிகம் மிக மிகப் பழமைவாய்ந்தது. உலக சரித்திரத்திலே தமிழரே முதன்முதல் நாகரிக வாழ்க்கையெய்திய சாதியாரென்பதற்கும், வாணிகத்துறையிலும் கணித நூல், வானநூல் முதலிய நூற்றுறையெல்லாம் வல்லுனராயிருந்தார் என்பதற்கும் பல சான்றுகள் கிடைத்திருக்கின்றன. இவை தம்மை சுருக்கமாக ஆராய்ந்து கூறுதலே உலகபுராணம் என்னும் இப்பொருளுரையின் நோக்கமாகும். (15)

உலக புராணத்தில் ஆரியர் பக்கமோ, திராவிடர் பக்கமோ சாராது, நடுநிலை யின்று பழந்தமிழரது வரலாறு பற்றிக்கூறும் ஹிராஸ் பாதிரியாரைப் பாராட்டும் விபுலானந்தர், மொகஞ்சதாரோ பற்றி ஹிராஸ் கூறும் கருத்துக்களை முன்வைக்கிறார். இடையிடையே அவர் கூற்றுக்களைத் தமிழருடன் இணைக்கிறார். Rigvedic India என்னும் நூலாசிரியரான அபிநாஸ் சந்திரதாஸ் பற்றிக் குறிப்பிட்டு சோழியேயம் என்ற மொழிச் சிதைவே சாலதேயம் (Chaldea) என்றும், அந்நாட்டிற்கு சோழ தேசத்தவர் இற்றைக்கு 10,000 ஆண்டுகட்டு முன்னர் குடியேறினர் என்றும் அபிநாஸ் சந்திரதாஸ் கூறுவதையும் கூறுகிறார். சால்டியாவில் வாழ்ந்த சால தேசத்தவர் வான நூலிற் சிறப்புப் பெற்றிருத்ததாக அபிநாஸ் சந்திரதாஸின் கூற்றை மேலும் குறிப்பிட்டுச் செல்லும் விபுலானந்தர், சால்டியா தேசத்தவர் ஆயிரத்து நூற்றென்பது ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை சீரிஸ் விண்மின் சூரியனோடு நெருங்கிப்பது என அறிந்து அக்கால எல்லையினை ஒரு சோதிவட்டமாக (Sothe Cycle) கணிப்பது போலவே தமிழரும் பண்டைக் காலத்தில் காலத்தைக் கணித்தனர் என்பதைச் சங்கமிருந்த கால எல்லைகள் தமிழ் நூல்களில் வகுக்கப்பட்ட முறையினைக் காட்டி நிறுவுகிறார். இதன்மூலம் கால எல்லையினை ஒரு சோதிவட்டமாகக் கணித்தறியும் முறையினை சால்டியாவிற்கு குடியேறிய சோழகுலத்தாரே கொண்டு சென்றிருக்க வேண்டுமென்று மறைமுகமாகக் கூறவருகிறார். அபிநாஸ் சந்திரதாஸ் போன்றோரின் கூற்றுக்களுக்கு தமிழ் இலக்கியச் சான்றுகளை ஆதாரமாகத் தரும் விபுலானந்தர் போக்கு இங் புலனாகின்றது.

மதஸ்புராணத்தில் கூறப்படும் மனுவினை உள்ளடக்கிய சலப்பிரளய வரலாற்றில் வரும் மதுவரசன் சோழகுலத்து மன்னன் என்ற தம்கருத்தை வலியுறுத்தும் விபுலாநந்தர் சலப்பிரளயக் கதையை கடல் கோளுடன் இணைத்து கடல்கோளாகிய சலப்பிரளயக் கதை தென்னாட்டிலிருந்து வட நாட்டிற்குச் சென்றது என்று கூறுகிறார். இக்கதைதான் சுமேரிய நாட்டிற் குடியேறிய தமிழரோடு யூபிரற்றிஸ், டைகிறிஸ் நதிக் கரைக்குச் சென்றது என்றுரைக்கிறார். எச். ஆர். ஹாலுடன் இதில் உடன்படும் விபுலாநந்தர், தொல்காப்பியத்திற்கு நச்சினர்க்கினியர் எழுதிய உரையில் கூறப்படும் நிலத்தரு திருவின் நெடியோனாகிய பாண்டியன் மாகீர்த்தியின் ஆட்சியாண்டினை (24000 வருடம்) சலப்பிரளயத்திற்கு முன்னிருந்த சுமேரிய மன்னர்களின் ஆட்சியாளருடன் (18000 முதல் 43000) ஒப்பிடுகிறார்.¹⁷

கிறிஸ்தவ வேதநூலான விவிலிய நூலில் வரும் பிரளயக்கதை தமிழ் நாட்டிலிருந்து சென்றிருக்க வேண்டுமென்றும் அதில் வரும் பெரியோனாகிய நோ(நோவா) என்னும் பொருளினதாகிய மாநோ என்னும் பெயர் 'மறு' என்பதனை ஒத்திருந்ததலையும் நோக்குக என்கிறார்.¹⁸

இவ்வண்ணம் திராவிடர், தென்னகத்தார் என்ற கூற்றின் வழி நின்று அவர்கள் தமிழரே என்று நிறுவ தமிழ் நூல்களில் இருந்த உதாரணங்களைத் தருவதையும் பௌராணிகக் கதைகளாகக் கருதப்பட்டவற்றைச் சரித்திரத்துக்கு முற்பட்ட தமிழர் வரலாற்றை அறியப் பயன்படுத்த முயற்சிப்பதையும் விபுலாநந்தரின் எழுத்துக்களிற் காணலாம். இத்தகைய கருத்துக்களின்து தன்னளவில் தமிழர் பூர்வீக சரித்திரம் பற்றிய ஒரு கருத்துருவத்தை மெல்ல மெல்ல விபுலாநந்தர் உருவாக்கி வைத்திருந்தார் என்பதனை அவர் பிற்கால உரைகள் காட்டுகின்றன.

1942இல் தனது 50வது வயதிலே மதுரை இயற்றமிழ் மாநாட்டுக்குத் தலைமை தாங்கி, தலைமைப் பேருரை நிகழ்த்திய அடிகளாரின் பேச்சில் தமிழர் சரித்திரம் பற்றிய அவர் பூரண நோக்கு தெரிகிறது. கீழே அவர் கருத்தைச் சுருக்கி தருகிறேன்.

தமிழ் மக்கள் 14000 ஆண்டுகட்கு முன்னர் குமரியாற்றுக்கும், பஹ்ளியாற்றுக்குமிடையில் சிறப்பாக வாழ்ந்தனர் கடல் கோளினால் குமரிநாடு அழிய அவர்கள் ஒதக்கோன், உவணன் என்போர் தலைமையில் கலத்திற் சென்று சுமேரியாவிலும், எகிப்திலும், சிந்துவெளியிலும் குடியேறினர். ஐரோப்பாவுக்கும் ஆபிரிக்காவுக்கும் மிடையேயுள்ள மத்தியதரைக்கடலில் வாழ்ந்த கிரேக்கரும் யவனரும் வரு முன்னர் அங்கு வாழ்ந்த மீனவர், எத்துருஸ்கர், தமிழியர், ஐபீரியர் ஆகியோர் இவ்வண்ணம் குடியேறிய தமிழ்க் குலத்தினரே. சேர மன்னர் கப்பலிற் சென்று கிரீக் தீவைக் கைப்பற்றினர். தமிழ்க் குலத்தின் ஒரு சாரார் பசிபிக் பெருங்கடலைக் கடந்து சென்று மத்திய அமெரிக்காவிலே குடியேறி மெக்ஸிக்கோ, பீரு, யுக்காட்டான் முதலிய இடங்களில் வாழ்ந்து மாயா நாகரீகத்தைத் தோற்றுவித்தனர்.

சுருக்கமாக விபுலாநந்தர் வார்த்தைகளிற் சொன்னால்:

இற்றைக்கு ஒன்பதினாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்னே பூவாலயத்தின் நடுப்பாகம் முழுவதிலும் தமிழ்க்குலத்தார் சிறப்புற்று வாழ்ந்தார்கள் என்பது பெறப்படுகின்றது.¹⁹

பபிலோனிய, சுமேரிய, சிந்துமெனி, மாயா நாகரிகங்களைத் தமிழர் நாகரிகமாகக் கொள்வது ஒரு புதிய கருத்தாகும். கடல் கோளுக்குத் தப்பிய தமிழர் குமரிக் கண்டத்தினின்று புறப்பட்டுச் சென்ற இடங்களில் இந்நாகரிகங்களை நிறுவியிருக்கலாம் என்ற ஓர் கருதுகோளினை (Hyrpthesis) விபுலாநந்தர் வைக்கிறார்.

தமிழ் உணர்ச்சி ரீதாரப் பெற்ற விபுலானந்தர் மேற்குறிப்பிட்ட நாகரிகக் கருக்கிடையே காணப்படும் ஒன்றுமைகளைக் காட்டும் ஆராய்ச்சியாளர் கருத்துக்களையும், திராவிடர் பற்றிய ஆராய்வாளர் சிலரின் கருத்துக்களையும், தமிழ் இலக்கியங்கள் தரும் கடல்கோள் பற்றிய கர்ணபரம்பரைக் கதைகளையும் தமது தமிழ் முணர்ச்சியையும் கலந்து, இத்தகைய ஓர் ஊகத்தினை வைத்தார்: இது தமிழுணர்வின் பாற்பட்ட ஊகமாயினும் இவை ஆராயப்பட வேண்டியவை என்பதில் விபுலானந்தருக்கு கருத்துமாறுபாடில்லை. விபுலானந்தர் ஓர் ஆராய்ச்சியாளர். தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர். அறிஞர் தன் கருத்துக்களைக் கூறிவிட்டு அவர் கூறும் வாக்கியம் நுனித்து நோக்குதற்குரியது.

இவை போன்ற முடிவுகளையெல்லாம் வரலாற்று நூற்றுறையில் வல்லோராயினோர் காய்தல், உவத்தல், அகற்றி நடுவு நிலைமையோடாராய்ந்து பொருட்டொடர் நிலையினமைந்த நூல்வடிவாக்கித் தருதல் வேண்டும்.²⁰

இவை முடிவுகளையொழிய முடிந்த முடிவுகள் அல்ல என்பதும், இவை வரலாற்றுத் துறையிலுள்ளோரால் ஆராயப்படவேண்டியவை என்பதும் விபுலானந்தர் கொள்கையாம், தமிழ் உணர்ச்சி ஒரு பக்கம் இழுக்க அறிவு உலகு மறுபக்கமிழக்க இடையில் நிற்கும் விபுலானந்தர்தான் நம்முன் காட்சி தருகிறார். உலக புராணத்தில் இளமாணாக்கருக்குக் கல்வி பயிற்றும போதனாசிரியர்கள் தமிழ்க் குலத்தாரின் பழமையும் செழுமையும் ஆராய்ந்துணர்ந்து மாணவருக்கு அறிவுறுத்துவார்களாக என்று விபுலானந்தர் 1942இல் ஆற்றிய உரையில் நடுவு நிலைமையோடாராய்ந்து நூல் செய்யுமாறு கூறுகிறார்.

கவியோகி சுத்தானந்தர் கூறுவதுபோல தமிழ்த் துடிப்பு விபுலானந்தர் உடலெல்லாம் இருந்தது. என்பதற்கு இவை சான்றுகளாகும். பலருக்குத் தமிழ் வெறி ஏற்றினார் என்பதும் இவற்றினின்று புலனாகின்றது. எனினும் இவை ஆராயப்படவேண்டியவை என்ற கருத்தும் அவரிடம் பதயானையை அடக்கும் அங்குசம் போல மனதில் இருந்தது. என்பதும் புலனாகின்றது. இத்தகைய கருதுகோள்களை (Hypothesis) முன்வைப்பதும், ஆராய்வதும், ஆராய்ச்சியின் போக்கில் அது மேலும் வளர்வதும், அல்லது மறுக்கப்பட்டு அக்கருத்து அழிவதும் ஆராய்ச்சி உலகில் சசஜம்.

தம் காலத் தமிழ் உணர்வுச் சூழலுக்கு ஏற்ப விபுலானந்தர் தமிழர் பூர்வீகம் பற்றிய தன் கருத்துக்களைத் தருவதோடு, ஒரு படிமேல் சென்று உலகின் பூர்வீக நாகரிகங்களுக்கெல்லாம் முன்னோடி தமிழர்களே என்றும் கூறினார். இக்கூற்றுக்கள் தமிழுணர்ச்சி மிக்கோர் மத்தியில் பெரு வரவேற்பு பெற்றிருக்கும். ஆனால் ஆராய்வாளர் சிலர் மத்தியில் அதிக வரவேற்புப் பெற்றிராத இக்கூற்றுக்கள் இன்றும் ஆராயப்படுகின்றன. பூர்வீக நாகரிகங்களின் முன்னோடி தமிழரே என்பது பற்றி எவரும் இன்னும் கருத்துக்கள் கூறினாரில்லை. விபுலானந்தரின் அக்கருத்துக்களைத் தொடர்ந்து எடுத்துச் செல்லும் யாரையும் சரித்திர உலகில் கண்டோமில்லை. எனினும் குமரிக் கண்டம் பற்றிய அவர் கூறும் கருத்துக்கள் அண்மைக்காலமாக ஏற்கப்படுவதனை அவதானிக்கலாம். அங்கு மக்கள் இருந்தார்கள், நாகரிகம் இருந்தது என்பன பற்றிய கருத்துக்கள் அல்ல அவை. குமரிக்கண்டம் இருந்தது என்ற கருத்தே இன்று நிரூபித்தலுக்கு அண்மையில் வருகிறது.

அண்மையில் இந்து மாமெரும் கடலை ஆழ்ந்து ஆராய்ந்த எழுபது 3பர் கொண்ட இரஷ்யாவின் விஞ்ஞான அறிவுக் குழுவினர் அம்மாகடலின் அடிப் பொருளை ஆராய்ந்ததன் பயனாக அங்கே 1000 லட்சம் ஆண்டுக்கு முன்னர் நிலப்பரப்பு இருத்ததென்றும், இலங்கைக்குத் தென்கிழக்கில் 55ம் கல் தொலைவில்

ஆழ்கடலில் 10,000 அடி உயரமவை உள்ளதென்றும் முடிவு செய்து, அந்த உண்மையை உலகுக்கு உணர்த்தியுள்ளனர். அந்த ஆய்வுக் குழுத் தலைவராகிய பேராசிரியர் P. பெஸ்ருகொ (Prof. P. Buzrukov) கல்கத்தாவில் 20.2.61இல் இந்த உண்மையை வெளியிட்டார்.

எதிர்காலத்தில் செய்யப்படப் போகும் ஆய்வுகளே விபுலாநந்தரின் தமிழர் பூர்வீகம் பற்றிய கருத்துக்களை வலுவுடையதாக்கும் அல்லது வலுவற்றதாக்கும். எனினும் விபுலாநந்தரின் காலச் சூழலும் தமிழணர்ச்சியும் அவரது ஆராய்ச்சிகளைப் பாதித்தன என்பதே நாம் இங்கு மனம் கொள்ளத்தக்கதாகும்.

மதங்க சூழாமணியில் தமிழணர்ச்சி

விபுலாநந்தரின் இரண்டு முக்கிய ஆய்வு நூல்கள் மதங்க சூழாமணியும் (1924), யாழ் நூலும் (1943) தமிழர் பண்டு பெருமையடன் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் பெருநாகரிகம் பெற்று வாழ்ந்தனர். எதிப்திய சுமேரிய, சிந்து நாகரிகங்களுக்கு வழங்கும் அளவு நாகரிகம் பெற்றிருந்தனர் என்ற கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்த விபுலாநந்தர் மதங்க சூழாமணியில் பண்டைய தமிழர் நாடகத்தையும், யாழ்நூலில் பண்டைய தமிழர் இசையையும் பற்றிக் கூற முனைகிறார்.

உறுப்பியல், எடுத்துக் காட்டியல், ஒழியியல் என மூன்று இயல்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ள மதங்க சூழாமணியில் தமிழணர்வின் தாக்கம் தெரிகிறது.

முன்னுரையில் அவர் சேக்ஸ்பியர் நாடகம் பற்றிக் கூறுமையில்

“இவர் அமைத்த நாடக நூல்கள் தமிழறிஞர் வகுத்துரைத்த சந்தியும், சுவையும், தத்துவமும், பிறவும் என்னும் நாடக உறுப்புக்களனைத்தும் செவ்விதனமைந்து கிடக்கும் இயல்பினபாதலின் அவற்றை ஆராய்தல் நாடகத் தமிழாராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாததாமென எனது உள்ளத்தில் புலப்பட்டது.”²¹

என்கிறார். தமிழறிஞர் ஏற்கெனவே வகுத்துரைத்த நாடக உறுப்புக்கள் என்று கூறுகையில் தமிழில் நாடகம் பற்றி ஏற்கெனவே கோட்பாடுகள் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. என்ற கருத்து விபுலாநந்தருக்குண்டு என்பது தெளிவாகின்றது. வகுக்கப்பட்டிருக்குமாயின் அதற்கு ஆதார நூல்கள் வேண்டுமன்றோ? அத்தகைய நூல்கள் இருந்தன. ஆனால் இறந்தன என்று கூறி அந்நூல்களை அடியார்க்கு நல்லாருரையை ஆதாரம் காட்டி, பரதம், அகத்தியம், முறுவல், சயந்தம், குணநூல் என நாடக நூல்களின் பெயர்களைத் தந்து இவை அடியார்க்கு நல்லார் காலத்துக்கு முன்னரே அழிந்து போயின என்கிறார். பின்னர், இசை நுணுக்கம், பஞ்சமரபு, பரத சேனாபதியம், மதிவாணர் நாடகத் தமிழ் போன்ற நூல்களின் பெயர்களைக் கூறி இவற்றினின்று எடுக்கப்பட்ட சில சூத்திரங்கள் அடியார்க்கு நல்லார் உரையில் அறியக் கிடக்கின்றன என்கிறார்.

இவ்வண்ணம் அடியார்க்கு நல்லார் உரை மூலம் கிடைக்கும் நாடக ஆதாரங்களை ஒன்று திரட்டி அவற்றின் கருத்துக்களையே நாடக மரபாகக் கண்ட விபுலாநந்தர், அவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டே சேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களை அணுகுகின்றார். அவரது பின்வரும் கூற்று இதனைப் புலப்படுத்தும்.

சிலப்பதிகார உரையில் ஆங்காங்கு காட்டப்பட்டிருக்கும் நாடக இலக்கண முடிவுகளை ஆதாரமாக நிறுத்தி செக சிற்பியாருடைய நாடக நூல்களை இலக்கியமாகப் பொருந்தவைத்து ஆராய்வது கருதிற்று இவ்வாராய்ச்சி.²²

இது மதங்க சூழாமணி முன்னுரையில் வரும் விபுலாநந்தர் கூற்றாகும்.

தமிழில் நாடகம் இருந்தது; நாடகம் இலக்கணம் இருந்தது என்று நிறுவவதும் அவற்றை அடியாகக் கொண்டு உலக நாடக ஜாம்பவானான சேக்ஸ்பியரை அளந்தறிவதும் அவர் நோக்கம் என்பதை முன்னுரையில் வரும் கூற்றுக்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன. எடுத்துக்காட்டியலில் இது செய்யவும்படுகிறது. ஒழியியலில் வடமொழியாகிரியராகிய தனஞ்செயனாரின் தசரூபக (நாடக இலக்கணம்) மொழி பெயர்ப்பாக உள்ளது.

Macebethஐ மகபதி எனவும். Julietஐ சுசீலை எனவும் தமிழ் மரபுக்குள் தன் வயமாக்கிக் கொண்டதைப்போல சேக்ஸ்பியரைத் தமிழ் நாடக மரபுக்குள் கொணர முயல்வதை எடுத்துக் காட்டியலில் காணலாம். சந்தியை முகம், பிரதி முகம், கருப்பம், விளைவு தூய்த்தல் என வகுக்கும் அடிகளார் அவ்வடிப்படையிலேயே சேக்ஸ்பியர் நாடகங்களை ஆராய்கிறார். இவை நாடகம் பற்றிய நாட்டிய சாஸ்திர அணுகு முறையாகும். சந்தி, பிரதி முகம், கருப்பம் என்ற சொற்களே வடமொழிச் சொற்களாம். “மேனாட்டாரின் கமெடி (Comedy) ரிறஜெடி (Tragedy) என்பதை நாம் வேத்தியல், பொதுவியல் எனவும் கூறலாம்” என்று விபுலாநந்தர் சொல்வது மேநாட்டு நாடக மரபைத் தமிழ் மரபுக் கூடாக உள்வாங்கும் தன்மையையே காட்டுகிறது.

தமிழருக்கென்று ஒரு நாடக மரபு உண்டா? உண்டாயின் அது யாது? என்பது இன்று தமிழ் நாடக ஆய்வாளருக்குச் சவால் தரும் ஒரு வினாவாகும்.

நாட்டிய சாஸ்திரம் மார்க்க, தேசி என்ற இருவகையான நாடக மரபுகளைக் கூறுகின்றது. இரண்டும் இந்திய கண்டத்தில் வழக்கிலிருந்த நாடக மரபுகள் தான். மார்க்க உயர் நெந்நெறி நாடகமரபு. இது பொது மரபு. தேசி அவ்வத் தேசங்களுக்குச் சிறப்பாக உரிய நாடக மரபு. தேசி இடத்துக்கு இடம் தேசத்துக்குத் தக்க மாறுபடும்.

ஆரிய மயமாக்கம் காரணமாக இந்தியாவின் சமஸ்கிருத மொழி பல மாநிலங்களுக்கும் பரவியது. சமஸ்கிருத மயமாக்கம் காரணமாக நாட்டிய சாஸ்திரம் கூறிய மார்க்க மரபு, சகல பிரதேசங்களிலும் உயர்கலையாகச் செல்வாக்குற்றது. அத்தோடு அவ்வப்பிரதேசத்துக்குரிய தேசியக் கலைகளிலும் இது செல்வாக்கினைச் செலுத்தியது. இதேபோல் தேசியின் செல்வாக்கு மார்க்கவிலும் ஏற்பட்டது. இரண்டும் இணைந்ததான ஒரு பொது மரபே இன்று இந்தியாவில் நாடக மரபாக எண்ணப்படுகிறது. எனவேதான் சிற்சில வேறுபாடுகள் காணப்பட்டனும் இந்திய பாரம்பரிய நாடகங்கள் அனைத்திலும் அதன் அமைப்பு, அவைக் காற்று முறைகள் ஆகியவற்றில் பெருமளவு ஒற்றுமை காணப்படுகின்றன.

கடந்தகால நாடக ஆய்வுகள் இவ்வுண்மைகளை எமக்குத் தருகின்றன. இன்றும் ஒவ்வொரு இந்தியப் பிரதேச மக்களும் அப்பிரதேச நாடகம் பற்றி ஆராயும் நாடக ஆய்வாளரும் அவ்வப்பிரதேச நாடக மூலங்களை (தேசி நாடகம்) அதன் தனித்துவங்களைத் தேட முனைகிறார்கள். கன்னடயக்ஷகானம், கேரள கதகளி என்பன இவ்வாறு வளர்ச்சி பெற்றனவேயாம்.

இவ்வகையில் தமிழரின் நாடக மரபைத் தேடிக்காண 60 வருடங்களுக்கு முன்னர் விபுலாநந்தர் முயற்சிகள் மேற்கொண்டமை அவரது நுண்மான் நுழைபுலத்தையும், தூர நோக்கையும் காட்டுகிறது.

அடியார்க்கு நல்லார் உரையைத் தமிழ் நாடக முடிவுகளாகக் குறிக்கும் அடிகளார், அவர் காட்டும் நூல்களினின்று உரைமூலம் ஆதாரம் தரும் அடிகளார், அவற்றிற்கான மூலத்தைக் குறித்தாரில்லை. நாட்டிய சாஸ்திர விதிகளுக்கமையவே

இந்நூல்களின் கூற்றுக்களும் காணப்படுகின்றன. நாட்டிய சாஸ்திரத்துடன் இவற்றை இணைத்து அடிகளார் எங்கும் குறிப்பிடவில்லை. அவ்வண்ணமாயின் இந்நூல்கள் கூறும் கருத்துக்கள்பற்றி அடிகளாரின் கருத்து என்ன?

ஒன்றில் அவர் கருத்து, இக்கருத்துக்கள் தனித்துவமானவை என்பதாயிருக்கலாம். அல்லது தமிழ்க் கருத்துக்களையே நாட்டிய சாஸ்திர ஆசிரியர் கூறியுள்ளார் என்பதாயிருக்கலாம். தமிழரே நாடகம் மிகுந்த பண்டைய இனம், உலகுக்கு நாடகரிகம் தந்த இனம் என்ற கருத்துக்கொண்டிருந்த அடிகளார் பின்னைய கருத்தையே கொண்டிருப்பார் என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும் இதுபற்றித் திட்டவாட்டமான முடிவு அவருக்கு இன்மையாலேயே அவர் தமிழ் நாடகக் கருத்துக்களை நாட்டிய சாஸ்திரத்துடன் ஒப்பிடவில்லை என்று நாம் அமைதி காணலாம்.

வடமொழி ஆசிரியரான தனஞ்செயனாரின் தசரூபகத்தைத் தமிழில் தந்தமை விபுலாநந்தரை மேலும் விளக்கிக்கொள்ள எமக்கு ஒரு திறவுகோலைத் தருகிறது. வடமொழி நாடக மரபு, தமிழுக்கும் இயைபுடையது என்ற கருத்து விபுலாநந்தருக்கு இருந்தது என்பதனை இது காட்டுகின்றது. எதிவிருந்து எது வந்தது? என்பதுதான் அவருக்குள்ள பிரச்சினையாய் இருந்திருக்கலாம்.

இப்பிரச்சினைகள் எல்லாம் அவருக்கு இருந்தன என்பதனையே அவர் முன்னுரையில் கூறும் 'மேனாளில் ஓய்வு ஏற்படுமாயின் வழக்களைக் களைந்து, புதுக்கி எழுதுவேன்' என்ற கூற்று வெளிப்படுத்துகிறது.

இங்கும் அவர் ஆய்வைத் தமிழுணர்ச்சி முன்நின்றவதையும், அதே நேரம் அறிவு அதை நிதானப்படுத்துவதையும் காணுகின்றோம்.

விபுலாநந்தரின் தமிழுணர்ச்சியில் கிறிஸ்தவ எதிர்ப்போ, பிராமண எதிர்ப்போ இருக்கவில்லை. வடமொழி நூல் கற்று, இராமகிருஷ்ண மடத் துறவியாகி வடமொழியின் சிறப்பை அறிந்தமையும், கிறித்தவ பாடசாலைகளிற் கற்று ஆங்கில இலக்கியங்களிற் திளைத்தமையும் இவருக்கு கிறித்தவ - பிராமண எதிர்ப்பின்மைப் போக்கினைக் கொடுத்திருக்கலாம். விபுலாநந்தரின் தமிழுணர்வு தனித்துவமானது. அது பிறமொழி, பிற இனக்காழ்ப்பற்றது. பண்டைத் தமிழர்களின் பெருமையை விபுலாநந்தர் உயர்த்திப் பேசினாரேனும் மற்றைய இனங்களை எவ்விடத்தும் தாழ்த்திப் பேசினாரில்லை. எங்கிருந்தெல்லாம் தமிழ் நல்லன பெறவேண்டுமோ அங்கிருந்தெல்லாம் பெறவேண்டுமென்று அவாவினார். பிறமொழி தொடர்பு, பிற கலாசாரம் பற்றிய அறிவு தமிழ் மக்களை ஆரோக்கிய சிந்தனையுற்றவர்களாக வளர்க்கும் என்பது இவர் எண்ணம்போலும்.

சுத்தானந்த பாரதியார் கூறுவதுபோல் அவர் தமிழ்த் துடிப்பு பலலாயிரம் நெஞ்சங்களில் முரசடிக்கும். தமிழரை ஆளுமையுள்ளவர்களாக, பிறருக்கிரங்குபவராக, உலக நாகரிகத்தைத் தம் நாகரிகமாகக் காண்பவராக சுருங்கச் சொன்னால் உன்னத மனிதசமுதாயமாக மாற்ற அவர் வெறிகொண்டிருந்தார். தன்னளவில் அதைச் செய்தும் இருந்தார். விபுலாநந்தர் காலத்தின் விளைபொருள், புதிய காலத்திற்கான வித்துக்களைத் தூவியவர். இவரின் ஒருபகுதி தமிழுணர்ச்சி என்றால் மறுபாதி அறிவு ஆராய்ச்சி.

1. ஈழமணி; மலர் 1948. (அடிக்கோடு எம்மால் இடப்பட்டது)
2. மேலது. (அடிக்கோடு எம்மால் இடப்பட்டது)
3. கைலாசபதி க. பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்.
(மேலதிக விபரங்களுக்கு இந்நூலிலுள்ள நாடும் நாயன்மாரும் என்ற கட்டுரையைப் பார்க்குக.) சென்னை 1966.
4. சிவத்தம்பி க. தனித்தமிழியக்கத்தின் அரசியற் பின்னணி சென்னை.
5. சுப்பிரமணிய ஐயர் A.V. தமிழ் ஆராய்ச்சியின் வளர்ச்சி சென்னை, 1959 பக். XI.
6. வையாபுரிப்பிள்ளை, திராவிட மொழிகளில் ஆராய்ச்சி சென்னை, 1956. பக். 36 - 56.
7. கால்டுவெல் திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்
(தமிழில் கா. கோவிந்தன், ஆ. சிங்காரவேலு) சென்னை 1959, பக். 60 - 61.
8. தீட்சிதர் V. R. R. பண்டைத் தமிழ்ப் பெருமை கதிரேசர் செட்டியார் மணி மலர் 1941, பக். 236 - 240.
9. கைலாசபதி, அடியும் முடியும், சென்னை, 1970.
10. சிவத்தம்பி கா. தமிழில் இலக்கிய வரலாறு.
11. அருள் செல்வநாயகம், (தொகுப்பு) விபுலாநந்த ஆராய்வு சென்னை, 1964, பக். 28 - 33.
12. முற்குறிப்பிட் நூல், பக். 30
13. மு. கு. நூ., பக். 22.
14. மு. கு. நூ., பக். 24.
15. மு. கு. நூ., பக். 96.
16. மு. கு. நூ., பக். 86.
17. மு. கு. நூ., பக். 91 - 93.
18. மு. கு. நூ., பக். 93.
19. மு. கு. நூ., பக். 102.
20. மு. கு. நூ., பக். 97.
21. விபுலாநந்த சுவாமிகள் முன்னுரை மதங்க சூளாமணி என்னும் ஒரு நாடகத் தமிழ் நூல், மறு வெளியீடு கொழும்பு 1987, பக். X - XII.
22. மு. கு. நூல் - பக். XI.
23. மு. கு. நூல் - பக். 5.
24. மு. கு. நூல் - பக். VII.

மௌனமென்பது உரையாடாதிருக்கும் ஒன்று மாத்திரமன்று, மனம், மெய், மொழி ஆகிய மூன்றும் சமநிலையில் நிற்பதே உண்மையான மௌனமாகும். இத்தகைய மௌனத்தினால் ஆன்ம சக்தி அதிகரிக்கின்றது.

— சுவாமி விபுலாநந்தர்.

சுவாமி விபுலாநந்தரின் கல்வி நோக்கு

பேராசிரியர் கலாநிதி அ. சண்முகதாஸ்
தலைவர், தமிழ்த்துறை,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்,
திருநெல்வேலி.

ஈழத் தமிழ் மக்கள் பெற்ற அரும்பெருஞ் செல்வர்களுள் முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபுலாநந்தர் ஒரு தனி இடத்தை வகிக்கின்றார். விஞ்ஞானப் பொறியியற் பட்டதாரியாகத் தன் கல்வி வாழ்வைத் தொடங்கிய சுவாமியவர்கள் அவ்விஞ்ஞானக் கல்வி அடிப்படையிலேயே ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளார். அத்தகைய ஆய்வுகள் தமிழ் மொழிப்பற்றியும், தமிழ் இலக்கியம்பற்றியும், தமிழ்க் கலைகள் பற்றியுமாகவே அமைந்தன. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களின் சுவையினைத் தன் மாணவர்க்கு ஊட்டிய துடன் புதுமைக் கவிஞன் பாரதியின் பாடல்கள் பலராலும் பாராட்டப்படாத காலத்திலே, அவை சிறந்த கவிதைகளென இனங்கண்டு பாராட்டி, அவற்றை மாணவர்க்கும் அறிமுகஞ் செய்துவைத்தார். தமிழ் இலக்கியங்களோடு மாத்திரம் நின்று விடாது, மேலைத்தேய இலக்கியங்களுட் சிறந்தனவற்றைத் தமிழ் மக்களுக்கு மொழி பெயர்ப்புகள் மூலமாகவும், திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் மூலமாகவும் அறிமுகஞ் செய்து வைத்தார்.

இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரின் சிந்தனை வழிநடன சுவாமியவர்கள், அச்சிந்தனைகளுக்கு விளக்கங்காட்டும் வகையில் தன் கல்விப் பணிகளைச் செய்தார். துறவு நிலையிலே ஈழத்துத் தமிழ் மக்களுக்குச் சுவாமி ஆற்றிய சேவைகளை நாம் தன் னலமற்ற தொண்டுகள் என விதந்து கூறவேண்டிய அவசியமில்லை. தொண்டுகளே தன்னை அர்ப்பணித்துக்கொண்ட அவர் பல்கலைக் கழகங்களிலே பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்தார்; பாடசாலைகளிலே ஆசிரியராக முகாயையாளராகக் கடமை செய்தார்; இலக்கியச் சுவைஞராக, திறனாய்வாளராக, மொழியியல் விற்பன்னராக; இசையாய்வாளராக, நாடகத்தறை ஆர்வலராக அமைந்து சேவைகள் பல செய்தார். தன் சமகாலச் சிந்தனைகளை இனங்கண்டுகொண்டும், பழங்கால எண்ணங்களைத் தழுவிக்கொண்டும், வருங்காலச் சிந்தனைகளை வரவேற்றும் முக்காலத்தையும் மனங்கொண்ட முத்தமிழ் முனிவராகச் சுவாமி விளங்கினார். கீழைத்தேச நாகரிகங்களின் தத்துவங்களையும் மேலைத்தேச நாகரிகங்களின் நல்லியல்புகளையும் ஒப்பநோக்கும் உள்ளுணர்வினைப் பெற்றிருந்தார்.

அந்நிய ஆதிக்க ஆட்சியின் காரணமாக, அடிமை மனமும் சுய பண்பாட்டை மறக்கும் போக்கும் வளர்ந்துவந்த நாட்களிலே தமிழ் இலக்கியப் பாரம்பரியத்தினையும் சமயப் பண்பாட்டினையும் முன்வைத்து ஆறுமுகநாவலர் நடத்திய போராட்டத்தினை சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்களும் தொடர்ந்து மேற்கொண்டார். எமது பண்டைய இலக்கியங்களாகிய சங்க இலக்கியங்கள் வேண்டுமென்றே மறைப்பதற்கு முயற்சிகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்த வேளையிலே அவற்றை மாணவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி அவற்றைப் பாட நூல்களாகப் பல்கலைக் கழகங்கள் கொள்ள வேண்டுமென்பதையும் சுவாமி வலியுறுத்தினார். இவ்விலக்கியங்கள் மூலமாகத்தான் தமிழ் இனம் ஒரு நீண்ட இலக்கியப் பாரம்பரியத்தினையும் செழுமைமிக்க சால்பினை யுங்கொண்ட இனம் என்பதை எவரும் உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.

அடிகளாருடைய கல்வி முறையைப்பற்றிப் பார்க்கும்போது அவர் எந்தளவுக்கு நடைமுறைக் கல்வியிலே ஈடுபட்டிருந்தார் என்பதை உணரக்கூடியதாயுள்ளது. ஏட்டுக் கல்வியையே நம்மியிருந்தவர் நடைமுறைக் கல்வியின் சீரிய தன்மையினை உணர்ந்து கொண்டனர், “உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்” என்ற உயரிய எண்ணம் மாணவர் மனதில் உண்மையாக இடம்பெறுவதுடன், அதனை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவர அவர்களை ஊக்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது, இத்தகைய கல்வி முறையே சமூகப் பற்றினையும், சுதந்திர உணர்விலையும், சுயசிந்தனையையும் தோற்றுவிக்கக்கூடியது எனக்கூறப்பட்டது. இக்கல்விமுறையின் கணிசமான பண்பினை அடிகளார், அன்றே உணர்ந்திருந்தார். “உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்.” என்னும் அடிப்படையைக் கொண்ட மகாத்மா காந்தி அடிகளின் ஆதாரக் கல்வி முறையை முதன்முதலாக இலங்கையிலே பரீட்சித்துப் பார்த்த பெருமை நமது அடிகளாருக்கே உரியது. சிவாநந்த வித்தியாலயத்திற் பயின்ற மாணவர்கள் தாமே தமது பாடசாலை, விடுதிகள் ஆகியனவற்றைச் சுத்தஞ் செய்யவும், தாமே தமது உடைகளைத் தோய்த்து உடுக்கவும், தாமே தமது உணவினைப் பரிமாறி உண்ணவும், தமது பாடசாலை வளவில் தோட்டங்களை அமைக்கவும் பழக்கப்பட்டனர். தோய்த்துலர்ந்த வேட்டியினையும் மேலணிகளையும் உடுத்து எளிமை வாழ்வை மேற்கொண்ட பல மாணவர்களுள் அடியேனும் ஒருவன் என்று எண்ணும்பொழுது மனம் பெருமை கொள்கின்றது. “எளிமையான வாழ்வு உயர்வான எண்ணம்” என்பது சிவாநந்த வித்தியாலயத்திலே நடைமுறையிலிருந்தது. சுவாமி விபுலாநந்தரின் கல்வி நோக்கின் சில பண்புகளை இக்கல்விக்கூடம் வெளிக்கொணருவதாயிருந்தது.

அடிகளார் அமைத்த கல்வி நிறுவனங்களிலே சமயக் கல்விக்கு அளிக்கப்பட்ட அதே முக்கியத்துவம் விஞ்ஞானக் கல்விக்கும் அளிக்கப்பட்டது. அடிமை வாழ்வின் காரணமாக, அந்நியப் பண்பாட்டின் ஊடுருவல் காரணமாக, சுயப்பண்பாட்டு வறுமையினை அடைந்துகொண்டிருந்தவர்களைத் தடுத்து நிறுத்திச் சொந்தப் பண்பாட்டுணர்வினை ஊட்டுதற்குச் சமயக்கல்வி சாலச்சிறந்தது என அடிகளார் எண்ணினார். ஆனால் அதே வேளையில் அறிவியல் முன்னேற்றத்தில் நாம் பின்தங்கிவிடலாகாது என்பதை நன்குணர்ந்து அறிவியற் கல்விக்குச் சிறப்பிடங்கொடுத்து, அத்துறை வளர அரும்பாடுபட்டார், “ஒரு புறவையானது வானில் பறந்து செல்வதற்கு இரண்டு சிறகுகள் எங்ஙனம் அவசியம் தேவைப்படுகின்றனவோ அஃதே போன்று மனிதன் பூரண வாழ்வு வாழ்வதற்கு விஞ்ஞானமும் மெய்ஞானமும் இன்றியமையாத வேண்டப்படுவன வென்பது அடிகளாரின் சித்தாந்தமாகும். இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டே இராமகிருஷ்ணமிஷன் பாடசாலைகளின் கல்வித்திட்டம் அமையப்பெற்றிருக்கின்றது.” கிழக்கு மாகாண மக்களின் கல்வி முன்னேற்றத்துக்கு அடிகளார் ஆற்றிய தொண்டு அளவிடமுடியாதது. ஆன்மீக உரத்துக்கும் பண்பாட்டு விழிப்புணர்வுக்குமாகச் சமயக் கல்வி முனைப்புப்பெற்றபோதிலும் சமயப் பகைமையோ வேறுபாடோ பாராட்டப்படவில்லை என்பதை அடிகளார் அமைத்த கல்விக்கூடங்களிலே படித்து வெளியேறியவர்களுடைய பெயர்ப்பட்டியலை ஆராயின் உணரமுடியும்.

“பாட்டள்சேர் பொற்கொன்றையோ பாரிலில்லாக் கற்பகமோ
வாட்டமுறாதவர்க்கு வாய்த்த மலரெதுவோ
பாட்டள்சேர் கொன்றையல்ல பாரிலில்லாப் பூவுமல்ல
நாட்டவிழி நெய்தலடி நாயகனார் வேண்டுவது”
என்று விபுலாநந்த அடிகள் பாடும்போது “நாயகனார்” யாரென எவ்விதச் சமய முத்திரையையும் பொறிக்காமல் விட்டுள்ளமை மனங்கொள்ளத்தக்கது.

சுயமொழிமுலம் கல்வி கற்பதின் நன்மையினை நன்கு உணர்ந்தவர் அடிகளார். அவர் தன்னுடைய காலத்தில் உயர்கல்வி ஆங்கில மொழிமுலம் அளிக்கப்படுவதைக்

கண்டு வருந்தினார். ஆங்கிலமொழியின் சிறப்பினையும், மேற்றிசைச் செல்வத்தினையும் நாமெல்லோரும் அறியவேண்டுமென வற்புறுத்தும் அடிகளார், ஆங்கிலமொழி மூலம் கல்வி பயில்வதை விரும்பினாரல்லர். “மேற்றிசைச் செல்வம்” என்னுங் கட்டுரையிலே அடிகளார் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“உயர்தரக் கல்விக் கழகங்களிற் கல்வியறிவூட்டும் முறைமையைப் பார்த்தால் தினையளவு மருந்தைப் பெறுவதற்கு மலை முழுவதையுஞ் சுமப்பிக்கும் தோற்றமாயிருக்கிறது. யோக்கியதா பட்டம் பெறுவதற்கு முயலுகிற மாணவன் தான் தெரிந்துகொண்ட பொருட்டுறையில் நிறைந்த புலமையுடைய வனாயிருப்பினும், ஆங்கிலமொழியிற் சொல்வன்மையில்லாதவனாயிருப்பின், தகாதவனென்று தள்ளப்படுகிறான்... தாய்மொழியில் உரைத்தால் இனிமையைப் பயக்கத்தக்க பொருட்டுறைகள், வேற்றுமொழியில் உரைக்கப்படின, வெறுப்பைத் தருவனவாம். இதனால் மாணாக்கன் கற்குங் கல்வியில் மன ஊக்கஞ் செல்லாதவனாக வருந்துகிறான். இன்னோரன்ன பல காரணங்களால் உயர்தரக் கல்வியறிவும் தாய்மொழியிலே ஊட்டப்படவேண்டுமென்பது மறுக்கொணா உண்மையாகின்றது.”

சுயமொழிமூலம் கல்விகற்பதினால் மாணவரிடையே சுயசிந்தனை வளர்ச்சியுண்டாகிறது. 1960ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்மொழிமூலம் உயர்கல்வி கற்ற மாணவரிடையே முற்காலத்தைவிட எண்ணிக்கையிலதிகமான ஆக்க இலக்குயப் படைப்பாளிகள் தோன்றியமையை இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம். இத்தகைய சுயசிந்தனையூட்டக்கூடிய தாய்மொழி மூலமான கல்வியை அக்காலத்திலேயே வேண்டிய அடிகளாரின் கல்விநோக்கு எவ்வளவு கூர்மையானது என்பதை உணரலாம்.

காமத்தினும் வெகுளி கொடியது, வெகுளியினும் மயக்கம் கொடியது. விடய சுகங்களைக் காதலித்து நிற்கும் பற்றுள்ளமே காமம் எனப்படுவது. மற்றைய பொருள் மேற்செல்லும் உளப்போக்கினைப் பிறிதொருவர் இடைநின்று தடுக்குங்கால் அவற்றை அழித்தற்கு முயலும் முயற்சியே வெகுளியாவது. வெகுளியினால் அலைந்த உள்ளம், நன்மையைத் தீமையென்றும், தீமையை நன்மையென்றும் மாறுபட உணர்வதே மயக்கம் எனப்படுவது. இம்முன்றும் எழுதற்குப் பற்றுக்கோடாகிய விடய சுகங்களை வெறுத்தகற்றுதலால் ஆன்ம சக்தி அதிகரிக்கின்றது. (வெகுளி - கோபம், பற்றுக்கோடு - காரணம்)

— சுவாமி விபுலாநந்தர்.

சுவாமி விபுலாநந்தர்

Our Infant Department

“With new joy and pride
The little actor cons another part ;
.....
As if his whole vocation
Were endless imitation.”

In the early stages of development the child is very fond of imitating others. It is at that time he begins his education. Any one observing the little actor may notice his way of playing different parts, his natural activity and curiosity. It is the work of the educator to recognise these activities and direct them along certain well-defined lines. At this stage the child has an eager desire to “know.” “Mamma! What is this?” “What is this good for?” are questions which the child is never weary of asking. Thinking it troublesome to answer such questions, busy or careless parents oftentimes check the spontaneous activities of the child. The care of guiding and directing them should be entrusted to others. Therefore it is good to place the little ones under the control of the teacher who can sympathize with these characteristics of childhood. It is said that the beginning of our education is of the greatest importance.

“Our most important are our earliest years
The mind impressible and soft with ease
Im bibes and copies what she hears and sees ;
And through life’s labyrinth holds fast the clue
That education gives her false or true.”

If schools are to be centres of real training the child should come under their influence very early in life

Based on the above principle, our Infant Department was started in the early part of the year 1914. A room which formerly contained a whole school of 80 pupils was set aside for the purpose. No pains were spared in making the place cheerful and attractive. The arrangement of the school pictures was done by the children themselves. Children are much interested in many things which the adult mind considers to be common place. It is common to see their “gazing soul dwelling an hour, on some gilded cloud or flower.” The room contains sufficient floor space for active games and exercise. It is well ventilated and neatly kept and thereby helps to promote the health and consequently the cheerfulness, of the children. A large almira which the children love to call their “British Museum” is provided. Besides the children’s collections, it contains plenty of objects which help to make teaching real and attractive. The little dual desks are a great improvement upon the tall benches of past days. A numberboard made on the model of those in use at the

IN PRAISE OF THE DIVINE NAME

[We give here a translation of Candō I., Section I, of the "Periya-Tiru-Mozhi" of the Vaishnava saint Tirumangai-Azhvar, whose life was given in the April Number of the *Prabuddha Bharata* under the caption, "The Highwayman and the Heavenly Wayfarer." For the information of readers unacquainted with Indian languages, we may mention that the first two vowels "Narayana" are pronounced long as in "father" and the last vowel is often elided, thus giving the trisyllabic word "Narayana" It may also be noted that all the three syllables are pronounced with equal stress. -Ed.]

1. Languor and pain crept o'er my weary heart;
Life in its train brought countless aching ills;
I sought the company of fair young maids,
Hoping to find in them the bliss I missed;
At last, in Wisdom's fane, my goal I reached;
There in the speechless ecstasy of soul,
In bliss, my search did end; for I beheld
The sacred name, the name of Narayana.
2. Moved by soft memories, endearingly
I spoke to women; treading folly's path,
Many a day I spent in vain pursuits;
The burning flames of passion scorched my heart;
Turned I then to the Lord of Kudaanthai,
That fertile city, where the soft-feathered swan,
With its own mate abides; at last I found
The saving word; my tongue now uttereth
The sacred name, the name of Narayana.
3. Days passed, the store of evil deeds increased;
My heart dwelt on the slender forms of women;
Like the dream of dumb mutes, unspoken passed
The gloom of sad thoughts; then turned I to Him,
Our Master, Kama's sire, He that resides
In the hearts of His servants; then I saw
The path to lasting bliss, I now declare
The sacred name, the name of Narayana.

4. Victory in the battlefield I sought,
And yearned for wealth that often fails to please;
The lance-like eyes of women held my thoughts,
That drifted on, until I reached my Lord;
He is the discus bearer, Who of yore,
In the white boar's magnificent form, did
Lift the earth from the waters of the deep;
Beneficent is His name, I declare
The sacred name, the name of Narayana.

5. A robber chief, beset by evil deeds,
I roamed the narrow pathways of man's life;
Yet, I became a saint by grace divine;
Now with a melting heart and faltering tongue,
And body drenched in tear - drops evermore,
Far in the depths of the night and in all
Hours of the day, I loudly shall acclaim
The sacred name, the name of Narayana.

6. My lord, my father, my sole kith and kin,
My noble sovereign, my life's chief concern,
My leader, who with flaming fiery darts,
The frightened hordes of demons scorched to death,
In Tanjai's jewelled shrine amidst high groves,
Fragrant with flowers, He resides; in Him
I found salvation's path, I utter now
The sacred name, the name of Narayana,

7. O-poets! versed in words and their import,
Why sing ye loudly the praise of mere men?
You call them the wish-yielding tree and prop
Of needy bards; you neither know their birth
Nor attributes; come hither unto me,
I shall confide a secret to you, friends,
Worship in Kudanthai, sing His praise, and
Through Him attain salvation, uttering
The sacred name, the name of Narayana.

8. Not versed in learning's lore, my mind did seek
Objects that pleased the senses five; naught good
I saw in these; in wretchedness I roamed
The wide earth planning to destroy good lives;
Now I refrain from all such sinful deeds;
I think of Him, Who gives salvation's bliss,
As my guide on the path, I firmly grasp
The sacred name, the name of Narayana.
9. Noble birth, riches, both these boons it grants;
It casts aside the ills of votaries
And gives them heavenly perfection, with
Eternal life and blissful grace divine;
Urged by love more than that fond mothers bear
Triumph it grants and many other boons;
That which gives all these I declare, it is
The sacred name, the name of Narayana.
10. Kaliyan who lives in the fertile land,
Where buzzing bees abound in misty groves,
Has strung this garland of melodious words,
Make this your own and call on God, when life's
Tide ebbs and woes assail; those too who are
Free from woes may well praise the loving Lord;
Behold my friends, the poison to all sins,
The sacred name, the name of Narayana.

Swami Vipulananthar

By Courtesy: Prabuddha Bharata: July 1940.

